
DRAGOSTE LA PRiMA AVERE
AUTOARE DE BESTSELLERE USA TODAY
MEGHAN QUINN
TRADUCERE DE MARIA ADAM
LEDA BAZAAR
ROMANCE

MEGHAN QUINN

DRAGOSTE LA PRIMA AVERE

MEGHAN QUINN

DRAGOSTE LA PRIMA AVERE

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

Prolog

LOTTIE

— SALUT, FATĂ!

Hm, nu-mi place voioșia din vocea ei!

Rânjetul disprețuitor de pe buze.

Folosirea exagerată a parfumului toxic care te sufocă.

— Bună, Angela! îi răspund cu oarecare teamă și mă așez la masa din biroul ei.

Își dă părul blond-deschis peste umăr și își împreunează mâinile în față, iar limbajul trupului sugerează interes când se apleacă înainte și mă întreabă:

— Ce mai faci?

Îmi netezesc cu mâinile fusta conică de un roșu-aprins și răspund:

— Sunt bine! Mulțumesc!

— Mă bucur să aud asta!

Se lasă pe spate și îmi zâmbește, dar nu mai spune nimic.

Ăăă, OK, ce naiba se întâmplă?

Mă uit în spatele meu la șirul de bărbați în costume care stau drepți pe scaune, cu dosare în brațe, urmărindu-ne interacțiunea. O cunosc pe Angela din gimnaziu. Am avut o prietenie când strânsă, când distantă, cu mine în chip de victimă a acestei camaraderii intermitente. Într-o zi eu eram preferata ei, a doua zi era Blair – care lucrează la Departamentul financiar – sau Lauren – care lucrează în vânzări –, apoi prietenia revenea la mine. Cine e cea mai bună prietenă de săptămâna asta? mă întrebam mereu și, într-un fel dement și bolnav, sughițam de emoție când trăgeam eu cartea respectivă.

Vă întrebați probabil de ce am păstrat această prietenie toxică?

Răspunsul meu conține trei aspecte.

Unu – când am cunoscut-o pe Angela, eram tânără. Habar nu aveam ce să fac într-un carusel atât de vibrant. Mă apucam doar de bară și mă țineam cu toate puterile, pentru că, sinceră să fiu, era palpitant să-mi petrec timpul cu Angela. Diferit. Uneori, cutezător.

Doi – când se purta frumos cu mine, când eram prinse cu totul în mrejele prieteniei noastre, mă distram de minune. Nu prea ai parte de aventuri când ești o fată săracă crescută în Beverly Hills, dar lângă prietena care îți trece cu vederea portofelul gol și te primește în lumea ei – da, e distractiv. Puteți spune că sunt superficială, dar m-am distrat în liceu, în ciuda suișurilor și coborâșurilor.

Trei – sunt slabă. Sunt preș în fața confruntărilor și le evit cu orice preț, prin urmare – aici ridic mâna – iată-mă, preșul de la ușă, la dispoziția dumneavoastră!

— Angela? întreb șoptit.

— Hm?

Îmi zâmbește.

— Pot să te întreb de ce m-ai chemat aici și de ce par să fie aliniați niște agenți FBI în spatele meu?

Angela își dă capul pe spate și scoate un hohot de râs, punându-și mâna peste a mea.

— O, Lottie! Doamne, o să-mi fie dor de umorul tău!

— Dor? întreb, încordându-mi spatele. Cum adică, *dor*? Pleci în vacanță?

Te rog, dă, Doamne, să fie așa! Te rog, dă, Doamne, să fie așa! Nu-mi permit să pierd jobul ăsta!

— Da!

OK, slavă Domnului!

— Eu și Ken plecăm în Bora Bora. Am programare în zece minute la salonul de bronzat, așa că trebuie să-i dăm bătaie!

Stai, ce?

— Cum adică să-i dăm bătaie? o întreb.

Figura ei jovială se transformă în ceva serios, genul de serios pe care nu-l văd prea des la Angela. Pentru că da, o fi șefa blogului ei de lifestyle, dar nu ea este cea care muncește, ci toți ceilalți. Așa că nu trebuie să fie niciodată serioasă.

Angela se îndreaptă de spate, își încleștează maxilarul și spune, uitându-se pe sub genele groase și false:

— Lottie, ești o adevărată pionieră la Angeloop. Măiestria ta la tastatură a fost pur și simplu de neegalat de toți cei din compania asta, iar umorul pe care îl aduci la acest blog de lifestyle prosper, care ne umple de bani, a transformat călătoria în Bora Bora în realitate.

Am auzit-o bine? Datorită mie poate pleca în vacanță?

— Dar, din păcate, suntem nevoiți să te concediem.

Stai puțin... Ce?

Să mă concedieze?

Adică, nu mai am job?

Ca fulgerul, trei dintre bărbați vin în spatele meu, câte unul pe o parte, flancându-mă ca niște agenți de pază. În timp ce umerii lor masivi mă blochează pe scaun, unul îmi pune în față un dosar și-l deschide, arătându-mi o foaie de hârtie. Privirea îmi e prea încețoșată ca să mă gândesc măcar să citesc ce scrie, dar, făcând un calcul simplu, presupun că îmi anunță concedierea.

— Semnează aici!

Bărbatul îmi întinde un pix.

— Stai... Ce?

Îi dau mâna la o parte, dar mâna se întoarce instantaneu în aceeași poziție.

— Mă concediezi?

Angela se strâmbă.

— Lottie, hai să nu facem caz de asta! Sigur îți dai seama ce dificil a fost pentru mine!

Pocnește din degete, iar o asistentă apare ca prin farmec. Angela își masează gâtul și spune:

— Conversația asta m-a epuizat cu adevărat. Apă, te rog! La temperatura camerei. Lămâie și limetă, dar scoate-le din pahar înainte să mi-l aduci.

Și, uite așa, asistenta dispare. Când Angela se întoarce, mă vede și își duce mâna la piept:

— O, ești tot aici!

Ăăă...

Da!

Clipind de câteva ori, o întreb:

— Angela, ce se întâmplă? Tocmai ai spus că produc pentru tine o groază de bani...

— Așa am spus? Nu-mi amintesc să fi făcut o asemenea afirmație. Băieți, am zis eu așa ceva?

Tipii clatină din cap.

— Vezi? N-am spus asta.

Cred... Da, aha, simțiți mirosul? E creierul meu care fumegă, lucrând în exces, încercând să nu-și PIARDĂ MINȚILE!

Cu calm, și chiar vreau să spun... calm, o întreb:

— Angela, poți să-mi explici de ce mă concediezi?

— O! exclamă, râzând. Mereu ai fost extrem de curioasă!

Asistenta îi aduce Angelei apa și iese în grabă. Sugând dintr-un pai inutil, Angela ia apoi o gură mare de apă și spune:

— Vineri împlinești un an de activitate aici.

— Da! Așa e!

— Păi, conform contractului, după un an, nu mai primești plata redusă, ci salariul real. Ridicând din umeri, adaugă: De ce să te plătesc pe tine mai mult când pot găsi pe cineva care să facă jobul tău pentru mai puțin? E un simplu calcul financiar. Înțelegi tu!

— Nu, nu înțeleg! ridic tonul, moment în care două mâini mari aterizează pe umărul meu ca un avertisment.

O, futu-i mama mă-sii!

— Angela, asta e viața mea, nu un joc cu care te distrezi tu! Mi-ai spus, când m-ai implorat să lucrez pentru tine, că slujba asta o să-mi schimbe viața.

— Și nu a fost așa?

Își deschide brațele larg.

— Angeloop le schimbă viața tuturor.

Se uită la ceas.

— O, trebuie să mă dezbrac în cinci minute! Bronzarea cu spray nu așteaptă.

Învârte din degete spre tipii de lângă mine.

— Încheiați, băieți!

— Doar nu vorbești serios! îi spun, încă neînțelegând ce se petrece. Îți pui paza să mă scoată afară din biroul tău?

— Nu e alegerea mea, răspunde Angela ca o întruchipare a nevinovăției. Atitudinea ta ostilă mă obligă să folosesc paza.

— Ostilă? întreb. Sunt ostilă pentru că mă concediezi fără motiv!

— O, scumpo, nu-mi vine să cred că așa vezi tu lucrurile! îmi spune pe un ton superior. Nu e nimic personal. Știi că te iubesc și că mă bazez pe invitația ta lunară la brunch. Aici e vorba doar de afaceri.

Îmi trimite o bezea.

— Ești încă cea mai bună prietenă a mea!

Și-a pierdut mințile, la naiba!

Sunt trasă spre ușă, dar îmi înfig tocurile pantofilor Jimmy Choo de acum două sezoane.

— Serios, Angela! Nu poți să mă concediezi!

Își ridică ochii la mine, își înclină capul într-o parte, apoi își duce mâna la inimă.

— Ah, uite cum te lupți pentru jobul tău! Doamne, mereu ai fost atât de bătăioasă!

Îmi trimite încă o bezea, îmi face cu mâna și strigă:

— Te sun eu! Poți să-mi povestești mai târziu despre șefa ta oribilă. O... nu uita să trimiți confirmarea pentru

reuniunea de la liceu! Mai sunt două luni. Trebuie să știm câte persoane vin.

Și, uite așa, mă cuprinde o senzație de înfrângere, tocurile mă lasă din pricina șocului, corpul mi se înmoaie, și sunt târâtă de brațe prin birourile de la Angeloop, cel mai stupid și absurd blog de lifestyle de pe internet, un loc în care nici măcar n-am vrut să lucrez.

Colegii mă privesc.

Paznicii nu stau pe gânduri, trăgându-mă până trecem de ușa înaltă de sticlă de la intrare.

Până reușesc să respir din nou, mă trezesc holbându-mă la reclama obscen de mare cu Angeloop din fața biroului, cu o cutie în brațe în care îmi țin lucrurile personale.

Cum naiba s-a întâmplat toată chestia asta?

Capitolul unu

HUXLEY

— O SĂ OMOR DRACULUI PE CAREVA! STRIG, ARUNCÂN-du-mi sacoul cât colo și trântind ușa biroului.

— Se pare că întâlnirea a decurs bine, spune JP, sprijinindu-se de peretele masiv de sticlă din biroul meu.

— Se pare că a decurs incredibil de bine! comentează Breaker, întins pe canapeaua mea de piele.

Ignorând afirmația sarcastică a fratelui meu, îmi încleștez degetele in păr și mă întorc spre panorama orașului Los Angeles. E o zi senină, căci ploaia de seara trecută a mai eliminat ceva din smogul din aer. Palmierii se întind spre cer, străjuind străzile, dar par mici prin comparație cu locul în care biroul meu se înalță deasupra tuturor.

— Vrei să discutăm despre asta? întreabă JP, așezându-se pe scaun.

Mă întorc spre frații mei, doi idioți care mi-au stat alături și la bine, și la greu. Care au fost acolo la toate

suișurile și coborâșurile din viața noastră. Care au lăsat totul baltă și au fost lângă mine când am avut ideea nebunească de a cuceri piața de imobiliare din Los Angeles cu banii moșteniți după moartea tatei. Am construit acest imperiu împreună.

Dar când le văd expresiile mieroase, îmi vine să-i dau afară din birou pe tâmpiții ăștia nenorociți.

— Ți se pare că vreau să *discut* despre asta?

— Nu! răspunde Breaker, rânjind. Dar, la naiba, vrem să aflăm ce s-a întâmplat!

Sigur că vor!

Pentru că ei sunt cei care au spus că n-ar trebui să mă întâlnesc cu Dave Toney.

Ei au fost cei care au spus că o să fie o pierdere de vreme.

Ei au fost cei care au râs când le-am zis că azi am întâlnire cu el.

Și tot ei au fost cei care mi-au urat succes în mod sarcastic când am ieșit pe ușă.

Dar voiam să le demonstrez că se înșală.

Voiam să le arăt că îl pot convinge pe Dave Toney că trebuie să lucreze la Cane Enterprises.

Știre de ultimă oră – nu l-am convins.

Capitulând în fața privirilor fraților mei, mă așez și eu și oftez prelung.

— Futu-i! murmur.

— Lasă-mă să ghicesc, nu s-a lăsat fermecat de șarmul tău? mă întreabă Breaker. Dar ești atât de agreabil!

— Prostia asta n-ar trebui să conteze.

Lovesc cu degetul în mânerul scaunului moale de piele. E vorba de afaceri aici, nu de vreo afurisită de paradă în care ne cultivăm prietenia și ne cocoloșim unul pe altul.

— Cred că a ratat vreo lecție la școala de afaceri, îi spune JP lui Breaker. Nu a fost cumva un curs întreg despre cultivarea relațiilor de afaceri?

Sarcasmul lui mă irită.

— Cred că da, răspunde Breaker.

— M-am dus și l-am pupat în cur – ce mai vrea?

— Te-ai dat cu ruj? Nu cred că iubita lui s-ar bucura să găsească altă pereche de buze pe fesele bărbatului ei, rânjește Breaker.

— Te urăsc! Te urăsc, fir-ar să fie!

Breaker izbucnește în râs, în timp ce JP zice:

— Nu-mi place s-o spun, dar... noi ți-am zis, frate! Dave Toney nu lucrează cu oricine. E cu totul alt soi în orașul ăsta. Mulți au încercat să pătrundă în ampla rețea a imobiliarelor pe care o deține; și mulți au dat greș. De ce ai crezut că o să fii diferit?

— Pentru că suntem Cane Enterprises! le strig. Toți vor să lucreze cu noi, ce naiba? Pentru că avem cel mai mare portofoliu imobiliar din Los Angeles. Pentru că putem să transformăm o clădire dărăpănată într-o afacere de milioane de dolari într-un an. Știm ce dracu' facem, iar Dave Toney, deși are succes, are niște terenuri inutile pe cap care-i dăunează afacerii. El o știe, o știu și eu, la naiba, și vreau să-i iau terenurile alea de pe cap!

JP se prinde de bărbie și întreabă:

— Ce i-ai spus, mai exact? Sper că nu chestia asta. Pentru că, deși micul tău discurs mi-a întărit sfârcurile, mă îndoiesc că tipul a apreciat tonul pe care l-ai folosit.

Îmi dau ochii peste cap.

— I-am zis ceva asemănător.

— Îți dai seama că Dave Toney e un om mândru, nu-i așa? întreabă Breaker. Dacă îl insulți, nu o să accepte să lucreze cu tine.

— Nu l-am insultat! strig. Am încercat să fiu la același nivel cu el, știi, să-l las să vadă că sunt un tip destul de normal.

Amândoi pufnesc disprețuitor pe nas.

— Dar sunt un tip normal!

JP și Breaker schimbă o privire și se apleacă amândoi în față, așa că știu ce urmează: un moment clasic de clarificare. Din când în când, le place să mă supună la astfel de cazne.

— Știi că te iubim, nu? întreabă Breaker.

Și așa începe!

— Suntem alături de tine, oricând ai nevoie de noi, adaugă JP.

Îmi trec mâna peste față.

— Dați-i naibii drumul odată!

— Nu ești un tip normal. Ești orice, numai normal, nu! Niciunul dintre noi nu e. Locuim în Beverly Hills, suntem invitați permanent la premiere și evenimente cu celebrități și am apărut de multe ori în titlurile de pe Page Six. Nimic legat de noi nu e normal. Dave Toney însă... e un tip normal.

— Cum dracu'? întreb. Pentru că nu e invitat la petrecerile cu celebrități?

Breaker clatină din cap.

— Nu, pentru că e cu picioarele pe pământ. Abordabil. Ai putea cu ușurință să bei cu el o bere într-un bar fără să te simți intimidat. Tu ești exact opusul. Bați la ochi.

JP dă din cap spre ceasul meu.

— Drăguț acel Movado – e nou?

Mă uit la ceas.

— L-am luat săptămâna trecută...

Ridic ochii și întâlnesc privirile cu subînțeles ale fraților mei.

— N-am voie să cheltui banii pe care i-am câștigat prin muncă?

— Ba da! răspunde JP. E absolut acceptabil felul în care îți trăiești viața. Casa, mașina... ceasul, toate meritate și câștigate pe drept, dar, dacă vrei să creezi o legătură cu Dave Toney, atunci va trebui să treci la un alt nivel. Asta nu înseamnă să te îmbraci mai prost, pentru că o să-și dea seama ce faci. Știe deja că bați la ochi. Dar trebuie să te vadă într-o lumină diferită.

— O, îmi place chestia asta! spune Breaker. O lumină diferită. Asta îi trebuie lui.

Se bate cu degetul în bărbie.

— Dar ce fel de lumină?

Enervat, mă ridic de pe scaun și-mi iau sacoul de unde l-am aruncat.

— Cât stați voi, tâmpiților, să vă gândiți, eu mă duc să iau prânzul.

— Numai de-ar vedea și Toney acest moment, când Huxley Cane nu-i cere asistentei să-i aducă prânzul, ci, ca un țăran de rând, merge pe străzile din Los Angeles să-și ia singur de mâncare! spune JP.

Îmi pun sacoul, în ciuda căldurii de afară. Îi ignor și mă îndrept spre ușă.

— Ne iei și nouă ceva? strigă Breaker.

Oftând, strig spre ei:

— Îmi trimiteți mesaj cu ce vreți de la magazinul de delicatese.

— Murături. Toate afurisitele de delicatese! strigă JP în timp ce pornesc pe hol spre lift.

Din fericire, ușile se deschid în fața mea, așa că urc, apăs pe butonul pentru parter și mă sprijin de perete cu mâinile îndesate în buzunarele de la pantaloni.

„Treci la alt nivel!" Nici nu știu ce înseamnă asta. Știu în continuare că sunt un afacerist care a făcut tranzacții cu persoane cu care m-am înțeles bine, dar le-am făcut și cu alții pe care îi disprețuiam din toată inima. Diferența dintre mine și Dave Toney – eu nu dau doi bani pe cine îmi acceptă banii sau cui îi vând. Afacerile sunt afaceri și, dacă e o afacere bună, sunt gata să o închei.

I-am făcut azi lui Dave o ofertă al dracului de bună, mai bună decât merită, dacă e să fiu sincer. Și, în loc să dea mâna cu mine și să o accepte, s-a sprijinit de scaunul de birou, s-a scărpinat pe obraz și a spus: „Nu știu. Trebuie să mă mai gândesc."

Să se mai gândească!

Să se mai gândească la afurisita mea de propunere!

Nimeni nu stă să se gândească la propunerile mele; toți le acceptă și-I mulțumesc lui Iisus Hristos că fac afaceri cu Cane Enterprises.

Ies pe ușile liftului când se deschid, îmi croiesc drum prin holul aglomerat și ies din clădirea de birouri spre minusculul magazin de delicatese aflat un pic mai încolo. Câteva străzi. De obicei nu o trimit pe Karla, asistenta mea, să-mi ia ceva de mâncare, pentru că mă simt ca un bou – indiferent ce crede lumea despre mine – și îmi place și momentul acela când pot ieși să iau o gură de aer proaspăt. *Bine, suntem în LA, așa că* aerul proaspăt *e o exprimare exagerată.* Totuși, ieșirea îmi oferă o pauză în care să mă resetez

înainte de a mă întoarce la birou, unde controlez afacerea noastră de miliarde de dolari doar din tastatură.

Aud sunetul telefonului din buzunar, dar nu mă deranjez să mă uit, pentru că știu că sunt comenzile făcute de JP și Breaker. Nici măcar nu știu de ce le-am zis să-mi scrie, pentru că își cumpără același lucru de fiecare dată. La fel ca mine. Friptură Philly cu brânză și o porție extra de ciuperci. Și murături, bineînțeles. E sendvișul nostru preferat. Ceva ce nu mâncăm prea des, dar, când mergem la magazinul acesta, e comanda noastră obișnuită.

Trotuarul e mai aglomerat decât de obicei. Vara a năvălit peste Los Angeles, ceea ce înseamnă că turiștii dau iama, plimbările cu autobuzele în cartierele în care locuiesc celebrități vor fi la apogeu, iar condusul pe autostrada 101 va fi un coșmar. Din fericire pentru mine, locuiesc la treizeci de minute de birou.

În timp ce mă apropii de magazin, un SUV negru cunoscut oprește în față. Când se deschid portierele, îl zăresc pe Dave Toney – că tot vorbeam de lup –, care coboară din mașină. Care erau șansele?

Oricare ar fi acestea, se pare că sunt în favoarea mea. Nimic nu se compară cu o continuare bună ca să închei o afacere. Poate JP avea dreptate, iar Dave Toney ar putea să se răzgândească dacă mă vede cumpărându-mi prânzul. Cu siguranță, treaba asta este *la alt nivel*.

Mă închei la sacou și măresc pasul. Să nu ratezi niciodată o oportunitate în afaceri! Niciodată! Când mă apropii, mă ia prin surprindere o mână de femeie care iese din mașină în spatele lui Dave. Încetinesc și mă uit atent la mâna aceea, mâna aceea mică ce poartă un inel de logodnă FOARTE mare.

Fir-ar să fie, Dave e logodit?

Presupun că da, din moment ce o ține pe femeia aceea de mână.

Dar logodit... La naiba, cum mi-a scăpat chestia asta? De obicei, cunosc asemenea...

Îmi pierd șirul gândurilor și clipesc de câteva ori când logodnica lui se întoarce și o văd din profil.

Fir-ar... al dracului!

Se pare că logodna nu e cea mai mare surpriză a zilei.

Datorită rochiei mulate și siluetei zvelte, nu am nicio îndoială că logodnica lui Dave Toney e însărcinată.

Dave Toney, logodit și cu un copil pe drum. Cum... Când?

Îi face semn șoferului, închide portiera și se uită în spate, destul cât să ne privim în ochi. Ridică mirat din sprâncene și apoi se întoarce cu totul, făcându-mi semn cu mâna.

— Cane, nu mă așteptam să te văd pe străzi!

Da, niciunul nu se aștepta să ne întâlnim, dar nu las șocul acestei întâmplări să mă zdruncine.

E clipa cea mare!

Afișez un zâmbet.

— Mă bucur de soarele arzător al Californiei cât merg să iau prânzul pentru mine și frații mei.

Mă duc la el și întind mâna, pe care o strânge cu un gest grăbit.

— Magazinul ăsta e preferatul nostru.

— Chiar așa? mă întreabă, surprins. Și al lui Ellie. Eu n-am mai fost niciodată, dar ea zice că au cele mai bune murături.

— Și frații mei sunt topiți după murături.

Întind mâna spre logodnica lui.

— Tu trebuie să fii Ellie.

— La naiba, ce nepoliticos sunt! spune Dave, râzând stânjenit. Da, ea este Ellie! Ellie, el este Huxley Cane!

— Îmi face plăcere să te cunosc! spune Ellie cu o voce foarte dulce de sudistă.

Una pe care am mai auzit-o și altă dată.

Dau mâna cu ea, apoi întreb:

— Lasă-mă să ghicesc, ești din Georgia?

Ea zâmbește mai larg.

— Da! Ți-ai dat seama?

Da, ăsta e un semn bun pentru mine.

— Bunica mea s-a autoproclamat o „Piersică din Georgia". Am petrecut multe veri chinuitoare, pline de umiditate, pe veranda înconjurată de uși cu sită, legănându-mă în balansoare cu ea în timp ce-mi povestea ultimele bârfe din oraș.

— Serios? Unde anume?

— Peachtree City.

Ochii îi strălucesc de încântare. Își duce mâna la piept.

— Eu am crescut în Fayetteville, la est de Peachtree. Uau, ce mică e lumea!

Da! Da, într-adevăr! Mai ales când bunica mea locuiește de fapt în San Diego și nu a fost niciodată în Georgia, dar ei nu trebuie să știe treaba asta. Așa cum nu trebuie să știe nici că am recunoscut accentul doar pentru că am ieșit în facultate cu o fată din Peachtree City. E doar o chestiune de semantică.

Încântat de conexiunea asta măruntă pe care o am cu lumea lui Dave, mă întorc spre el, dar dau nas în nas cu un bărbat care își apără teritoriul. Hopa! Și-a încleștat

maxilarul, s-a încruntat, iar privirea lui nu pare bucuroasă de lumea noastră mică… Foarte mică.

Tipul aproape că-și marchează teritoriul cu mârâitul acela furios. Nu m-aș mira dacă ar începe să urineze în jurul lui Ellie.

Dat fiind ce știe el despre mine, un tip țipător, căruia îi place să flirteze, domnul Page Six – nu de curând, slavă Domnului! –, probabil că mă consideră o amenințare. Ceea ce nu sunt. Adică, da, Ellie e o blondă minionă. Frumușică și cu ochi albaștri, dar e și însărcinată – un adevărat coșmar –, și e logodită, așadar a ieșit de pe piață.

Însă, după ce au spus frații mei, Dave probabil că nu vede lucrurile așa în ce mă privește.

Ceea ce înseamnă să trebuie să salvez repede situația.

Dar cum…

Cum aș putea să…

Se aprinde beculețul

Ați văzut sclipirea aceea luminoasă? Da, mi-a venit o idee! Poate nu e inteligentă. Cu siguranță, nu e cel mai inteligent lucru la care m-am gândit vreodată, dar Dave pare să devină din ce în ce mai încordat, așa că…

Fie ce-o fi!

Te rog, nu te întoarce împotriva mea la final! – celebrele ultime cuvinte.

— Fayetteville, zici?

Îmi umezesc buzele. Să-i dăm drumul!

— Uau, ce nebunie! Cred că părinții logodnicei mele sunt din Palmetto. Nu e la nord de oraș?

Da, logodnică! V-am zis că nu e o idee inteligentă, dar e singura pe care o am.

— Da, Palmetto e la nord, răspunde Ellie atât de bucuroasă, încât Dave o cuprinde de talie cu un gest protector.

— Logodnică? mă întreabă el după ce-și drege glasul. Ești logodit, Cane?

Ochii lui trădează un interes real, iar tensiunea care îi încorda umerii se estompează treptat.

— Da!

— Hm, mă mir!

Nu pot să-l citesc. Mă crede? Mă testează? Înrăutățesc lucrurile și mai tare? Sper că nu, la naiba! Nu vreau să pierd afacerea asta.

Refuz să o las să-mi scape printre degete, mai ales că sunt atât de aproape. Ar fi un beneficiu mult mai mare pentru portofoliul nostru dacă am obține acele proprietăți, mai ales la ce planuri avem pentru ele, iar dacă aș încheia afacerea cu evazivul Dave Toney, victoria ar fi și mai dulce pentru mine! Mintea mea de afacerist preia controlul, lăsând în urmă bunul-simț.

Așadar, înainte să mă răzgândesc în privința cuvintelor care-mi ies pe gură, înghit în sec și spun:

— Da, logodit și... cu un copil pe drum.

În secunda în care îmi scapă minciuna printre buze, mă cuprinde o senzație de greață pentru că, futu-i, știu cât de mult încearcă unele femei să rămână însărcinate și să minți cu așa ceva... La naiba, nu mi se pare în regulă! Dar, așa cum am spus, bunul-simț e de negăsit în clipa asta, e pur instinct prostesc.

— Serios? exclamă Ellie. O, Doamne!

Se mângâie pe burtă.

— La fel și noi. Dave, nu e extraordinar?

— Chiar este!

Figura lui Dave se transformă din cea a iubitului nesigur și protector în... într-o expresie pe care n-am mai văzut-o la el până acum. Compasiune.

Înțelegere.

Oare să îndrăznesc să spun – camaraderie?

Îmi bag mâinile în buzunarele pantalonilor ca să nu mi le mai frământ în timp ce spun cea mai mare minciună sfruntată din viața mea.

— Da, bunica mi-a prezentat-o în Peachtree. A fost ca o întâlnire drăguță, cu dragoste la prima vedere.

Ellie își împreunează mâinile.

— O, ce-mi plac întâlnirile drăguțe!

Ridic din umeri.

— Da, și ne-am înțeles bine din prima.

Încerc să mă uit spre cer, gândindu-mă la logodnica mea însărcinată imaginară și cât de mult *hâc* o iubesc.

— Am făcut lucrurile puțin pe dos, pentru că întâi a rămas însărcinată, dar eu nu cred că am făcut vreodată ceva cum trebuie, conform ordinii stabilite de societate.

— Nici eu, spune Dave, și o văd în ochii lui.

Și-a făcut o părere nouă despre mine. Despre asta vorbesc băieții. De asta avea nevoie Dave, să mă vadă ca „om".

Ăsta sunt eu, cunoscându-l pe Dave la un alt nivel. Creând o conexiune la un alt nivel. În clipa asta, nu mă vede ca pe afaceristul bătător la ochi și nemilos, ci mai degrabă ca pe un tip pe care poate să-l invite la o bere și să discute despre perspectiva îngrijorătoare de a deveni tată.

S-ar putea să fie tocmai genul de intrare de care aveam nevoie. Câteva palavre, o minciună nevinovată strașnică, dar care nu face rău nimănui. Nu e nevoie ca el s-o

cunoască în persoană pe această fată imaginară. Nici măcar nu trebuie să afle prea multe despre ea. Doar ideea că ea există mă face pe mine cu mult mai atrăgător.

Hm, poate că nu e o idee chiar atât de rea!

Poate că a fost o adevărată sclipire de geniu.

Ascultați la mine – până mâine la ora asta, o să mă sune fără să se mai gândească mult la oferta mea, ci mai degrabă dispus s-o accepte!

Huxley Cane, ești un adevărat geniu!

— Dave, n-ar fi absolut extraordinar dacă i-am invita pe Huxley și pe logodnica lui la cină?

Ei, pardon?

Cină?

Ellie își împreunează palmele și continuă:

— Ar fi minunat să stăm de vorbă cu oameni care sunt în aceeași situație ca noi. Aplecându-se puțin, Ellie mi se confesează: Familia nu a fost tocmai încântată că intenționăm să ne căsătorim abia după ce se naște copilul. Părinții mei sunt foarte tradiționaliști.

Începe să-mi transpire buza de sus, dar încerc să-mi păstrez o expresie neutră.

O întâlnire la cină.

Cu „logodnica" mea.

Of... futu-i!

Retrage-te, Cane! RETRAGE-TE!

— Ar fi minunat! spune Dave cu un zâmbet jovial.

FUTU-I!

— Îți convine sâmbătă seara? mă întreabă.

Sâmbătă seara?

Futu-i la pătrat!

Asta e peste patru zile!

Patru zile nenorocite nu doar ca să-mi găsesc o logodnică, ci să fie și însărcinată.

Huxley Cane, nu ești un geniu, ești un idiot desăvârșit!

— O, lasă-l un pic să vorbească și cu iubita lui! spune Ellie.

Aș zice slavă Domnului că există Ellie, dar ideea îngrijorătoare cu cina a fost a ei.

— Ce-ar fi să-l anunți tu pe Dave și să ne spui dacă este în regulă? Mie îmi place să gătesc. Aș putea să pregătesc o cină sudistă adevărată, dacă vreți.

În mintea mea, formulez deja scuze pentru care eu și logodnica mea nu reușim să venim sâmbătă.

— Și poate mai discutăm atunci despre afacere, spune Dave cu un zâmbet sincer.

Futu-i!

Futu-i! Futu-i! Futu-i!

Acum nu mai pot să refuz. Dacă nu vreau să pun în pericol încheierea afacerii.

Hristoase!

În ciuda uscăciunii din gură, inghit în sec și dau aprobator din cap.

— Da!

Mi se frânge vocea.

— Sâmbătă sună grozav!

— Minunat! exclamă Ellie și bate din palme. O, abia aștept! O să fac cea mai bună plăcintă cu piersici și o tocăniță cu varză furajeră. O să ia Dave legătura cu tine!

— Perfect! îi spun cu un zâmbet nesigur.

În ce naiba m-am băgat?

— O, iubito, o să întârziem! Hai să trecem pe la magazin după curs – e OK? întreabă Dave.

— Doar dacă primesc porție dublă de murături, răspunde Ellie, sărutându-l pe buze pe Dave.

Manifestarea asta dulceagă îmi întoarce stomacul pe dos. Nu că mi se par respingători, dar îmi amintește de groapa pe care mi-am săpat-o singur.

— OK, plecăm la cursul Lamaze! Ținem legătura! îmi spune Dave, făcându-mi din mână.

Le fac și eu cu mâna, sperând că nu se vede cum îmi tremură, și, fără să mai intru în magazin, mă întorc și o iau înapoi spre birou, gândindu-mă cum naiba ies din rahatul ăsta.

Huxley Cane, ești un idiot cu acte în regulă!

Capitolul doi

LOTTIE

CU MÂINILE PE VOLAN, MĂ UIT LA CASA ÎN CARE AM copilărit şi în care locuiesc momentan, un mic bungalow care îi aparţine familiei de ani întregi. Adică... ani mulţi. Bunica Pru a cumpărat-o în anii 1950 şi i-a lăsat-o mamei, care ne-a crescut singură pe mine şi pe sora mea, Kelsey.

Stucatura albă s-a şters de-a lungul anilor şi arată mai degrabă crem, iar acoperişul roşu de şindrilă are nevoie de mai multe reparaţii decât îşi permite mama, cu toate că iubitul ei, Jeff, care locuieşte cu ea de treisprezece ani, vrea să-l înlocuiască.

Apropo de Jeff, stă în curtea din faţă în pantaloni scurţi de blugi, supradimensionaţi, şi obişnuitul tricou alb, împingând maşina de tuns iarba. Lui Jeff îi atârnă mereu o ţigară neaprinsă între buze, pentru că, deşi nu o fumează niciodată, îl linişteşte să ştie că ar putea s-o fumeze dacă ar vrea. Nu ştiu care este substratul psihologic

al gestului; se poartă frumos cu mama și în ultimii zece ani a fost mereu un ascultător obiectiv grozav pentru mine și sora mea. Prin urmare, dacă îi atârnă țigara din gură, așa să fie! Putea fi și mai rău.

Dar faptul că e în curtea din față mă împiedică să duc în camera mea cutia cu lucrurile de la birou fără ca mama să-mi pună întrebări. Și nu vreau întrebări nici de la Jeff, nici de la mama. Nu pot să afle că Angela m-a concediat. Ar fi un adevărat dezastru.

Nu, nu pot să afle NICIODATĂ!

De ce?

Păi, pentru că ei au fost cei care m-au implorat cu cerul și cu pământul să-mi găsesc alt job, unde să nu lucrez cu o persoană cu care am o relație toxică de ani întregi.

Dar știți cum e... Părinții habar n-au de nimic, noi știm tot, iar pe urmă trebuie să înghițim gălușca atunci când ne dăm seama că... ar fi trebuit să ascultăm de ei.

Of!

Pentru că nu vreau ca Jeff să intre la bănuieli, cobor din broscuța mea VW veche, lăsând cutia pe bancheta din spate, îmi pun poșeta pe umăr și afișez un zâmbet frumos care știu că o să-i însenineze ziua lui Jeff.

— Bună, Gâza Lottie! îmi spune, folosind porecla pe care mi-a dat-o mama acum mulți ani.

— Bună, Jeff!

Îi fac cu mâna în timp ce oprește mașina de tuns iarba și-și potrivește ochelarii pe nas.

— Curtea arată grozav!

— Mulțumesc! Cred că anul ăsta comitetul de înfrumusețare e obligat să ne bage în seamă.

O, Jeff, mereu atât de optimist!

Vedeți voi, locuim în Beverly Hills la graniță, adică la distanță de o stradă de cartierul The Flats. În fiecare vară se formează un comitet care merge din casă în casă, alegând cele mai frumoase curți din cartier și acordând premii. Mereu ne-am plimbat prin cartier, admirând peluzele splendid întreținute, îngrijite de peisagiști profesioniști, nu de proprietarii caselor. În săptămâna dinaintea deciziei din partea juraților e o baie de sânge, inclusiv la noi acasă, pentru că ultima casă de pe traseul lor e peste stradă și, ca să vezi casa, o vezi și pe a noastră, chiar dincolo de tufișuri, iar Jeff e cât se poate de hotărât să fie remarcat.

— Trebuie s-o convingi pe mama să repare acoperișul dacă vrei să ai vreo șansă.

Șansele să fie observată și curtea noastră sunt aproape nule. Comitetul de înfrumusețare e alcătuit dintr-o gașcă de snobi bogați care nici nu s-ar uita vreodată peste stradă. Dar îmi place să-i dau speranțe lui Jeff, mai ales că muncește din greu.

Își lasă umerii în jos, dezamăgit.

— I-am spus. Acoperișul trebuie să fie impecabil. Țiglele alea sparte nu ne vor aduce victoria niciodată. Cred că o să-i chem pe băieți într-una din zile să-l repare când ea e la serviciu. Mai întâi acționez, pe urmă îi cer iertare.

— Foarte inteligentă abordare!

— Cum a fost la serviciu?

Mă opresc din drumul spre ușa de la intrare. Cu zâmbetul încă pe buze, îi răspund:

— Grozav! O zi obișnuită.

Da, o zi obișnuită în care am rătăcit pe străzile din Los Angeles, așteptând să treacă timpul până mă puteam întoarce acasă, știind foarte bine că mama și Jeff îmi cunosc programul și, dacă ajungeam mai devreme decât de obicei, ar fi devenit bănuitori. Din fericire pentru mine, în timp ce mă plimbam, un bărbat simpatic fără adăpost, care s-a uitat chiorâș la picioarele mele goale, mi-a zis să-mi cumpăr ciorapi. Mi-am cumpărat o înghețată cu mentă drept consolare, înghețată care a căzut victimă soarelui de vară din California și mi-a picurat pe bluza albă. În plus, m-am împiedicat de un grilaj și mi-am rupt tocul pantofilor Jimmy Choo de acum două sezoane, motiv pentru care acum merg desculță spre casă.

A fost o zi din aceea...

— Promovarea e peste o săptămână, nu? mă întreabă Jeff. Nu ești încântată? În sfârșit, o să-ți poți lua locuința ta!

Introduceți aici un oftat adânc!

Ridic degetele mari spre el.

— Superbucuroasă!

Fără să mai adaug ceva, deschid ușa casei și simt imediat mirosul crochetelor de pește făcute de mama. Sfinte Doamne, nu din nou!

N-am noroc și pace!

— Jeff, cina e aproape gata!

— Sunt eu, mamă, îi răspund, ducându-mă spre camera mea, dar nu apuc să trec prea departe pe hol, că mama scoate capul pe după ușa de la bucătărie.

— Gâza Lottie, ai nimerit la țanc pentru cină!

Îi fac semn din mână.

— Nu prea mi-e foame.

Îmi duc mâna la burtă.

— Am luat prânzul târziu. S-ar putea să mănânc un măr mai târziu.

— Nu fi ridicolă! Du-te și spală-te pe mâini – da, încă mă pune să mă spăl pe mâini înainte de masă – și aranjează-te! O să-ți pregătesc un loc la masă!

Îi spun cu un oftat:

— Mersi, mamă!

Ajung în camera mea, închid ușa, pe urmă mă sprijin de ea și mă las în jos până dau cu fundul de pământ.

— Doamne, am nevoie de băutură!

Îmi scot telefonul din geantă și-i trimit un mesaj surorii mele.

Lottie: *Am nevoie de băutură. Mâine îmi fac de cap în timpul zilei după ce pleacă mama și Jeff. Te bagi?*

Kelsey, geamăna mea irlandeză, cum îi place mamei s-o numească, e mai mică decât mine cu doar un an și este organizatoare în devenire – da, și eu am fost nelămurită când mi-a transmis acest detaliu. Practic, și-a pus bazele propriei afaceri de organizare, mergând acasă la diverși oameni și arătându-le cum să-și organizeze cămările și dulapurile ca să fie mai funcționale, adică să nu fie strângători ca hârciogii. Am întrebat-o care e diferența dintre ce face ea și toți ceilalți care urmează trendul *The Home Edit*, iar răspunsul ei m-a dat pe spate – pentru că proiectul ei a fost bine pus la punct. Se concentrează pe organizarea sustenabilă. În loc să-și încurajeze clienții să folosească obișnuitele containere acrilice transparente, lucrează cu o companie care oferă produse de organizare din resurse sustenabile, precum și produse realizate numai din materiale reciclabile. Mai bune pentru mediu

și pentru casa ta. Vedeți? M-a dat pe spate. Se pare că mai are nevoie doar de o celebritate ca să fie descoperită. O cred. Acum câștigă atât cât să-și extindă afacerea și să-și permită o garsonieră mică în West Hollywood.

Primesc un mesaj pe telefon.

Kelsey: *Nu trebuie să fii la serviciu mâine?*

Mă ridic de pe jos și-mi scot cămașa din pantaloni înainte să-i răspund.

Lottie: *Ar trebui...*

Pun telefonul jos și mă dezbrac, aruncând bainele într-un coș, fără să-mi bat capul cu pata. Deja răul a fost făcut. Îmbrac o perecbe de pantaloni scurți și un maiou, iar părul lung și castaniu îl prind într-un coc.

Kelsey: *Să nu-mi spui că parașuta aia te-a concediat!*

Lottie: *Consideră că sunt șomeră.*

Kelsey: *Ți-am zis NAIBII că așa o să se întâmple. E așa o... Doamne, Lottie, dacă mai vorbești vreodată cu ea, te reneg! Mă auzi?*

Lottie: *Crede-mă, Angela e moartă pentru mine, orice ar crede EA.*

Kelsey: *Lasă-mă să ghicesc, narcisista aia încă mai crede că o să fiți prietene.*

Lottie: *Da! În fine, nu le spun mamei și lui Jeff până nu mă gândesc la o soluție. Ei încă mai cred că săptămâna viitoare mă mut, după ce primesc „promovarea"– adică, retrogradată la șomeră.*

Kelsey: *Secretul tău e în siguranță. O să vin pe la nouă cu tequila și ce mai trebuie pentru margarita.*

Lottie: *Vii cu agenda ta pentru idei?*

Kelsey: *O pun deja în bagaj. Am eu grijă de tine, surioară!*

Lottie: Te iubesc!

Kelsey: Te iubesc! Și nu îți face griji! Găsim noi o soluție.

Simțindu-mă ușurată, pun telefonul pe comodă, pentru că, dacă vede mama vreun telefon în apropierea mesei, îl înhață și-l aruncă în toaletă. Am mai fost victima acestui act de hoție, și nu o dată. După ce îți usuci telefonul în orez peste noapte, înveți repede să nu mai faci asta niciodată.

Merg pe hol spre sufragerie, unde îl surprind pe Jeff sărutând-o cast pe mama pe obraz. Îi șoptește „mulțumesc", pe urmă se așază la masă. Și-a schimbat și el hainele, scăpat de orice urmă de murdărie rămasă de la tunsul ierbii. Știu că după asta o să iasă iar afară, dar apreciez că respectă regulile mamei în ce privește masa.

— Miroase bine, mamă! o mint și iau loc pe scaun.

Lui Jeff îi plac la nebunie crochetele ei de pește făcute în casă. Eu le detest. Dar le mănânc pentru că am fost învățată de la o vârstă foarte fragedă că mănânci ce e pe farfurie și nu te plângi. Fii mulțumit că ai măcar ce să mănânci!

— Mulțumesc! Am pregătit plăcinta ta preferată la desert.

Ei, pentru asta merită să înghit crochetele de pește!

— Ești minunată! Mulțumesc!

Mama ia loc și pe urmă, ca o familie simpatică din trei persoane, plecăm capul, mama spune rugăciunea și începem să mâncăm. Din fericire, mama mi-a pus porții mai mici. Pot să mănânc cu ușurință chestia asta pentru plăcinta proaspătă promisă.

— Cum a fost la serviciu, scumpo? mă întreabă mama, punându-și o lingură de sos tartar pe farfurie.

Îi dă sosul lui Jeff, care își pune și el o lingură, apoi sosul ajunge la mine. Încarc farfuria cu sosul cu aromă de murături pentru că doar așa pot să mestec crochetele de pește.

— A fost grozav! îi răspund, simțind minciuna greoaie pe limbă.

Crescând cu o femeie puternică și independentă, am învățat trei lucruri – nu minți, nu înșeli și întotdeauna muncești pentru ceea ce-ți dorești. Ei bine, eu tocmai am mințit, dar nu suport să spun adevărul. Nu când mama și Jeff mi-au spus – la fel și Kelsey – ce idee proastă a fost să accept un job din partea Angelei. Angela cea inconstantă. Angela cea narcisistă și haotică. Mi-au spus să am răbdare cu piața de joburi, că are să apară ceva pentru o absolventă de la UC Irvine cu masterat în afaceri.

Ceva avea să apară.

Orice avea să apară. Dar nu a apărut nimic.

Zero oportunități.

Am devenit disperată.

Creditele de studii îmi băteau la ușă, iar responsabilitățile mă copleșeau.

Aveam nevoie de un job.

Angela a fost singura mea opțiune. Mi-a oferit un loc temporar în companie, cu un salariu mic, care m-a obligat să locuiesc la mama ca să mai pot rămâne în sudul Californiei și o promisiune că, dacă îmi făceam treaba bine, după un an, salariul avea să se tripleze – da, să se tripleze, atât de mic era salariul pe care l-am acceptat –, iar eu urma să primesc un post permanent. Mama și Jeff au spus că sunt nebună să accept. Că o să mă tragă pe sfoară până la urmă.

Dar nu aveam alte opțiuni. Absolut niciuna. Așadar, am avut impresia că nu am de ales. Am acceptat.

Și m-am descurcat extraordinar.

În următoarele luni, am văzut dezvoltarea extremă a blogului de lifestyle. Celebritățile au început să-l promoveze și, cât ai clipi, Angeloop a devenit o marcă recunoscută. Iar eu făceam parte din asta. Am aruncat un „v-am zis eu" spre mama și Jeff după prima noastră apariție în emisiunea *Today Show*. Am spus că trebuie să investesc timp și că vor începe să apară și lucrurile bune.

Acum auziți râsul sarcastic?

Nu numai că nu am bani, dar nu-i așa că e fantastic, la fel ca un șut între picioare și un scuipat în gât?

— Ai semnat contractul de închiriere? Știu că ai găsit o locuință în West Hollywood care îți plăcea, aproape de sora ta.

Așa este, dar slavă Domnului pentru teama mea de angajamente, pentru că n-am semnat contractul! Coșmarul ar fi fost și mai îngrozitor.

— Nu prea mi-a plăcut locul acela; nu avea energia necesară.

Jeff râde.

— Maura, îți amintești când aveam 25 de ani și căutam o locuință, bazându-ne pe energie? o întreabă Jeff în glumă, ținându-se de piept. Ce amintiri!

Mama râde și îl mângâie pe spate.

— Îmi amintesc că am găsit una cu o cameră în Koreatown, unde toaleta era lângă pat și o foloseam drept noptieră. În momentele acelea când toaleta era noptieră mă gândeam „Uau, energia de aici e reală..."

Mama se uită la mine.

— Adică, eram foarte săracă.

Jeff dă din cap, râzând.

— Toaleta ca noptieră, aici m-ai întrecut. Eu aveam doar un vecin cu o mătură care îmi strica energia tot timpul.

Mă uit la ei.

— Știți că practic fac parte din generația Gen Z; uneori sarcasmul mă afectează foarte tare.

Izbucnesc amândoi în râs, apoi mama spune:

— Ești o milenială slabă. E OK, scumpo. Poți să stai cu mami și tati vitreg cât vrei tu. Nouă ne place să nu avem parte de intimitate.

Rânjește și știu că mă tachinează. Nu m-ar da niciodată afară din casă, dar mai știu și că de ceva vreme tot așteaptă să plec.

— Dacă vă place să nu aveți intimitate, am putea face o petrecere în pijamale diseară! Putem dormi îmbrățișați în patul vostru mare.

Jeff ridică o mână.

— Cruță-mă, te rog!

Bietul Jeff! E un om foarte cumsecade și se vede că-și dorește intimitate cu mama. E lângă noi de când aveam cincisprezece ani. Cred că e pregătit ca el și mama să rămână singuri. Și, uite așa, simt cum crește senzația de vinovăție. E nasol că Angela m-a tras pe sfoară? Normal, dar ce e și mai nasol e că, dacă nu rezolv situația, o să le stric lui Jeff și mamei libertatea pe care o așteaptă de atâta timp.

— Vrem neapărat să umblăm pe aici în pielea goală, zice mama din senin. După ce îi arunc o privire îngrozită, continuă: De câte ori ești la sora ta, asta facem noi. Ascultăm muzica lui Harry Connick Jr., ne dezbrăcăm și dansăm în pielea goală în living.

— O, Doamne, de ce-mi spui chestia asta?

Pun furculița jos, fiindcă îmi scade pofta de mâncare. Da, Jeff și mama sunt doi oameni atrăgători; Jeff ridică greutăți în garaj, iar mama își menține silueta, dar Hristoase! Nu vreau să-mi imaginez așa ceva.

— Doar ca să știi ce așteptăm să facem.

Îmi face cu ochiul și înmoaie alene o crochetă de pește în sosul tartar.

— Nu țineam morțiș să aflu.

Mă las pe spate și îmi încrucișez brațele la piept.

Mama face semn cu furculița spre farfuria mea.

— Mănâncă, scumpo! Te așteaptă plăcinta.

Cum aș putea să uit?

Din spatele unei tufe, mă uit printre crengi și văd că Jeff o ia în brațe pe mama și o sărută, strângând-o de fund – bleah, bătrânii ăștia! –, după care se urcă în mașini și pleacă la serviciu. Nu ies imediat de după tufiș, ci aștept încă două minute ca să mă asigur că n-au uitat nimic. La norocul meu, s-ar întoarce acasă exact când deschid punga de chipsuri.

Când simt că drumul e liber, ocolesc tufișul, încercând să nu-mi agăț fusta conică într-o creangă – nu-mi permit să pierd hainele bune de interviu –, și trec strada în pantofii negri simpli cu toc. Slavă Domnului pentru tufișurile de doi metri, pentru că nu cred că au observat ceva! Merg în vârful picioarelor pe trotuarul spre casă, descui ușa, mă strecor înăuntru și scot un oftat adânc.

Misiune îndeplinită! *Deși, acum mă întreb de ce nu m-am dus cu mașina la Kelsey în loc să-mi bat capul cu atâtea subterfugii.*

Zumzetul frigiderului umple liniștea casei. Totul e în ordine, nicio pernuță nu e nelalocul ei, niciun vas nu este în chiuvetă. Probabil asta își dorește mama. Pace. Abilitatea de a se bucura de casa pentru care a muncit din greu s-o păstreze.

Nu că aș fi gălăgioasă, nesuferită sau o „colegă de cameră" neplăcută, dar e altceva când ești stăpân pe casa ta și poți face ce vrei fără să dea cineva peste tine. Asta își doresc mama și Jeff cu disperare.

Știu, pentru că zilnic aduc vorba de asta.

Trebuie să-mi găsesc un job, și repede!

Nu doar pentru că vreau să aibă mama parte de liniște cu Jeff, ci și pentru că n-am prea mulți bani în contul din bancă, iar creditele de studii nu se plătesc singure. Unde mai pui că se apropie și reuniunea colegilor de liceu și nu-i așa că ar fi ca un cactus la subraț să apar șomeră, îngropată în datorii, îmbrăcată cu o rochie de acum cinci ani și locuind încă acasă la mama?

Și nici nu pot să nu-mi fac apariția, pentru că, dacă nu mă duc, Angela o să afle motivul, și nu-i pot da satisfacția de a ști că mă bazam pe ea.

Nu, trebuie să găsesc o soluție!

Mă întorc în dormitor și mă schimb din ținuta de serviciu într-o pereche de pantaloni scurți și un tricou vechi cu Taylor Swift pe care îl am de peste un deceniu.

Când mă întorc în living, primesc un mesaj.

Kelsey: *E liber?*

Lottie: *Liber.*

Câteva minute mai târziu, Kelsey dă buzna pe ușă cu tequila și ingredientele de margarita la îndemână.

— Am adus cele necesare ca să uiți de necazuri.

Merg spre ea, iau sticla de tequila și o îmbrățișez.

— Mersi că ai venit!

— La ce sunt bune surorile? În plus, azi am o zi ușoară. Doar trimit niște e-mailuri. Mi-am adus laptopul ca să și lucrez puțin.

— În timp ce bei? o întreb, ridicând dintr-o sprânceană. Nu mi se pare o idee inteligentă.

— O luăm ușor.

Îmi aruncă o privire critică.

— Alcoolul mai atenuează durerea, dar nu rezolvă nimic. Numai dacă... nu cumva te-ai hotărât să le spui mamei și lui Jeff? Pentru că, dacă e așa, mă fac praf cu tine chiar acum. E de ajuns să spui, și peste două ore ne dăm cap în cap care ajunge prima la toaletă.

Clatin din cap.

— Nu, nu le spun!

Cu ingredientele de margarita în mână, mergem la bucătărie, unde le așezăm pe bufet.

— Nu cred că sunt în stare să le spun. Ar fi trebuit să le vezi fețele aseară, când vorbeau despre cum ar fi să aibă casa numai pentru ei și în sfârșit să poată dansa în pielea goală.

— Bleah! se strâmbă Kelsey.

— Mie-mi spui?! A fost o imagine de care nu aveam nevoie în timp ce înghițeam crochetele de pește ale mamei.

Iau două pahare și un shaker din dulap. Kelsey scoate din congelator o tavă de cuburi de gheață – mama crede că nu are nevoie de un frigider nou, la fel cum stau lucrurile și în cazul acoperișului.

— Dar erau nerăbdători să mă vadă plecată, și îmi vine să beau toată sticla de tequila când mă gândesc să le spun că deocamdată nu se întrevede posibilitatea asta.

Îmi duc mâna la față.

— Sunt o ratată, Kelsey!

Aceasta se strecoară în spatele meu și mă îmbrățișează. O prind în brațe și o țin strâns, profitând de îmbrățișarea unei surori.

— Nu ești o ratată, îmi spune Kelsey. Ai dat doar de un obstacol în drum.

— Toți mi-ați spus că o să mă tragă pe sfoară la un moment dat și poate așa am crezut și eu la început, dar, după ce mi-am intrat în ritm la serviciu și mi-am dovedit valoarea pentru companie, am crezut că pot avea încredere în ea. Chiar am crezut că îmi găsisem locul.

Clatin din cap.

— Ce proastă sunt!

— Nu ești proastă.

Îmi mângâie mâna, apoi îmi dă drumul.

— Dar poate că uneori iei decizii greșite.

— Iau foarte multe decizii greșite. Mai știi când mi-ai spus să nu-l invit în oraș pe Tyler Dretch pentru că mi-ai zis că pe tine te plăcea, dar eu am încercat să-ți demonstrez că nu e așa și tot am făcut-o? Mi-a spus că voia să iasă la întâlnire cu versiunea mea mai tânără. Asta era în liceu. LICEU, Kelsey!

Aceasta chicotește.

— Știu. Ți-am zis să nu faci asta!

— Pe urmă, când am cumpărat pantalonii ăia din bumbac striat de culoarea piersicii? Și te-am convins că sunt cea mai nouă modă, dar încă nu ajunsese pe piață, și i-am purtat la plajă, dar s-au rupt între picioare când m-am aplecat? În viața mea n-am strâns atât de tare și de repede din fund.

— Parcă văd și acum ce figură îngrozită aveai când ai simțit prima dată briza oceanului peste părțile intime. Să nu porți lenjerie intimă, altă decizie proastă.

— Vezi? Nici măcar nu știu ce înseamnă o decizie bună.

— Nu-i adevărat. Astea sunt doar lucruri minore. Ai luat și niște decizii bune.

— A, da? o întreb, turnând ingredientele pentru margarita în shaker. Te rog, uimește-mă cu deciziile mele extraordinare!

Kelsey se apleacă peste bufet și se bate cu degetul în bărbie.

— Hm... tu... păi, a fost când... hm, o, dar când... Ei, poate nu chestia asta...

— Hai, zi mai departe! o îndemn fără tragere de inimă. Mă copleșești cu toate deciziile mele bune. Toată lingușeala asta îmi taie respirația!

— Lasă-mă o secundă! Doamne! O, ți-ai luat masteratul în afaceri! Asta a fost o idee grozavă.

— Chiar așa? o întreb. Pentru că mi-am petrecut ultimul an folosind salariul ăla mizerabil ca să-mi plătesc creditele imense de studii. Iar masteratul în afaceri nu m-a ajutat decât să mă angajez la Angela, ceea ce... știm cum s-a terminat.

— O, am uitat de credite! Sunt mari? mă întreabă Kelsey, strâmbându-se.

Scutur shakerul și îi răspund:

— Sinceră să fiu, nici nu mă pot uita, mi-e prea frică. Acum se plătesc automat.

— Câți bani ai în bancă?

Mă strâmb.

E grav!

Și știam că o să mă întrebe, dar asta nu înseamnă că-mi este mai ușor.

Torn cocteilurile în pahare.

— Nu știu. Și la asta mi-e prea frică să mă uit.

Kelsey respiră adânc, ia paharul și spune:

— Păi, dacă e să stabilim ce e de făcut, atunci trebuie să smulgem bandajul și să vedem cu ce putem lucra. Trebuie să-ți aflăm nivelul de disperare.

Își scoate laptopul din geantă și dă din cap spre masa din sufragerie.

— Acum e momentul, îmi spune.

Fir-ar... Mă tem că are dreptate. Acum e momentul!

Stau pe loc, duc paharul la buze și iau o gură foarte mare. Voi avea nevoie.

Ne uităm în gol la peretele din fața noastră.

Nicio vorbă.

Nicio mișcare.

Doar... ne uităm.

Aerul condiționat pornește odată la câteva minute, suflând răcoare pe corpul meu încins. Dar asta e tot. Asta e singura mișcare din casă, o fluturare ușoară a părului pe fața mea copleșită și incredibil de șocată.

Am mai auzit de pragul cel mai de jos. Am citit despre el. Ba chiar l-am văzut la unii oameni.

Ieri credeam că am atins pragul cel mai de jos.

Dar m-am înșelat.

Acesta... acesta e pragul.

În sfârșit, după cel puțin cinci minute de tăcere, Kelsey vorbește:

— Deci aș zice că nivelul tău de disperare este DEFCON 1[1].

Înclin paharul și golesc conținutul.

— Da! răspund monosilabic.

Am datorii de peste treizeci de mii de dolari și mai puțin de trei mii în cont.

Nu e suficient pentru o garanție și chiria pe prima lună pentru o locuință proprie.

Nu e suficient să-mi plătesc în continuare creditele pentru studii.

Nu e suficient ca să-i consider drept niște bani de rezervă.

Nu!

DEFCON 1 descrie perfect situația cu care ne confruntăm – război nuclear.

— Chiar nu câștigai prea mult, așa-i? mă întreabă Kelsey.

— Nu, nu câștigam.

Îmi duc mâna la frunte în timp ce încep să înțeleg gravitatea situației.

— Nu-mi place să recunosc treaba asta, dar cred că trebuie să mă apuc de striptease.

— Poftim? zice Kelsey.

— Da, striptease. Am văzut cât câștigă fetele alea. Fac bani cu lopata.

Îmi ridic gulerul bluzei și mă uit în jos la corpul meu.

[1] Acronim pentru Defense Readiness Condition, termen care definește treptele stărilor de alertă ale forțelor militare ale Statelor Unite ale Americii (n. tr.).

— Am sâni frumoși, deși poate sunt mai mici decât le-ar plăcea unora, dar bărbaților le place chestia asta, nu? Sunt destul de obraznici. Și pot să... mă legăn pe muzică.

— Cluburile de striptease nu caută fete care să se legene pe muzica lui Taylor Swift; vor să te învârți în spirală. Știi să faci chestia asta?

— Nu ești niciodată prea bătrân să înveți ceva nou. Rotirea asta înseamnă să-ți împingi pelvisul în față, nu? Propun să căutăm niște cluburi de striptease și, știi, să analizăm concurența. Să vedem ce ridică sculele prin Hollywood în ultima vreme.

— Îți zic chiar acum, nu e genul de dans în doi pași, dintr-o parte în alta, pe care îl faci tu. În plus, te-ar omorî mama. Și știi că trebuie să dansezi în tanga, cu sânii goi, să-i vadă toată lumea?

Îmi dau ochii peste cap.

— Știu ce fac dansatoarele. Nu sunt proastă.

Bat cu degetul în bărbie.

— Crezi că, dacă îmi bag piercing în sfârc, o să am șanse mai mari?

Kelsey chiar stă puțin pe gânduri.

— Poate... Stai, nu! răspunde, clătinând din cap. Nu dansezi la bară. Trebuie să existe o idee mai bună decât să le arăți bărbaților dansul tău topless în doi pași.

Se ridică și-și întinde mâna spre mine. Mă ajută să mă ridic și spune:

— Hai să mergem la o plimbare! Aerul curat o să ne limpezească mintea. Băutura e întotdeauna o idee bună ca să uiți, dar nu putem uita, pentru acum suntem în alertă DEFCON 1. Avem nevoie de idei, nu de tristeți.

— Adică n-am voie să-mi plâng de milă?

Kelsey clatină iar din cap.

— Nu! N-avem timp să-ți plângi de milă. Doar dacă ești pregătită să-i spui mamei...

— În niciun caz!

— Atunci, încalță-te, pentru că trebuie să ne punem pe gândit!

Fără să-mi mai bat capul cu adidașii, îmi pun sandalele, încuiem ușa și ieșim din casă. Kelsey o ia pe stradă și face la dreapta.

— Vrei să ne plimbăm prin The Flats? o întreb. Vrei să mă bagi în depresie?

— S-ar putea să fie exact ce-ți trebuie să fii înconjurată de case luxoase și moderne. Inspirație!

Târșâindu-mi picioarele, mă iau după ea și începem plimbarea prin cartierul cu cele mai moderne și mai bogat ornamentate case din Los Angeles. Trotuarele sunt imaculate, fără nicio crăpătură în ciment, iar iarba e tunsă atât de îngrijit, încât, dacă arunci doar o privire, ți se pare că e AstroTurf, atât de desăvârșită pare. Un amestec de palmieri și stejari bătrâni străjuiesc străzile, iar tufele bogate și porțile din fier forjat protejează locuințele bogătașilor.

— E deprimant! îi spun, vrând să mă întorc.

— Nu, e o sursă de inspirație. Trebuie să-ți schimbi mentalitatea. Cine știe? Poate dacă mergi pe străzile astea, întâlnești un om bogat care vrea să facă un act de caritate – pentru tine.

— Ce glumeață ești!

Kelsey chicotește.

— Serios, totuși, nu se știe niciodată peste cine dai. N-ai auzit poveștile despre oameni care întâlnesc un

investitor într-un avion și pe urmă, cât ai clipi, produsul lor se vinde la toate magazinele Target din țară?

— Nu! îi răspund. N-am auzit poveștile acelea.

— Ei bine, se mai întâmplă. Nu știi niciodată cu cine te-ai putea întâlni, îmi spune, râzând. Ai putea să dai peste un soț bogat care se plimbă pe străzile astea.

Se uită la mine, apoi mă privește de sus în jos.

— Bine, nu îmbrăcată așa, dar...

— Știi, s-ar putea să nu fie o idee proastă, îi zic.

— Ce? Să cunoști un soț bogat? mă întreabă Kelsey. Surioară, eu doar glumeam!

Dar în mintea mea nu e o glumă. Și, da, s-ar putea să fie de la tequila – așa, puțină, cât am băut –, dar sigur există bărbați care caută o femeie cu care să se însoare, nu? Niște burlaci care caută o partidă pe salteaua lor de lux care s-ar putea transforma într-o relație de o viață? Nu am nimic împotrivă să mă folosesc de abilitățile mele sexuale ca să agăț un bărbat. Nu uitați, DEFCON!

— Nu, s-ar putea să fie ceva aici!

— Of, Iisuse! exclamă Kelsey pe un ton exasperat. Lottie, știu că ești disperată, dar trebuie să fim disperate și deștepte. Un soț bogat nu e soluția pentru problemele tale. Ce-o să faci, te măriți săptămâna viitoare?

— Dragostea poate să apară foarte repede.

— O să te opresc chiar aici – asta nu-i o soluție. Avem nevoie de ceva concret, ceva ce putem controla.

— Nu!

Îi arăt casele din jurul nostru.

— Uită-te la locuințele astea! Nu poți să-mi spui că toți oamenii ăștia duc o viață perfectă. Pun pariu că sunt

niște burlaci pe aici care caută pe cineva să le țină de urât noaptea.

Îmi duc un deget spre piept.

— Eu pot fi acel cineva. Sunt un om cald. Am brațe primitoare și o să fac și sex. N-am o problemă cu un comportament ca ăsta.

— Doamne, ajută-mă! spune Kelsey, împreunându-și palmele și uitându-se în sus, la cer.

Iau telefonul și deschid browserul.

— Ce faci? mă întreabă Kelsey.

— Caut cum să agăți un soț bogat.

— Lottie, ți-ai pierdut mințile! Sincer, e un nou punct josnic pentru tine.

— Exact, ceea ce înseamnă că de aici nu pot decât să urc. O, uite!

Îi arăt telefonul.

— Un articol despre cum să-i impresionezi pe bogați.

Dau clic și încep să derulez.

— Scrie că le plac codițele împletite.

Mă uit la Kelsey.

— Bogaților le plac codițele? Clientele tale au codițe?

Kelsey se gândește puțin.

— Adică... Cred că am lucrat cu unele care aveau codițe drăguțe.

— OK, codițe împletite – bifat.

— Lottie, doar nu vorbești serios!

Mă cuprinde disperarea și, după ce mă fixez pe ceva care cred că o să mă salveze din situația actuală, mă implic total. Așadar... da, vorbesc serios!

— Haine elegante, nimic scandalos.

Mă uit la tricoul meu.

— Crezi că le-ar plăcea tricoul cu Taylor Swift?

— Nu! răspunde Kelsey. Nimănui nu-i place tricoul ăsta. Are găuri la subraț.

— Dacă n-ai simțit ce briză vine prin găurile de la subraț, nu ai dreptul la opinie. Dar am notat, s-ar putea ca bogaților să nu le placă.

Citesc articolul pe diagonală.

— Machiaj, conversații sofisticate. Cunoștințe despre o sumedenie de subiecte.

Mă gândesc puțin.

— Eu știu multe lucruri?

— Ce fel de lucruri?

Citește articolul din nou.

— Nu scrie, zice doar o sumedenie de subiecte.

— Hm, adică, știi multe lucruri despre reality-show-uri.

— Așa e! încuviințez și mă înseninez. Chestia asta poate fi distractivă.

— Probabil nu pentru un om care face destui bani cât să-și permită o casă de 24 de milioane de dolari.

— Hm, da, poate ai dreptate. Nicio grijă, o să caut pe Wikipedia să-mi îmbogățesc cunoștințele!

— Da, pentru că Wikipedia e cea mai bună sursă pentru așa ceva, răspunde Kelsey sarcastic, apoi se oprește cu fața spre mine.

— Cred că trebuie să ne concentrăm cu adevărat, Lottie. Să găsim o idee validă. Știu că nu asta vrei să faci, dar poate îl întrebi pe Ken dacă…

— Nu, îi răspund, întorcându-mă cu spatele și mergând mai departe pe străzile îngrijite. Nu-l contactez pe Ken!

— Dar ar avea o slujbă pentru tine, știi că ar avea.

— Ken iese din discuție. Aș prefera să mă frec cu sânii de fața unui bețiv decât să-l sun pe Ken.

— Pentru că acum iese cu Angela?

Îmi încleștez maxilarul și strâmb din buze.

— Nu, doar că n-am chef să mă târăsc în genunchi în fața fostului iubit, care m-a părăsit pentru șefa mea după ce i-am prezentat-o. Să-l implor să-mi dea o slujbă la firma lui de transport de marfă e o chestie pe care nu o voi face niciodată. Serios, sânul meu pe fața unui bețiv e o idee mult mai atrăgătoare.

— Știi că te-ar ajuta! insistă Kelsey.

Clatin din cap și mă întorc spre casă.

— Treaba asta nu are niciun rost! Ar trebui să ne gândim la idei utile, nu să ne plimbăm și să găsim idei ca asta, să-l sunăm pe fostul meu pentru un job. Sincer, Kelsey, azi nu ești în formă.

— N-am dormit bine azi-noapte și cred că amestecul de margarita a fost vechi.

Se ține de burtă.

O iau de mână și o întorc spre mine.

— Ideea cu aerul proaspăt a dat greș.

— E mai bună decât să stăm pe canapea cu o carafă de margarita.

— Te contrazic, îi răspund în timp ce o mașină neagră cu geamuri fumurii vine în direcția noastră. Știi, persoana din mașina aceea ar putea să mă scape de belea. Încă mai cred că un soț bogat e soluția perfectă.

— Îți faci iluzii! Îți dai seama? Mai ales îmbrăcată așa, ca o boschetară șomeră. Nimeni n-ar vrea să aibă de-a face cu tine în ținuta asta.

— Să știi că ăștia sunt pantalonii mei scurți buni. Au doar trei ani.

Kelsey bate lent din palme.

— Bravo, surioară!

Traversăm strada și ne îndreptăm spre casă, când telefonul meu scoate un bip. Suntem pe trotuar când mă uit să văd cine mi-a scris.

Mă opresc în loc.

Kelsey observă și mă întreabă:

— Ce e? Ce e? Au aflat mama și Jeff că suntem acasă?

Clatin din cap și-i arăt telefonul.

— Mi-a scris Angela.

— Nuuuu!

Kelsey îmi ia telefonul din mână și tastează parola. Da, suntem chiar atât de apropiate!

— Ce naiba crezi că vrea?

— Nu știu, că mi-ai luat telefonul.

Ne aplecăm amândouă deasupra ecranului, iar Kelsey ține telefonul ca să putem citi mesajul.

Angela: *Hei, fată, acum, că ai atâta timp liber, crezi că mă poți ajuta cu pregătirile pentru reuniune? Aș avea nevoie de atingerea ta magică. Tu te pricepi la toate.*

— Ce mama dracului? strigă Kelsey. Are tupeul să-ți scrie și să-ți ceară ajutorul? Și-a pierdut naibii mințile? Și „timp liber"? Hm, n-ai timp liber tocmai din cauza ei; trebuie să-l petreci pe tot căutând un job nou.

Mă uit la mesaj, incapabilă să mă mișc. Uluită că îmi spune așa ceva. Că i se pare OK, după ce m-a concediat.

„Nu e nimic personal..."

Da, păi, pentru mine e personal.

Clatin din cap.

— E cel mai îngrozitor om pe care l-am întâlnit vreodată.

— Mă bucur că ai observat în sfârșit!

Kelsey mă bate pe umăr și mă încurajează să intru în casă, dar rămân pe loc.

— În niciun caz nu mă duc la reuniune. Știi de ce? Pentru că o să-și petreacă tot timpul umilindu-mă.

Kelsey mă întoarce spre ea și mă forțează să o privesc în ochi.

— O... ba te duci la reuniune! Mă auzi? Te duci și o să-ți faci apariția cu un tip dat naibii la braț, care o să-l facă pe Ken să arate ca un trol nenorocit, iar Angela o să saliveze după el.

— E peste două luni. În momentul de față, nu am job, locuiesc cu mama și am perspective zero să găsesc o pereche. Arăt cu degetul spre ea și adaug: Și dacă faci vreo glumă, cum că ar trebui să caut o escortă, nu mai suntem surori. Ai înțeles?

Ea dă din cap.

— Înțeleg. Escorta nu e o opțiune!

Se bate cu degetul în bărbie.

— Hai să intrăm și să lămurim lucrurile! Să facem un plan. Te scoatem din încurcătura asta chiar dacă ar însemna să dormi câteva săptămâni pe podea în garsoniera mea.

— Și eu, care credeam că am atins pragul cel mai de jos, dar tocmai mi-ai oferit unul nou.

Kelsey: *Știi, tocmai mi-am măsurat garsoniera. Nu mai încape un pat aici cu mobila mea. Dacă punem niște perne sub masa mea de bistro? Ar putea fi ca un pat suprapus sau ceva asemănător.*

Lottie: *Nu stau la tine acasă!*

Kelsey: *Am petrecut toată ziua de ieri încercând să venim cu o idee. Asta a fost cea mai bună idee a mea. Știi că, dacă mi-aș permite, mi-ar plăcea să te angajez ca să te poți ocupa tu de toată afacerea, iar eu m-aș concentra pe cooptarea clienților noi. Dar tu ai nevoie de bani.*

Lottie: *Ar fi ideal să lucrez cu tine, dar, dacă vreau să plec din casa mamei, am nevoie de bani. Dar nu-ți face griji, m-am descurcat.*

Kelsey: *Ce înseamnă că te-ai descurcat? Ți-am zis, fără striptease, oricât de frumoși ți-ar fi sânii.*

Lottie: *Nu fac striptease. Nu cred că sfârcurile mele sunt pregătite pentru o astfel de expunere.*

Kelsey: *Atunci, mi-e frică să întreb ce plan ți-ai făcut.*

Lottie: *Nu spun că ăsta e scopul final, dar măcar e ceva până aflu mai multe.*

Kelsey: *Lottie, ce naiba faci?*

Lottie: *Doar... o plimbare.*

Kelsey: *O, DOAMNE! Ești în The Flats acum?*

Lottie: *Puțină mișcare nu strică. Trebuie să-mi activez mușchii, știi?*

Kelsey: *Cu ce ești îmbrăcată? Dacă spui rochie și tocuri, vin cu mașina să te iau. Ăsta nu e un moment ca în Pretty Woman. Mă auzi? Julia Roberts a avut noroc cu Edward. Asta se întâmplă o singură dată în viață.*

Lottie: *Aceea era ficțiune.*

Kelsey: *Oricum ar fi, cu ce ești îmbrăcată?*

Lottie: *[poză] Haine simple de sport.*

Kelsey: *Porți o bustieră sport, fără tricou. Cam țipător!*

Lottie: *Da, la fel sunt și oamenii ăștia. Părul strâns sus în coadă ca să par abordabilă și distractivă, cu o*

codiță împletită pe o parte. Adidași albi ca neaua, pentru că sugerează că-mi place tenisul. Și am găsit ieri o sticlă de apă Fuji pe jos, când mă prefăceam că mă întorc de la serviciu, așa că am adus-o acasă, am curățat-o și acum o țin în mână ca să pară că-mi cumpăr apă scumpă.

Kelsey: *Bleah! Bei din ea?*

Lottie: *Doamne, nu! Nu sunt pregătită să fac sifilis. E doar recuzită.*

Kelsey: *Recuzită? Îmi pare rău, joci într-un film de care nu știu eu?*

Lottie: *Nu încă, dar m-am înscris la un serviciu care angajează figuranți pentru televiziune și filme. Poți să câștigi 40$ pe zi. M-am scos!*

Kelsey: *Știi, n-am crezut niciodată că o să te văd așa, dar... uau!*

Lottie: *Ce înseamnă asta?*

Kelsey: *Te încântă posibilitatea de a câștiga 40$ pe zi, în timp ce bați străzile, căutând burlaci bogați, într-un cartier în care nu e locul tău. SUNĂ-L PE KEN!*

Lottie: *PESTE CADAVRUL MEU. O simt, Kels. Acum e momentul meu. Astăzi, viața mea o să se schimbe, chiar dacă înseamnă că trebuie să stau toată ziua aici, plimbându-mă pe străzile astea afurisite. E șansa mea.*

Kelsey: *Când vii acasă, să nu te miri dacă ți-am pregătit o intervenție. Pentru că ai coborât încă o treaptă.*

Lottie: *O să te fac să-ți înghiți vorbele! Stai numai să vezi!*

Capitolul trei

HUXLEY

JP ÎȘI APASĂ TÂMPLELE CU DEGETELE.

— Stai naibii puțin! Ajută-mă să înțeleg!

Își ridică ochii spre mine.

— Te-ai întâlnit cu Dave Toney pe stradă, unde i-ai spus că ești logodit cu o fată din Georgia și că e și însărcinată?

Îmi umezesc buzele.

— Exact așa!

Stăm pe veranda din față, cu berile în mână, când le dau de știre fraților mei că am dat-o în bară. MAXIM! Nu le-am povestit ieri, după ce m-am întâlnit pe stradă cu Dave, pentru că, sincer să fiu, aveam nevoie de puțin timp să procesez în ce naiba m-am băgat. Acum, după ce m-am gândit la asta mai bine de 24 de ore, îmi dau seama că da, o să am nevoie de ajutorul fraților mei ca să scap din încurcătură.

Breaker pune berea pe cotiera scaunului și mă întreabă:

— Ce naiba a fost în capul tău?

Ridic din umeri.

— Am sesizat oportunitatea și am profitat de ea fără să mă gândesc.

— Să pretinzi că logodnica ta imaginară e însărcinată cu copilul tău nu e o oportunitate, e o greșeală al dracului de mare. Frate, peste trei zile trebuie să iei cina cu ei.

Mă apuc de păr și trag.

— Știu! Băga-mi-aș, ce naiba fac?

— Hm, îi spui adevărul, că ești un mincinos, răspunde imediat JP.

— Pentru că așa sigur încheiem târgul!

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu pot să fac chestia asta. Dacă îi spun că am mințit, reputația noastră rămâne pătată. Nimeni nu o să mai vrea să lucreze cu noi.

— Nu puteai să te gândești la asta înainte să inventezi un copil și o logodnică? întreabă Breaker. La naiba, frate!

Da, știu, fir-ar să fie!

Azi-noapte n-am putut să dorm, pentru că m-am gândit întruna cum naiba să ies din situația asta. Sincer, habar n-am ce m-a apucat.

Da, proprietatea ar putea genera un profit imens pentru noi, mai ales cu ideile pe care le am deja, dar afacerea asta nici nu ne salvează, nici nu ne distruge compania. Cred că o parte din mine vrea doar ceea ce nu poate avea. Iar acum asta înseamnă proprietățile acelea. Mi le doresc cu tot dinadinsul, și se pare că aș face orice ca să le obțin.

Chiar dacă asta înseamnă să risc compania în sine.

Or asta mi-a întors stomacul pe dos azi-noapte, la ora trei. Eu și frații mei am construit Cane Enterprises până

a ajuns conglomeratul de azi cu multă muncă, multe decizii corecte și o mulțime de reinvestiții.

Greșeala măruntă de ieri ar putea să ne coste toată munca aceea grea, mai ales dacă se împrăștie vestea.

— Ai vreo prietenă care e singură? mă întreabă Breaker.

— Abia am timp să stau cu voi; chiar crezi că am când să cultiv o prietenie cu o femeie?

— Hei! zice Breaker și ridică mâinile. Nu te rățoi la mine! Tu ești cel care a venit cu ideea asta al naibii de grozavă!

Oftând, mă ridic de pe scaun și pun berea jos.

— Ce faci? mă întreabă JP.

— Ies la o plimbare. Trebuie să-mi limpezesc gândurile.

— Bine, zice Breaker, ridicându-se și el. Între timp, eu o să comand ceva de mâncare. Și știi ceva? Îmi iau și o afurisită de înghețată, pentru că e un moment care necesită înghețată.

— Cu fursecuri și frișcă, frate. Mi-era poftă! spune JP și intră amândoi în casă.

Cobor în fugă treptele de la verandă până pe trotuar și o iau pe stradă. Folosesc ușa din dreptul paznicului în loc să deschid poarta mare, apoi o iau la dreapta.

E trecut de ora șase. Am ajuns acasă devreme, pentru că nu mai suportam să stau o secundă în plus la birou și asta pentru că pe ecranul meu, cu litere mari și îngroșate, era o invitație electronică la cină acasă la Dave Toney împreună cu doamna. Da... doamna!

Nu făcea decât să-mi reamintească faptul că ieri mi-am pierdut naibii mințile. La 35 de ani, ai crede că sunt capabil să rămân mai... calm, dar nu a fost așa. Am cedat din pricina presiunii.

Poate pentru că simt nevoia să fiu cel mai bun. Când am împlinit 35 de ani, mi-am dat seama că sunt încă tânăr, am foarte mult potențial și, dacă voi continua să fac afaceri ca până acum, am putea deveni cu ușurință cei mai tineri miliardari din domeniu.

Poate că banii n-ar trebui să fie o motivație, dar, fir-ar să fie, prestigiul este!

Frustrat, mă prind cu mâna de ceafă. Probabil tata se uită de sus la mine, râzând în hohote, gândindu-se că de data asta m-am băgat într-o mare încurcătură. În copilărie, deși eram cel mai mare, eu cauzam cele mai multe probleme și întindeam coarda! Nu e personalitatea tipică a întâiului născut, dar continuam să întind coarda până mă trezeam între ciocan și nicovală, iar tata stătea deoparte și râdea în timp ce încercam să ies din încurcătură. Am reușit de fiecare dată, dar de data asta nu sunt sigur că voi fi în stare.

Am făcut o sumedenie de minuni, dar să găsesc o femeie care să se îndrăgostească de mine, să-mi accepte cererea în căsătorie și să rămână însărcinată în trei zile pare prea de tot.

Dacă mi-ar pica pleașcă o fată dornică și pregătită pentru înșelătoria asta alături de mine! Cineva, oricine...

Cotesc și aproape mă lovesc de o brunetă confuză.

— O, iartă-mă! mă scuz, prinzând-o de mâini ca să nu cadă în iarbă.

— Hei, uită-te pe unde mergi! se răstește la mine, dându-se înapoi.

— Doamne! exclam, ridicând mâinile. A fost un accident.

Ea își recapătă echilibrul și-și aranjează părul lung și castaniu, prins în coadă. Îi arunc repede o privire. E minionă – abia îmi ajunge la bărbie. Pielea ei are strălucirea

aceea de California care îmi spune că are timp să meargă la plajă sau la piscină, iar brațele tonifiate mă fac să cred că are timp și de sală. Probabil o casnică ieșită la plimbare, încercând să-și facă numărul de pași înainte ca soțul ei să se întoarcă acasă după o seară petrecută la birou.

Dar când se întoarce cu fața la mine, la naiba... Mă lovește în plex când ochii ei verzi îi întâlnesc pe ai mei. Au culoarea mării înspumate, atât de deschisă, încât e aproape surprinzătoare pe fundalul genelor naturale negre și dese.

Fir-ar!

Îmi măsoară corpul cu o privire scurtă, apoi mă privește în ochi din nou, dar de data asta nu mai e ostilă, ci mai degrabă... frustrată.

— Scuze, doar că... Îh, m-am rătăcit! Și n-ar trebui să-i spun unui străin că m-am rătăcit, pentru că e o invitație să profite de mine. Dar am rămas fără baterie la telefon și nu-mi amintesc încotro s-o iau.

— O, deci nu locuiești pe aici?

Pufnește cu dispreț.

— Port colanți vechi de patru ani de la Target. Crede-mă, nu locuiesc pe aici!

Pe urmă, de parcă și-ar aminti ceva, continuă:

— Hm, adică, stau în zonă. Eu, hm... sunt distinsă și toate cele...

Oftând adânc, își lasă umerii în jos și-și proptește mâinile in șold.

— Pe cine încerc să păcălesc? A fost o idee proastă, iar acum m-am rătăcit, mi-e foame și mama o să sune la poliție dacă nu mă întorc în curând.

O, fir-ar, câți ani are fata asta? Credeam că e destul de mare, dar dacă mama ei e îngrijorată...

— Dat fiind că mâine e zi de școală, înțeleg de ce ar fi îngrijorată, îi spun. Poți să folosești telefonul meu dacă vrei.

Ea se îndreaptă de spate.

— Zi de școală? Câți ani crezi că am?

Mă prind de ceafă.

— Nu știu. Ai zis că mama ta o să fie îngrijorată.

— Pentru că e mult prea protectoare, iar eu sunt o ratată de 28 de ani care se rătăcește într-un cartier de lux în timp ce-și caută un soț bogat.

— Poftim? o întreb, râzând.

— Aha!

Își încrucișează brațele la piept, ceea ce-i scoate în evidență sânii în bustiera deja spectaculoasă.

— Azi am încercat să-mi găsesc un soț bogat. Dar nu vânez vreo avere, dacă la asta te gândești. Vreau doar să mă răzbun pentru reuniunea de la liceu. Știi cum e....

— Nu știu cum e să fii nevoit să-ți găsești un soț bogat.

— Deci nu ești gay?

Ridic din sprâncene până aproape de linia părului. Fata asta nu se abține deloc.

— Ți se pare că aș fi?

— Adică, dacă vrei să vorbim de stereotipuri, atunci nu, pari mai degrabă un ticălos alfa pe care l-ai putea găsi într-o sală de consiliu. Din cauza tunsorii și a ceasului.

Mă uit la ceas, apoi din nou la ea. Ceasul e foarte scump.

— Înțeleg partea cu alfa din sala de consiliu, dar de ce ticălos?

Mă privește lung, strâmbă din nas și spune:

— Parfumul. Miroase prea bine! Tipii cumsecade nu miros atât de bine.

— Din scurta noastră conversație, o să presupun că n-ai găsit vreun candidat pentru rolul de soț bogat.

— Nu! răspunde, apăsând pe *N*. De fapt, ești primul tip pe care l-am întâlnit azi. Imaginează-ți! Dar am primit o mulțime de priviri critice de la doamnele de pe aici.

— Probabil din cauza colanților de la Target de acum patru ani, îi spun în glumă.

— Da, ele observă mereu chestiile astea.

Își înclină capul într-o parte.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur, îi răspund, savurând întâlnirea asta ciudată.

— Ești bogat, nu-i așa?

Când nu-i răspund, își dă ochii peste cap și adaugă:

— Nu o să scot o pilă de unghii ca să te înjunghii, dacă de asta ți-e frică. Am citit un articol despre cum să agăți un tip bogat și am senzația că una dintre sugestii era greșită.

Îmi bag mâinile în buzunare și spun într-o doară:

— Am bani.

Pufnește pe nas.

— Da, sunt convinsă că *ai*. Clătinând din cap, continuă: OK, ești bogat, să zicem așa – pentru că e evident. Vreau să știu, bogaților le plac codițele împletite?

— Codițele împletite? o întreb nedumerit.

— Știi tu...

Îmi arată o parte a capului, unde observ o coadă împletită prinsă în coada mare.

— Codițe împletite. Îți plac?

— Hm, adică... da? Nu e ca și cum mă dau pe spate, dar nici nu-mi displac.

— Știam eu! șoptește, pocnind din degete. Articolul acela a fost o momeală. Mi-am dat seama după milioanele de reclame care tot apăreau pe pagină ori de câte ori derulam în jos. M-am păcălit din nou.

— *Oare vreau să aflu?*

— *Probabil nu!*

Mă legăn pe călcâie.

— Deci cauți un iubit bogat, da?

Mă privește sceptică.

— Da!

— Știi, eu sunt singur.

Știu, știu... Ce naiba e în capul tău, Huxley? E o fată oarecare de pe stradă, care caută un iubit bogat. Din câte știi, chiar ar putea să vâneze vreo avere. Ar putea fi doar o belea. Ar putea fi o momeală pusă de cineva care vine apoi cu duba să te jefuiască. S-a mai întâmplat în cartierul ăsta.

Și, după cum i se mulează colanții pe abdomenul plat, pot să pariez că nu e însărcinată, așadar planul meu e și mai complicat. Dar momentan nu văd altă opțiune.

E singură și e femeie, singurele două elemente necesare pe care le caut în momentul de față.

Cu aceeași privire sceptică, își încrucișează brațele la piept.

— Ești singur.

— Da! Cât se poate de singur.

— Și o spui pentru că...

Da, de ce-i spui chestia asta, Huxley? De ce îi spui unei străine că ești singur, cu gândul de-a o folosi în avantajul tău?

Pentru că pare să aibă nevoie de ajutor, așa cum am și eu, și, dacă am învățat ceva în meseria asta, acel lucru este că afacerile pot ajunge departe dacă sunt făcute corect și dacă ambele părți beneficiază de pe urma lor.

Și s-ar putea să pun la cale o afacere chiar acum.

— Știi, cred că ar trebui să mergem să mâncăm ceva.

Nu se mișcă; nici măcar nu clipește.

— OK, ce fel de ciudat mai ești și tu?

— Pardon? o întreb.

Mă arată cu degetul.

— Ți-am zis că îmi caut un iubit bogat. Ar trebui s-o iei la sănătoasa. Probabil ar trebui să chemi poliția să mă ia de aici și să mă ducă înapoi în bungalow-ul modest al mamei mele. E imposibil să mă inviți să mâncăm ceva împreună. Așadar, ce jocuri faci, frate?

E îndrăzneață, directă, diferită de toate fetele pe care le-am cunoscut, asta e sigur. Și are dreptate. Ar trebui să-mi fie teamă. Pare să aibă o tenacitate capabilă să îngenuncheze un bărbat, dar e și o candidată calificată pentru ceea ce caut eu, și mai sunt trei zile până la cină. Sunt dispus să risc.

— Nu fac niciun joc...

— Nu mă lua cu minciuni!

Uau, le spune lucrurilor pe nume!

— Spune-mi care e scopul tău!

— Bine, îi zic, văzând încotro merg lucrurile. E posibil să am nevoie de o logodnică falsă.

Deocamdată, țin pentru mine partea cu sarcina.

— O logodnică falsă? mă întreabă. De ce?

Mă uit în jur.

— Nu am obiceiul de a discuta afaceri în mijlocul cartierului. Dacă vrei să vorbim despre asta, ce-ar fi să ne întâlnim la Chipotle, la intersecția dintre Santa Monica și Beverly, peste o oră?

— Chipotle? mă întreabă uluită. Ești bogat – din câte spui – și acolo vrei să ne întâlnim la cină?

— Îmi place să mănânc burrito, îi explic, ridicând din umeri. În plus, niciun alt restaurant nu ar primi o persoană îmbrăcată cu colanți de acum patru ani și bustieră.

Chiar dacă bustiera aia îi face sânii să arate grozav.

Nu-mi răspunde imediat, ci se gândește puțin, dar apoi spune:

— Corect! Vrei să mă conduci acasă, să mă schimb în ceva mai potrivit pentru Chipotle?

— Sigur.

Scot telefonul și deschid Google Maps. Îi dau telefonul și o las să se descurce singură.

— Mă numesc Huxley, apropo.

Își întoarce ochii spre mine.

— Huxley, hm, ce nume interesant! E inspirat din *Huckleberry Finn*?

— Nu, din câte știu.

Când se uită din nou la telefon, o întreb:

— Iar tu ești...

— Lottie, îmi răspunde, concentrându-se la telefon și orientându-se in timp ce se uită la străzi.

— Lottie. E un nume inspirat de o acadea?

Mă privește, ridicând o sprânceană.

— Nu! De fapt, e prescurtare de la Leiselotte. Dar nimeni, absolut nimeni, nu-mi spune așa. Nici măcar părinții mei.

Flutură din deget la mine.

— Nici să nu te gândești să-mi spui așa! Ai înțeles?

Ridic mâinile în semn de capitulare.

— Am înțeles!

— Bine!

Îmi dă telefonul înapoi și spune:

— Acum știu unde merg. Sunt la distanță de un kilometru și jumătate.

— Îți ajunge o oră ca să te întorci?

— Crezi că o să mă târăsc până acolo?

Ce focoasă e!

Și aprigă!

— Nu, doar că nu știu cât o să-ți ia să, știi tu... să faci duș.

Ridică exagerat din sprâncene.

— Insinuezi că miros urât?

Iisuse!

Îmi trec mâna peste față.

— Nu, doar că... Nu știu ce trebuie să faci ca să te pregătești.

Ridică o mână.

— Crede-mă, nu o să dureze mult! N-am de gând să impresionez pe nimeni.

Face un pas înapoi.

— Chipotle, într-o oră.

Mă arată cu degetul.

— Faci cinste!

Pe urmă o ia la fugă și, nu știu de ce, rămân cu ochii la fundul ei în formă de inimă.

Oportunitate. De. Afaceri. Cane. La asta trebuie să mă concentrez, pentru că Micuța Domnișoară Nimeni-Nu-mi-Spune-Leiselotte ar putea fi femeia de care am nevoie. Inteligentă. Isteață.

Disperată.

— Cum adică pleci? întreabă JP de la masa din sufragerie. Și de ce te-ai îmbrăcat așa?

— Așa cum? întreb, aranjându-mi butonii la cămașa elegantă.

— De parcă ieși la întâlnire, răspunde Breaker, apoi ia o gură de bere.

— Pentru că asta și fac.

Frații mei se îndreaptă pe scaune și pun berile pe masa din lemn de santal, de care nu mă simt atașat. Designerul meu a cumpărat-o pentru că se potrivește cu „estetica mea de design".

— Cum adică ieși la întâlnire? zice JP. Ai ieșit din casă, încercând să scapi de beleaua în care te-ai băgat cu Dave Toney. Ai făcut o plimbare și acum te duci la o întâlnire?

— Da, îi răspund, încălțându-mă.

— Cum? insistă Breaker.

— Am întâlnit-o pe trotuar. Era în căutare de un iubit bogat. Din întâmplare, eu sunt bogat. Prin urmare, se potrivește perfect.

— Poftim? întreabă JP pe un ton neîncrezător. Stai puțin! Ai întâlnit o fată pe trotuar, ți-a zis direct că își caută un iubit bogat, iar acum o scoți în oraș?

Termin cu șireturile de la pantofi, mă ridic și-mi aranjez pantalonii gri scurți.

— Da!

Sunt amândoi pe punctul de a deschide gura, dar îi țintuiesc cu o privire glacială.

— Aveți vreo idee mai bună? Aveți vreo femeie pregătită pentru rolul ăsta?

— Dar ea e pregătită? întreabă JP.

— E la curent că am nevoie de o logodnică falsă.

— Nu știu, spune Breaker. Mi se pare o idee foarte proastă. Să ieși cu o persoană pe care nu o cunoști.

Îi arunc o privire nedumerită.

— Frate, de-asta merge lumea la întâlniri, să ieși cu o persoană pe care nu o cunoști.

— Dar asta e o chestie diferită. Ea vrea un iubit bogat, tu ai nevoie de o logodnică falsă, cine spune că nu o să

profite de tine? De unde știi că nu o să fie de acord cu ideile tale, dar pe urmă o să vorbească cu presa ca să-ți distrugă reputația?

Îmi bag telefonul in buzunar și spun:

— De asta le plătim avocaților o sumă imensă de bani, ca să creeze contracte care elimină posibilitatea asta. Când văd că Breaker e tot neliniștit, continui: Ascultă, nu i-am spus numele meu de familie și nici nu părea că m-a recunoscut, așa că o să văd cum e și dacă e interesată. Dacă da, îl pun pe Harvey să pregătească un acord de confidențialitate, precum și un contract pe care să-l semnăm amândoi.

— Nu știu, spune Breaker, lăsându-se pe scaun. Mi se pare al naibii de riscant.

— Atunci spune-mi ce ar trebui să fac! Ai vreun alt plan? îl întreb, desfăcându-mi teatral brațele.

— Spune-i lui Dave că *logodnica* ta nu e disponibilă weekendul ăsta! Că e plecată în următoarele două săptămâni. În acest fel, cina trebuie amânată. Deși eu n-aș fi mințit de la bun început, spune Breaker.

— E prea târziu pentru asta, îi răspund îmbufnat și-mi iau cheile.

Fără a mai pune la socoteală că vreau să rezolv chestia asta definitiv. Nu mai aștept încă două săptămâni nenorocite când probabil tot nu-mi voi fi găsit o logodnică falsă. În drum spre garaj, le spun:

— Mă întorc. Să încuiați dacă plecați!

Nu-mi place să recunosc că au dreptate – e o chestie nebunească, stupidă și incredibil de riscantă, dar mi-am făcut-o cu mâna mea. Acum trebuie să suport consecințele.

Capitolul patru

LOTTIE

LOTTIE: *OMG, KELSEY!!!*

Kelsey: *Ce? Au aflat mama și Jeff? Jur că n-am spus nimic!*

Lottie: *Nu, am găsit un bărbat bogat.*

Kelsey: *Hm... Poftim?*

Lottie: *N-am prea mult timp. Mi se încarcă telefonul și mă întâlnesc cu el peste vreo 25 de minute la Chipotle, aici pe stradă. Dar da, am găsit un bărbat bogat.*

Kelsey: *Stai puțin! Cum adică ai găsit un bărbat bogat? Ce făceai?*

Lottie: ***Umflându-și pieptul** În timp ce mă plimbam. M-am rătăcit și BUM, bărbatul bogat m-a salvat. Ți-am zis că aș putea să găsesc unul dacă mă plimb prin The Flats.*

Kelsey: *Faci mișto de mine!*

Lottie: *Ba nu, jur! Acum mă dau cu rimel și încerc să decid dacă iau o ținută lejeră sau o rochie de vară.*

Sincer, n-am de ce să-l impresionez. El e cel care vrea să discutăm niște chestii.

***Kelsey:** Să discutați niște chestii? Ce înseamnă asta? De ce nu răspunzi la telefon când te sun? Trebuie să știu ce naiba se întâmplă.*

***Lottie:** Nu pot să vorbesc. Nu vreau să mă audă mama și Jeff. Și tipul ăsta își caută o logodnică falsă. Totul se potrivește de minune.*

***Kelsey:** POFTIM? Lottie, tu auzi ce spui? Ți se pare că ești în siguranță? Găsești un tip oarecare pe trotuar și din întâmplare își caută o logodnică falsă? Nu ți se pare că e prea mare... coincidența?*

***Lottie:** Ce noroc, nu?*

***Kelsey:** O, Doamne... O să sfârșești omorâtă!*

***Lottie:** În niciun caz! Ne întâlnim la Chipotle. Nu o să mă omoare într-un loc unde trebuie să plătești în plus pentru guacamole.*

***Kelsey:** Ce legătură are guacamole cu asta?*

***Lottie:** Niciuna, dar vreau să se știe că mi se pare scandalos să taxezi în plus pentru guacamole. În fine, trebuie să plec! Mă duc pe jos și nu vreau să ajung transpirată, vreau să nu mă grăbesc. Îți scriu când termin.*

***Kelsey:** Lottie! Știu că ești disperată, dar nu e o soluție mai bună decât să vorbești cu mama și Jeff. Calcă-ți pe mândrie și spune-le! Nu e o idee bună să te întâlnești cu un străin oarecare la cină.*

***Lottie:** Oamenii se întâlnesc tot timpul cu străini ca să mănânce. De asta iese lumea la întâlniri.*

***Kelsey:** Dar nu te întâlnești cu el!*

***Lottie:** Încă nu! Îți scriu mai târziu, surioară! Te iubesc!*

Da, e o prostie!

Recunosc.

Kelsey are toate motivele să se agite, pentru că situația asta pare să fie rezultatul unor decizii proaste, dar îmi place să cred că mă pricep la oameni, iar tipul ăsta nu mă duce cu gândul la un criminal. În schimb, în ochii lui am văzut aceeași disperare ca în ai mei. Are nevoie de mine, așa cum și eu am nevoie de el. Și tocmai de-asta e necesar să putem pune la cale o asemenea farsă – nevoia reciprocă.

Ei bine, mama nu a crescut o proastă, așa că o să mă las greu convinsă, evident, pentru că da, scopul final este să plec din casa mamei și a lui Jeff, să găsesc un job nou și să aduc la reuniune un tip sexy, dar o să văd și ce are de zis tipul ăsta. O să-l testez și, dacă oferta sau povestea lui nu e destul de bună, ne mai vedem, amice!

Vreau să fac o figură frumoasă, dar nu vreau să-mi vând sufletul pentru asta.

Dau colțul și ajung la Chipotle, peste stradă. Îmi ghiorăie stomacul doar văzând clădirea albă și logoul cu ardeiul roșu ars. Măcar o să mă aleg cu o cină gratis. Castronule cu burrito, hai că vin!

După ce am ajuns acasă, mi-am făcut repede duș, mi-am prins părul în coc, apoi am îmbrăcat o pereche de pantaloni scurți de blugi și un tricou simplu cu Aerosmith. Mi-am pus și niște brățări și perechea mea preferată și confortabilă de Birckenstock – i-am găsit la Trifty Shopper, care vinde la mâna a doua hainele bogaților la un preț foarte mic – și am plecat.

Mi-am încărcat mobilul atât cât să pot da un telefon dacă am nevoie de o scăpare rapidă sau dacă aș fi răpită.

Acum, când traversez strada și aproape am ajuns, simt un nod în stomac din pricina emoțiilor.

În cea mai mare parte, bravez, dar sunt momente când bravada asta șovăie, iar vulnerabilitatea mea iese la suprafață. Chiar acum trec printr-un asemenea moment.

Când ajung pe cealaltă parte a străzii, respir adânc și intru în restaurant, unde îl zăresc imediat pe Huxley. E greu să nu-l observi.

Recunosc, e un bărbat extrem de atrăgător. E înalt, cred că are cel puțin 1,87 metri, are pielea bronzată și aurie, iar părul lui are o nuanță frumoasă de castaniu – da, am zis frumoasă – și mai are și ochi negri, pătrunzători, care par capabili să sfâșie un om în două, în sala de consiliu sau pe stradă. În clipa asta, se uită la telefon, cu un picior proptit în peretele de care se sprijină; poartă pantaloni scurți gri-închis și o cămașă bleu care se lipește de el în toate locurile potrivite. Are mânecile suflecate până la coate și – bună, pectoralilor! – primii doi nasturi de la cămașă sunt descheiați, dezvăluind o mică parte din piept. Nu atât de mult, încât să pară aiurea, ci doar atât cât să-mi stârnească interesul. *Nu* că aș fi aici ca să-l văd ca pe un potențial partener, dar elementul de atracție trebuie să fie luat în calcul pentru... tranzacția asta. *Și*...

E incredibil de arătos!

Cu siguranță ar face-o pe Angela să saliveze.

Își ridică în treacăt ochii din telefon și, când mă vede, îi simt cum alunecă periculos pe corpul meu, analizându-mă până la ultimul centimetru. Se desprinde de perete și vine spre mine, băgându-și telefonul în buzunar.

— Ai venit! îmi spune.

— Te temeai că te las cu buza umflată?

— Puțin, recunoaște, dar încrederea în sine pe care o emană nu arată nici urmă de șovăială, de parcă și-a făcut griji, dar știa că o să vin.

Face un semn din cap spre tejghea.

— Vrei să comandăm și apoi să trecem la treburi serioase?

— Ar fi ideal pentru stomacul meu.

Ne așezăm la rând și mă lasă pe mine prima – bilă albă pentru că e gentleman –, așa că îmi comand castronul obișnuit de burrito cu pui, fasole neagră și legume fajita. Pentru că iubărețul plătește, îi pun să adauge și guacamole. Huxley vine din urma mea cu un burrito cu friptură de vită, fasole pestriță, fără orez, dar cu tone de salată și salsa. Fără guacamole. Nu-i place sau nu vrea să plătească în plus? O întrebare fără răspuns.

Când ajungem la casă, ia bere pentru amândoi, precum și chipsuri și salsa, apoi plătește. Când îl văd scoțând cardul Amex Black ca să achite, îmi dispare neliniștea că n-ar fi bogat. Hm, da... nu mințea când spunea că are bani. Bine de știut!

Cu mâncarea și băuturile în mână, Huxley găsește o masă înaltă lângă fereastră, unde avem destulă intimitate față de restul restaurantului, așa că mă simt confortabil să am discuția pe care urmează să o port cu el.

După ce ne așezăm, îi spun:

— După lipsa sosului guacamole de pe burritoul tău, presupun că nu-ți place prea mult.

Clatină din cap.

— E prea vâscos! Nu suport textura.

— Ești născut în California?

Dă aprobator din cap.

— Da, m-am născut în Santa Monica.

— Fascinant! îi spun, măsurându-l cu o privire atentă. Nu cred că am întâlnit vreodată pe cineva din California căruia să nu-i placă guacamole.

— Sunt o anomalie. Frații mei mă consideră ciudat, așa că nu doar tu-ai părerea asta despre mine.

— Nu cred că ești ciudat, doar... interesant. Nu ți-ai luat nici orez.

— Nu sunt mare fan al orezului.

Se uită la mine în timp ce se ocupă de burrito.

— Vrei să mai analizezi și altceva la comanda mea?

— Ai luat bere în loc de suc. Ori ești extrem de agitat, ori ești genul de persoană care nu se rușinează să comande o băutură alcoolică la un restaurant cu servire rapidă.

— Nu știu ce înseamnă să fii agitat, îmi spune pe o voce atât de seacă și de monotonă, încât îl cred.

După răspunsul lui brusc și tăios, cred că nu cunoaște sentimentul.

— În plus, nu port rușinea în suflet. E o risipă a energiei mentale.

Iau furculița și o mișc în castronul cu burrito în timp ce el ia prima înghițitură.

— Aha, înțeleg cum ești!

Tipul termină de mestecat și înghite, apoi se șterge cu șervetul la gură și întreabă:

— O, serios? Te rog, învață-mă despre mine!

— Ești unul dintre bărbații aceia puternici.

— Bărbați puternici? mă întreabă, ridicând din sprâncene.

— Știi tu, aceia despre care citești, cei care au succes și un stil de viață nebun. Citesc o carte de dezvoltare

personală pe săptămână, fac sport în fiecare zi, sunt nemiloși în sala de consiliu și beau atâta apă, încât vezica lor nu știe ce înseamnă urină galbenă.

Cu dumicatul dus pe jumătate spre gură, spune:

— Îmi ia o săptămână și jumătate să termin o carte de dezvoltare personală când iese un nou sezon din *The Challenge*.

Apoî mușcă din burrito și, sinceră să fiu, după lipsa oricărei expresii, nu-mi dau seama dacă vorbește serios sau nu! Aș putea să-l pun la încercare.

— Te uiți la *The Challenge*?

Dă încet din cap.

— CT pe viață!

OK, OK, nu te speria!

Doamne... dar CT!

— E bărbatul ideal pentru mine, îi spun înainte să mă pot opri. Cu accent puternic de Boston, trecutul plin de probleme, musculos – chiar și de când a devenit tată – și e o bucățică bună. Îmi place la nebunie. De asta îți place și ție?

Se șterge la gură și, pe un ton sec, răspunde:

— Da! Nu mă mai satur de fundul lui mic!

Ia te uită, avem un bărbat amuzant printre noi! Îmi place chestia asta! Mă simt mai confortabil.

— Știam că ești un tip căruia îi plac fundurile.

— De unde știi?

— Ai genul acela de privire intensă. Se vede de la o poștă că asta îți place.

— Nu știam că poți să-ți dai seama după privirea cuiva că-i plac fundurile, spune în timp ce-și duce berea la buze.

— Cu ușurință.

— Nostim!

Mai bea puțină bere, o lasă pe masă și spune:

— Pentru că fundul e sexy și toate cele, dar mie îmi place gâtul.

— Gâtul? întreb, ducându-mi pe jumătate furculița plină la gură. Adică, îți place să sugrumi oamenii?

— Nu, dar e ceva foarte sexy, foarte posesiv, să-ți poți ține iubita de ceafă.

— Ești posesiv, deci? îl întreb, încercând să-mi dau seama ce fel de om e.

— Prefer să revendic ce-i al meu.

— Interesant! Dacă așa stau lucrurile, de ce cauți o logodnică falsă? Pare o reacție intensă să revendici ce-ți aparține, ceva ce iei foarte în serios.

— O iau foarte în serios. De-asta n-am reușit să găsesc persoana potrivită, pentru că iau în serios viața mea amoroasă sau lipsa ei. Nu o să-mi pierd timpul cu cineva dacă nu simt în corp nevoia firească de-a o stăpâni.

— Cred că are sens ce spui.

Îl privesc cu atenție.

— Atunci, ce e cu logodnica falsă? Ți-am spus că am nevoie de cineva care să pretindă că e iubitul meu la o reuniune. Care e motivul tău?

— Ajungem și acolo, îmi spune. Mai întâi, vreau să aflu mai multe despre tine. Vreau să mă simt în largul meu cu tine înainte să-ți spun de ce anume am nevoie.

— OK, câtă vreme pot și eu să-ți pun întrebări.

— Fiecare pune câte o întrebare. E OK așa?

Face compromisuri cu ușurință – sunt surprinsă. Nu lasă neapărat impresia asta, mai ales după tot ce a spus

despre posesivitate. O spun ca să se știe: detaliul acesta despre el e foarte excitant. Nu că aș avea de gând să ies cu tipul ăsta sau ceva de genul ăsta.

— Îmi convine. Întreabă tu primul!

— Cu ce te ocupi?

Ia o mușcătură mare din burrito și, fiind un bărbat cu „stil", mestecă în forță.

— Sunt între joburi momentan...

— Deci ești șomeră, mă întrerupe, și intru în defensivă.

— Nu din voia mea.

— Adică ai fost concediată?

Ridică din sprâncene, curios.

Îmi umflu pieptul.

— De fapt, am fost concediată, nu pentru că nu-mi făceam treaba, ci pentru că șefa mea idioată crede că poate găsi pe altcineva care să facă același lucru pe mai puțini bani. Cu un zâmbet sinistru, adaug: Sper să i se ducă afacerea pe apa Sâmbetei!

Huxley chicotește încetișor.

— Mie mi se pare un management prost.

— Se poate spune și așa. Șefa asta mi-a fost una dintre cele mai bune prietene în copilărie. O prietenie instabilă, foarte toxică. În decurs de un minut, o iubeam și o detestam. Mi-a spus că nu a fost ceva personal că m-a concediat, iar a doua zi m-a rugat să o ajut cu reuniunea de la liceu pe care o plănuiește, știi, acum, că am timp liber.

Se strâmbă.

— Îngrozitor!

— Da! Deci e fiica Satanei.

— Se pare că ți-a făcut o favoare.

Clatin din cap.

— M-a tras pe sfoară, îi spun, zâmbind. Dar despre asta putem vorbi mai târziu. E rândul meu să pun o întrebare. Tu cu ce te ocupi?

— Imobiliare, îmi răspunde simplu.

— Asta e tot? Doar atât imi spui?

Ia o gură de bere și continuă:

— Scuze, n-am nicio poveste tragică despre cum mi-am pierdut slujba.

— Râzi de mine?

Îmi vorbește deschis, uitându-se drept in ochii mei.

— Încerc să te conving să fii presupusa mea logodnică. Chiar crezi că aș râde de tine?

— Cred că nu!

— Următoarea intrebare. Ai vreo legătură romantică cu cineva? mă întreabă.

— Dacă aș avea, n-aș încerca să găsesc pe cineva care să-mi fie partener la reuniune, nu-i așa?

Iau încă o înghițitură din burrito și mi-aș dori să nu fiu sensibilă în preajma lui, pentru că puiul e extraordinar azi și îmi vine să-l îndes în gură.

— Așadar, asta înseamnă nu! Trebuie să te aud.

Ce tâmpit care pune preț pe formalități!

— Asta inseamnă nu! Nu am nicio legătură romantică cu nimeni. Arăt spre corpul meu și vorbesc cu vocea bătrânei din *Titanic*: Au trecut 84 de ani de când sânii ăștia n-au mai fost atinși.

Rânjește și dă din cap.

— Bine!

— Dar tu? îl întreb. Pare o întrebare stupidă, dat fiind că-ți cauți o logodnică falsă, dar cine știe? Poate te-ai băgat în vreo afacere cu droguri care a mers prost și ai

nevoie de o logodnică falsă care să te scape din situația asta, în loc să-ți dai soția pe mâna lupilor, așa că dai peste o nevinovată care se plimbă prin cartier ca s-o folosești drept momeală. Să o atragi cu promisiuni despre extra guacamole și parfum care miroase plăcut.

Părând amuzat, se șterge la gură și se sprijină de spătarul scaunului, apoi lasă șervetul pe masă.

— Mi-e teamă de ce se mai ascunde în căpșorul tău.

— Crede-mă, nu e un loc în care vrei să te pierzi!

Zâmbesc, apoi mai iau o gură de pui. *Măreți zei Chipotle, azi v-ați întrecut pe voi înșivă. Te lingi pe degete!*

— Așa se pare, spune el. Și, ca să-ți răspund la întrebare, nu, nu am nicio relație romantică. Nu am timp.

— O, ești dependent de muncă, nu? Un bărbat căsătorit cu munca lui e întotdeauna o partidă bună pentru o fată singură.

— N-am găsit pe nimeni care să mă țină departe de munca mea.

Își termină burritoul și, dacă tipul ăsta ar fi prietenul meu acum, aș bate palma cu el pentru cum și-a anihilat mâncarea. Sunt de-a dreptul impresionată.

— Deci, spui că dacă ai găsi femeia potrivită... sau bărbatul...

— Femeia, completează el, luând o gură de bere.

— Doar verificam. Niciodată nu poți fi prea sigur. Dacă ai găsi femeia potrivită, ai veni acasă devreme?

— Dacă aș găsi femeia potrivită, aș fi mai interesat să i-o trag pe toate suprafețele din casă decât să răspund la e-mailuri monotone sau să-i fac cinste cu un pahar unui partener de afaceri.

Ei bine... OK!

Asta e... în fine, e o informație.

— Deci, îți place să ți-o tragi. Bine de știut! replic stângaci în timp ce dau din cap.

— Ție nu-ți place să ți-o tragi? mă întreabă, și cred că nu am întâlnit niciodată pe cineva ca el.

Îndrăzneț, obraznic, dominator, dar echipat și cu o latură jucăușă, dacă reușești s-o scoți la lumină.

— Păi, știi... dat fiind că au trecut 84 de ani, nu prea am experiențe care să-mi amintească ce anume reprezintă o partidă plăcută de sex.

El dă încet din cap, dar nu mai spune nimic. În schimb, mă studiază și, sub privirea lui insistentă, mă simt goală, de parcă m-ar dezbrăca de tot cu fiecare respirație.

Doamne sfinte!

— Deci, e rândul meu să întreb? Am pierdut șirul, îi spun.

— Desigur! Întreabă-mă!

Încuviințez, dar nu-mi vine nimic în minte, pentru că nu mă pot gândi decât la felul în care mă privește cu ochii aceia care nu iau prizonieri. Te controlează, e aproape bulversant. E ferm, neclintit, îți spune adevărul cu privirea aceea, distruge totul prin căutătura lui. Urmele vagi de țepi negri din barbă îl fac și mai intimidant, iar felul în care ține o mână pe masă cu nonșalanță, aproape ca și cum ar lua spațiul în stăpânire, mă derutează și nu mă pot gândi la nimic să-l întreb.

— De ce nu mă întrebi tu? îi spun, chiar înainte de a-mi îndesa mâncarea în gură.

— Te simți confortabil în preajma mea?

Nu mă așteptam la asta, deși ar fi trebuit, pentru că pare să spună exact ce-i trece prin minte. Cu el, nu ai cum să ocolești adevărul.

Termin de mestecat, înghit și răspund:

— Știu că n-ar trebui să mă simt confortabil în preajma ta. Reprezinți toate lucrurile în privința cărora m-a avertizat mama. Un alfa dependent de munca lui, care pare să obțină tot ce-și dorește. Ești dominator, nu ai rețineri și intimidezi. Nu pari genul familist, nici nu scrie „prieten grijuliu" pe fruntea ta, dar ai un aer care inspiră încredere, și nu sunt sigură dacă e ceva liniștitor sau înspăimântător.

— O să iau răspunsul tău drept da!

Se apleacă în față pe masă și ia pentru prima dată un chips. Nu ne-am atins de ele, prea adânciți în conversație.

— Trebuie să te simți confortabil cu mine, Lottie. Trebuie să ai încredere în mine.

— Știi că încrederea se câștigă, nu-i așa? îl întreb.

Dă aprobator din cap.

— Da, dar trebuie să fii deschisă la idee. Am intenții bune, puțin ciudate, dar bune. Când am propus întâlnirea asta, știam că îți cer mult, dar mai întâi trebuie să mă asigur că ești deschisă înainte să pun cărțile pe masă.

Hm!

Acum chiar sunt intrigată. Adică, eram și înainte – și, desigur, o masă gratis bonus –, dar aproape că pare să dea dovadă de vulnerabilitate, ceva ce sunt sigură că un bărbat ca Huxley nu arată prea des.

— Ești deschisă la idee, Lottie?

Pun furculița jos și mă șterg la gură cu șervetul.

— Sunt șomeră, locuiesc cu mama și nu e nimic interesant în viața mea în clipa de față. Sunt destul de sigură că voi fi deschisă, orice m-ar aștepta.

Încuviințează și se apleacă și mai tare în față.

— Am dat-o în bară rău de tot și acum încerc să dreg busuiocul.

— O, un bărbat care știe că a greșit! Biata mea inimioară!

Nu zâmbește, ci devine și mai serios.

— Tâmpenia asta m-ar putea costa reputația, și nu doar reputația mea, ci și a fraților mei și tot ce am construit împreună.

— Ce-ai făcut? îl întreb, aplecându-mă la rândul meu. Când am venit la cina asta, nu credeam că o să bag și niște bârfe, dar sunt pregătită.

— Pe scurt, voiam să închei o afacere. Tipul cu care încercam să lucrez nu mușca, iar frații mei au spus că probabil nu simțea că poate rezona cu mine la nivel personal. După întâlnirea aceea, am dat peste el pe stradă. Am cunoscut-o pe logodnica lui și, până să-mi dau seama, i-am zis că și eu sunt logodit.

Mă strâmb.

— Ți-ai dat drumul la gură înainte să gândești.

— Da, se poate spune și așa. În fine, ne-a invitat pe mine și pe logodnica mea la cină, și e prima șansă pe care o am cu tipul ăsta. Problema e că cina e sâmbătă.

— Păi, asta înseamnă că ești la ananghie, nu-i așa?

— Se poate spune și așa.

Mă privește fix în ochi.

— Aici intervii tu.

— Vrei să merg cu tine la cina asta și să mă prefac că sunt logodnica ta?

— Da, dar am nevoie să duci farsa mai departe, până când încheiem afacerea.

— Și cât va dura până se încheie?

Ridică din umeri.

— Ar putea dura o săptămână sau chiar mai mult.

Dau încet din cap, gândindu-mă bine.

— Și ce ar presupune farsa? Trebuie să o fac pe Julia Roberts pentru tine?

— Julia Roberts? mă întreabă nedumerit.

— Știi tu... *Pretty Woman*. Richard Gere o angajează pe Julia Roberts să fie la cheremul lui pentru toate întâlnirile importante de afaceri. N-ai văzut filmul niciodată?

Clatină din cap.

— Nu!

— Păi, practic se mută la hotel cu el și își face apariția de câte ori are nevoie de ea.

— Tu nu ai fi nevoită să te muți la mine, îmi spune.

La naiba, nu reușesc să plec de la mama și Jeff! Nu că m-aș muta cu un străin. Nu sunt atât de nebună!

— Dar trebuie să fii disponibilă când am nevoie de tine.

— Înțeleg!

Îmi încrucișez brațele pe piept.

— Și crezi că pot face asta pentru că nu am job?

— Am cunoștințe. Aș putea să-ți fac rost de un job.

Ridic mâna să-l opresc.

— N-am nevoie de un job din milă. Prefer să-mi construiesc singură o carieră.

— Respect treaba asta.

Își încleștează maxilarul.

— Dacă nu pot să-ți fac rost de un job, ce pot să-ți dau în schimb? La urma urmei, ar fi o tranzacție.

Aș prefera un adăpost.

Bani ca să-mi plătesc creditele pentru studii ar fi grozavi, dar nu i-aș cere asta niciodată.

Reuniunea e singurul lucru pe care poate să mi-l ofere, dar e de ajuns? Asta nu rezolvă prea multe. Îmi dă doar un avantaj superficial. Nu-mi rezolvă problema financiară sau nevoia de a mă muta din casa mamei.

Sinceră să fiu, ce naiba credeam că fac căutând un iubit bogat? Care era scopul final?

Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai mult îmi dau seama că nu exista un scop final. A fost... la naiba, a fost o distracție!

— Nu sunt sigură, îi spun.

— Pot să merg la reuniune, să mă port ca și cum suntem îndrăgostiți, orice ai nevoie.

Se simte disperarea în vocea lui.

— Nici măcar nu sunt sigură că mă duc, îi răspund. Știi, nu știu sigur dacă e de mine chestia asta. Am credite pentru studii de plătit, așa că nu cred că pot fi la dispoziția cuiva permanent când ar trebui să-mi găsesc un job.

Mă las pe scaun și mă uit lung la masă.

— Doamne, ce-a fost în mintea mea când am venit la întâlnirea asta? Un job, asta trebuie să fac, să-mi găsesc un job, nu să-mi fac griji cum o să arăt la o reuniune tâmpită de liceu.

Mă uit la Huxley, care se încruntă, consternat.

— A fost o greșeală. Îmi pare rău!

Mă ridic de la masă, moment în care Huxley spune:

— Stai! Putem găsi ceva care să fie în beneficiul amândurora.

Clatin din cap. La urma urmei, e doar o altă situație în care cel bogat obține ce vrea *el*, folosindu-se de unul sărac. Deși îi mint acum pe mama și pe Jeff, urăsc minciuna. *Ai intelectul necesar să fii mai mult și să-ți găsești un job în care să-ți folosești abilitățile.*

— Știu că o să par mândră, dar nu cred că ar trebui să accept de pomană acum. Trebuie să-mi dau seama ce să fac cu viața mea.

Mă uit la punga de chipsuri și o înhaț de pe masă.

— Dar nu sunt prea mândră să accept mâncare gratis.

Mângâi punga.

— Mulțumesc pentru astea și pentru timpul acordat! O zi bună, domnule!

Pe urmă, mă întorc cu spatele și plec. Rezist până ajung la trecerea de pietoni, după care bag mâna în pungă și duc un chips la gură. Singura mea alinare acum e gustul sărat și acrișor.

Lottie: Sunt în viață!

Kelsey: *Păi, slavă Domnului! Să îndrăznesc să întreb dacă te-ai logodit?*

Lottie: *Nu! A fost tentant, dar trebuie să mă concentrez pe carieră. Asta o să mă ajute să depășesc coșmarul ăsta, nu prostia cu logodnica falsă.*

Kelsey: *Știi... poate n-ar fi fost atât de rău.*

Lottie: *SPUNE-MI că glumești! Ți-ai pierdut mințile?*

Kelsey: *Mă gândeam în timp ce luai cina – probabil ai putea să faci chestia asta cu logodnica falsă și să lucrezi pentru mine în același timp. Sunt foarte aproape de extindere. Aș avea nevoie de ajutorul tău pe partea de afaceri. Aș putea să te plătesc curând și ai sta la mine câteva săptămâni. Ar putea să meargă. Și el te-ar putea ajuta.*

Lottie: *Ți-ai pierdut mințile! E OK, scumpo! Odihnește-te în seara asta și pe urmă sună-mă de dimineață. Te iubesc!*

Kelsey: *Vorbesc serios!*

Lottie: *Noapte bună!*

— Bună, scumpo, cum a fost la serviciu? mă întreabă mama din bucătărie în timp ce pregătește cina.

Prefăcându-mă obosită după o zi grea petrecută cu Angela, îi spun:

— Nimic nou sub soare.

— Nicio veste despre promovare?

Înghit în sec.

— Nicio veste.

Mă instalez lângă insula din bucătărie și o urmăresc pe mama cum amestecă într-o oală cu sos de spaghete, despre care pretinde că e făcut în casă, deși știu că nu e așa. Spune că adaugă propriile mirodenii, ceea ce înseamnă că e făcut în casă, dar borcanele goale de Prego de lângă chiuvetă o contrazic.

— Păi, sunt convinsă că o să vină în curând. Dar căutarea unui apartament? Cum merge?

Da, am înțeles, mamă! Vrei să plec.

— Am găsit un loc drăguț aproape de Kelsey. Îl iau în calcul.

Minciuna îmi scapă cu ușurință.

— O, ar fi minunat dacă ați locui aproape una de alta!

— Da, mormăi în timp ce Jeff intră pe ușă după ce s-a prefăcut din nou că îngrijește curtea din față.

— Lottie, vrei să explici ce-i asta? mă întreabă, ținând în mâna un buchet mare de trandafiri roșii.

Ce naiba?

— Sunt pentru mine? îl întreb.

Încuviințează.

— Da, e numele tău pe ei.

— O, poate te promovează Angela!

Doamne, se gândește la un singur lucru?

Sar de pe scaun, iau buchetul de la Jeff și îl așez pe masă. Iau plicul micuț și alb din suport și scot cartonașul.

Dau cu ochii de un scris foarte masculin – înclinat, aproape ilizibil. Mesajul spune „Te rog, mai gândește-te! H” și e și un număr de telefon mai jos.

De unde naiba știe unde locuiesc?

Știu că oamenii bogați au acces la lucruri pe care noi, țăranii, nu le putem avea, dar bărbatul ăsta nici nu-mi știe numele de familie, darămite alte informații despre mine ca să afle cine sunt.

— De la cine sunt? întreabă mama, venind din spatele meu.

Strâng plicul la piept.

— De la nimeni, răspund repede, apoi iau florile și alerg în camera mea.

Închid ușa și mă las pe podea din nou, cu florile în mână.

Ce mama naibii?

Capitolul cinci

HUXLEY

— DAVE TONEY LA TELEFON! SPUNE KARLA ÎN TIMP CE bate în cadrul ușii de la birou.

— Fă-mi legătura! îi răspund, apoi mă întorc spre JP. Mă lași puțin singur, frate?

Clatină din cap.

— Aș prefera să fiu de față la conversația asta.

Când nu se clintește din loc, îmi dau seama că nu glumește.

Îmi dau ochii peste cap și pun mâna pe telefon.

— Dave, mă bucur să te aud! îi răspund cu o voce relaxată. Ce mai faci?

— Foarte bine. Vorbeam cu Ellie aseară și a insistat să aflu dacă logodnica ta are alergii sau vreo aversiune față de mâncare. De când a rămas însărcinată, Ellie nu suportă nici să fie în aceeași încăpere cu cartofii prăjiți. Îi provoacă repulsie. Dar chipsurile de cartofi sunt în regulă. Nu înțeleg, dar accept situația.

Bună întrebare!

O întrebare al dracului de bună!

Păi, dacă ar fi o realitate alternativă și chiar aș fi logodit cu o femeie însărcinată, presupun că ar avea niște pofte de gravidă, precum și ceva ce n-ar suporta, dar, pentru că nu am o logodnică însărcinată, nu am niciun răspuns să-i dau.

Însă mă bazez în continuare pe Lottie, chiar dacă n-am primit nicio veste de la ea. Știu că florile au fost livrate, am cerut chitanța de la livrare, așa că ar fi trebuit să aflu ceva. Cel puțin, asta spune partea narcisistă din mine. Are nevoie de ajutor. Trebuie să găsesc modul corect de-a o aborda! Nu mă deranjează să joc murdar ca să obțin ce vreau. E evident, dată fiind încurcătura în care mă aflu.

Așadar, în loc să răspund despre alergii, o să răspund despre pofte, pentru că, dacă îi direcționez spre ceva ce știu că o să mănânce, atunci mă asigur că nu o oblig să mănânce ceva la care ar putea fi alergică.

— Nu are alergii, din câte știu – slavă Domnului, nu au existat reacții alergice de când suntem împreună, nu-i așa?

Dave râde.

— Ce mod de a strica o întâlnire!

E enervant cât de jovial pare. Cât de relaxat. E ca și cum ar fi umblat de colo-colo, făcând tranzacții cu un băț în fund, și pe urmă am apărut eu cu logodnica însărcinată și acum e Domnul Tati, lipsit de griji, încălțat cu adidași New Balance 409 și ducând cea mai bună viață posibilă.

— Da, asta nu s-a întâmplat încă! Din fericire! Dar știu că în perioada asta îi e poftă de burrito. Chiar ieri i-am luat unul de la Chipotle.

Nu-i o minciună, ci un adevăr. Şi l-a înfulecat pe tot.

— Ce nebunie! Şi lui Ellie îi e poftă de Chipotle în ultima vreme. Am mâncat chiar aseară. Mă întreb dacă n-ar fi bine să luăm chiar asta pentru cină. Ştiu că Ellie vorbea despre o cină în stil sudist, dar e epuizată de ceva timp şi asta ar putea fi o scăpare uşoară pentru ea. Ştii ce îi place iubitei tale de la Chipotle?

Chiar ştiu.

Zâmbesc şi, pentru prima dată de când am răspuns la telefon, îmi amintesc că JP stă în faţa mea. Îşi ţine braţele încrucişate, picioarele la fel, şi are un zâmbet imens pe faţă, bucurându-se să mă vadă cum mă zbat.

— Da, ştiu ce-i place, îi spun, întorcându-mă cu spatele la JP. Îi place burrito la farfurie.

JP chicoteşte în spatele meu. N-are decât să se ducă dracului.

— Pui, fasole neagră, salată şi îi place să mănânce mult guacamole. Mereu îşi bate capul că plăteşte în plus pentru el, dar ştii cum e – înghit în sec –, iubita mea primeşte exact ce-şi doreşte.

JP pufneşte pe nas.

Mă înroşesc de ruşine pe ceafă. O să-mi scoată ochii cu treaba asta.

— Perfect! spune Dave.

Tărăgănează cuvântul, de parcă îşi notează.

— Şi tu?

Asta a devenit viaţa mea, îi dau comanda mea la Chipotle altui bărbat, dar nu orice bărbat, ci cel cu care vreau să fac afaceri. Am ajuns să nu mai discutăm despre afaceri şi să nu mai fim rechini la birou, nu, acum dăm comenzi la Chipotle.

Îi spun comanda, iar el mă întreabă:

— Vă plac chipsurile?

— La nebunie, îi răspund.

Chiar aveam de gând să le iau acasă aseară și să le mănânc singur în cameră în timp ce mă uitam la piscină, cugetând la viața pe care o duc, dar Lottie le-a înhățat ca dar de despărțire înainte s-o pot opri. Ar fi trebuit să mă enervez, dar chestia asta m-a amuzat. Nu pot să spun că până acum mi-a mai furat vreo femeie chipsurile.

— Grozav, atunci o să am grijă să fie destule! Ellie are poftă de sare în perioada asta, așa că știu că o să fie pe placul ei. Și sigur ești de acord cu cina asta? Probabil Ellie o să fie îngrozită că facem comandă de fast-food pentru oaspeții noștri, dar eu știu cum sunt femeile însărcinate.

— Crede-mă, Lottie o să fie încântată!

— Lottie, îmi place numele ăsta, spune Dave. E prima dată când îl spui. E prescurtare de la Charlotte?

— Leiselotte, de fapt.

Simt privirea arzătoare a lui JP în timp ce creierul i se umple de un milion de întrebări.

— Frumos! spune Dave. Abia aștept s-o cunosc! E OK sâmbătă la ora șase?

Nu!

Nu e OK deloc! Ar fi mai bine dacă aș avea timp să găsesc o persoană mai stabilă decât fata după care alerg acum, dar nu am timpul ăsta la dispoziție. Trebuie să fac o impresie bună rapid, ca să pot face afacerea asta afurisită.

— E foarte bine. Ne vedem atunci!

— Perfect!

Mă învârt pe scaun și închid nonșalant telefonul, ignorându-l complet pe JP. Mișc mouse-ul pe birou, trezind

laptopul la viață, și deschid e-mailul, în fața căruia mă simt cel mai confortabil.

JP nu spune nimic. Doar se holbează la mine. Trec câteva minute, timp în care simt emoțiile crescând tot mai mult până cedez.

— Ce e? îl întreb.

— Nimic. N-am spus nimic.

Mă întorc spre rânjetul lui enervant de larg.

— Nu era nevoie să spui nimic. Ți se vede în ochi, în privire.

— Sunt doar fascinat, atâta tot. Pentru că nu doar că ai mințit despre toată povestea cu logodnica însărcinată, dar acum te-ai afundat și mai tare, dându-i lui Dave un nume, și nu doar un nume, ci numele ei întreg. Și i-ai dat și o comandă la Chipotle. Îndrăzneț, frate, chiar foarte îndrăzneț, mai ales că fata nu a spus încă da!

— O să spună, îi zic.

— Da, ești sigur?

— Convins. Îi cunosc slăbiciunea și, dacă trebuie să mă folosesc de ea, asta o să fac.

— Un mod perfect de a convinge pe cineva să facă ceva pentru tine. Amenințări.

JP aplaudă.

— Chiar ești o figură, Hux!

Se ridică de pe scaun.

— Cred că ar fi fost mai bine să-i spui că ai mințit.

Își încheie nasturii la sacou.

— Mă rog doar să nu o dai cu totul în bară. Am muncit prea mult ca să punem afacerea asta pe picioare.

— Crezi că nu știu chestia asta? îl întreb. De asta o să fac tot ce pot ca să scăpăm basma curată, ca să îndrept lucrurile.

— Ar fi bine s-o faci! îmi spune JP. Iar Lottie ar fi bine să meargă la cina aceea cu tine, pentru că mă îndoiesc că versiunea în care îi este rău va fi acceptată. Va trebui doar s-o faci cu altă ocazie.

Are dreptate, exista opțiunea asta, dar îl cunosc pe Dave destul de bine, încât să înțeleg nevoia lui de-a face impresie. Vrea s-o cunoască pe logodnica mea și o să insiste până reușește.

— Mult noroc, frate, o să ai nevoie!

JP iese din birou, și mă sprijin de scaun, lăsând să-mi scape o parte din frustrarea acumulată.

— Futu-i! bombăn.

Mă uit la birou și mă gândesc la mișcarea următoare. E clar că n-a mers cu florile, ceea ce înseamnă că trebuie să joc murdar.

O să mă urască, dar e în regulă. Dacă o conving să meargă la cină și să nu mă facă de râs, asta e tot ce contează.

E o prostie nenorocită și oricine ar vedea ce urmează să fac ar fi de acord.

Cu bomboane de ciocolată în mână – pentru că, sincer, nu știu ce le place femeilor și n-am mai făcut treaba asta niciodată – merg pe aleea îngustă ce duce la ușa lui Lottie. Locuiește într-un bungalow mic cu o curte impecabilă, imediat unde se termină cartierul The Flats. Cred că acum casa valorează o avere, mai ales pe o parcelă atât de drăguță, chiar lângă un cartier bogat.

Bat la ușă și-mi țin răsuflarea.

— Răspund eu, mamă! o aud pe Lottie strigând chiar înainte să deschidă ușa.

Poartă o pereche de pantaloni scurți de bumbac și un tricou cu Rolling Stones. Are părul strâns, dat la o parte de pe față, și face ochii mari de uimire.

— Bună, iubito! îi spun cu un zâmbet malefic. Mi-a fost dor de tine!

Mârâind printre dinți, mă întreabă:

— Ce naiba cauți aici?

— Nu mă inviți înăuntru?

— Nu... nu te invit! îmi spune pe un ton arțăgos.

Se pare că îmi dă bătăi de cap.

— Lottie, cine e? se aude vocea unei femei din casă.

— Nimeni! strigă Lottie.

Simt că e pe punctul să-mi trântească ușa în nas, așa că fac un pas în față și stau în cadrul ușii, oprind-o să plece brusc.

— Nimeni? Așa te porți cu logodnicul tău? o întreb. Credeam că însemn mai mult de atât pentru tine.

— Ești nebun! îmi șoptește. De unde știi unde locuiesc? M-ai urmărit? Ai pus pe cineva să umble după mine, să-mi pândească fiecare mișcare? Oamenii bogați pot face asemenea lucruri. Știu ce fel de putere ai!

Încercând să-mi rețin zâmbetul, îi răspund:

— Ți-ai tastat adresa în Google Maps. Era în secțiunea cu adresele căutate.

— O!

Dă încetișor din cap.

— Da, așa e.

Iisuse!

— Lottie, desertul e... gata. Ei, bună!

După asemănarea izbitoare dintre Lottie și femeia de lângă ea, presupun că e mama sa.

— Și cine e acest domn?

Înainte ca Lottie să răspundă, întind mâna și spun:

— Huxley, doamnă. Iubitul lui Lottie.

— Iubit? strigă mama ei de uimire și se întoarce spre fiica sa. De când ai un iubit?

— De trei luni, răspund tot eu. Dar am păstrat totul secret. Am vrut să ne cunoaștem mai bine înainte să ne facem relația publică. Mai ales pentru că am o slujbă cu renume.

— Uau, sunt șocată! Nici măcar nu știam că Lottie se întâlnește cu cineva, dar e o veste grozavă. Întinde mâna și spune: Eu sunt Maura.

O iau de mână și o strâng ușor.

— Huxley. Mă bucur să te cunosc!

— Huxley, o, ce nume frumos! Te rog, intră! Desertul e gata și mi-ar plăcea să mănânci cu noi.

Îi întind cutia cu bomboane.

— Poate le pot adăuga și pe acestea la desert, îi spun, dar, înainte ca Maura să le ia, Lottie mi le smulge din mână.

Cu o privire feroce în ochi, spune:

— Sunt ale mele!

Mama ei chicotește.

— Nu te băga între Lottie și dulciurile ei! O să mai pun o farfurie pentru musafirul nostru. Intră, intră, Huxley!

Exact asta fac. Intru în bungalow-ul demodat, dar primitor, apoi îmi scot pantofii Tom Ford și sacoul negru. Desfac butonii de la manșeta cămășii cu mâneci lungi și îmi suflec mânecile până la coate în timp ce mă uit lung la Lottie, care mă fixează cu o ură în priviri.

— Bună, iubito! îi spun din nou, de data asta cu un zâmbet pe buze.

— Ți-ai pierdut mințile de tot, îmi spune încet. Ce crezi că faci?

— Joc murdar. Am încercat să joc cinstit, dar tu n-ai vrut, așa că iată-mă! Joc murdar.

— Ce te face să crezi că o să-ți cânt în strună? mă întreabă, ridicându-și bărbia.

— Pentru că știu că n-ai un job... și că nu vrei să afle mama ta.

Pălește, și chiar mă simt puțin prost în clipa asta. E evident că Lottie trece printr-o perioadă grea și am văzut-o cum se frământa la Chipotle, încercând să decidă ce trebuia să facă. Am respectat acest lucru. Dar n-am timp să-și dea seama și, sincer să fiu, nici nu mă simt atât de prost, încât să pun capăt farsei. Mai ales pentru că sunt într-un rahat mai mare decât ea.

— Mă șantajezi?

— Nu, folosesc doar uneltele care mă vor ajuta să obțin ce vreau, și nu te purta ca și cum n-ai avea și tu nevoie de mine!

— Nu am. De asta nu te-am sunat, psihopatule! se răstește.

Râzând, îi spun ceva mai tare:

— Și mie mi-a fost dor de tine, iubito!

— De ce nu veniți incoace? strigă Maura din bucătărie.

Zâmbind, mă întind și o iau de mână pe Lottie. Încearcă să se desprindă, dar o țin suficient de ferm, încât să nu poată pleca nicăieri. Aplecându-mă la urechea ei, îi șoptesc:

— Jur că o să fac să merite!

Când mă retrag, ochii ei mirați mă privesc o secundă, apoi o trag spre bucătărie, ținându-ne de mână.

Mama ei se întoarce și pune o farfurie pe masa mică de patru persoane. Masa e pusă sub o fereastră mare, oferind o priveliște vastă asupra curții îngrijite din spate. O boltă alcătuită din copaci și un perete vechi de stuc le oferă intimitate față de vecini în cartierul acesta înghesuit.

— Jeff lucrează până târziu în seara asta, așa că eu și Lottie profitam de niște deserturi cu înghețată, pentru că Jeff e intolerant la lactoză.

Presupun că Jeff e soțul ei.

— Cred că Lottie a pomenit de chestia asta, îi spun, intrând în joc. Nu știu ce m-aș face dacă aș fi intolerant la lactoză. Îmi place prea mult înghețata.

— Și mie! spune Maura. Sunt recunoscătoare că sistemul meu digestiv o suportă. Te rog, ia loc!

Mai întâi, trag scaunul pentru Lottie. Poate nu am prea multă experiență în relațiile cu femeile, dar știu ce sunt alea maniere, la naiba, și e un gest frumos să tragi scaunul pentru iubita ta. După expresia Maurei, presupun că e de acord. Când Lottie se așază, iau loc și pun mâna pe lingură.

— Uau, mă simt răsfățat! spun. Arată grozav!

— Ți-am pus de toate, la fel ca mie și lui Lottie. Sper că nu ești alergic la nuci; ar fi trebuit să te întreb.

— Nu am nicio problemă.

Învârt bolul.

— Ce-i aici?

— Înghețată de vanilie, caramel, alune sfărâmate, puțin suc de cireșe, frișcă, fulgi de ciocolată și cireșe.

— Arată minunat! Mulțumesc!

Înfig lingura în bol, iau o bucată zdravănă și o îndes în gură. La naiba, chiar e bună! Nu sunt sigur când am mâncat ultima dată înghețată, dar am ratat mult.

— Foarte bună!

Lottie se uită lung la mine, de parcă nu-i vine să creadă că sunt aici, mâncând înghețată în bucătăria mamei ei și purtându-mă că și cum e totul în regulă.

De fapt, exact asta se întâmplă.

Numai de-aș putea să-i aud gândurile!

Presupun că ar spune întruna doar „O să-l omor".

— Lottie, nu ți-e foame? întreabă Maura.

Îi pun mâna pe coapsă și răspund:

— Probabil că e în stare de șoc. Nu știu dacă era pregătită să-ți spună despre mine. Am presupus că nu e nimeni acasă când mi-a scris, așa că m-am gândit să trec pe aici.

O strâng de coapsă.

— Scuze, iubito! M-am dat de gol.

— O, scumpo, de ce îți faci griji? întreabă mama ei.

Ne uităm amândoi la Lottie, care pare o căprioară în bătaia farurilor.

— Reputația mea, îi spun, acoperind-o. Nu e, hm, cea mai bună, dar nu din vina mea! Nu știu dacă ai auzit de Cane Enterprises.

Expresia Maurei se transformă într-una de șoc.

— Huxley Cane? Tu ești Huxley Cane?

Arunc o privire spre Lottie, care pare neștiutoare. Interesant!

— Da! Și, cu toate că celor de la Page Six le place să anunțe cu ce fată ies în diferite seri, nu e adevărat. Să nu crezi tot ce scrie în ziare!

Din fericire, n-am fost menționat de ceva vreme, pentru că n-ar fi prea bine pentru povestea mea cu Lottie.

— O, nu cred niciodată bârfele despre celebrități decât dacă vin de la însăși Hoda Kotb!

Maura dă din mâna a dispreț.

Lottie se trezește la viață în sfârșit și spune:

— Mamă, tu crezi mereu ce se scrie în revistele de scandal. Mi-ai zis deunăzi că Jennifer Aniston a născut tripleți și i-a vândut lui Will Arnett.

Maura râde stânjenită.

— Era o glumă!

Își drege glasul.

— În fine, de asta ai fost atât de evazivă cu mutatul? o întreabă pe Lottie. Pentru că te muți cu Huxley?

O, rahat!

— Ce te face să crezi asta? întreabă Lottie enervată.

— Pentru că, atunci când am căutat apartamente aproape de Kelsey, nu era nimic disponibil. Se pare că ai evitat toată discuția, și nu știu, acum, că am aflat că ai un iubit, mă face să cred că poate te gândești să te muți cu el.

Maura se întoarce spre mine.

— Nu mă înțelege greșit, ne place că Lottie e aici, dar am fost și încântați că va fi promovată ca să se poată muta în sfârșit singură.

Interesant! Deci are nevoie de un loc unde să stea; nu mi-a zis asta seara trecută. Și, cum nu a obținut promovarea, ci a fost concediată, e logic că nu i-a spus mamei ei. Cred că am adus-o exact acolo unde o vreau.

Maura îmi zâmbește cu viclenie.

— Eu și Jeff vrem neapărat să umblăm goi prin casă.

— Mamă! spune Lottie, făcându-se roșie la față.

Mă aplec peste masă și-i fac cu ochiul.

— Înțeleg perfect ce spui. Îmi dreg glasul și continui: Am rugat-o să se mute cu mine, dar încă aștept un răspuns.

— Serios? întreabă Maura, cu o privire încântată. O, uau, ce palpitant! Scumpo, o să accepți?

Ne uităm amândoi la Lottie, care are gura plină de înghețată. Se holbează la noi, și știu că vrea să mă omoare, pentru că dacă privirile ar putea să ucidă...

Aș fi la doi metri sub pământ.

Înghite cu atenție și apoi spune:

— Nu sunt sigură. El e mai atașat de mine decât sunt eu de el.

Își mai bagă în gură niște inghețată.

— Lottie! Cum poți să spui așa ceva? întreabă Maura îngrozită. Adaugă în șoaptă: Și chiar în fața lui!

— A, glumește doar! îi spun, scăpând-o pe Lottie. De fapt, ea a fost prima care a spus „Te iubesc".

Maura cască ochii.

— Uau, eu nu... nu știam.

Maura se întoarce spre Lottie.

— Îmi pare rău că n-ai simțit că poți avea încredere în mine să-mi spui.

O, rahat! Nu vreau să o întristez pe mama ei.

— E vina mea, adaug repede. Am implorat-o să nu spună nimănui. Voiam să ținem totul secret. A vrut să vă spună ție și lui Jeff, dar am rugat-o să nu o facă. Te rog, nu te supăra pe ea! Dacă e să te superi pe cineva, acela ar trebui să fiu eu.

Câștig astfel o privire blândă din partea lui Lottie, dar nu durează prea mult, pentru că se întoarce la înghețata ei și-și mai duce o lingură la gură.

— Apreciez că ești sincer cu mine, Huxley.

Doamne, dacă ar ști ea!

— Ei bine, spune Maura, punându-și mâinile pe masă. Cum v-ați cunoscut?

— La o plimbare, îi răspund, deși nu asta i-am spus lui Dave.

Doamne, deja povestea asta e întortocheată și bolnavă! Cel puțin, *la plimbare* e adevărat.

— Se rătăcise și am ajutat-o să se întoarcă acasă, dar înainte să plece am știut că am nevoie de numărul ei de telefon. Nu mă puteam abține să nu mă holbez la ea. Ochii aceia verzi m-au vrăjit.

Lottie se uită la mine cu o expresie mirată. Da, sunt atent la micile detalii. Mi-aș aminti ochii aceia chiar dacă s-ar uita doar în treacăt la mine.

— Ce frumos! Lottie, nu ai spus mai nimic!

Pentru că intervin mereu înainte să răspundă. Pentru că, deși are nevoie să o acopăr, nu sunt foarte sigur că nu o va lua razna și nu mă va da de gol.

— Doar îl studiam pe Huxley, spune. Observ cum se încadrează în mediul meu.

Învârte lingura în castron.

— Nu sunt sigură dacă se potrivește sau nu!

— Te rog să o scuzi pe fiica mea, se pare că nu știe să se poarte! Lottie, e iubitul tău!

Maura e o femeie bună!

— E OK, Maura! Tinde să mi-o dea la gioale deseori – scuză-mi limbajul!

— O, nu te deranja să te scuzi aici, nu suntem foarte formali! Și presupun că de la mine a moștenit atitudinea asta; și eu tind să mă iau de Jeff.

— E cu atât mai distractiv, mai ales când se cuibărește seara lângă mine să o iau în brațe, iar ea își lipește buzele dulci de ale mele. Face ca totul să merite, pentru că știu că mă iubește. Mă iubește cu adevărat.

Și Oscarul îi revine lui...

Lottie se ridică de la masă cu bolul în mână.

— Am terminat. Huxley, hai să-ți arăt camera mea!

— Ce îndrăzneală! o tachinez în timp ce mai iau o lingură de înghețată. Maura, scuză-mă cât timp fiica ta petrece puțin timp cu mine! Să pun bolul în chiuvetă?

Îmi face cu mâna.

— Nu, mă ocup eu, voi duceți-vă!

— Mulțumesc!

O iau pe Lottie de mână și o las să mă conducă pe hol spre ultima cameră de pe stânga. Deschide ușa, mă trage înăuntru și închide ușa după mine.

Admir camera mică, dar complet acoperită de chestii. Postere cu trupe rock pe fiecare perete. De la Beatles la ELO și Boston, toate formațiile celebre apar în afișe, chiar și pe tavan. Patul e nefăcut, sunt haine pe jos, iar comoda ei e plină de produse de machiaj și de întreținere. Mă simt de parcă am fost transportat în urmă cu două decenii în camera unei foste iubite. Dezordine, pereții tapetați cu tot ce-ți place și, cu toate că nu are în cameră vreo lampă cu ultraviolete, are beculețe înșirate pe ușă. Fata asta nu e cu mult mai tânără ca mine, dar să mor dacă nu așa pare!

— Câți ani ziceai că ai? o întreb, întorcându-mă cu fața la ea.

Dau cu ochii de o femeie care pare foarte furioasă: are brațele încrucișate, maxilarul încleștat și bate din picior.

La naiba, fata asta chiar poate să te omoare din priviri!

— Ce naiba cauți aici?

— Ajungem imediat și la asta! Vreau doar să știu mai întâi câți ani ai.

Își dă ochii peste cap.

— Nu-ți face griji, *iubitule*, am 28! Nu e nevoie să-ți suni avocații.

Trece pe lângă mine, împingându-mă cu umărul în timp ce se duce spre patul nefăcut și se așază. Are cearșafuri cu inimioare, iar pledul e negru ca noaptea și catifelat. Încerc să o înțeleg pe fata asta, dar nu reușesc deloc s-o citesc. Are ceva haotic în ea.

Postere rock. Cearşafuri cu inimioare.

Atitudine morocănoasă. Ține la părinții ei.

Mârâie peste masă. Înfulecă orice i se pune dinainte.

— Acum spune-mi ce naiba crezi că faci! îmi cere.

— Îți fac o favoare.

Îmi bag mâinile în buzunarele de la pantaloni.

— Cum îmi faci o favoare mințind-o pe mama? Ea chiar crede că suntem un cuplu.

— Ceva ce am reușit prin talentul meu impecabil la actorie. În ceea ce te privește, ar trebui să mai lucrezi la asta.

Se încruntă. *Las-o mai moale cu înțepăturile, frate, nu e deschisă acum la așa ceva!*

— Credeam că ți-am spus la Chipotle că nu mă interesează.

— Ba te interesa, îi spun. Dar ți-era frică. Nu știu exact de ce te-ai speriat, dar am văzut schimbarea. Am știut că n-ai terminat cu povestea asta; aveai doar nevoie de puțină încurajare. Asta însemnau florile, încurajare.

— Aha! Și ce înseamnă ceea ce faci azi?

— Azi e un șut în fund.

— N-am nevoie de un șut în fund. Tu ai nevoie de asta mai mult decât mine.

— O, serios? o întreb, simțindu-mă încrezător acum, când știu mai multe. Pentru că, din câte se pare, mama ta numără secundele până pleci de aici din casă. Mai crede

și că o să fii promovată în curând, când de fapt tu ți-ai pierdut jobul. Vrei să-mi spui de ce are impresia asta?

Lottie mișcă din fălci, dar nu-mi răspunde.

Arăt cu degetul mare spre ușă.

— Sau să mă duc s-o întreb chiar eu?

Dau să plec, iar ea sare imediat din pat, luându-mă de mână și trăgându-mă înapoi.

— La naiba, să nu-i spui nimic mamei!

Se așază la loc pe pat și se lasă pe spate.

— Doamne, de ce trăiesc coșmarul ăsta?

— Nu e nevoie să fie un coșmar, îi răspund. Ar putea fi foarte simplu. Ne putem ajuta reciproc, dar nu știu de ce nu lași chestia asta să se întâmple.

— Pentru că ești un străin! șuieră la mine. Vrei să fiu logodnica ta, să locuiesc cu tine, din câte se pare, și să fiu la dispoziția ta? Am și eu o viață de trăit, n-am timp pentru jocul tău de tâmpit bogat.

— Pentru mine nu e un joc, îi spun. E o tâmpenie colosală din partea mea și încerc să rezolv lucrurile pentru toată lumea. Și nu va trebui să fii la dispoziția mea, doar câteva cine când și când, poate o chestie de un weekend, doar până încheiem afacerea, pe urmă poți să mă trimiți dracului.

— Și eu ce obțin în schimb? mă întreabă, ridicându-se și sprijinindu-se în coate.

— Orice vrei, îi spun, pentru că aici am ajuns.

Vreau să știe că nu există limită, pentru că încă nu i-am povestit despre partea cu sarcina.

— Ai nevoie de o locuință? Am o casă cu șapte dormitoare. Ai nevoie de un partener la reuniune? Sunt al tău! Vrei să-i dau un telefon fostei tale șefe, să-i spun că

a făcut o greșeală imensă când te-a lăsat să pleci? Sunt lângă tine. Vrei un job? Pot să-ți găsesc unul!

— Nu vreau un job de la tine, îmi spune. Vreau, de fapt...

I se frânge vocea, clatină din cap și se uită pe fereastră.

O, ceva tot vrea! O văd în privirea ei melancolică. E o privire însetată, plină de speranță; în spatele ochilor ei arzători se ascunde ceea ce-și dorește cu adevărat.

Profit de ocazie și mă așez pe pat lângă ea. Ar putea fi un moment de cotitură pentru mine, în care pot să trec de exteriorul ei dur.

— Ce vrei, Lottie? Crede-mă, pot să transform aproape orice în realitate!

Mișcă din buze ca să evite să mă privească în ochi. Din felul în care aproape că i se împreunează sprâncenele, știu că se gândește, că decide dacă să-mi spună sau nu! În loc să insist, aștept.

Și aștept.

Până când...

— Vreau să o pot ajuta pe sora mea, îmi spune încet. Vreau să se simtă împlinită în carieră, apreciată, și știu că pot să fac asta pentru Kelsey. Ea e omul meu de bază, cea mai bună prietenă a mea, și ar fi un vis să lucrăm împreună.

Se uită la mine.

— Dar nu-și permite să mă angajeze, iar eu trebuie să câștig bani.

— Cu ce se ocupă?

Apreciez vulnerabilitatea din glasul ei. Când nu se ascunde după răutăți și sarcasm, e cea mai altruistă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Iată-mă aici, cu

proverbiala lampă a lui Aladin, iar ea vrea să-și ajute sora. Altruism curat. *Uau!*

— Are o firmă de organizare. Un fel de *The Home Edit*, dar o face în mod sustenabil.

— Ce înseamnă *The Home Edit*? o întreb, nedumerit. E ceva ce ar trebui să știu?

— Of, bărbații ăștia! bombăne, apoi continuă: *The Home Edit* e despre organizarea casei, cum să reduci costurile și să te asiguri că duci o viață organizată, nu haotică. Oamenii ăștia transformă cămările în paradisuri și frigiderele în opere de artă. E spectaculos! Kelsey e pe punctul de a trece mai departe și a fi mai mult decât o firmă condusă de un singur om, dar îi este greu să se ocupe de partea de afaceri. Aici aș interveni eu.

— Înțeleg, îi spun, uitându-mă lung la ea. Știi, am multe cunoștințe. Frații mei, de exemplu, ar avea nevoie de cineva care să intre în casele lor și să le organizeze. Și birourile noastre ar avea nevoie de o renovare. Pot să mă asigur că firma surorii tale nu e doar văzută de genul de oameni care ar da mulți bani pentru serviciile ei, ci și că se transformă în ceva prosper.

— Nu avem nevoie de pomana ta.

— Nu e pomană. Nu le spun oamenilor să o folosească, dar, dacă vrei să ajungi undeva în afaceri, Lottie, trebuie să știi că relațiile înseamnă tot. Uneori, ai nevoie de o singură persoană. O persoană care să stârnească flacăra, pentru că acea persoană cunoaște alte cinci, iar cele cinci știu alți cinci oameni și așa crește afacerea la început, din vorbă în vorbă. Eu sunt prima persoană și cunosc mai mult de cinci oameni.

— Ce vrei să spui?

— Spun că vreau să te ajut.

Cum o fac să mă creadă?

— Ce zici de asta? Te prefaci că ești logodnica mea și mergi la evenimentele astea de afaceri cu mine, iar în schimb poți să stai la mine...

— Nu vreau să locuiesc cu tine. Pot să mă mut la Kelsey. În niciun caz nu voi locui cu un străin pe care nu-l cunosc.

— Bine! Te angajezi la Kelsey și te muți cu ea, iar eu vă ajut cu relațiile mele.

Lottie stă pe gânduri, trăgându-și buzele într-o parte.

— Și știi, adaug, dregându-mi glasul, dacă ai putea fi și însărcinată, ar fi ideal.

— Poftim? întreabă, ridicându-se în capul oaselor. Ți-ai pierdut mințile? Nu îți permit să mă lași gravidă.

— Futu-i, nu, nu asta voiam să spun! Să te prefaci că ești însărcinată. Să te prefaci. N-am de gând să ți-o trag sau așa ceva.

Lottie se încruntă.

— De ce naiba m-aș preface că sunt gravidă?

— Pentru că i-am spus tipului cu care încerc să fac afaceri că ești.

— De ce? De ce i-ai spus asta?

Oftez și mă apuc de ceafă.

— Logodnica lui e gravidă. Încercam să formez o conexiune cu el.

— Inventând faptul că ai o logodnică însărcinată? Uau, Huxley, chiar te-ai băgat într-un mare rahat, nu-i așa?

— Da! De asta am nevoie de tine. Așadar, spune ce vrei, Lottie!

Întind brațele.

— Spune ce vrei și va fi al tău!

— Nu știu ce vreau.

— OK!

Mă ridic de pe pat și mă plimb prin cameră.

— Într-o lume perfectă, ce ai avea chiar acum?

Mă întorc spre ea și ridic un deget?

— Să lucrezi cu sora ta, da?

Încuviințează.

— Să nu locuiești cu mama ta și cu Jeff.

Încuviințează din nou.

— Să-i dai peste nas șefei tale, cea care te-a concediat.

— O prietenă de-o viață care a fost toxică de la început. Mi-ar plăcea să și-o bage în fund!

Pufnesc în râs.

— OK, asta se poate aranja! Ce ar mai fi?

— În lumea perfectă? mă întreabă, ezitând.

— În lumea perfectă.

Își strânge colțul gurii între dinți, apoi spune:

— Ei bine, aș lucra cu sora mea, aș pleca de la mama, m-aș răzbuna pe Angela, aș avea creditele de studii plătite și, de câte ori plouă, aș avea un loc unde să stau întinsă afară, sub stropi, fără să mă judece nimeni.

— S-a făcut! îi răspund.

— Ce anume s-a făcut? întreabă sceptică.

— Toate astea s-au rezolvat. Te ajut eu! O ajut pe sora cu firma ca să puteți lucra împreună. O să locuiești cu ea, așa că s-a rezolvat și cu locuința, o să facem planul perfect să ne răzbunăm pe Angela, o să-ți plătesc ușor creditele de studii și știu locul perfect în care să stai întinsă în ploaie.

Clatină din cap.

— Nu-mi plătești creditele pentru studii.

— De ce nu? o întreb.

— Pentru că nu sunt prostituată.

Mă scarpin în ceafă.

— Nu-mi amintesc să-ți fi spus că te plătesc să te culci cu mine.

— Nu mi-ai spus, dar mi se pare... ciudat. Mă plătești să fiu escorta ta.

— În primul rând, nu ești o escortă. Hai să aruncăm pe fereastră cuvântul ăsta chiar acum, ai înțeles? În al doilea rând, nu e vorba de mine, e vorba de noi. E o afacere. Un acord. O tranzacție între doi oameni. Ne înțelegem asupra unui schimb cinstit, un schimb de servicii, asta e tot! Nimic mai mult! Crede-mă, aș plăti o groază de bani să te conving să accepți! Sunt sigur că nu-s atât de mari creditele alea de studii. Cât datorezi?

Lottie se strâmbă și spune:

— Treizeci de mii de dolari.

Ridic colțurile gurii.

— O nimica toată, Lottie.

Face ochii mari.

— Am o datorie de treizeci de mii de dolari și tu spui că e nimica toată?

— Crede-mă când îți zic că am miliarde la dispoziție!

Confuză, mă întreabă:

— De ce-mi spui chestia asta? Aș putea să scot de la tine miliardele alea.

— Posibil, dar nu cred c-o s-o faci. Nu pari să fii genul acela de om.

— Nu sunt, îmi mărturisește dezumflată. Aș vrea să fiu; lucrurile ar fi cu mult mai ușoare.

Chicotesc.

— Mă bucur că nu ești omul care se bazează pe șantaj! E un semn bun pentru mine.

Stau în picioare cu mâinile în buzunare. Cu capul plecat, ridic doar ochii spre ea.

— Spune da!

Strânge din buze.

— De unde știu că o să te ții de cuvânt?

— O să pun avocații să pregătească un contract. Simplu!

Părând încă nesigură, își studiază mâinile.

— Nu știu.

— Spune-mi de ce nu vrei s-o faci!

Ca să accepte chestia asta, trebuie să recunoască ce o reține.

— Mi se pare... greșit. Știu, căutam ca nebuna un soț bogat care să-mi rezolve toate problemele, dar acum, că e pe jumătate adevărat, mi se pare greșit. Am muncit din greu pentru tot ce am obținut; mi se pare ceva gratuit, și nu e în regulă.

Înțeleg sentimentul. Dacă n-ar fi fost tata, noi n-am fi avut afacerea pe care o avem acum.

— Înțeleg că te mândrești cu faptul că ai muncit pentru tot în viață. Înțeleg asta foarte bine. Dar știi cum am început noi afacerea?

Clatină din cap.

— Sincer, nu știu nimic despre tine.

— Ei bine, a fost cu o idee și banii din asigurarea rămasă după moartea tatei. Fără banii aceia din asigurare, era imposibil să ajungem unde suntem azi. Da, muncă grea, pe brânci, și decizii bine gândite care au făcut banii să se înmulțească, dar am avut nevoie de ajutorul acela,

de sprijin. De punctul de plecare. Toți au nevoie de un început bun și de o mână de ajutor din când în când. Nu o lua ca pe o gratuitate, Lottie, ia-o ca pe o mână de ajutor!

— Cred că e logic.

Mă privește în ochi.

— Probabil îmi oferi afacerea vieții mele, dar trebuie să știu un lucru.

Se ridică de pe pat și, cu toate că e cu vreo 30 de centimetri mai scundă decât mine, se apropie și încearcă să mă intimideze.

— Nu-ți datorez nimic decât ceea ce accept să fac, iar șmecheria pe care ai făcut-o azi... e o înșelătorie și nu se va mai repeta. Să mă șantajezi, să mă ameninți cu adevărul e o tâmpenie, și nu te plac prea mult din pricina asta.

— Corect! îi răspund. Dar refuz să-ți cer scuze pentru ce am făcut.

Mă privește cu atenție.

— Nu cer scuze decât dacă regret că am făcut ceva. Nu regret chestia asta. Ca afacerist, iau cele mai bune decizii ca să-mi îndeplinesc scopul.

— Deci asta e... o afacere?

— Nimic mai mult de atât.

— Bine! îmi spune și arată spre ușă. Acum poți să pleci!

Clatin din cap.

— Drăguță încercare, Lottie, dar am nevoie de mai multe informații din partea ta înainte să plec, inclusiv numărul tău de telefon, adresa surorii tale, mărimea la haine și la pantofi!

— De ce ai nevoie de lucrurile astea?

Fac un pas spre ea și trag de tricoul ei vechi cu trupa rock.

— Nu că nu ai arăta sexy, dar o să ai nevoie de ceva mai... scump... dacă e să fii în compania mea.

Îi ridic bărbia cu degetul arătător.

— O să am nevoie și de mărimea pentru inel. Logodnica mea trebuie să fie împodobită cu un inel.

Înghite în sec.

— Bine, dar și eu trebuie să-ți știu lungimea penisului înainte să pleci.

— De ce trebuie să știi chestia asta? o întreb.

— Pentru că, îmi explică zâmbind, trebuie să știu dacă mă prefac că sunt o logodnică fericită sau una cu adevărat satisfăcută.

Futu-i, ce tupeu are fata asta! *Când am avut ultima dată o conversație atât de sinceră și deschisă cu o femeie?*

Simt că mi se încălzește ceafa când spun:

— Crede-mă, ești al dracului de satisfăcută!

Ridică din umeri.

— Cred că va trebui să te cred pe cuvânt.

Se duce la noptieră și scoate un pix și o foaie de hârtie, apoi începe să noteze. Mă plimb prin camera dezordonată și întreb:

— Dacă sora ta e specialistă în organizare, cum se face că dormitorul tău e un dezastru?

— A încercat să mă ajute, dar sunt o cauză pierdută. Bucură-te că nu locuiești cu mine!

S-ar putea să fii o cauză pierdută pentru sora ta, dar ai putea fi victoria mea.

Capitolul șase

LOTTIE

MAMA: *[POZĂ] UITE O POZĂ CU MINE ȘI JEFF, DEZBRĂCAȚI, în living! Te-am cruțat cu o imagine de la gât în sus. Pentru că ducem o viață liberă și degajată.*

— De ce, mamă? De ce? întreb și mă strâmb în timp ce pun telefonul jos.

— Ce e? întreabă Kelsey, scotocind într-una dintre cutiile mele.

— La două ore după ce m-am mutat, sunt deja dezbrăcați în living.

Kelsey scoate un sunet ca și cum vomită.

— Sunt de acord să exprimi ceea ce ești cu adevărat, dar sunt lucruri pe care nu e nevoie să le împărtășească fiicelor ei.

— De acord, răspund, sprijinindu-mă de perete în garsoniera micuță a lui Kelsey. Și trebuie să ne și așezăm pe mobila aia când mergem în vizită.

— De acum înainte, o să stau în picioare, mormăie Kelsey în timp ce pune o cutie peste alta.

Spațiul de aici, să spunem că... lipsește.

— Kels, încep să devin neliniștită.

— Din cauza cinei la care mergi diseară, a contractului pe care l-ai semnat sau a faptului că va trebui să construim un castel din cutii ca să poți locui aici?

Da, așa e, am semnat un contract, legându-mă de Huxley Cane până se îndeplinesc obligațiile contractuale.

Și da, o să mă prefac în seara asta că sunt o logodnică devotată.

Ca să nu mai spun că nu ai loc să pășești în apartamentul lui Kelsey. De ce aveam impresia că e mai mare? De ce am crezut că e destul de mare pentru doi oameni?

— Toate cele trei, îi răspund. Crezi că am făcut o greșeală imensă?

— Sincer? Nu știu.

Kelsey oftează prelung.

— Cred că orice lucru vine cu riscuri și recompense. E un risc imens să fii obligată prin contract să stai cu acest Huxley până își încheie afacerea. Dar gândește-te la ce ai de câștigat – și nu mă refer doar la potențialul firmei! Gândește-te că ai scăpat de creditele de studii!

— Da, nici acum nu-mi convine chestia asta.

Kelsey pune o cutie cu haine peste o cutie cu pantofi.

— Gândește-te din altă perspectivă! Probabil că Huxley câștigă mulți bani din afacerea asta, altfel n-ar fi mers atât de departe ca s-o încheie, corect?

— Corect!

— Ei bine, ia plata creditelor ca pe un comision că-l ajuți!

— Hm, cred că ar trebui să văd lucrurile așa.

— Vezi?

Mai ridică o cutie.

— Astea o să rămână aici până mă gândesc la un sistem perfect de depozitare de care să ne folosim.

Îmi arată patul meu de pe podea.

— Ești sigură că nu te deranjează să dormi pe perne? Pot să fac schimb cu tine o dată la două nopți.

Dau din mână spre ea.

— O să fiu în regulă! Și uite ce drăguț ai aranjat patul! O să meargă!

Oftez.

— Mulțumesc că m-ai primit!

— Ce cred mama și Jeff că faci?

— Că m-am mutat la Huxley.

— Of, ce-o să faci când o să vrea să vină în vizită în casa ta cea nouă?

— O să stabilim o oră, o să duc acolo câteva lucruri personale și o să pretind că locuiesc acolo. Nu e ca și cum o să verifice băile ca să se asigure că tampoanele sunt pregătite.

— Adevărat! râde Kelsey. Nu m-am gândit la asta. Ei bine, se pare că totul e plănuit. Dar în seara asta? Ești gata? Ai învățat povestea?

— Ce poveste?

— Știi tu, cum v-ați cunoscut, cum te-a cerut în căsătorie... în câte luni ești?

O, Doamne, nu avem o poveste!

Nu scria nimic în contract.

Și am vorbit cu Huxley o singură dată după ce a plecat deunăzi de la mine, ceea ce face ca situația să fie și mai confortabilă.

Se simte sarcasmul?

Pentru că e din plin.

Neliniștea mea e la apogeu când îmi dau seama că n-am discutat nimic despre trecut. Singurul lucru despre care a vorbit este contractul și dacă l-am semnat sau nu! Am avut o discuție lungă cu avocatul lui, care practic m-a amenințat cu un acord de confidențialitate. L-am întrebat dacă acordul o include și pe Kelsey și, după ce a discutat separat cu Huxley – eu n-am luat parte la conversație –, mi s-a spus că nu, ea nu se pune, dar tot a obligat-o să semneze un acord. A fost un coșmar.

— N-am vorbit de niciun fel de poveste.

Îmi ronțăi degetul, încercând să-mi liniștesc fierea care începe să-mi urce pe gât.

Kelsey se strâmbă.

— Ooo, eu i-aș scrie, să văd la ce oră e cina, când are de gând să te ia și ce poveste aveți, pentru că mă îndoiesc că o se bucure dacă faci vreo greșeală. Nu scria ceva în contract că trebuie să-ți joci bine personajul?

— Așa scria? Doamne, ar fi trebuit să citesc mai bine!

— N-ai citit contractul? mă întreabă Kelsey îngrozită.

— Erau douăzeci de pagini, Kelsey. Mult prea mult jargon juridic pentru o întâlnire!

— Doamne, Lottie! Ți-ai vândut viața fără să citești contractul?

— Am înțeles în linii mari.

— Păi, e clar că nu!

Îmi simt fierea pe limbă.

— Nu mă ajuți cu neliniștea, știi, nu?

Iau telefonul și îi scriu lui Huxley un mesaj panicat.

Lottie: *Care e povestea noastră? Cum ne-am cunoscut? Cum m-ai cerut? În câte luni sunt? Ar trebui să se*

vadă burta? Avem băiat sau fată? Cum îi cheamă pe oamenii la care cinăm? De ce naiba am semnat contractul ăla afurisit?

Arunc telefonul și mă așez la masa de bistrou, din lemn de stejar, cu două locuri.

— A fost o idee proastă, îi spun. Am promis să nu ies din personaj și nici măcar nu știu cine e personajul. Am semnat un contract, Kelsey.

— Da, nu o să te mint, sunt și eu neliniștită pentru tine!

— Nu mă ajută deloc.

O fixez cu privirea.

Cioc-cioc!

— E mâncarea, spune Kelsey, sărind spre ușă. Lasă neliniștea deoparte pe moment! Pachețelele de primăvară nu merg cu neliniștea.

Anxietatea se potrivește cu vreun fel de mâncare?

Când se deschide ușa, îmi sprijin capul de perete, dar numai o nanosecundă, pentru că icnetul speriat al lui Kelsey îmi atrage atenția. Înspăimântată de ce o fi dincolo de ușă, mă aplec ușor în față și văd un bărbat care duce în mâini niște cutii pentru rochii și pungi pline de cutii cu pantofi. Le așază pe patul minuscul al lui Kelsey, apoi pleacă, iar în locul lui intră Huxley, purtând o ținută scumpă și arătând foarte serios. Când se uită la mine, îl văd că se încruntă. De ce naiba se încruntă la mine?

— Pot să te ajut cu ceva? întreabă Kelsey.

Se întoarce spre ea și își mai descrețește fruntea, spunând:

— Tu trebuie să fii Kelsey.

Îi întinde mâna.

— Eu sunt Huxley. Mă bucur să te cunosc!

— O, Doamne! exclamă Kelsey, dând mâna cu el. Se uită peste umăr și șoptește: NU ai spus cât de sexy e!

Îi șoptesc la rândul meu:

— Poate că o spui în șoaptă, dar el tot de aude.

Huxley chicotește și închide ușa după el. Aruncă o privire prin spațiul de 1,2 metri pe 1,2 metri. Expresia lui neutră se schimbă încet într-o căutătură nemulțumită cu fiecare secundă care trece. Nu pare prea fericit.

— Aici ai de gând să locuiești?

— E vreo problemă cu asta? îi răspund.

Pășește în interior, iar inspecția lui critică se oprește la patul din perne de pe jos. Îl atinge ușor cu pantoful.

— Și aici dormi?

— Nu e drăguț?

Fără să-mi răspundă, trece pe lângă stiva de cutii, care se leagănă precar.

— Și unde ai de gând să pui cutiile astea?

— Nu că ar fi treaba ta, dar Kelsey o să organizeze tot. E profesionistă, mai știi?

Privirea lui mustrătoare cuprinde spațiul încă o dată, apoi spune:

— Nu vreau să-i insult profesia și abilitățile, dar aș vrea să văd cum o să încapă toate în apartamentul ăsta minuscul, în așa fel încât să puteți încă locui aici. Văd că s-a folosit deja de tavanele înalte, dar am văzut camera ta și dezastrul pe care ești în stare să-l faci.

Măi să fie, a venit pornit, nu-i așa?

— Kelsey, vrei să-l pui la punct? o întreb cu nonșalanță.

Dacă e cineva capabil să rezolve calamitatea asta, aceea e Kelsey. E o minune a lumii moderne când vine vorba

de organizare. Sora mea vede depozitarea în moduri pe care alți oameni nu o pot face. Dacă e cineva care să se descurce, ea e aceea.

— Ei bine, nu credeam că o să aduci atâtea cutii, spune Kelsey, privindu-mă puțin neîncrezătoare. Pe urmă, cine știe ce mai e în cutiile pe care tocmai le-a adus Huxley?

— Kelsey! îi spun, îndreptându-mă. Asta e specialitatea ta.

— Știu. Își frânge mâinile și-i spune lui Huxley: Nu vreau să crezi că nu mă pricep la ce fac, pentru că mă pricep, dar uneori trebuie să fii în stare să recunoști că e nevoie de curățare pentru ca lucrurile să meargă. Eu sunt minimalistă și cred că s-ar putea să scăpăm mai întâi de o parte dintre lucrurile tale, Lottie, ca să meargă.

— Curățare? o întreb, uluită de ideea de a face așa ceva. Îți dai seama că am adus strictul necesar cu mine? Nici nu mi-am adus toate hainele. De astea am nevoie ca să supraviețuiesc.

— Mă ocup eu.

Huxley scoate telefonul și începe să tasteze.

— Îl pun pe Andre să-ți ia cutiile.

— Cum adică să le ia? Ce face cu ele?

Huxley își ridică privirea din telefon, cu o sprânceană ridicată, și mă străpunge cu ochii aceia arzători.

— Le duce la mine acasă.

Clatin din cap.

— Nu, în niciun caz! E imposibil! Ți-am zis că nu mă mut cu tine.

— Nu fi absurdă! Am o casă cu șapte dormitoare. Ai putea avea o cameră pentru fiecare cutie.

— Nu locuiesc cu un bărbat pe care nu-l cunosc.

Îmi încrucișez brațele la piept.

Ne fixăm cu privirea, punând o barieră între noi.

Ar fi mai ușor să locuiesc cu Huxley? Sigur, probabil, dar nici nu-l cunosc. Ce om nebun se mută cu un străin?

Eu, nu!

Iar sora mea nu ar fi niciodată de acord.

— Știi, s-ar putea să nu fie o idee rea, spune Kelsey. Scuzați-mă cât îmi culeg fața de pe jos!

Pardon?

Nu e o idee rea?

— Kelsey! șoptesc șocată. Ce Dumnezeu? Ar trebui să fii de partea mea.

— Dar sunt.

Arată către cutii.

— După un singur weekend o să ne urâm reciproc. Și uită-te la el, pare destul de drăguț!

— *Destul* de drăguț? o întreb, complet uluită. Asta e singura calificare de care ai nevoie? *Destul* de drăguț?

— Și miroase divin, și știm cine e, așa că, dacă încearcă ceva, putem să-l reclamăm la poliție ca să-i distrugem reputația. E evident că se dă peste cap să evite treaba asta.

Cu toate că e ceva adevăr în vorbele ei...

— Și ce ar trebui să fac, să locuiesc în vila lui?

Kelsey rânjește.

— Păi, da! Mi se pare de vis.

Aplecându-mă spre Kelsey, îi șoptesc:

— Nici măcar nu-mi place de el.

Îmi răspunde tot în șoaptă:

— Te aude.

— Nu e nevoie să mă placi ca să faci afaceri cu mine. Nu uita, e doar o relație de afaceri. Cu cât începi mai

repede să o privești așa, cu atât va fi mai ușor să lași partea emoțională deoparte.

Mă încrunt la Huxley, care pare mult prea relaxat, legănându-se pe călcâie cu mâinile în buzunare.

— Are dreptate, spune Kelsey. Văzând că nu răspund, sora mea îi dă înainte: Ce zici de asta? Încearcă pentru o săptămână și, dacă vrei să te întorci, garsoniera mea îți stă la dispoziție, cu tot cu patul din perne.

— Vorbești serios? Nu vrei să rămân?

— Nu o să-ți facă niciun rău, spune Kelsey.

— Asta zici acum, dar mâine la știri o să aflăm că pe internet circulă vești despre sora dispărută.

— Ești ridicolă! Știm totul despre el. Dacă încearcă ceva, se alege cu reputația terfelită. Crede-mă, mă pricep să citesc oamenii! Nu e prost.

Nu-mi vine să cred că iau opțiunea asta în calcul, dar, când mă uit la ei, simt că înclin tot mai mult spre da! Nu din cauza vilei, ci pentru că nu vreau să mă urască Kelsey și știu că, după câteva zile în apartamentul ăsta mic, ar putea să mă renege. Una e să locuiesc aici, dar să muncesc și să locuiesc în apartamentul ăsta e altă mâncare de pește.

Oftând, îi spun:

— Bine, dar vreau cea mai îndepărtată cameră de a ta și fără prostioare!

Îl arăt cu degetul.

— Nu te flata singură! îmi spune nonșalant, apoi se duce la pat și manevrează cutiile cu rochii.

Kelsey pufnește în râs și își acoperă gura cu mâna în timp ce clocotesc de nervi.

— Păi, nici tu... să nu te flatezi singur! îi răspund.

— Au, ce i-ai zis-o! spune Kelsey batjocoritor. L-ai ars tare de tot.

Îmi masez tâmplele.

— Kelsey, aș aprecia dacă ai fi de partea mea.

— Sunt, de-asta te încurajez să mai lucrezi la replici. Gândește-te înainte să reacționezi, lovește-l acolo unde îl doare! Știi, ceva de genul... „Părul tău e..." Bine, nu, are păr drăguț. Poate costumul... Hm, e croit impecabil. Stai, ăsta e un compliment! A, știu, „Ai maxilarul atât de încleștat..." De fapt, e destul de simetric. Toată fața lui e foarte simetrică. Un adevărat specimen.

— Uau! exclam și bat ușor din palme. Mersi, Kelsey, niște insulte de mare ajutor!

Huxley se uită la noi.

— Am terminat cu tentativele jalnice de a da replica?

— Tu ești jalnic, îi răspund, apoi mă uit la Kelsey să văd dacă mă aprobă.

Ridică degetele mari și dă din cap. *Ha, l-am înțepat bine!*

Lui îi zvâcnesc fălcile.

— Vreau să probezi ținutele astea.

— Ai putea să o ceri pe un ton mai frumos.

— E o afacere. Nu încerc să te cuceresc sau să te curtez. În momentul ăsta, sunt șeful tău, așadar îmi asculți ordinele.

Clocotesc de furie în timp ce Kelsey își face vânt cu mâna.

— Uau, ar trebui să-ți spună „tati" după discursul ăsta dominator?

— Kelsey, pentru Dumnezeu!

Mă ciupesc de baza nasului.

— Vrei să ți-o ții în pantaloni?

Se aude încă o bătaie în ușă, iar sora mea spune:

— Ei, asta trebuie să fie mâncarea, dacă nu mă așteaptă cumva cineva în spatele ușii.

Mișcă din sprâncene, pe urmă se îndreaptă.

— Frate, chiar trebuie s-o țin în pantaloni!

Se duce la ușă, ia mâncarea, iar pe urmă o aduce în bucătăria ei ca o cambuză.

Huxley deschide cutiile și ridică o rochie frumoasă, lungă și verde, cu talia ridicată și mâneci largi. Decolteul e mai adânc decât aș purta în mod normal, dar materialul pare bogat, așa că, știi... O voi proba.

— Îmbracă asta! Vreau să văd cum îți stă.

Mă ridic de pe scaun, îi iau rochia din mână și spun:

— Știi, nu ți-ar strica să spui „te rog".

Când ajung în baie, îmi scot repede hainele – pe care le împing într-o parte cu piciorul, deși Kelsey ar fi îngrozită – și îmbrac rochia, lăsând materialul moale să-mi cadă peste rotunjimi.

— Uau! șoptesc, admirând rochia în oglindă.

Mi se potrivește mănușă, îmi scoate talia în evidență, iar sânii arată spectaculos. Presupun că poți cumpăra orice cu bani, pentru că eu n-am reușit niciodată să cumpăr o asemenea siluetă.

E timpul să i-o arăt „șefului".

Deschid ușa și ies din baie, simțindu-mă stânjenită. Nu știu ce să fac cu mâinile, așa că le țin timid în față.

— Asta îți doreai, stăpâne? îl întreb.

Expresia nu i se schimbă și nici nu dă vreun semn de apreciere. Cu o voce aspră, îmi spune:

— E bună pentru seara asta!

Tipul ăsta ar putea juca rolul fermierului din *Babe*, mângâindu-mă pe cap și zicând „E bine, purcelușule. E bine."

Doamne!

Măcar stabilește care îi sunt așteptările. E o afacere! Nu e un fel de basm în care mă scapă de cârpe și mă transformă într-o prințesă. Nu că mi-aș dori așa ceva. Vreau doar să-mi croiesc drum în viață prin muncă, dar, știi, puțină decență sau recunoaștere a decolteului meu, de obicei inexistent, ar fi de apreciat.

— Celelalte rochii sunt pentru alte ocazii. Sunt bilețele în cutii despre când și cum să le porți, precum și ce pereche de pantofi să asortezi, dar acum, că o să stai la mine, o să-mi dau aprobarea finală înainte să ieși din casă.

— Aprobarea finală? întreb. Îți dai seama că e corpul meu, nu?

— Sunt conștient că e corpul tău. Dar ai semnat un contract care spune că îți aprob toate ținutele înainte de a merge la un eveniment oficial.

— Credeam că e doar, știi tu, semantică, spun fluturând din mână.

— Nimic din contractul acela nu e doar semantică, îmi dă replica. E ceva ce ar trebui să înveți chiar acum, mai ales dacă o să lucrezi pe partea administrativă în firma surorii tale. Ți-ar prinde bine să te familiarizezi cu jargonul juridic.

— Îl cunosc, îi răspund. Nu presupune că nu știu nimic!

— Când iei contractul nostru drept semantică, pot să presupun că ai nevoie de educație, mai ales când o să te ocupi de afacerea surorii tale, pe care a construit-o de la zero. Nu te joci cu așa ceva!

— Nu mă joc cu ea!

— Trebuie să o iei în serios, îmi spune pe un ton poruncitor.

— Dar o iau în serios!

— Nu e un joc, Lottie. E o ocazie de care trebuie să profiți, să treci la următorul capitol din viața ta, să crești nivelul și, dacă nu faci decât să-ți bați joc...

— Ce naiba te face să crezi că-mi bat joc? îl întreb, desfăcându-mi larg brațele. Stau aici într-o rochie pe care vrei să o port și o să vină aici un bărbat care îmi mută cutiile la tine acasă, după cum ai cerut. O să particip în seara asta la o cină la care, sinceră să fiu, sunt îngrozită să merg, din simplul motiv că, dacă fac o greșeală, dacă spun ceva greșit, o să stric totul pentru tine. Și, nu știu din ce motiv ciudat, nu vreau să fac asta.

Mă apropii de el și-l împung în piept cu degetul.

— Așa că nu mă acuza că-mi bat joc! M-ai înțeles?

Se aude un molfăit în liniște, iar eu și Huxley ne întoarcem în același timp spre Kelsey, care ține într-o mână o cutie cu lo mein, iar în cealaltă, bețișoarele. În timp ce mestecă, ne zâmbește și spune:

— O, scuze... Eu doar mă bucuram de spectacol. Lo mein? ne oferă, întinzând cutia.

Enervată, mă întorc cu spatele și mă duc la baie, unde mă dezbrac din nou, dar de data asta rămân pe jumătate goală pe capacul toaletei.

Ce tupeu are omul ăsta! *Chiar e timpul să citesc contractul acela.*

Aerul condiționat din mașină nu reușește să domolească infernul care-mi străbate corpul.

Știu că e vorba de afaceri, nu caut nimic mai mult decât o simplă tranzacție, dar murea dacă recunoștea măcar ce eforturi am făcut ca să-mi ondulez părul lung? Adevărat, el mi-a cerut să-l ondulez și să aleg un aspect natural pentru machiaj, dar ar fi fost plăcut să-și arate aprobarea.

Credeți c-am obținut așa ceva?

Când am ieșit din baie – arătând extrem de bine, de altfel –, nu mi-a spus nimic în afară de „Hai să mergem!"

Kelsey m-a îmbrățișat să mă încurajeze înainte să plec și mi-a spus să o sun dacă trebuie să mă întorc în apartamentul ei. Judecând după privirea ei neliniștită când încercam să ne dăm seama ce să facem cu atâtea cutii, o să presupun că a fost o invitație nefondată.

Huxley conduce mașina pe o stradă liniștită și oprește în dreptul unei case albe, care seamănă cu cea din *Prințul din Bel Air*, cu coloane grandioase și becuri mari, atârnate.

Întind mâna spre mânerul portierei, dar mă întreabă:

— Unde crezi că te duci?

Mă uit la el peste umăr.

— Nu știu, ajung enervant de devreme la cină?

Îi arăt ceasul.

— Sincer, cine vine cu o oră mai devreme? E o chestie a bogaților pe care noi, țăranii, nu o înțelegem?

— Ar fi de ajutor dacă ai renunța la sarcasmul din voce.

— Aș face-o dacă și tu ai renunța la tonul tău nesimțit... Mingea e în terenul tău, Huxley!

Animozitatea dintre noi pare intensă, și nu îmi dau seama ce s-a întâmplat. Cam pe când a venit la apartamentul lui Kelsey și mi-a cerut să îmbrac rochia. Oricând ar fi fost, s-a strecurat în atmosfera dintre noi.

E o tensiune cumplită, asta știu sigur.

Strânge din dinți și se întoarce cu grijă spre mine, iar silueta lui masivă se adaptează la spațiul restrâns din mașină.

— Asta nu e casa lor. Dave stă mai departe pe strada asta. M-am gândit că ți-ar prinde bine să discutăm despre câteva dintre întrebările pe care mi le-ai trimis, dar, dacă vrei să ne facem apariția devreme, ca un cuplu disfuncțional, atunci sigur, hai s-o facem!

Îl arăt cu degetul.

— Nu așa se renunță la tonul de nesimțit.

— O să renunț la tonul de nesimțit când o să iei totul în serios.

— Dar iau totul în serios!

Îmi flutur părul spre el.

— Îți dai seama ce efort este să ondulezi părul ăsta? O fac rareori, dar, în timp ce tu te desfătai cu lo mein împreună cu sora mea, eu transpiram în ultimul hal în baie, încercând să mă fac destul de prezentabilă ca să apar la brațul tău. Îmi pare rău că nu am stofă de Page Six, dar tu m-ai ales să te ajut, așa că descurcă-te cu ce ai!

Mă privește cu asprime și își păstrează o expresie stoică, iar, preț de o secundă, îmi vine să-l pocnesc în față, să văd dacă a încremenit fără să-mi dau seama. Apoi își coboară privirea la telefon și îl ia de pe consolă. Derulează ceva pe ecran și spune:

— Vrei să știi cum ne-am cunoscut.

Deci nu vom vorbi despre cât mi-a luat să-mi fac părul? OK, voiam doar să mă asigur. Aici îmi dau ochii peste cap.

— Ar putea fi util, pentru să sunt sigură că o să întrebe. O să mergem pe aceeași poveste cu „l-am întâlnit

pe stradă"? Pentru că, deși nu e deloc spectaculoasă, e o variantă ușor de spus, însă în versiunea mea ești nesimțit. Lasă-mă să ghicesc! În versiunea ta sunt o scorpie?

— Pe aproape, bombăne, după care adaugă: Ne-am cunoscut în Georgia.

— Georgia? întreb pe un ton strident. De ce naiba ne-am întâlnit în Georgia? N-am fost acolo niciodată.

— Nu? mă întreabă, de parcă nu înțelege o idee atât de absurdă.

— Nu e ca și cum sunt născută în California și n-am fost niciodată la Disneyland. Doar că n-am zburat pe deasupra Statelor Unite ca să vizitez tocmai Georgia, când cel mai departe în est am fost în Nevada!

— Cum e posibil?

— Nu toți putem lăsa totul baltă ca să zburăm undeva când avem chef, Huxley. În plus... ești bătrân. Ai avut mai mult timp să explorezi.

Mișcă din buze într-o parte.

— Ai căutat informații despre mine?

Mă uit la unghii, examinând ce treabă bună am făcut mai devreme, când m-am dat cu ojă. Alb mat, în caz că vă întrebați. Am ales să fiu în trend, și-mi place la nebunie.

— M-am gândit că ar fi de ajutor. Nu mă așteptam să descopăr că-ți plac fetele tinere. O diferență de 7 ani nu e puțin lucru.

— Am asociați care sunt căsătoriți cu persoane mai tinere cu 25 de ani. 7 ani nu înseamnă nimic.

— 25? Doamne, ar putea fi tatăl ei!

— De ce presupui că e vorba de un bărbat? mă întreabă.

— Păi... nu știu, răspund, gândindu-mă că are dreptate. Presupun că bărbaților le plac tinerelele.

— Și femeile mai în vârstă au energie în dormitor. Da, adică, nici eu n-aș refuza energia.

— Deci, e vorba de femei? Ce prădătoare!

— De fapt, sunt bărbați.

Îmi ridic mâinile în aer.

— Iisuse Hristoase! Ce rost a avut chestia asta?

— Ca să te învăț să nu mai faci presupuneri, mai ales în afaceri. S-ar putea să se întoarcă împotriva ta.

Răsuflu zgomotos.

— Doamne sfinte, te rog, ajută-mă cu încurcătura în care m-am băgat!

După câteva clipe în care mă stăpânesc, mă îndrept pe scaun și îi zâmbesc.

— Atunci, scumpule, te rog să-mi spui cum ne-am cunoscut în Georgia!

— Nu-mi spune „scumpule", nu-mi place! Dacă trebuie să folosești un alint, poți să-mi spui Hux.

— Ce ingenios!

Ridic degetele mari spre el.

— I-am spus lui Dave că bunica mea trăiește în Georgia. Peachtree City, mai exact. Tu ai crescut la nord de acolo.

— Am crescut? întreb șocată. Cum naiba ar trebui să vorbesc despre faptul că am crescut într-un stat în care n-am mai fost niciodată? Nu putem folosi povestea cu întâlnirea pe stradă? De ce să implicăm alt stat? Nici măcar nu am accent sudist.

— Pentru că le-am spus deja că bunica mea ne-a făcut cunoștință când eram în vizită în Georgia.

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Păi, asta a fost o idioțenie!

— Interacțiunea a fost dezechilibrată de la început. Dar putem să dregem busuiocul și să spunem că erai în vizită în Georgia, la familie sau ceva de genul ăsta. Te-ai mutat în California când aveai zece ani. Asta o să ajute cu lipsa accentului și poți fi mai familiarizată cu California. Dar amândoi eram în vizită la familie când bunica ne-a făcut cunoștință. E cea mai bună prietenă a bunicii tale, Charlotte, și s-au gândit că ar fi ideal, pentru că amândoi locuim în Los Angeles și eram în vizită în același timp.

Dau din cap.

— OK, ar putea să meargă. Ce s-a întâmplat când ne-am cunoscut? Ai rămas uimit de frumusețea mea?

— Da! spune, fără să-și ia ochii de la mine. Nu puteam să nu mă gândesc ce ochi fermecători ai.

Hm... E a doua oară când pomenește de ochii mei. Încep să cred că ticălosul ăsta exigent m-ar putea considera frumoasă.

Nu că mi-ar păsa.

Dar, înțelegi, nu strică să știi că ai ochi frumoși.

— Doar ochii mei, nimic altceva? întreb, fluturând din gene.

— Dacă ești în căutare de complimente, nu o să le găsești aici.

— Of! exclam. Ce s-a întâmplat cu tipul de treabă cu care am mâncat la Chipotle? Sau cel care a venit acasă și a cucerit-o pe mama?

— Jucam teatru, exact cum fac cu partenerii mei de afaceri.

— Uau! exclam și îl aplaud. Bravo! Chiar m-ai păcălit să cred că ești un tip cumsecade.

— Sunt cumsecade, dar nu am nevoite de plezanterii când lucrez. Îmi place să trec direct la subiect.

— Înțeleg! Îi zâmbesc și îi spun: Dacă vrei să-ți iasă treaba asta, o să am nevoie de plezanterii. Înțeleg că e o afacere, dar nu e nevoie să fii nesimțit. Practic, suntem parteneri în demersul ăsta, deși a fost doar ideea ta. Așa că, în loc să dai ordine, hai să încercăm ceva diferit, nu vrei? Poate câte un „te rog" sau „mulțumesc"?

Se uită la ceas și din nou la mine.

— Nu avem timp pentru stilul ăsta aiurit de a ține o ședință. Și am pierdut deja timp doar discutând despre asta. Taci și ascultă restul poveștii! Reține-l! Fă adăugiri, dacă e nevoie, dar nu avem nevoie de... înfloriturile astea.

Of, ia te uită de ce om încântător m-am legat prin contract! Ce noroc pe mine!

— Acum, povestea noastră! Concentrează-te și ascultă, pentru că Ellie, logodnica lui Dave, e tot din Georgia!

Cu un geamăt, îmi sprijin capul de tetieră.

— Ești un adevărat idiot, știi asta?

Văzând că nu răspunde, îmi place să cred că încuviințează tacit.

— Până nu uit...

Huxley se întinde spre torpedou și scoate o cutiuță. Mi-o întinde.

— Poftim, pune-ți-l!

Nu-i așa că e romantic?

Deschid cutia de catifea și găsesc cel mai mare diamant pe care l-am văzut vreodată. E un cuib cu mai multe diamante, iar inelul bătut cu diamante e din aur roz superb.

Cu gura căscată, îl scot și îl examinez de aproape.

— Ce Dumnezeu e ăsta?

— Un inel de logodnă, îmi răspunde cu nonșalanță.

— Hm, ăsta nu e inel de logodnă, e un patinoar pentru o familie de cinci persoane.

Îmi ridic ochii spre el.

— Ce naiba, Huxley? Te aștepți să-l port?

— Da!

— Pur și simplu – da! Nu-mi dai niciun motiv? îl întreb.

— Ai nevoie de un motiv?

— Huxley, tu te-ai uitat la chestia asta?

Ridic inelul, și jur că are jumătate de kilogram!

— Da, eu l-am ales! Normal că m-am uitat la el. L-am studiat foarte atent ca să mă asigur că nu are imperfecțiuni.

— Și ți se pare un inel potrivit?

Se foiește și se uită la mine.

— Ești logodită, chipurile, cu un miliardar, Lottie! Inelul acela e potrivit pentru contul meu din bancă; ceva mai puțin ar fi o glumă și greu de crezut. Acum pune-l pe degetul ăla afurisit și nu-l scoate!

Uluită de vocea lui tăioasă, pun cutia jos și inelul pe deget.

— Uau, n-aș fi crezut că asta va fi spectaculoasa cerere în căsătorie de care voi avea parte într-o bună zi! Doar „pune-l pe degetul ăla afurisit și nu-l scoate"! Ce romantic!

Huxley încearcă să deschidă portiera, așa că dau să îl urmez, dar îmi spune:

— Nu coborî!

— Să nu cobor? întreb nedumerită.

— Da, nu coborî!

— Deci... vrei să rămân toată seara în mașină? Înseamnă că ultima oră nu a avut niciun rost.

Își trece mâna peste față.

— Stai în mașină ca să-ți pot deschide naibii portiera! Ah!

Chicotesc în sinea mea când iese cu umerii încordați. Îmi vine să strig „da, să trăiți" după el, dar a închis deja portiera și ocolește mașina. Ceva turbat s-a strecurat în fundul lui azi.

Când deschide portiera, îmi întinde mâna și poruncește:

— Ia-mă de mână!

— Ai putea să spui „te rog".

Mijește amenințător ochii spre mine. *Vai!*

— Sau nu!

Îl iau de mână și mă ajută să cobor. Îmi aranjez rochia verde, bucurându-mă de felul în care îmi vine, iar el închide portiera.

Ne apropiem împreună de o casă grandioasă de piatră, cu fațada îmbrăcată în viță de vie. Când am intrat cu mașina pe poartă, m-am simțit de parcă aș fi fost transportată în Anglia, undeva la țară, cu copacii bogați, cu crengile atârnând și zidul de piatră care străjuiește aleea de pietriș. Seamănă cu stilul *Secret Garden*.

— Cât o fi costând să întrețină vița aceea?

— Te rog să nu pui asemenea întrebări! spune Huxley. Te face să pari needucată.

— Ai uitat cum m-ai găsit? Băteam străzile în căutarea unui soț bogat. Eram la fundul sacului, Hux.

Se uită de sus la mine.

— N-aș spune că ești la fundul sacului.

Îmi duc mâna la piept.

— O, un compliment! Îl voi prețui de-a lungul serii în timp ce încerc să joc rolul logodnicei însărcinate și îndrăgostite.

Mă conduce spre intrarea casei și sună la ușă. Mă strânge tare de mână, de parcă se teme să nu fug. Credeți-mă, și eu m-am gândit la asta! De multe ori, pe drum încoace, m-am gândit să aplic manevra „ghemuiește-te și aruncă-te din mașina în mișcare", dar două lucruri m-au împiedicat să fac scheme ca în filmele de acțiune: unu, mi-a fost teamă de julituri, și doi, contractul riguros pe care l-am semnat și care mă trage la răspundere. Practic, dacă nu-mi respect angajamentul, pierd tot, la fel și mama, Kelsey și copiii mei nenăscuți, care stau liniștiți în părțile mele femeiești.

Dar mă întreb totuși – o fi având emoții?

Nu arată la fel de dur pe cât este. Pe de altă parte, nu cred că știe cum să-și arate emoțiile. E atât de stoic, atât de diferit de bărbatul pe care l-am cunoscut pe stradă și de cel cu care am luat cina! Cine e adevăratul Huxley Cane? O parte din mine vrea să creadă că tipul impasibil care mă ține de mână e doar un rol ca să protejeze ce se ascunde sub pieptul acela mândru și bombat.

Aud ușile cum se descuie. Un val de emoții mă lovește ca un tsunami când apar doi oameni care întruchipează viața bogaților din suburbii. Dave o ține de umeri pe Ellie, iar ea își ține mâna pe pieptul lui.

Zâmbesc. *Îndrăgostiți.*

Strălucind, cu pielea și dinții lor perfecți.

Gata să apară în revista *Home and Country*.

Cine deschide ușa așa, de parcă de cealaltă parte îi fotografiază cineva? Arată absolut perfect!

Dave e incredibil de chipeș. Are aerul acela de „finanțist tocilar, cu păr blond și ochi albaștri", în timp ce Ellie e pur și simplu cea mai frumoasă făptură pe care am văzut-o în viața mea. Părul cu șuvițe blonde e aranjat în onduleuri desăvârșite, care îi încadrează fața. Machiajul o face să strălucească, iar pantalonii conici, frumoși și roșii, cu bluza albă, vaporoasă, îi oferă un aspect angelic care îmi place la nebunie.

— Bun-venit în casa noastră! ne salută Dave cu un zâmbet imens. Ne bucurăm că ați ajuns!

Va fi o noapte incredibil de lungă. O simt deja.

Cina în Orașul Vesel – sunt destul de sigură că nu e genul de loc în care să te întinzi, să te freci pe burtă și să spui „Frate, n-aș putea să mai bag un taco". Pe urmă, să iei repede ultimul taco înainte să fie dus înapoi la bucătărie.

Sunt atât de obișnuită să iau cina cu Jeff, care își pune șervetul la gulerul cămășii, și mama, care adoră să ne spună ultimele bârfe din lumea celebrităților – deși pretinde că nu le dă atenție –, încât nu sunt sigur că o să-mi amintesc manierele, cum ar fi să nu țin coatele pe masă, să discut politicos despre subiecte care nu includ alunița neștiută de pe spatele cuiva sau ce fel de os de pui a fost aruncat peste gard de vecinii noștri oribili.

— Mulțumim foarte mult pentru invitație! spune Huxley pe o voce atât de plăcută, încât tresar în sandalele mele de designer. Ea este Lottie! Lottie, ei sunt Dave și Ellie!

Dave se apropie și îmi întinde mâna. Ne salutăm, iar el îmi spune:

— Lottie, ce plăcere să te cunosc!

— Plăcerea e de partea mea, îi răspund, pentru că asta spun oamenii în filme, când, de fapt, nu-mi face nicio plăcere să-l cunosc.

În realitate, e opusul plăcerii. E... e... neplăcere. Da! E o neplăcere să-l cunosc!

— Și, Ellie, ce grozav să cunosc altă femeie însărcinată. Toate prietenele mele sunt în etape diferite ale vieții.

— Te înțeleg perfect, spune Ellie, dând mâna cu mine. Și eu sunt în aceeași situație. Haide, intră! Putem sta de vorbă despre asta.

Mă întorc să-l iau de mână pe Huxley și zăresc o urmă de apreciere în ochii lui când intrăm în casă.

Hm... Poate acum o să se poarte mai frumos cu mine.

Capitolul șapte

HUXLEY

— TE URĂSC! ÎMI ȘOPTEȘTE LOTTIE LA URECHE CÂND SE ridică de la masă, mângâindu-mi umărul cu un gest tandru când trece pe lângă mine.

— Mulțumesc, iubito! îi răspund.

Rămân cu ochii la ea când îmi ia paharul și se duce la bucătărie să-l umple. Nu-i place să „își servească bărbatul", cum a spus Ellie. Am înțeles!

Lui Lottie nu par să-i placă prea multe.

Dacă nu ar avea abilitatea strălucită de a afișa un zâmbet și a se preface interesată de povestea de dragoste dintre Ellie și Dave, știu că aș vedea doar o căutătură încruntată, o serie de comentarii sarcastice și poate un gest furios cu mâinile din când în când.

E colerică. Deși e micuță, dă tare cu pumnul.

Mi-a fost greu să nu râd în mașină când se enerva tot mai tare din cauza mea. Dar m-am gândit că, dacă aș râde de supărarea ei, nu aș câștiga prea multe puncte.

— E minunată, spune Dave. Înțeleg de ce v-a făcut cunoștință bunica ta. Iar Ellie pare s-o placă foarte mult.

— Da, sunt destul de norocos! îi răspund, vorbind serios.

Sunt un ticălos norocos că, într-un timp atât de scurt – patru zile, mai exact –, am reușit să găsesc un om care a intrat fără probleme în rolul logodnicei gravide ca să mă ajute.

Ce ticălos norocos!

Lottie se întoarce în cameră cu un pahar cu apă în mână și un zâmbet pe buze în timp ce se apropie de mine. Rochia aia, da, e al dracului de perfectă pe ea! Știam că are sâni grozavi când am întâlnit-o prima dată, dar să-i văd în rochia asta? Sunt al naibii de frumoși! Nu sunt deloc mari, ci au mărimea perfectă, cât să-ți încapă în palmă. Și cu părul căzând pe umeri în șuvițe ondulate, în castaniul acela frumos, chiar e superbă! Cum spuneam, un ticălos norocos.

Îmi dă paharul și se așază. Mă aplec la urechea ei și întreb:

— Ai scuipat în el?

Se apleacă și ea și îmi răspunde în șoaptă:

— Dacă nu m-ar fi ajutat Ellie, aș fi lins buza paharului, aș fi scuipat în apă și aș fi adăugat oțet pentru aromă.

Mă retrag și o spun ceva mai tare, ca să mă audă Dave:

— Ești perfectă!

Ea își ridică mâna la obrazul meu și-mi mângâie țepii groși.

— Știu!

Dave râde în hohote, iar Ellie chicotește.

— Un răspuns perfect pentru un bărbat puternic, spune Dave. Îl cunosc pe Huxley de câțiva ani deja și are

o părere foarte bună despre el însuși, așa cum e firesc, dat fiind imperiul pe care l-a construit, dar să nu răspunzi cu „el e perfect"... m-ai făcut fericit.

Sunt sigur că așa e, Dave.

Lottie îmi zâmbește, și văd o strălucire vicleană în ochii ei când se întoarce spre Dave și Ellie.

— Știu că m-ar ucide că o spun...

Atunci nu o spune, la dracu'!

— Dar e departe de a fi perfect. Aplecându-se în față, continuă: Bărbatul ăsta nu știe cum să-și ridice șosetele și să le ducă la coșul de rufe.

Ellie icnește și-l arată pe Dave.

— Și Dave face la fel!

Dave ridică o mână cu o privire timidă.

— Sunt vinovat. Dar m-am mai schimbat. Cicăleala a funcționat.

— Hm, poate ar trebui să-l cicălesc mai mult, spune Lottie.

Își lasă mâna pe coapsa mea, apăsând cu unghiile mai tare decât mi-aș dori, mai ales când și le trage în sus. *Hei, ai grijă!*

— Ce părere ai, Hux? Ai vrea să ai de-a face cu o logodnică cicălitoare?

— Credeam că mă confrunt deja cu asta, îi răspund, făcându-i cu ochiul, ca Dave și Ellie să înțeleagă că doar o tachinez.

— Nu e fermecător? întreabă Lottie. Asta m-a cucerit, șarmul înnăscut care nu se oprește niciodată. Asta și faptul că bunica mi-a spus că e un bărbat singur și trist care are nevoie de distracție în viață.

Asta nu-mi place! Observ că își dă drumul la gură. Se simte în largul ei.

Mă înspăimântă puțin, pentru că Lottie e, fără îndoială, incontrolabilă.

— Nu suntem toți singuri și triști? întreabă Dave, clătinând din cap. Industria asta poate fi incredibil de nemiloasă. Brutală, uneori. Să ai un om la care să te întorci seara acasă, un om iubitor, care nu vrea să discute despre afaceri, dar care vrea să vorbească despre noi, despre relația noastră...

Îi ridică mâna lui Ellie și o sărută.

— Asta îmi doresc. De asta aveam nevoie. Sunt sigur că și tu ești la fel, îmi spune Dave.

Aha, da, cu siguranță.

Dau aprobator din cap.

— Serile lungi la birou m-au distrus. Nu știam câtă nevoie am de Lottie până nu a apărut ca prin farmec în viața mea.

Ellie oftează.

— Nu sunt grozavi? o întreabă pe Lottie.

— Absolut! răspunde Lottie cu un zâmbet grețos de dulce.

— Și când oficializați legătura? întreabă Ellie. În ultima vreme, e greu să găsești un local. Vouă v-a fost greu?

Las jos paharul neatins și îmi așez mâna pe piciorul lui Lottie.

— Ne gândeam la o nuntă mică, poate în curtea din spatele casei.

— Ah, ar fi un vis! spune Ellie. Dar Dave, aici de față, are o mamă care își dorește fastul ceremoniei și al recepției.

Vrea toate zorzoanele pentru fiul ei. De la formație la artificiile de la finalul serii și un bar cu deserturi care oferă mai multe fursecuri decât s-au văzut vreodată. Se apleacă în față și continuă: Adevărat, sunt încântată de fursecuri, dar celelalte chestii și toți oamenii aceia îmi dau emoții.

— Da, dar eu voi fi acolo cu tine, iubito, spune Dave calm. Promit că o să fim doar noi doi!

Să văd latura asta a lui Dave e... edificator. Nu e de mirare că nu rezonăm în afaceri. E sensibil. Nu m-aș fi așteptat la asta după întâlnirile avute cu el. Nu asta a fost abordarea mea. În schimb, i-am vorbit de afaceri, de cifre, dar numai din timpul petrecut în seara asta observ că nu-l interesează doar cifrele. Are inimă, și e clar că abordarea mea directă nu funcționează cu el. Vrea să vadă inima afacerii.

Ochii dați peste cap.

Urăsc chestia asta, la dracu'!

E o afacere. Scoate emoția din treaba asta! Ori e o afacere bună, ori e proastă. Ori îți aduce beneficii financiare, ori nu! Dacă nu e o decizie viabilă, treci mai departe!

Credeți-mă, ceea ce-i oferim lui Dave îl avantajează foarte mult!

— Care ar fi nunta ta de vis? întreabă Lottie, încrucișându-și picioarele și aplecându-se spre mine.

Îi apreciez micile gesturi. Limbajul trupului, privirile pe care mi le aruncă, faptul că-și ține mereu mâna pe mine. Se pricepe la ce face și nu știu dacă ar trebui să mă bucur sau să mă sperii.

Ellie se uită la Dave și îi zâmbește fermecător.

— Mi-ar plăcea să mă mărit pe o barcă. Dave m-a cerut de soție în Malibu, la apus, pe mare, iar momentul

acela mi-a rămas în minte drept perfecțiunea întruchipată. Mi-ar plăcea să închiriem un iaht și să fie doar părinții noștri la ceremonie. Să ne sărutăm ca soț și soție când apune soarele.

— Și de ce nu faceți asta? o întreabă Lottie.

Mă foiesc pe scaun și o strâng mai tare de picior, pentru că nu vreau să stârnească o ceartă în cuplu. Ellie a spus deja că familia lui Dave îi presează să aibă o nuntă mare. Nu poate aduce nimic bun dacă prelungește un subiect neplăcut. Dar Lottie nu pare să înțeleagă mesajul sau mai degrabă nici că se sinchisește, pentru că îmi ia mâna de pe piciorul ei și își strecoară palma în mâna mea în timp ce continuă să zâmbească.

— Ce vrei să spui? întreabă Ellie.

— A venit mâncarea? întreb, intervenind să schimb subiectul. Nu pot s-o las pe iubita mea să se enerveze de foame.

Arăt spre Lottie.

— I se mai întâmplă.

Dave râde și arată către Ellie.

— Și ei la fel!

Ellie îi dă în joacă mâna lui Dave la o parte, apoi se întoarce din nou spre Lottie.

— Adică ar trebui să avem două nunți?

Iar asta? Fir-ar să fie!

— De ce nu? întreabă Lottie. Adică, mi se pare că e un moment special pentru părinții lui Dave și respect chestia asta. Lottie își duce mâna la burtă și spune: Când cel mic se va căsători, credeți-mă, o să închiriez un avion să scrie pe cer și un panou publicitar ca să știe toată lumea că băiatul meu se însoară. Dar mă întreb dacă nu ați

putea avea o ceremonie mică și intimă, doar pentru voi, iar a doua zi chiar să aveți nunta pe care ați plănuit-o.

Lottie ridică din umeri.

— E doar o idee la care să vă gândiți. În acest fel, ar fi toată lumea fericită.

Dave se întoarce spre Ellie și o întreabă:

— Asta te-ar face fericită, iubito?

Ellie zâmbește și dă din cap.

— De fapt, da! Mi-ar plăcea foarte, foarte mult.

Când Lottie se întoarce spre mine, are cea mai evidentă expresie de *să ți-o trag*. Și credeam că eu sunt cel îndrăzneț.

— Atunci o să vorbesc cu mama și-i spun care sunt planurile noastre. Trebuie să fie de acord.

Ellie îl sărută entuziasmată pe Dave exact când sună la ușă.

— A venit mâncarea! O iei tu, Dave? Eu și Lottie mergem în sufragerie.

— Bineînțeles!

— Te ajut, îi spun lui Dave, ridicându-mă de pe scaun și ajutând-o pe Lottie, care îmi mulțumește.

Ellie o ia de braț pe Lottie și spune:

— Sunt foarte bucuroasă că te-am cunoscut!

Pleacă împreună spre sufragerie, în timp ce Dave mă prinde de umăr și mă îndrumă spre ușa de la intrare.

— Trebuie să-ți spun: nu cred că am mai văzut-o pe Ellie atât de încântată. Lottie, frate, e o figură! Bunica ta a fost isteață când te-a combinat cu ea. Te mai domolește și luminează întreaga încăpere. E o partidă strașnică!

Numai de-ar ști el!

Dar, la naiba, trebuie să-i dăm Cezarului ce-i al Cezarului – Lottie a dat lovitura în seara asta.

E mai mult decât o partidă, e pur și simplu perfectă.

— Și în câte luni ești? întreabă Ellie. Presupun că nu e o sarcină foarte avansată, pentru că nu se vede deloc.

— Opt săptămâni, răspunde Lottie și mă împinge ușor cu umărul. Tipul ăsta n-ar trebui să spună nimănui, dar îi scapă mai mult decât ar fi cazul.

Am devorat mâncarea de la Chipotle, iar fetele au terminat primele. Dacă n-aș ști că nu-i așa, aș crede că Lottie chiar *este* gravidă după felul în care apetitul ei l-a egalat fără rușine pe al lui Ellie. Acum stăm afară, în jurul unui șemineu exterior, eu și Lottie pe un fotoliu de două persoane, iar Dave și Ellie pe altul. Lottie stă cuibărită lângă mine, iar părul ei îmi gâdilă gâtul în vreme ce mâna i se odihnește pe pieptul meu. Chiar este foarte micuță; încape perfect lipită de mine. Nu aș recunoaște niciodată în fața ei – pentru că ar fi un chin cumplit s-o aud cum se laudă –, dar e plăcut să o simt lângă mine.

Se pare că am uitat cum e să ai o parteneră alături; nu că aș fi avut vreuna cu adevărat, dar am mai ieșit la întâlniri din când în când, și să ai parte de atingerea aceea feminină, de atenție, da... e plăcut.

— Și mie mi-a fost greu să păstrez secretul, spune Dave. Când afli că iubita ta e însărcinată, e greu să nu o strigi în gura mare.

— De acord! încuviințez. Pur și simplu, nu sunt în stare să-mi țin gura.

— Ați cumpărat ceva pentru bebeluș? întreabă Ellie.

— Încă nu! Dar am căutat câteva pătuțuri la Pottery Barn care mi-au atras atenția. Sora mea e o susținătoare a sustenabilității, iar Pottery Barn produce o mare parte din mobilă din lemn reutilizat.

— O, uau, îmi place chestia asta! Dave, ar trebui să ne uităm la Pottery Barn!

— Orice vrei tu, iubito!

Dave nu știe să spună decât da când vine vorba de Ellie. Mi-aș dori să fie la fel și în afaceri. Poate că ar trebui să-l lingușesc cu unele dintre tacticile lui Ellie.

Ce-ar face frații mei dacă m-ar vedea cuibărit sub brațul lui Dave, mângâindu-i încet coapsa și lipindu-mi capul de el!

În plus... oare Lottie chiar s-a uitat la pătuțuri? Mă îndoiesc că ar spune ceva neadevărat de teamă să nu ne dăm de gol. Așadar, ce naiba știe ea despre pătuțuri din lemn reutilizat?

— Ai auzit? mă întreabă Lottie. Dave o să-i dea lui Ellie tot ce vrea. E valabil și pentru noi?

Lottie mă mângâie pe piept și-și ridică ochii spre mine. E la câțiva centimetri distanță și știu că, dacă ne-ar privi cineva din afară, am arăta 100% ca un cuplu. Numai datorită ei.

— Știi că poți să primești tot ce-ți dorești, îi răspund. Când te refuz eu vreodată?

Acum se joacă cu nasturii de la cămașa mea.

— Chiar aseară, când am cerut...

— Nu de față cu alții, îi spun, neștiind cum voia să continue, dar vrând să o opresc înainte să devină ceva ce n-ar trebui.

Lottie e imprevizibilă, dar s-a purtat exemplar toată seara; totuși, știu că există posibilitatea să o dea în bară.

Dave chicotește.

— Mai bine aducem desertul în timp ce Lottie îl convinge pe Huxley să facă... orice își dorește ea.

— Cred că așa ar fi cel mai bine, spune Lottie, făcându-le cu ochiul.

Dave și Ellie se retrag în casă. Când ușa se închide, Lottie rămâne pe loc, dar dulceața din vocea ei dispare când vorbește:

— Nu apreciez faptul că mă strângi de picior când crezi că o să spun ceva greșit. O să rămân cu vânătăi.

— Nu fi teatrală!

Se joacă cu degetele pe obrazul meu, zgâriindu-mi țepii cu unghia.

— Eu duc tot greul aici. Nu-i de mirare că Dave nu vrea să facă afaceri cu tine. Ești ca un pește mort în cămașă.

Mă încrunt.

— Nu sunt un pește mort.

— Îh, parcă ți-aș scoate cuvintele cu cleștele ca să arăți că ai și tu personalitate! Pe bune, unde e tipul de la Chipotle? Era mult mai distractiv decât cel pe care l-am dezmierdat toată seara.

— Nu m-ai dezmierdat.

— Mie așa mi se pare.

Mă trage cu degetul de buza de jos.

— Va trebui să ne sărutăm la un moment dat? Pentru că n-am chef de asta. Să sărut un pește mort nu e o activitate la care vreau să particip.

— Nu sunt un afurisit de pește mort! spumeg.

— Pe mine m-ai fi putut păcăli, îmi răspunde. Nu râzi aproape deloc. Să știi că asta ajută – să râzi, să

interacționezi. Să faci câte o glumă. Știu că e un partener de afaceri, dar relaxează-te, frate! Doamne!

— Ce-ar fi dacă ai lăsa interacțiunile de afaceri în seama mea, iar tu ai face în continuare ce faci acum?

— O, adică să te fac să pari mai plăcut pentru că atât te-a dus mintea aia slabă, să te prefaci că m-ai cerut de nevastă?

— E îngrozitor să stea omul în preajma ta, îi zic.

Ridică din sprâncene, apoi cască ochii de furie.

— E îngrozitor în preajma mea? Hm, bună, ciobule, aici oala... spartă! În plus, nu știu cum e posibil să fie îngrozitor când e clar că eu sunt sufletul acestui film de pe Hallmark în care am jucat în ultimele două ore. Continuă tot în șoaptă: Am 28 de ani și port o conversație despre căsătorie, copii și ce fel de așternuturi îmi place să am pe pat. Omoară-mă. Și. Gata!

— Atunci vorbește despre altceva! îi propun.

— O, asta vrei să fac? Să vorbim despre ultimul vibrator pe care l-am cumpărat de pe un website erotic? Pentru că are o ventuză pe care îmi place s-o folosesc la duș.

Iisuse.

Hristoase!

Mă foiesc pe scaun și mă întorc spre ea.

— Nu aduce vorba de asta!

Rânjește la mine.

— Dar credeam că vrei să vorbesc despre orice vreau eu.

— De-asta e îngrozitor să fie omul în preajma ta.

— Zise asta individul cu un băț înfipt în fund.

Ochii îi coboară spre buzele mele, apoi se ridică din nou.

— Ești neplăcut!

— Iar tu ești dezaxată!

— Când deschizi gura, oamenii adorm! îmi dă replica.

— Ești nesuferită!

— Ești nesimțit!

— Ești obscenă!

— Ești arogant!

— O, uită-te la ei! spune Ellie, ieșind afară. Ce drăguți sunt, nu-i așa, Dave?

— Chiar par perfecți unul pentru altul.

Dacă ar ști ei!

Îi zâmbesc lui Lottie și-i mângâi fața cu tandrețe înainte de a mă întoarce spre Ellie și Dave, care aduc tava cu minitarte.

— Am vrut să fac plăcintă cu piersici, dar, începând de ieri, piersicile îmi provoacă greață, așa că sper că le place tuturor tarta cu căpșuni.

Ellie se întoarce spre Lottie.

— Lottie, trebuie să-ți dau rețeta. E demențială!

Lottie se ridică de lângă mine, dar își lasă mâna pe piciorul meu.

— Mi-ar plăcea la nebunie, Ellie!

Mă strânge tare de picior când se ridică și știu exact ce înseamnă gestul ei.

Ar prefera să moară decât să facă schimb de rețete cu Ellie.

Știți care a fost cea mai urâtă parte a serii?

Nu faptul că a trebuit să evit întruna întrebările lui Ellie.

Nu că am fost nevoit să mă prefac că ating abdomenul plat al lui Lottie din când în când, cum face Dave cu abdomenul rotunjit al lui Ellie.

Nici ideea că Lottie are un nenorocit de vibrator cu ventuză pe care îl folosește la duș.

Mă descurc cu toate astea.

Ceea ce nu suport e că nu prind nici măcar un minut singur cu Dave. N-am reușit să discut nici măcar o dată despre afacerea noastră. N-am putut nici s-o menționez, pentru că nu e ceva ce aș face de față cu Ellie și Lottie. Afacerile trebuie ținute separat de „timpul petrecut în familie", însă credeam că o să mă pot furișa undeva cu Dave la un moment dat. Dar, oriunde m-aș uita, Ellie se ține cu ghearele de Dave, iar el e un ticălos fericit din cauza asta.

Ellie cască.

— O, ce seară! M-am distrat de minune.

— Și eu.

Lottie cască la rândul ei și mă mângâie pe piept.

— Dar cred că ar fi bine să plecăm. Nu vrem să vă reținem de la somnul de frumusețe atât de important, nu-i așa, Dave?

Acesta râde și încuviințează.

— O, da, Lottie, să știi că eu, unul, chiar am nevoie de somnul de frumusețe, altfel o să fiu un coșmar de dimineață!

— Aș zice că intimidarea nu e niciodată un lucru rău pentru un bărbat în poziția ta, spune Lottie, dar, după ce am petrecut o seară cu tine, o să presupun că nu asta e metoda ta preferată.

— Ai dreptate. Ești foarte perspicace, Lottie!

Ea se preface că se înclină.

— Mulțumesc!

Apoi se întoarce spre mine.

— Ești gata, bombonel?

Nu-mi place nici porecla asta.

— Sunt gata!

Mă ridic de pe scaun și întind mâna, iar ea o acceptă ca s-o ajut să se ridice. Apoi mă întorc spre Dave și întind mâna spre el, dându-mi seama că e sfârșitul serii, iar noi n-am discutat absolut nimic.

— Dave, mulțumesc că ne-ai invitat în seara asta! A fost o plăcere să o cunoaștem pe Ellie!

— Ne bucurăm că ați reușit să veniți!

Ne conduc prin casă și, când ajungem la ușă, Ellie o îmbrățișează pe Lottie, iar Dave dă mâna cu mine din nou. Totul e atât de domestic, de... suburban. Și îmi dă o senzație de claustrofobie. Simt că mi se usucă gâtul și, în timp ce Lottie își ia la revedere, eu doar dau din cap și merg spre mașină să-i deschid portiera. Când urcă, îi pun mâna pe spate, apoi închid portiera după ce se așază.

Ocolesc partea din față și urc în mașină. Dave și Ellie rămân în dreptul ușii, uniți la șold și zâmbindu-ne. Dacă *asta* înseamnă să ai o logodnică – chestia asta domestică, *docilă* –, mă bucur că între mine și Lottie nu va exista niciodată așa ceva. *Nu va exista niciodată așa ceva, punct.*

Pornesc mașina și le mai fac o dată cu mâna înainte de a ocoli aleea circulară și a pleca pe poteca de pietriș, reușind în sfârșit să respir adânc.

La fel face și Lottie, dar se pleoștește pe scaun și spune:

— Simt că în sfârșit mă pot relaxa.

Îmi apare un zâmbet pe buze.

— A fost... ireală toată experiența asta. Mă simt de parcă am fost transportată în alt corp, iar corpul acela mi-a controlat fiecare cuvânt și fiecare faptă. Pentru că,

dacă aș fi fost în corpul meu, i-aș fi smuls lui Ellie tarta din mână după ce i-aș fi tras un genunchi în cap ca să fiu sigură că nu o ia înapoi. Chestia aia era bună. Foarte bună! M-am simțit ca o sălbăticiune când am mâncat-o. Și faptul că Ellie voia să-mi dea rețeta? Nu, nu vreau rețeta, vreau s-o facă altcineva pentru mine.

— Mă bucur că nu i-ai tras un genunchi în față pentru mai multă tartă.

— O mânca atât de încet! Jur că jucau un fel de joc sexual în fața noastră.

— Nu jucau un joc sexual în fața noastră, îi spun, alungând imediat gândul acesta.

— Ești sigur? Nu erai atent? Pentru că păreai să fii ca un robot acolo. Ea lingea lingura într-un mod sexual și se uita la el. L-am văzut foindu-se pe scaun de câteva ori. Pun pariu că și-au scos deja hainele și și-o trag lângă ușa de la intrare chiar acum. Deși Dave nu pare genul care și-o trage în dreptul ușii. Se gândește puțin și adaugă: Deși ăștia tăcuți sunt cei care sunt sălbatici în pat.

Se întoarce spre mine.

— Și tu ești tăcut – ești sălhatic în pat?

— Nu e ceva cu care trebuie să-ți bați tu capul, îi răspund.

— Doamne! geme de frustrare. Mulțumesc pentru răspunsul ăsta evaziv! O să trag singură concluziile și presupun că ai un penis minuscul și nu știi cum să-l folosești.

Strâng mai tare de volan.

— Ce-ar fi să nu mai vorbim?

Trebuie să rămân îmbufnat și să fierb în suc propriu pe drum. Pentru că eu am mers la o întâlnire de afaceri, gata să închei tranzacția, dar n-am vorbit nici măcar o

dată despre afaceri; în schimb, am vorbit despre diverse nuanțe de crem, despre impactul unui covor simplu într-o sufragerie și diferitele modalități de a servi avocado pe pâine prăjită. Hristoase!

— O, am atins un subiect sensibil! Chiar ai un penis minuscul. Probabil de-asta ești singur și petreci atât timp la birou, de asta nu ai un catalog de fete pe care să le rogi să te ajute, așa că ai fost nevoit să găsești una pe stradă. Acum totul se leagă.

— Lottie, destul!

Dar nu se oprește.

— Îți dai seama că atragi mai multe muște cu miere, nu-i așa? Poți să-ți revizuiești atitudinea. Suntem parteneri în demersul ăsta, la urma urmei. Cum ți-ar plăcea dacă te-aș duce la un eveniment și aș vorbi cu tine așa cum vorbești tu cu mine?

Nu răspund. În schimb, mă gândesc la cât de relaxat părea Dave. Cât de... în largul lui. Nu că ar fi stângaci în ședințe, dar nici nu pare destins. E aproape stânjenit, neîncrezător. Dar în curtea lui din spate, cu Ellie lângă el, a lăsat garda jos.

— Sunt sigură că nu ți-ar conveni o asemenea atitudine. Chiar ar trebui să vorbești cu alții așa cum vrei să ți se vorbească ție. Nu cred că îți cer prea mult. Și, dacă tot a venit vorba, tratează-i pe alții așa cum vrei să fii...

— Poți să taci naibii o secundă? o întreb cu mintea răvășită, încercând să pun lucrurile cap la cap.

— Pardon? mă întreabă, încrucișându-și brațele. Nu vrei să reformulezi? Pentru că, dacă nu vrei să mă duc înapoi la ei și să le arăt un test de sarcină negativ, mi-aș schimba atitudinea în locul tău.

— Ai semnat un contract.

— Și ghici ce? Cred că familia mea ar prefera să pierdem tot decât să fiu atacată verbal de un ticălos. Sunt o ființă umană, Huxley, tratează-mă ca atare! se răstește la mine, apoi se întoarce pe scaun ca să nu mă mai vadă, preferând să se uite pe geam.

Futu-i!

Mă copleșește sentimentul de vinovăție, pentru că are dreptate.

E o ființă umană și azi a făcut o treabă al naibii de bună. De obicei, nu sunt nesimțit. Știu să mă port civilizat; atunci de ce am renunțat la buna-cuviință în ceea ce o privește pe Lottie?

Îi arunc o privire. S-a închis în ea; nu pot să spun nimic în clipa asta care să pătrundă dincolo de zidul pe care l-a ridicat, așa că, în loc să-i livrez o scuză fără tragere de inimă, păstrez tăcerea tot restul drumului cu mașina, perpelindu-mă cu propriile gânduri și retrăind seara.

Dave pare să fie cel mai receptiv când e acasă, când e cu Ellie, dar nici nu vrea să discute despre afaceri. Atunci, cum să le combin pe cele două?

În mod normal, nu aș alerga după o afacere ca asta. N-am făcut-o niciodată. De fapt, niciodată nu am fost nevoit să mint sau să mă port ca un adevărat nesimțit cu cineva ca să-mi ating scopul. Dar acum, când mă gândesc la profitul de zece milioane de dolari de pe urma tranzacției, eu, unul, nu mă pot opri. Cane Enterprises are nevoie de acele proprietăți. *Asta* e prioritatea.

Vor fi ale mele până la final, o garantez!

Capitolul opt

LOTTIE

ÎL URĂSC!

Îl urăsc atât de mult!

Eu îmi joc rolul în mod excepțional, atentă la diferența dintre spanacul înghețat și cel proaspăt în timp ce Ellie îmi povestește despre bilele ei de spanac care îi plac lui Dave foarte mult. Ascult cu zâmbetul pe buze, răspund cu întrebări bine gândite și chiar mă bucur să facem schimb de e-mailuri ca să-mi poată trimite, așa cum a spus ea, „toate rețetele".

Și eu cu ce mă aleg la sfârșitul serii din partea lui Huxley?

Vă gândiți la un „mulțumesc"?

Poate la „ai făcut o treabă bună"?

Nu mă aștept să-mi sărbătorească realizările, dar aș aprecia o urmă de amabilitate.

Însă mi se pare că amabilitatea nu face parte din repertoriul lui Huxley Cane.

E în regulă! Totul e bine! Pentru că, știți ce? Acum am idee la ce să mă aștept.

Adică la nimic.

Nu ar trebui să mă aștept la nimic de la el.

Se lasă tăcerea în mașină în timp ce trecem prin Beverly Hills. Huxley zboară pe străzi cu o mână pe volan, iar cu cealaltă pe schimbătorul de viteze, încălcând toate limitele afișate pe marginea drumului, iar când îi arunc o privire, observ strânsoarea pe pielea bine întreținută, încleștarea maxilarului și cuta dintre sprâncene. De ce naiba e atât tulburat? Eu sunt cea care a trecut printr-un coșmar azi.

El doar a stat și a dat ordine.

Supărată pe el, mă uit drept înainte când începem să încetinim. Ajungem în fața unei porți mari, de lemn. Apasă pe un buton de pe parasolar, iar poarta se deschide încet spre dreapta, retrăgându-se spre zidul acoperit de viță. *Normal!*

Ah, aici trebuie să fie acea casă dulce casă! Eu mă gândeam la ceva ostentativ cu coloane, fântâni enervant de mari, finisaje de aur și marmură peste tot, chiar și pe pereți, pentru că își permite, dar când intrăm pe alee sunt total surprinsă de vila care apare în față. O casă albă precum cele de pe coastă, cu tocuri negre la ferestre, cu felinare mari, tipic sudiste, de o parte și de alta a ușii de la intrare și acoperiș simplu, de tablă neagră.

Nu mă așteptam deloc la asta!

E șic.

Modernă.

Cu stil.

Nimic ostentativ în afară de mărime.

Huxley parchează mașina exact când cineva apare în dreptul portierei și o deschide.

— Domnule Cane, bine ați venit!

— Mulțumesc, Andre!

Huxley îi dă cheile.

— E totul pregătit?

— Da, domnule.

— Mulțumesc că ai rămas până târziu! Poți să mergi acasă.

— Mai întâi, parchez mașina în garaj și o pun să se încarce. Seară frumoasă!

— Și ție, spune Huxley, și scuzați-mă cât îmi culeg falca de pe jos pentru că...

Cum se face că lui Andre îi vorbește ca unui om normal, iar mie, nu?

Huxley îmi deschide portiera și întinde mâna, dar, pentru că nu mai sunt ațintite spre noi privirile lui Dave și Ellie, îi ignor ajutorul și încerc să închid portiera, însă felul în care ține de partea de sus a ei mă împiedică.

— Ce naiba faci? mă întreabă.

— Pot să-mi deschid și să-mi închid și singură portiera.

Aplecându-se spre mine, îmi spune:

— Iar eu am angajați în casă care o să ne vadă interacționând, așa că trebuie să te comporți ca și cum ai fi logodnica mea.

— Hm, pardon? întreb. Asta nu țin minte să fi făcut parte din înțelegere.

— Ai citit tot contractul?

Afurisitul de contract! De câte ori o să se întoarcă împotriva mea?

— Normal că da!

Nu l-am citit.

Cine mai citește contractele în ziua de azi? Avocații, ei le citesc. Eu citesc părțile importante – cel puțin, așa credeam. Era o secțiune despre angajați, dar am trecut peste ea. Credeam că scrie doar că are angajați care lucrează pentru el, așa că nu știu... să mă port frumos. Ceva de genul ăsta.

— Atunci ai fi observat secțiunea aceea. Andre e mâna mea dreaptă, știe despre aranjamentul nostru, dar e singurul care știe.

— Angajații tăi nu au acorduri de confidențialitate? îl întreb.

— Ba da, dar informațiile tot reușesc să se scurgă. Am concediat niște angajați pentru că au discutat cu presa, așa că nu am încredere deplină în nimeni din casă.

— Mi se pare o prostie.

Îl iau de mână, fără tragere de inimă.

— Să lași niște străini să îți intre în casă și să aibă grijă de tine, dar să nu ai încredere în ei. Da, foarte inteligent!

— Sunt foarte puțini oameni în care am încredere.

— În mine ai încredere? îl întreb în timp ce ne îndreptăm spre intrare.

Ușa neagră pare incredibil de intimidantă, în ciuda ghivecelor de flori care te întâmpină.

— Nu, îmi răspunde fără să stea pe gânduri.

— Uau, asta e... o chestie bolnavă!

— Abia dacă te cunosc. De ce aș avea încredere în tine?

Deschide ușa și observ o intrare vastă, podelele deschise la culoare, pereți albi și un hol drept până în capătul casei, unde remarc cele mai mari uși glisante din sticlă pe care le-am văzut vreodată, dând către piscina frumos luminată și curtea de basm, cu destulă verdeață,

încât să nu se mai vadă proprietățile învecinate. Huxley îmi pune mâna pe spate și spune:

— Trebuie să-mi câștigi încrederea.

Mă uit la el și-i răspund:

— Nu ești singurul căruia trebuie să i se câștige încrederea.

— Ai fi o afaceristă foarte slabă dacă ai oferi încrederea pe tavă. Te respect mai mult dacă mă obligi s-o câștig.

— O, ura, ți-am câștigat respectul! îi spun sarcastic în timp ce o pornesc prin casă.

Admir decorul impersonal și amplasarea calculată a fiecărui obiect. Vaze mari, boluri elegante și plante care redau lipsa personalității de care vorbeam. Probabil el nici nu știe că jumătate dintre decorațiunile astea există.

Dincolo de intrare, casa se deschide către o încăpere mare, cu tavane boltite acoperite cu lambriuri albe și bârne de lemn băițuite. Casa e lipsită de orice culoare, decorată doar cu variațiuni de alb, cu mici contraste de negru și verde ici și colo de la câte o plantă, pe care sunt sigură că nu se deranjează să o ude singur. Bucătăria e uriașă! Insula traversează toată lungimea încăperii, în care observ blaturi de marmură și dulapuri negre, dar părțile de sus ale dulapurilor sunt albe cu feronerie neagră, modernă. E o bucătărie ideală, și sunt destul de sigură că, dacă ar vedea Kelsey casa asta, ar saliva.

— Poți să te servești cu tot ce vrei din bucătărie. Bucătarul meu pregătește mesele și le pune în frigider. Dacă ai vreo cerință, e de ajuns să-mi spui și mă asigur că el o prepară.

— Pot să-mi pregătesc singură mâncarea.

— E nevoie să-ți reamintesc că ești logodnica mea?

Mă întorc spre el și-l văd cu mâinile în buzunare, părând oarecum vulnerabil în timp ce îi privesc casa. Mă aplec spre el și îi șoptesc:

— Logodnică falsă.

Ignorând comentariul meu, îmi răspunde:

— Nu e nimic interzis în casă. Tot ce este al meu este și al tău.

— O, deci nu mă ameninți să stau departe de aripa de vest?

Sprâncenele aproape că i se unesc a nedumerire.

— Știi, ca în *Frumoasa și Bestia.*

— Mă compari cu Bestia?

— Nu chiar. El părea să aibă mai multe maniere când era vorba de prizoniera lui.

— Nu mi se pare deloc amuzant.

— Șocant! îi spun și mă duc la frigider.

Deschid una dintre ușile enorme Sub-Zero. Exact cum spunea, sunt mâncăruri gata pregătite și puse în frigider cu datele scrise deasupra. Frate, ce fel de lucruri îți pot aduce banii!

— Îți place varza de Bruxelles, nu? întreb, văzând-o în multe recipiente.

— Îți face bine.

— Așa am auzit și eu. Închid frigiderul, apoi îl întreb: Unde e camera mea?

Și atunci îmi dau seama.

— Hm, ia stai un pic... Trebuie să împărțim aceeași cameră?

Ridic o mână.

— Pentru că aici pun piciorul în prag. În niciun caz nu împart patul cu tine. Am nevoie de spațiul meu.

— Pe aici, îmi spune, mergând spre scara de lângă livingul principal.

— Nu mi-ai răspuns. Dormim în același pat? Îți spun chiar acum că nu vreau. Mie îmi place să dorm goală.

— Mie nu-mi displace, murmură în timp ce urcă treptele.

— Asta a fost un compliment? îl întreb, mergând după el. Vrei să spui că am un corp frumos? Stai... Nu contează dacă e așa. Nu fi pervers!

— Nu sunt pervers. Tu ai adus vorba de goliciune.

— Încerc să-ți spun că nu sunt o parteneră plăcută în pat. Mă opresc, apoi adaug: Stai, nu asta voiam să zic! Sunt o parteneră foarte bună în pat. Știu cum să fac un bărbat să cânte de bucurie cu mâinile astea. Sunt făcătoare de minuni, așa mi s-a spus. Sunt o parteneră bună din punct de vedere sexual, exact ce trebuie. Sunt uluitoare la sex oral, în caz că te întrebai.

— Nu mă întrebam.

— Ei bine, sunt. Și mă simt foarte confortabil cu sexualitatea mea. Foarte aventuroasă. Dar când vine vorba de dormit – nu de sex, de dormit –, lucrurile o iau razna. Sunt haotică. Dorm de-a curmezișul pe pat. Nu mă deranjează să lovesc cu picioarele ca să dau pe cineva la o parte și nu mă țin în brațe cu nimeni. Așa că, știi tu... Nu e o idee bună să împart patul și camera cu tine.

Când ajungem în capul scărilor, se întoarce spre dreapta și o ia pe un hol lung.

— M-ai auzit?

— Te-am auzit.

Îl prind din urmă.

— Atunci de ce nu-mi răspunzi?

— Pentru că trăncăneala ta neîncetată mă enervează.

— Uau, chiar ești nesimțit! îi spun când deschide ușa din stânga.

Intru în cameră și rămân imediat uimită de patul modern, cu baldachin, din lemn băițuit, care atrage atenția cu așternuturile albe și moi și pernele pufoase. La capul patului se află un divan cu perne, iar în partea opusă e un șemineu cu două fotolii negre moderne, de mijloc de secol, întoarse spre flăcări. În dreapta, este o baie care sunt sigură că e îmbrăcată în marmură ca bucătăria. Dar ceea ce-mi atrage privirea este comoda de sub fereastra mare ce dă spre curtea din față. Pentru că pe comodă se află cele trei vibratoare ale mele. Unul roz, unul mov și cel cu ventuză pe care l-am cumpărat recent.

Sfinte Doamne, ce caută alea afară? Și cine naiba le-a atins?

Mă uit la Huxley și, din nefericire pentru mine, admiră și el colecția care-mi oferă plăcere.

— Angajații tăi mi-au despachetat lucrurile?

— Da, îmi răspunde.

— Se pare că au dat peste jucăriile mele pentru femei.

— Așa le spui tu? mă întreabă.

— Aș putea să le numesc vibratoare, dacă te simți mai confortabil. Deși probabil nu e bine pentru tine că le am, nu-i așa?

Îi dau un ghiont cu cotul.

— Știi, pentru că ar trebui să mă menții satisfăcută.

— Nu e nimic nou pentru ei. Știu că am jucării.

Ăăă... ce?

L-am auzit bine? Huxley Cane are jucării? Asta da întorsătură de situație!

— Hm, poftim? Unde?

Mă uit prin cameră.

— Le ții ascunse în noptiere?

Mă duc la una și o deschid, dar nu găsesc nimic.

— Asta nu e camera mea.

Mă îndrept de spate.

— Stai, adică nu împărțim camera?

— Nu! Camera mea e vizavi.

— Înțeleg.

Îmi încrucișez brațele.

— Și personalul tău ce o să creadă despre asta?

— Au fost informați că încercăm să ne păstrăm celibatul până la nuntă.

Pufnesc tare în râs și-mi acopăr nasul.

— Sunt sigură că li s-a părut caraghios.

— De ce ar fi caraghios? mă întreabă.

— Știi tu...

Flutur din mână spre el.

— Nu aduci mereu femei aici?

— Nu!

— O!

La asta nu m-am gândit.

— Ei bine, cred că e bine pentru mine. Nu trebuie să mă prefac că nu mă deranjează când îți fug ochii.

Huxley se apropie de mine cu pași siguri și fermi. Își pune mâna chiar deasupra claviculei mele și mă strânge cu putere, apăsând cu degetele pe umăr. Poziția asta nu doar îmi atrage atenția, dar îmi și taie răsuflarea.

— Hai să lămurim un lucru! îmi spune pe o voce amenințătoare. Nu-mi fug ochii, n-am fost și nu voi fi niciodată așa. Și am semnat un contract cu tine. Asta înseamnă că

sunt al tău și tu ești a mea până ne îndeplinim obligațiile din contract. Ai înțeles?

Cuvintele lui mă străpung cu înțelesul lor puternic, usturător.

Nu se va uita la nimeni altcineva, nu și-o va trage cu nimeni până la finalul înțelegerii dintre noi, asta vrea să spună, și n-ar trebui să aibă niciun efect asupra mea. Dar, nu știu de ce, îmi dă un fior pe șira spinării, unul rece ca gheața.

Devenit tot mai iritat de tăcerea mea, pășește mai aproape, până ne mai desparte un centimetru. Mâna lui îmi alunecă pe gât, iar degetul mare i se oprește sub bărbie. Îmi ridică ușor capul, forțându-mă să-l privesc în ochi.

— Ai înțeles, Lottie?

Doamne, stând atât de aproape de el, silită să mă uit în ochii aceia siniștri, dominatori... în clipa asta îmi dau seama cât de mult am riscat. Pentru că, deși personalitatea lui nu pare să fie decât arogantă – și nu mi-aș putea imagina că m-aș îndrăgosti de un bărbat care simte permanent nevoie să fie autoritar –, nu mă pot abține să nu simt ceva când îmi vorbește cu atâta convingere, când mă stăpânește cu mâinile lui.

Înghițind în sec, îi răspund:

— Fără dezmăț. Am înțeles!

— O să-ți fiu loial; cer același respect și din partea ta.

— Te porți de parcă stau bărbații aliniați la ușă să scoată în oraș o distrusă ca mine. Crede-mă, nu ai de ce să-ți faci griji!

Îl bat ușor pe piept, încercând să detensionez atmosfera din cameră, apoi fac un pas în spate să-mi trag sufletul.

A fost... solicitant. Ceva de ținut minte – când se impune într-o încăpere, când îmi atrage atenția, când îmi stăpânește orice mișcare, mă văd înecându-mă în prezența lui. Nu încape îndoială.

Mă duc la vibratoare și le iau pe rând să le inspectez. Deși e un bărbat fioros, cu o atitudine schimbătoare, e incredibil de atrăgător, iar felul în care mi-a vorbit adineauri, tonul acela alfa? A fost sexy! Dă-i drumul, pedepsește-mă! Știu că n-ar trebui să mi se pară nimic sexy, mai ales după ultimele interacțiuni dintre noi, dar, of, ochii aceia profunzi și arzători, felul în care se înalță peste mine, vocea lui baritonală... da, mă afectează în tot felul de moduri care vor avea nevoie de prietenii mei care vibrează.

Poate diseară îl folosesc pe cel mov. Îmi place răsucirea pe care o face. Deși penisul cu ventuză mă strigă pe nume, dar acesta e cel mai bun de folosit la duș. De asta l-am luat, ca să mă satisfac din spate, una dintre pozițiile mele preferate.

— Ce faci? mă întreabă Huxley, uitându-se cum îmi trec mâna în sus și-n jos peste vibratorul mov.

Pentru că mi se pare distractiv să-l testez, îi răspund:

— Mă hotărăsc cu care din ele vreau să mi-o trag în seara asta. Știi, pentru că logodnicul meu e celibatar, trebuie să mă satisfac cumva. Cu siguranță angajații tăi ar înțelege situația.

Iau penisul cu ventuză și-mi trec mâna peste vârf.

— Doamne, ce-mi place pe la spate, dar sunt prea obosită să fac duș acum.

Îl ridic pe cel mov.

— Se pare că eu și Thor o să ne distrăm în seara asta.

Mă uit la Huxley și sunt răsplătită cu fălcile încleștate și privirea iritată.

Perfect!

Răzbunarea e a mea!

Nu spun că sunt vreo regină a frumuseții, că-l excit pe individul ăsta la fiecare pas, dar știu un lucru despre bărbați. Oricine ai fi, dacă mângâi un vibrator în fața lor, o să se gândească la sex. Și când se gândesc la sex, se excită. Iar un ticălos excitat care trebuie să se ducă singur la culcare mi se pare grozav. *Sper să sufere... măcar ca să echilibrăm puțin sentimentul de exasperare pe care l-am avut în seara asta.*

— Micul-dejun e mâine dimineață la șapte și jumătate. Ai grijă să fii acolo!

— Șapte și jumătate? strig. Dar e duminică!

— Avem lucruri de discutat.

Și cu asta îmi trântește ușa în nas.

Îl aud mergând pe hol spre camera lui și închizând ușa în urmă-i.

Cineva are nevoie de ajutor cu problemele de furie.

Poate m-am înșelat, poate mă tratează exact cum făcea Bestia cu Belle.

— Ar fi fost drăguță o invitație, nu un ordin, mormăi în timp ce-l las pe Thor pe pat.

Mă duc la dressing și văd că nicio haină de-a mea nu e pe umeraș. În schimb, sunt numai haine de designer, de la rochii vaporoase la rochii mulate de seară, bluze și blugi. Și mulți pantofi. OK, e destul de frumos, pentru că...

— O, Doamne! șoptesc, luând unul în mână și ducându-l la piept. Louboutin! Dumnezeule mare și sfânt!

Îl pun jos cu grijă și-l mângâi încet.

— Ce frumos ești! Să nu uiți asta, mai ales când picioarele mele neglijente te uzează, pentru că uneori merg ca un ied abia fătat.

Deschid sertarele din dulap și... o, uau! Ridic o pereche de tanga din dantelă albă. O țin în dreptul luminii.

— Nu e mai nimic aici.

Mă uit în jos și deschid alt sertar unde găsesc sutiene asortate.

— Lenjeria chiar contează?

Ei bine, dacă angajații spală rufele, probabil nu îmi vrea lucrurile neasortate la vedere.

E enervant cât de meticulos a fost într-un timp atât de scurt!

Arunc lenjeria înapoi în sertare și îmi caut pijamalele care... par să fie de negăsit. Cu cât mă uit mai mult în sertare, cu atât observ un lucru mai ales: o mulțime de articole de lenjerie intimă, dar nici urmă de tricourile mele largi, cele cu trupe rock sau vreo urmă din personalitatea mea.

Ridic un set de mătase din două piese – pantaloni scurți care sunt sigură că abia îmi acoperă fundul și un maiou asortat minuscul. Asta se așteaptă să port?

Cu lenjeria în mână, traversez camera, ies pe ușă și merg pe hol să-i bat la ușă.

— Vreau să vorbesc cu tine! strig.

Îi ia câteva secunde, dar când deschide ușa mă trage înăuntru de mână și mă învârte, lipindu-mă de perete în timp ce închide ușa.

Înalt și mândru, îmbrăcat doar cu pantalonii scurți din seara asta, pieptul nespus de musculos care i se umflă și coboară în timp ce mă privește, e copleșitor, masiv și

fierbinte. Cineva petrece timp la sală, iar numele lui e Huxley Cane pentru că... uau! Pur și simplu... uau!

Cine știa că pectoralii pot fi atât de impresionanți? Pun pariu că saltă când merge.

— De ce naiba strigi așa?

Hm...

Care era întrebarea?

Îmi pare rău, dar zeul magnific din fața mea mi-a distras atenția! Da, e ușor de văzut că e un tip atrăgător. Aș minți dacă aș spune că nu e. Dar n-am remarcat cât de mult ascundea pe sub cămășile acelea. Și vreau să spun... mult mai mult.

Pectorali plați, groși, umeri sculptați, bicepși care par din marmură șlefuită. Are silueta unui surfer, plin de mușchi de la gât în jos, până la abdominalii perfect definiți și V-ul adâncit de pe șolduri. Și pentru că viața e nedreaptă, boxerii îi atârnă de talie chiar deasupra liniei pantalonilor.

E oficial – logodnicul meu fals e bărbatul visurilor!

Păcat că e cel mai mare ticălos din câți am cunoscut vreodată.

Încă spumegând, mă întreabă:

— Ce naiba vrei?

A, da! Ar trebui să fiu supărată pe el.

Cu o mână în șold, ridic neglijeul și întreb:

— Te aștepți să port chestia asta?

Își coboară ochii la mătasea neagră din mâna mea și se uită din nou la mine.

— Ai vreo problemă cu asta?

— Of, asta nu e pijama!

— Credeam că dormi dezbrăcată, așa că ce mare scofală?

— Îh, nu dorm dezbrăcată în casa unui străin!

— Atunci ceea ce ții în mână ar trebui să fie numai bun.

Mijesc ochii.

— Unde sunt hainele mele?

— Într-un depozit.

— De ce?

Își trece mâna peste față.

— Pentru că nu se potriveau cu rolul pe care trebuie să-l joci. Am discutat. De ce aduci vorba de chestia asta când încerc să mă pregătesc de culcare?

— Pentru că am crezut că măcar o să am o parte din hainele mele ca să mă îmbrac.

— Nu e necesar, m-am asigurat că ai tot ce-ți trebuie. Acum, dacă asta e tot, aș vrea să mă culc.

Ar putea fi și mai nesimțit?

Probabil.

Pun pariu că e doar vârful aisbergului pentru el. Pun pariu că ar putea fi și mai ticălos, ceea ce mă face să mă întreb, bineînțeles, cât de mult pot să întind coarda! Se pare că am ceva timp la dispoziție să aflu.

Strângând între degete noile mele pijamale, îi spun:

— Ești îngrozitor, știai?

— Nici tu nu ești vreo rază de soare.

Deși are cel puțin 30 de centimetri mai mult decât mine, mă apropii de el, îmi dau capul pe spate și-i spun:

— Sper să nu pui geană pe geană!

— Coșmaruri plăcute! îmi răspunde atât de sarcastic, încât cred că tocmai mi-am găsit nașul.

Dar el habar nu are că nu e singurul care poate juca murdar.

Poate că am obligații contractuale față de el, dar sunt sigură că pot să-i transform viața într-un film de groază. Și tocmai asta am de gând să fac.

Capitolul nouă

HUXLEY

***JP:* CUM A FOST ASEARĂ? N-AM AUZIT NIMIC DE LA TINE** *și sunt îngrijorat că a dat-o în bară. Asta a făcut? A dat-o naibii în bară?*

Mă uit la mesajul de la fratele meu și iau cana de cafea neagră aburindă. Suflu peste lichidul fierbinte și duc marginea cănii la buze ca să gust puțin, lăsând băutura amară, dar plăcută, să-mi alunece pe gât.

A dat-o Lottie în bară aseară?

Nu!

Nu a dat nimic în bară.

Dacă înțelegeți ce zic.

Sincer să fiu, nu mă așteptam să arate al naibii de bine in rochia pe care i-am ales-o. Nici nu mă așteptam să iasă din baia surorii ei arătând ca o zeiță, cu părul ondulat și machiajul subtil care îi scotea ochii uluitori în evidență.

Și în mod sigur nu mă așteptam să mă gândesc la ea aseară, toată noaptea, cu vibratorul ăla nenorocit. După ce m-am băgat în pat, jur că abia am respirat, sperând doar s-o aud cum se satisface singură. După 30 de minute în care am păstrat liniștea, cu scula tare ca piatra, m-am eliberat și m-am dus la culcare.

Trei vibratoare. Ce femeie are nevoie de trei?

Lottie, bineînțeles. Pentru că nu numai că sunt cât pe ce să arunc toată afacerea pe apa Sâmbetei cu greșelile mele colosale, dar a trebuit și să o aleg pe singura fată care e în stare să mă calce pe nervi. E enervantă, frustrantă, frumoasă și arțăgoasă. Complet imprevizibilă. Mă face să-mi țin respirația cu fiecare vorbă care îi iese pe gură, pe urmă mă uluiește cu inteligența ei.

E epuizant.

Pun cafeaua pe masă, văzând cât e ceasul. A întârziat două minute la micul-dejun. Cât timp aștept, îi răspund lui JP.

Huxley: *Nu a dat-o în bară. În mod enervant, mi-a depășit așteptările, i-a făcut pe Dave și pe Ellie să se îndrăgostească de ea și m-a pus pe mine într-o lumină bună.*

Iau încă o gură de cafea în timp ce frații mei răspund.

Breaker: *Și de ce e enervant? N-ar trebui să te bucuri?*

JP: *Hopa... E o problemă în paradis?*

Huxley: *E o afurisită de pacoste.*

Breaker: *LOL! Ei bine, asta mă face al dracului de fericit.*

JP: *E greu să lucrezi cu ea?*

Huxley: *Se poate spune și așa. Mă contrazice permanent și întârzie la micul-dejun.*

***Breaker:** Ai impus o oră pentru micul-dejun? Frate, e duminică!*

***JP:** Lasă-mă să ghicesc, te porți ca un dobitoc cu ea! Tipic Huxley!*

***Huxley:** Nu mă port ca un dobitoc. Tratez interacțiunile noastre ca pe niște tranzacții. Pentru că asta e tot – o afacere.*

***Breaker:** Ce romantic e!*

***Huxley:** Aranjamentul ăsta nu are nimic romantic.*

***Breaker:** Deci spui că nu ți s-a părut deloc atrăgătoare?*

***JP:** De fapt, cum arată?*

***Huxley:** Are vreo importanță?*

***Breaker:** Da!*

***JP:** Are, o mie la sută.*

***Huxley:** De ce?*

***Breaker:** Pentru că trebuie să știm dacă aranjamentul ăsta dintre voi o să se termine cu sex.*

***JP:** Trebuie să pregătim avocații, să ne asigurăm că sunt gata să intervină.*

***Huxley:** NU se va termina cu sex. Credeți-mă!*

În clipa aceea, aud sunetul papucilor de casă care alunecă pe parchet, atrăgându-mi atenția spre scări. Lottie se târâie spre sufragerie arătând de parcă abia a înviat din morți, dar futu-i – poartă „pijamaua" aceea.

Pantalonii scurți aproape că nu există. Abia trec de îmbinarea dintre șold și coapsă, întinzându-se peste rotunjimile ei, iar bluza aceea... ei bine, îi arată mijlocul, chiar deasupra buricului, pe urmă se oprește, acoperindu-i foarte puțin sânii. Textura e atât de subțire, încât, dacă ar fi albă, știu că i-aș vedea sfârcurile acelea mici și tari care împung materialul.

Părul e încă ondulat, dar are fața curată, fără machiajul pe care îl avea aseară.

Arată ciufulită... relaxată... și ca o adevărată belea.

E un loc pregătit lângă mine la masă și, fără să spună o vorbă, se așază pe scaun, îmi ia cafeaua și bea o gură înainte să se lase pe scaun și să-și sprijine capul de spătar.

— Ai întârziat! îi atrag atenția. Și aceea e cafeaua mea.

Întind mâna spre ea, dar, ca o fiară turbată, mârâie la mine, făcându-mă să mă retrag înfricoșat.

— Te omor dacă o atingi! îmi spune cu o voce gravă, posedată.

Deci nu e o persoană matinală. S-a notat.

După câteva secunde și câteva înghițituri mari de cafea, punea cana jos și se întoarce încet spre mine.

— Micul tău dejun la șapte și jumătate e o tâmpenie.

Chiar nu e o persoană matinală!

Din bucătărie, Reign, cheful meu, aduce două farfurii cu mâncare. Pe fiecare se află o felie de pâine prăjită cu avocado, o porție de omletă și o salată cu fructe, aranjată perfect.

— Mulțumesc, Reign! îi spun.

Când dă să plece, i-l arăt pe diavolul în persoană de lângă mine și fac prezentările:

— Ea e logodnica mea, Lottie. Lottie, el e Reign. Suntem foarte norocoși că face parte din personal! Mâncarea lui e impecabilă!

Scuturându-se puțin de crusta adunată peste noapte, se îndreaptă puțin, își dă părul după ureche și spune:

— Bună, Reign! Îmi place mâncarea, așa că o să fim cei mai buni prieteni.

— Domnișoară Lottie, plăcerea e doar a mea! Vă rog, nu ezitați să-mi cereți orice! O să vă prezint meniul ca să știți ce mâncăruri puteți savura.

— Mulțumesc! îi spune Lottie, zâmbind.

După ce pleacă, Lottie se întoarce spre mine cu o căutătură încruntată și-mi spune:

— Ai fi putut să mă avertizezi că o să fie și alți oameni aici. Sunt aproape dezbrăcată.

— Ți-am spus că am angajați în casă.

— Și în weekend? șuieră la mine. Monstrule!

— Sunt plătiți foarte bine.

— Grozav, au bani, dar cum ar trebui să se bucure de ei când nu fac decât să muncească pentru tine?

Își desface șervetul de pânză și și-l pune în poală.

Mă uit la ea cu atenție, la înclinarea afectată a bărbiei, la felul mândru în care își umflă pieptul și la poziția încăpățânată a umerilor.

— Dacă ești îngrijorată de ce părere are lumea când te vede așa, de ce ai venit la micul-dejun îmbrăcată în acest fel? Nu sunt un om pe care îl cunoști foarte bine.

Își întoarce pe furiș ochii spre mine în timp ce înfige furculița în ouă.

— Dacă mi-ai văzut vibratoarele, atunci ai văzut aproape tot.

— Nu chiar tot, îi spun, ridicând cana și uitându-mă la pieptul ei în timp ce iau o gură.

Îmi surprinde privirea.

— Asta ar trebui să mă facă să mă topesc? Să cad la picioarele tale? Privirea aia și vocea ta gravă? Trebuie să te străduiești mai mult de atât.

— Cine spune că mă străduiesc? întreb, lăsând cana pe masă.

— Vocea ta răgușită de aseară, când am intrat în camera ta.

— Cred că mă confuzi cu tine. Tu erai cu răsuflarea tăiată, cu pieptul umflat, holbându-te la pieptul meu gol.

— *Pff*, OK, Huxley!

Își bagă în gură o furculiță plină de ouă.

Ce apărare grozavă! Poate să nege cât vrea, dar știu ce am văzut aseară. M-o fi urând ea, după cum o arată foarte clar, dar nu se sfiește să-mi facă ochi dulci.

— După replica asta spectaculoasă, să trecem la treabă!

Îmi aruncă o privire chiorâșă, dar nu spune nimic. Deschid dosarul de pe masă, din stânga mea, scot prima foaie și i-o dau. O ia cu o expresie nedumerită.

— Ce-i asta? întreabă.

Cu nonșalanță, iau o felie de pâine cu avocado și spun:

— E scrisoarea care atestă că toate creditele tale de studii au fost plătite. Păstreaz-o la dosarele tale!

Rămâne cu gura căscată examinând documentul. Îmi dau seama când vede suma datorată, adică zero, pentru că îi cade fața.

— E totul achitat?

— Asta scria în contract, nu?

— Da... dar... chiar e achitat?

— Crezi că nu mă țin de cuvânt?

— Înșeli un potențial partener de afaceri, făcându-l să creadă că ai o logodnică însărcinată. Scuză-mă dacă sunt puțin sceptică!

Pune hârtia pe masă.

Îi spun:

— Am semnat un contract cu tine. Eu iau lucrurile astea în serios. Ai mers la cină cu mine, ți-am plătit datoria. Acum trecem mai departe.

— Pur și simplu, trecem mai departe? Cum? Se pare că ne detestăm unul pe celălalt.

— Poți să detești un om și tot să lucrezi cu el. Trebuie să înveți să separi sentimentele de afaceri.

— Încerci să mă transformi în protejata ta? mă întreabă.

— Ar fi o condamnare la moarte pentru mine. N-am timp de prostiile tale.

— Prostii? întreabă exact când Reign intră din nou în sufragerie.

— Cum e mâncarea? ne întreabă.

Fața mânioasă a lui Lottie se transformă într-un zâmbet când se uită la Reign și răspunde:

— Absolut minunată! Mulțumesc!

— Perfect! Domnule Cane, e totul pe placul dumneavoastră?

Dau aprobator din cap.

— Ca întotdeauna. Mai putem primi o cană de cafea? Deși îmi place să văd buzele lui Lottie pe cana mea, bea mult prea mult din ea.

Reign chicotește.

— Desigur! A fost greșeala mea. Domnișoară Lottie, cum beți cafeaua?

— La fel ca Huxley.

Reign dă din cap și se întoarce la bucătărie.

— E înspăimântător cât de repede te schimbi din furioasă în amabilă, îi spun.

— Vorbește în numele tău! Ești un dr. Jeckyll și dl. Hyde al timpurilor noastre.

După ce Reign îi aduce cafeaua lui Lottie și ne lasă singuri, aduc din nou conversația pe făgașul inițial.

— Nu știu sigur care va fi termenul de expirare al contractului. Se pare că Dave nu se grăbește să avansăm cu negocierile și nu vreau să-mi forțez norocul, presându-l.

— Mi-am dat seama, îmi răspunde cu gura plină în timp ce se sprijină de spătar.

E ciudat cât de diferită e atitudinea ei în preajma mea. Se relaxează și se pleoștește fără rușine pe scaun sau vorbește cu gura plină. Și mai ciudat de atât, nu mi se pare deloc respingător. Mai degrabă, fascinant. Chiar nu îi pasă de ceea ce face? De manierele ei? Și totuși, când eram aseară cu Dave și Ellie, s-a comportat elegant. Contrastul e incredibil de tulburător!

— Dave era concentrat doar la Ellie aseară. O să ai mult de lucru.

— Ceea ce înseamnă că și tu ești în aceeași situație. Sunt convins că o să primesc mâine ceva de la Dave, o urmare a serii trecute. Din câte îmi dau seama, Ellie te-a plăcut. Probabil va dori să te invite în oraș, doar voi două.

Lottie se oprește cu furculița spre gură.

— Poftim? Asta nu scria în contract.

— Se încadrează la ieșiri suplimentare, îi spun.

Avocații mei s-au gândit la toate.

— Așadar, zici că trebuie să ies cu ea la cafea? Să petrec timp în plus cu ea? În viața reală, nu avem nimic în comun. Ea face parte din... suburbiile bogate, iar eu... ei bine, am un borcan plin cu bancnote de rezervă pe care le folosesc ca economii pentru ca atunci când vin Foreigner

în oraș să-mi pot cumpăra bilete în ultimele rânduri și să-i văd în sfârșit în concert. Sunt destul de sigură că Ellie nu știe cine sunt Foreigner. Tu știi?

Mă las pe spătarul scaunului și-i răspund:

— Îmi place „Cold as Ice".

Lottie ridică din sprâncene.

— Deci îi știi. Cel puțin, știi unul dintre marile lor hituri.

— *Agent Provocateur* e albumul meu preferat de la ei.

Se îndreaptă de spate.

— Chiar așa?

Văd o umbră de zâmbet, o sclipire de curiozitate.

— Nu te-aș fi luat drept fan Foreigner.

— Dar drept ce m-ai fi luat?

— Nu știu, ca și cum ai fi ascultat în gând numai „Marșul imperial".

Mă uit la farfurie cu un zâmbet reținut pe buze, pentru că mi se pare amuzant să mă gândesc că merg peste tot pe tema muzicală a lui Darth Vader.

— Consideră-l a doua mea opțiune!

Îmi dreg glasul și încerc să duc întâlnirea mai departe.

— În ceea ce privește jobul tău...

— Asta nu are nicio legătură cu tine.

— Am spus că o voi ajuta pe sora ta cu afacerea. Am relațiile de care are nevoie. Orgoliul și mândria ta sunt prea mari ca să stai și să vorbești cu mine despre afacerea ei?

Îmi dau seama din felul în care își încleștează maxilarul că nu-i place abordarea mea, dar n-am ce face. Înțelegerea e înțelegere.

— Nu, dar nu sunt sigură nici că e nevoie să intervii.

— Cu cât ziceai că te plătește? o întreb, ducând cana la gură, conștientă că Lottie nu e plătită deloc momentan.

— Doamne, ce nesimțit ești! Și eu, care am crezut o secundă că ești normal pentru că îți plac Foreigner, dar pe urmă te apuci și spui chestii din astea.

Clatină din cap.

— Orice afacere trebuie să înceapă de undeva, așa că înainte să începi să judeci...

— Nu judec. Încerc să te ajut, dar nu mă lași s-o fac.

— Nu vreau ajutorul tău.

— Atunci, de ce ești aici? îi răspund, vorbind încet.

Încearcă să răspundă, dar închide gura și se sprijină de scaun. Se uită câteva secunde la farfuria ei, pe urmă își ia șervetul, îl aruncă pe farfurie și se ridică de pe scaun. Iese din sufragerie și urcă treptele.

Grozav! Grozav, pe dracu'!

Capitolul zece

LOTTIE

ÎNAINTE SĂ DAU OCHII CU HUXLEY ÎN DIMINEAȚA ASTA, am ieșit din casă, îmbrăcată într-o rochie mătăsoasă care e mult prea măgulitoare. Materialul parcă ar fi un nor care mă învăluie. La naiba cu hainele astea scumpe!

Nu voiam să am de-a face cu el și nici să-mi pună întrebări.

Ieri a fost o zi oribilă. După micul-dejun, m-am furișat în camera mea, unde am scris toate ideile pe care le am pentru firma lui Kelsey și cum să o îmbunătățim. La prânz și la cină, am stat tăcută lângă Huxley până am reușit să plec din nou. Nu l-am mai văzut de aseară, de la cină, și prefer lucrurile așa cum sunt.

Când am vrut să urc în mașina mea de dimineață ca să merg la Kelsey, mi-am dat seama – ghici cine nu are mașina aici? Așa că am mers pe stradă și am chemat un Uber ca să mă ducă în West Hollywood.

Acum, cu cafeaua noastră preferată în mână, merg spre apartamentul lui Kelsey, abia așteptând să o văd și să-i dau toate detaliile. Bat la ușă și aștept. E devreme, dar sper că s-a trezit și e gata să-și înceapă ziua.

Ușa se deschide și...

— Ce dracu' faci aici? îl întreb pe Huxley, care stă de cealaltă parte a ușii.

Pe un ton sarcastic, îmi răspunde:

— Nu m-ai sărutat la plecare.

Trecând pe lângă el, îi zic:

— Vâră-te în propriul scrot și îneacă-te!

O găsesc pe Kelsey în bucătărie, mâncând un covrig, cu un zâmbet imens pe față.

— De ce l-ai lăsat să intre în apartament?

— Am crezut că s-a întâmplat ceva, adică ți s-a întâmplat ceva. Pe urmă mi-a zis că nu ți-ai luat la revedere și mi-a părut rău de el.

Mă întorc și-i arunc o privire ucigașă lui Huxley. E pus la patru ace, cu un costum albastru-închis, cămașă albă și cravată de culoarea ardeziei. Nu i se clintește un fir de păr de pe cap, iar barba i-a crescut doar cât să arate de-a dreptul intimidant.

— Cum se face că ești deja gata și îmbrăcat?

— Dacă ai împărți camera cu mine, ai ști că mă trezesc la patru ca să-mi încep ziua.

— Doamne, ești nebun de legat!

Îi dau cafeaua lui Kelsey și spun:

— Nici n-ar trebui să ți-o dau, pentru că pari să te bucuri de tortura asta prelungită.

— De fapt, e un tip cumsecade, spune Kelsey.

— Cu cine? Cu tine? Sigur că da, pentru că nu te vede ca pe o marionetă. Crede-mă, dacă ai fi în tranșee, ca mine, ți-ai schimba părerea.

Kelsey îmi pipăie rochia.

— Și zici că rochiile astea de designer le porți în tranșee?

Îngâmfat, Huxley bagă mâinile în buzunare și se leagănă pe călcâie, cu un zâmbet pe fața enervant de atrăgătoare.

— Aș prefera să stau goală decât să am de-a face cu el.

— Se poate aranja, zice Huxley, făcând-o pe sora mea să râdă.

— Hei, mă răstesc la ea, tu de partea cui ești?

— A ta, bineînțeles. Întotdeauna sunt de partea ta, surioară. Dar chestia asta e mult prea distractivă.

Cu un geamăt, mă întorc spre Huxley și spun:

— N-am idee de ce ești aici, dar vreau să pleci ca să te pot bârfi cu sora mea.

Din buzunarul de la pantaloni, scoate un card negru și mi-l întinde.

— Ce-i asta?

— Cheia de la mașina ta.

— Asta nu-i cheie, e un card de credit.

Huxley clatină din cap.

— Asta îți descuie mașina și ai nevoie de ea ca s-o conduci, așa că da, e o cheie. E mașina albă Model 3 de pe locul de parcare din fața clădirii. Mă aștept să o conduci. PIN-ul de care ai nevoie ca să o conduci e scris în interiorul plicului de pe masă.

Văzând că nu iau cardul de la el, face un pas spre mine și mi-l strecoară în decolteu.

— Să ai o zi minunată... *iubito*!

Și pleacă.

Mă uit la ușa închisă, cu cardul tot în decolteu.

Când mă întorc cu gura căscată, Kelsey râde și spune:

— O, e extrem de distractiv pentru mine!

— De ce ești o soră rea?

Râde și pune cana pe blat.

— Nu sunt o soră rea, dar mă bucur de chestia asta nouă din viața ta.

Arăt ușa pe care Huxley tocmai s-a retras.

— Nu e nimic îmbucurător la omul acela.

— Nu știu! rânjește ea. Pare să aibă și câteva calități.

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Serios? Înfățișarea atrăgătoare îți cumpără loialitatea?

Arăt cu degetul spre mine.

— Sunt sora ta. Loialitatea ta îmi aparține!

— O, calmează-te! îmi spune și scoate cardul din decolteul meu, apoi mă conduce la unul dintre scaunele de la masă. Știi că sunt de partea ta, dar trebuie să spun că probabil ar trebui să-i dai o șansă. Nu fi atât de... arțăgoasă în preajma lui! Te ajută.

— Eu îl ajut pe el.

— Sunteți amândoi implicați. Dar uite ce face pentru tine! Îți dă o mașină nouă să conduci în loc de gunoiul ăla de VW care abia se mișcă; ai numai haine noi, ceea ce ne ajută pentru că, nu vreau să fiu rea, dar acum arăți pusă la punct, iar asta ne e de folos la întâlnirile de afaceri; și ți-a dat o locuință ca să nu fii nevoită să stai aici cu mine sau, mai rău, cu mama și Jeff. Ți-a plătit și creditele ca să nu-ți mai bați capul să găsești un job să le plătești și să poți lucra împreună cu mine. A făcut multe, Lottie! Și tu

te-ai dus cu el la cină ca să-l ajuți cu o afacere pe care încearcă să o facă. Sunt imparțială, dar pare să facă multe pentru tine.

— Ei bine... când o spui așa, sigur, pare un sfânt, dar nu e deloc așa. Crede-mă! E un ticălos încrezut! E bădăran și uneori te înjosește. Nu mă tratează cu respect.

— Tu îi oferi respectul tău sau te cerți întruna cu el? Cunoscându-te cum ești, probabil e a doua variantă.

Sora mea mă cunoaște mult prea bine.

— El a început, mă justific. A venit cu atitudinea aia de la început. Ce era să fac? Să stau și să suport? Nu, la naiba! Îmi face viața grea? O să fac și eu la fel.

— Mă bucur că nu ți-ai pierdut maturitatea când te-ai mutat, îmi spune sarcastică. Și, cu toate că subiectul Huxley Cane e amuzant, avem de treabă.

Își aduce laptopul la masă și mi-l întinde.

— Ce vrei să fac cu ăsta?

— Trebuie să începem să organizăm firma și, destul de ciudat, dar asta e partea la care nu mă pricep. Avem o întâlnire mai târziu cu un posibil client foarte importan și vreau să mă asigur că e totul sub control și, dacă îț pune întrebări, cunoști cifrele exacte.

— Cifrele exacte...

— Știi tu, inventarul și finanțele. Lucruri de genul ăsta

O privesc suspicioasă.

— De ce le-ar păsa de chestia asta?

Își dă ochii peste cap.

— Oamenii bogați vor să știe dacă ai succes. Vreau s mă faci să par de succes pe hârtie.

— OK... Tu ce o să faci?

Își scoate iPadul și zâmbește.

— O să creez, normal.

— Normal!

Oftând, deschid laptopul. Toate fișierele de care avem nevoie din laptopul ei sunt în partea de jos, gata să fie deschise.

— O să te urăsc după aceea?

— Posibil. Dar asta îți place să faci.

— Ciudat, dar așa e!

Îmi trosnesc degetele.

— Să trecem la treabă, surioară!

— Cum se oprește mașina asta? întreb, căutând un fel de buton de *oprire*.

— Nu cred că se oprește, spune Kelsey, punându-și poșeta pe umăr.

— Cum adică nu se oprește? Trebuie să fie un buton de *oprire* pe undeva.

Kelsey clatină din cap.

— Am ieșit cu un tip care avea aceeași mașină și o parca, se dădea jos, încuia și pleca. Mașina știe că nu mai ești înăuntru.

Kelsey coboară, iar eu mormăi în barbă în timp ce parchez și cobor.

Dintre toate mașinile pe care putea Huxley să mi le dea, mi-a dat una care gândește singură. Apăs cardul pe geam și văd cum oglinzile laterale se întorc spre mașină.

— E încuiată? întreb.

— Așa cred.

Kelsey se uită la ceas.

— Hai, o să întârziem dacă ne mai foim în jurul mașinii.

După ce pun cardul în poșetă – card pentru mașină, ciudat, apropo –, o prind din urmă pe Kelsey, care e deja la jumătatea drumului spre clădire.

— Cu cine ne întâlnim, apropo? Nu mi-ai dat nicio informație. Nu știu decât că ai mare nevoie de ajutor cu contabilitatea și am reușit să pun cap la cap doar niște cifre estimative.

Nu-mi răspunde, ci trece de ușile de sticlă și intră în holul modern și elegant. Nu e nimeni aici în afară de recepționera de la birou.

Nicio pancartă.

Nimic care personalizează spațiul.

Nimic care să indice unde naiba suntem.

— Domnișoară Kelsey, domnișoară Lottie, mă bucur că ați ajuns! spune recepționera. Vă rog, luați al treilea lift până la etajul al zecelea! Sunteți așteptate.

— Mulțumesc! spune Kelsey, mergând hotărâtă spre lift.

Alerg după ea și abia ajung la lift când ușile se închid după mine.

— Iisuse, da' știu că te grăbești!

— Nu putem întârzia. Nu dă bine.

Îi ridic încheietura și mă uit la ceasul ei.

— Mai avem două minute. Calmează-te!

Mă privește în ochi.

— E important, Lottie! Ar putea fi o șansă mare pentru noi, OK? Te rog să înțelegi cât de important e!

Văzând disperarea din ochii surorii mele mai mici, îi spun:

— Hei, știu că e important! N-aș face niciodată ceva care să pericliteze asta. Încerc doar să te liniștesc. Nu o să te ajute nici dacă intri acolo agitată.

Kelsey respiră adânc.

— Ai dreptate! E ca orice altă prezentare pe care am făcut-o vreodată.

— Exact. Avem tot ce ne trebuie și sunt lângă tine să te ajut.

— Mulțumesc!

Mă strânge de mână, liftul scoate un țiuit, ușile se deschid, iar acolo, stând în fața sălii de ședințe, sunt trei bărbați înalți, masivi și intimidanți.

Dar unul dintre ei e inconfundabil.

— Ce mama naibii? murmur când dau cu ochii de Huxley.

— Ai grijă cum vorbești! șoptește Kelsey și mă trage din lift odată cu ea.

— Kelsey, Lottie, mă bucur că ați ajuns! spune Huxley zâmbind.

Gesticulează spre sala de ședințe din spatele lui.

— Vă așteptăm aici!

Kelsey pornește spre sală, dar o prind de mână și ridic un deget spre Huxley. Cu un zâmbet care mă doare, îi spun:

— Te rog, lasă-ne o clipă! Venim imediat!

El dă din cap, apoi intră toți trei în sală, lăsând ușa să se închidă în urma lor.

Mă întorc cu spatele spre ei și, cu o privire ucigătoare, întreb:

— Ce mama dracului, Kelsey? De ce e Huxley aici?

Cu un zâmbet larg pe față, asigurându-se că băieții văd că totul e în regulă, îmi răspunde:

— De-asta a venit azi-dimineață – mă rog, e unul dintre motive –, ca să aranjeze o întâlnire pentru noi și să-ți dea mașina, evident.

— O întâlnire pentru ce?

— Pentru birou.

Zâmbește și mai larg ca înainte.

— E posibil să mă angajeze să organizez și să fac biroul mai sustenabil. Ar putea fi un contract mare, Lottie. Dacă facem treaba bine și eficient, am putea deveni cunoscute.

Bucuria din ochii ei, speranța care înflorește în ea îmi stârnesc panica. Pentru că nu mi se pare corect, sună aproape prea bine ca să fie adevărat și, ca soră mai mare, vreau să o protejez de orice necaz. Dar, cum îmi pot exprima îngrijorarea, fără să par că mă ușurez pe planurile ei?

Nu am încredere în Huxley.

Nu am încredere în intențiile lui.

Am văzut până unde e în stare să meargă ca să păcălească pe cineva să facă afaceri cu el. Cine știe dacă nu i-ar face același lucru surorii mele?

Totuși, ochii ei rugători îmi înfrâng voința puternică. Își dorește șansa asta să crească și, la naiba, nu pot să i-o răpesc, indiferent cât mă neliniștește.

Lăsând ezitările deoparte, îi spun:

— OK, dar să fim precaute! Nu știm unde poate duce și trebuie să nu uităm că Huxley e un afacerist șiret.

Kelsey rânjește.

— Încrederea nu se obține într-o zi; înțeleg.

Mă ia de mână.

— Hai să intrăm acolo și să le dăm sculele pe spate!

Pufnesc în râs.

— Nu la propriu, nu?

Face ochii mari.

— Da, nu vorbim chiar de sculele lor.

Intrăm împreună în sala de ședințe și stăm în capătul mesei, față în față cu cei trei bărbați extrem de arătoși. Deși sunt foarte atrăgători – ceea ce nu ne intimidează deloc –, îmi întorc ochii spre Huxley, care stă în mijloc, cu mâinile împreunate pe masă.

— Domnule Cane, suntem onorate că v-ați făcut azi timp pentru noi, spune Kelsey, și îmi înăbuș râsul auzind-o adresându-se cu „domnul Cane".

Îh, ce scârbos! Așa trebuie să-i spun și eu?

Și ceilalți doi știu cine sunt eu? Ar trebui să mă duc la Huxley și să-l sărut?

Ah, rahat, stai așa... Asta era?

Făcea parte din test?

Când mă uit la Huxley, văd că mă fixează cu privirea, cu ochii ațintiți la inelul de pe degetul meu, pe care îl tot răsucesc cu degetul mare din cauza emoțiilor.

Încearcă să-mi spună ceva? E un indiciu? L-am ignorat când am ajuns aici, cerându-i spațiu. Dacă avea de gând să mă îmbrățișeze? Ar trebui să presupun că cei doi știu că suntem logodiți? Sau e un mediu profesional? Angajații de acasă sunt la curent cu logodna noastră.

Iisuse Hristoase, un avertisment ar fi fost minunat!

Din ambele părți. De la sora mea și de la Huxley.

Încep să transpir pe ceafă, iar căldura mi se ridică spre urechi după ce fac un pas în față. Mă uit lung la Huxley și fac încă un pas, arătând mai mult ca un robot ruginit decât ca o logodnică încrezătoare. Pur și simplu, nu cunosc protocolul.

CARE E AFURISITUL DE PROTOCOL?

— Lottie, ești OK? mă întreabă Kelsey.

Încă un pas până scurtez distanța, încet, stângaci, dar scurtând-o.

— O, da, absolut minunat! Vreau doar, hm, să salut. Știi..., spun înghițind în sec, să-mi salut perechea.

Îl arăt pe Huxley și fac încă un pas în față.

— Bărbatul la care mă gândesc întruna.

Încă un pas, până ajung lângă scaunul lui, în timp ce ceilalți doi mă privesc stânjeniți. Îl mângâi pe Huxley pe umăr cu un gest neîndemânatic. N-am niciun pic de lejeritate în corp.

— Bună, scumpul meu... drag!

Îi zâmbesc.

— Arăți fermecător.

Cu toți ochii asupra mea, mă aplec, apropiindu-mă tot mai mult, până când ajung cu buzele în dreptul capului său. Mă întâmpină imediat mirosul delicios de parfum și aroma masculină a produselor pe care le folosește pentru păr.

— O, ce frumos miroase!

Îl mângâi pe cap.

— Nu miroase deloc a mosc. Doar... știi, așa cum ar trebui să miroase un bărbat. A munte și bani. Miroși a bani.

Închei stângaci cu un sărut în creștetul capului, apoi mă îndepărtez și-mi ridic degetele mari spre el.

— Îmi place să strecor un strop de afecțiune în timpul zilei, logodnicule.

Îi fac cu ochiul și mă dau un pas în spate în timp ce o picătură de sudoare îmi curge pe spate.

N-am fost relaxată deloc.

— Pentru Dumnezeu, spune-mi că nu așa s-a purtat de față cu Dave! zice tipul din dreapta.

Huxley se sprijină de spătarul scaunul și își lasă bărbia în palmă, pleoștindu-se.

— Nu știu ce dracu' a fost asta, dar nu așa a fost sâmbătă!

— Poftim? întreb, uitându-mă la ei.

— Hm, Lottie, poate vrei să te întorci aici.

Kelsey îmi face cu mâna.

— Știi, ca să fim profesioniste și să începem prezentarea.

— Stai puțin! îi spun, ridicând mâna spre sora mea și întorcându-mă la Huxley.

Costumul bleumarin îl face să pară și mai sinistru când stă pe scaunul negru ca smoala de la masă. Iar postura lui – relaxată, dar fermă, cu ochii la mine – e neclintită. E o forță a naturii, și nu mă deranjează să-l înfrunt.

Arăt spre ceilalți doi.

— Ei știu?

— La ce anume te referi? întreabă Huxley cu atâta îngâmfare în voce, încât îmi vine să-i trag un șut în picior.

— Despre logodna noastră, drăguțule, îi răspund pe un ton mieros. Ei știu că m-ai făcut cea mai fericită femeie din lume?

Îmi împreunez mâinile în față.

Kelsey își drege glasul.

— Vino aici!

— Nu pari prea fericită, mai ales de când ai coborât din lift.

Huxley își duce arătătorul de la obraz la tâmplă, în timp ce degetul mare se oprește sub falcă. Pare o atitudine de intimidare, de parcă încearcă să domine încăperea cu un aer relaxat, dar de fapt mă domină pe mine. Și să mă ia naiba dacă are impresia că mă poate domina!

Cu mâinile în șold, îl întreb:

— De ce spui asta? Am fost șocată să te văd, atâta tot. Nu mă așteptam să dau peste o asemenea bucată de carne în mijlocul după-amiezii.

— Lottie! șoptește Kelsey, făcându-mi semn să *trec încoace*, dar o ignor.

Cei doi bărbați de lângă Huxley se amuză prea copios în timp ce stau afundați în scaune și urmăresc spectacolul.

— Înțeleg!

Huxley continuă să mă fixeze cu privirea.

— Și ai fost bucuroasă să-ți vezi logodnicul?

Ce face?

Ce joc e ăsta?

Nu mi se pare profesionist din partea lui.

E ca și cum m-ar tachina, m-ar testa.

Ghici ce, amice? Și eu pot să joc jocul ăsta.

Îmi umezesc buzele.

— Foarte... încântată!

Răspund cât pot de insinuant și-mi las ochii să treacă de la pieptul lui până la șliț și înapoi.

Poftim!

Să văd ce face acum.

— Vă rog să o scuzați pe sora mea, e...

— Kelsey, e OK, s-a aflat taina! îi spun ca s-o fac să tacă. Suntem logodiți. Știu că pentru unii ar putea fi un șoc, dar...

Mă duc la el și-l iau de mână.

— Ne iubim!

Mă uit la unul dintre cei doi și îl văd râzând cu mâna la gură. E al dracului de nepoliticos!

Mă uit la celălalt, care rânjește cu gura până la urechi, dar nu e un zâmbet de veselie, ci mai degrabă unul amuzat. Ce naiba se întâmplă aici?

— Îmi pare rău! spun după o pauză. Mă așteptam la aplauze sau ceva, știți voi, pentru dragostea noastră.

Cu toți ochii întorși spre mine – și fără ca Huxley să mă ajute vreun pic –, mă aplec până mă așez în poala lui. Își lasă mâna pe mine și-l prind cu brațul de gât.

— Atâta dragoste! spun, adulmecând parfumul acela intens.

Urăsc că miroase așa de bine!

Cu mâna pe șoldul meu, Huxley mă privește în ochi în timp ce le spune celorlalți:

— Ne lăsați singuri, vă rog?

Hm... Ce-a zis?

Mă uit la Kelsey, care pare mai mult decât furioasă, dar își strânge lucrurile și iese din sală, urmată de cei doi bărbați.

După ce se închide ușa, Huxley întreabă:

— Ce naiba a fost asta?

Încerc să mă ridic din poala lui, dar mă ține pe loc, strângându-mă de fund și lipindu-mă de corpul lui.

— Încercam să-mi dau seama ce naiba e asta.

Arăt spre sala de ședințe.

— Nu puteai să-mi spui că azi te întâlnești cu mine și cu sora mea?

— De ce să-ți fi spus dacă e clar că ar fi putut să-ți spună ea?

— Hm, nu știu, ai fi putut să mă avertizezi că mai participă cineva la întâlnire. Ar trebui să o joc pe logodnica îndrăgostită sau pe scorpia iritată?

— Oricât mi-ar plăcea scorpia iritată... numești spectacolul de mai devreme logodnică îndrăgostită? Aceea era o femeie stângace care nu știa ce să facă.

— Pentru că tu m-ai pus în postura asta. Habar n-aveam cum să mă port. Habar nu am cine știe despre noi și cine nu! Când ar trebui să prestez și când nu!

— Întotdeauna ar trebui să *prestezi* în preajma mea.

Mă uit în ochii lui.

— Nu genul acela de prestat. Doamne, ce pervers ești!

— Nu mă refeream la genul *acela* de prestat...

— Da, OK, siiigur că nu! îi răspund alintată. Oricum ar fi, n-am știut cum să reacționez, m-a cuprins stânjeneala, și asta e versiunea mea pe care ai primit-o. Dacă sunt pregătită, știu cum să mă port, dar când am coborât din lift și te-am văzut stând acolo, când nu mă așteptam, m-a bulversat.

Huxley dă încet din cap.

— Te-am intimidat?

— Nu, îi răspund repede în timp ce ridică mâna și-mi dă părul după ureche. Ce faci? îl întreb, iar un val de fiori îmi coboară pe braț când mă atinge cu degetul pe obraz.

— Ne vede toată lumea, îmi spune, înclinându-și capul într-o parte. Și, pentru că suntem în biroul meu, n-ai crede că toată lumea trebuie să ne vadă împreună, interacționând, pentru că ideea acestei farse este să închei o afacere?

— Hm! exclam, gândindu-mă puțin. Da, cred că e logic.

— Trebuie să înțelegi un lucru, Lottie – tot ce spun eu e logic.

Mă uit în ochii lui.

— Ești narcisist.

— Încrezător, îmi dă replica.

— Nesimporc.

Ridică din sprâncene.

— Ce naiba e un nesimporc?

— Un porc nesimțit. Prin urmare, nesimporc.

Își coboară mâna pe fundul meu și o ridică din nou. Nu trebuie să-mi placă senzația, dar nu știu din ce motiv îngrozitor îmi place. Nu mă deranjează cum se simte palma lui mare pe fundul meu.

Doamne, Iisuse, ajută-mă, e ceva în neregulă cu mîne!

— Deci, pentru că știu ce, cum și când vreau, asta mă face nesimporc?

Ochii îi coboară la gura mea și urcă iar.

Tensiunea îmi crește în golul din piept și e o senzație apăsătoare, de furnicături și agitație. Una pe care n-am mai trăit-o niciodată.

— Nu!

Înghit în sec și, nu știu de ce, dar mă uit și eu o clipă la gura lui. Are buze grozave. Nu prea pline pentru un bărbat, însă doar cât să știu că, dacă ar fi să și le lipească vreodată de ale mele, n-ar fi un sărut nasol. Doar din felul în care vorbește, cu atâta hotărâre, nu mă îndoiesc că știe să sărute foarte bine.

— Nu că ar conta, dar nu! Ești nesimporc pentru că nu te porți frumos cu oamenii.

— Înțeleg.

Mă privește fără ezitare.

— Deci, ca să înțeleg mai bine, nu mă port frumos cu oamenii. Atunci, ce înseamnă faptul că m-am asigurat că ai un mijloc bun de transport? Sau florile pe care i le-am trimis mamei tale și lui Jeff, felicitându-i că au rămas singuri în casă?

Le-a trimis flori? Mama nu mi-a spus nimic.

— Sau câte eforturi am făcut acasă să mă asigur că te simți în largul tău?

Ce eforturi?

— Sau întâlnirea pe care am programat-o azi cu sora ta, schimbându-mi programul complet ca să vă faceți prezentarea? Asta cum se numește?

Hm...

Sunt cât pe ce să răspund când se deschide ușa. Huxley se uită peste umărul meu și aud o voce de femeie:

— Vă cer scuze că vă deranjez, domnule Cane, dar Bower e pe linia unu!

Huxley dă din cap și spune:

— Mulțumesc, Karla! Răspund imediat.

Ușa se închide, iar Huxley îmi dă drumul, ajutându-mă să mă ridic înainte de a se ridica și el de pe scaun și a-și încheia nasturii de la sacou.

Străpungându-mă cu privirea, îmi spune:

— Ne vedem acasă.

Vrea să plece, așa că îl întreb:

— Stai, și întâlnirea?

— Se pare că mi-ai irosit tot timpul.

— Poftim?

Alerg după el și mă proptesc în fața corpului său masiv. Simt privirile îndreptate spre noi, ochii celor din firmă, așa că mă asigur că las frustrarea deoparte în timp ce ridic mâna spre reverul hainei lui.

— Huxley, sora mea s-a pregătit toată ziua pentru întâlnirea asta. O să fie devastată dacă nu poate ține prezentarea.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta!

Încearcă din nou să se miște, dar îl împiedic.

— Te rog, Huxley!

Se uită în ochii mei și, preț de o clipă, văd latura umană din ei. Omul ăsta are totuși un suflet. E chiar acolo, dincolo de nuanța de ciocolată neagră a ochilor goi.

— Ne vedem acasă! repetă și se dă la o parte. Și, apropo, dacă vrei să o ajuți pe sora ta să reușească, ar trebui să te documentezi în privința oricărui client pe care urmează să-l cunoști.

— Ce vrei să spui cu asta? îl întreb.

— Bărbații care stăteau lângă mine. Sunt frații, nu asociații mei. Și știu tot ce se întâmplă în viața mea.

Mijesc ochii și încerc să mă stăpânesc când îi spun:

— Deci nu era nevoie să mă prefac?

— Nu, nu era nevoie! Ei știu exact cine ești și ce faci pentru mine, dar ai fi știut asta dacă ai fi fost cu adevărat pregătită. Poate o să mai programez o întâlnire cu sora ta când o să-mi demonstrezi că știi să te comporți profesionist într-o întâlnire de afaceri.

Îmi iese furia prin creștetul capului în timp ce obrajii mi se înroșesc de rușine.

— Te urăsc! îi spun cu atât venin, încât simt gustul urii pe vârful limbii.

— Cunosc foarte bine sentimentele tale în ce mă privește. Nu e nevoie să-mi amintești mereu.

După asta, iese din sală, trecând pe lângă Kelsey fără să o privească, și intră în biroul lui. Mă uit la Kelsey, care stă singură, cu laptopul și portofoliul în mână, părând cu totul înfrântă.

Și atunci îmi dau seama. Am stricat totul pentru ea.

Am dat-o în bară rău de tot.

Kelsey se întinde să coboare din mașină, dar o prind de braț și o opresc.

— Te rog, Kelsey! Te rog, vorbește cu mine!

Își lasă capul în jos și și-l clatină dintr-o parte în alta.

— Nici nu știu ce să-ți spun în momentul ăsta. Sunt atât de supărată, încât nu vreau să spun ceva greșit.

— Îmi pare rău, Kelsey! Chiar îmi pare rău!

Kelsey se uită peste umăr și văd dezamăgirea din ochii ei. Mă străpunge ca un ciob ascuțit de sticlă.

— Înțeleg că acum ești într-o situație ciudată. Ai fost concediată de un om pe care credeai că te poți bizui, te-ai trezit într-un aranjament straniu cu un bărbat foarte dominator, un bărbat cu care nu te înțelegi foarte bine, și încerci să-ți croiești drumul prin dezastrul ăsta. Dar asta nu-ți dă dreptul să o faci pe martira.

— Martiră? întreb uimită. Nu sunt martiră.

— Nu? mă întreabă, întorcându-se pe scaun cu fața spre mine. Pentru că, din punctul meu de vedere, situația ta e foarte confortabilă în clipa asta. Nu mulți oameni au oportunitatea pe care ai primit-o tu. Nu numai că trăiești într-o casă mare, cu un bărbat extrem de atrăgător, dar ți s-au plătit și creditele de studii, nu mai e nevoie să-ți bați capul cu cheltuielile și ai primit șansa să trăiești cu un afacerist cu o droaie de cunoștințe. Îți dai seama că are miliarde, Lottie? MILIARDE! Și-a construit afacerea de la zero cu frații lui, iar tu, în loc să profiți de asta, de experiența lui, de experiența lui într-un domeniu pe care tu l-ai învățat în patru ani de facultate, nu faci decât să-l enervezi. Și în același timp îi rănești pe cei dragi.

— Nu e atât de ușor, îi spun.

— Nu e atât de ușor să lași garda jos, să vezi ce oportunitate incredibilă ți s-a servit pe tavă și să fii recunoscătoare? mă întreabă. Pentru că, dacă aș fi în locul tău, exact asta aș face.

— Așa spui tu, dar nu știi cum e până nu ești în pielea mea.

Kelsey dă aprobator din cap.

— Ai dreptate, n-am de unde ști prin ce treci, dar știu că am avut o întâlnire importantă azi și, în loc să lași orgoliul la o parte, l-ai lăsat să crească și să ne răpească o oportunitate. Când spun că ar fi fost ceva important, am vorbit serios, Lottie. Cane Enterprises valorează miliarde, dar deține și firme și imobiliare în tot orașul Los Angeles, precum și în alte state. Adică, dacă era să primesc o șansă și să le placă ce fac eu, ne-ar fi putut folosi nu doar pentru biroul lor, ci pentru toate proprietățile lor. Dar nu te-ai gândit la asta când încercai să te dai în spectacol în sala de ședințe, nu-i așa?

— Nu știam cum să mă port, îi răspund. Se joacă cu mintea mea. Nu știu cum să-l abordez, cum să... mă port cu el.

— Încearcă cu puțin respect! îmi răspunde răspunde Kelsey și deschide portiera.

— El m-a provocat în sala aceea, îi spun, simțind nevoia să mă apăr.

— Pentru că l-ai lăsat. Părea în regulă, din ce am văzut eu. Tu ești cea care te-ai purtat ca o proastă.

Și apoi trântește portiera și pleacă spre blocul ei.

Cobor geamul și strig:

— Ți-ai uitat laptopul!

— Păstrează-l! Măcar poți să pui website-ul la punct.

Furia, frustrarea și rușinea se ciocnesc în sufletul meu în același timp, lovindu-mă în piept și ridicându-se pe gât, înroșindu-mi obrajii și în cele din urmă umezindu-mi ochii de lacrimi.

— Futu-i! spun încet în timp ce lacrimile îmi curg pe obraji.

Ceea ce au spus Huxley și Kelsey e sută la sută corect. *Fii pregătită pentru fiecare întâlnire! Află cu cine te întâlnești! Cunoaște-ți prezentarea pe dinafară! Intră cu încredere, gata să răspunzi la orice întrebare posibilă!* Astea sunt cerințele de bază la o întâlnire, iar eu n-am respectat niciuna. *Mi-am bătut joc de anii mei de studii.* De ce? Și dintre toți oameni în fața cărora să dau dovadă de lipsă de profesionalism și pregătire, trebuia să fie tocmai în fața patronilor de la Cane Enterprises. *Futu-i!*

Și afacerea lui Kelsey!

Eu și Kelsey ne-am certat de multe ori, dar, nu știu de ce, de data asta nu cred că lucrurile se pot rezolva cu un Double-Double și un milkshake de ciocolată de la In-n-Out. Pare ceva mai profund.

Pare ceva nociv.

Și asta mă sperie mai mult decât orice.

Capitolul unsprezece

HUXLEY

— AM O ÎNTREBARE, SPUNE BREAKER CÂND IA LOC ÎN biroul meu, urmat imediat de JP.

— Ce e? întreb, epuizat după ziua pe care am avut-o.

— Încerci să te asiguri că Lottie ajunge să te disprețuiască?

— Mă disprețuiește deja. Nu trebuie să fac nimic pentru asta, îi răspund, ieșind din e-mail și închizând laptopul pentru azi.

— Te-ai gândit vreodată s-o faci, nu știu... să te placă? întreabă Breaker.

— De ce aș vrea să mă placă? E un aranjament. Nu e nimic mai mult la mijloc.

— Nu se referă la ceva... sexual, adaugă JP. Dar nu crezi că v-ar fi mai ușor să lucrați împreună dacă n-ați sări mereu unul la gâtul celuilalt?

— Probabil, îi răspund.

— Atunci de ce o enervezi de câte ori ai ocazia? spune Breaker. Ce-ai făcut azi după-amiază...

Clatină din cap.

— A fost brutal, frate.

— Da, chiar mi-a părut rău de sora ei. Părea înfrântă, adaugă JP.

— N-am avut de ales, le spun. A sunat Bower. Cu el am lucrat de când am ieșit din sala de ședințe.

Breaker se înseninează.

— E totul OK la New York?

Clatin din cap.

Bower e managerul nostru local; sună în afară programului numai dacă e ceva în neregulă.

— Nu! M-a sunat să-mi spună că a fost un incendiu în sediul de pe Ninety-Fifth. Au sunat la pompieri, au evacuat clădirea și câteva persoane au fost evacuate de Departamentul Pompieri din New York.

Îmi duc mâna la frunte.

— A fost un coșmar nenorocit! Am stat toată după-amiaza să sun personalul afectat ca să mă asigur că sunt toți OK.

— Rahat! spune Breaker, trăgându-și mâna peste gură. Sunt răni grave?

— Doi tipi au arsuri de gradul trei pe brațe, dar par în stare bună. Din fericire, toți ceilalți sunt bine.

— Hristoase! exclamă JP. Am trimis ceva?

Dau din cap.

— Da, am trimis ceva la spital. Unul dintre ei e nebun după o anumită pizza de pe Ninth Street, iar celălalt e obsedat de Gray's Papaya. M-am asigurat că li se trimite cina, cu tot cu brioșe de la Magnolia Bakery. Le-am trimis și familiilor ceva. Karla o să se ocupe de cina pentru

echipă tot restul săptămânii. Am luat legătura cu cei de la firma de asigurări să-i pun în temă.

Mă las pe spătarul scaunului.

— O să-i spun Karlei să mai stabilească o întâlnire cu Kelsey, pentru că mă interesează să văd ce poate face pentru companie și birourile viitoare.

— Se pare că are o firmă interesantă, spune JP.

Breaker râde.

— Cred că erai mai interesat de ea...

Ridic o sprânceană, întorcându-mă spre JP.

— Serios?

El ridică din umeri.

— Era sexy.

— Se gândea la mai mult decât la faptul că era sexy. L-am prins scriind „J și K pentru totdeauna" pe un bilețel în birou.

— Du-te naibii, nu făceam asta! strigă JP. I-am spus lui Breaker că e sexy și asta a fost tot, iar el acum scornește prostii în mintea lui.

— Îți imaginezi? întreabă Breaker. Frați care se însoară cu surori? Ce poveste amuzantă!

— Ți-ai pierdut naibii mințile! îi spun, ridicându-mă de la birou. Căsătoria nu e pentru mine, darămite cu cineva ca Lottie.

— Ce înseamnă asta? întreabă Breaker, ridicându-se.

Pun telefonul în buzunarul interior al sacoului și portofelul în cel de la pantaloni.

— E praf! Dezordonată, scăpată de sub control, prea haotică pentru gustul meu. E complet imprevizibilă, și n-am nevoie de așa ceva în viața mea.

Breaker zâmbește.

— Ba cred că da! Ești un ticălos atât de rigid, încât s-ar putea să te mai destindă.

— Nu va exista nicio destindere.

Ieșim din birou și ne îndreptăm spre lifturi. E liniște pe etaj; suntem ultimii care pleacă. Poate că avem o companie de miliarde de dolari, dar înțelegem bine ce este necesar pentru ca angajații să fie fericiți, iar asta înseamnă ca toți să ajungă acasă la familiile lor la ora cinci.

JP apasă pe butonul *coborâre* la lift.

— Cred că dacă are cineva nevoie de o Lottie în viața lui, tu ești acela.

Îl străpung cu privirea.

— Nici să nu începi cu prostiile astea, OK?

— Are dreptate, spune Broaker. Numai din cât am văzut, pare a fi o pacoste, și mi-ar plăcea foarte mult să văd cum te scoate din sărite.

— Deja mă scoate din sărite.

Ușile liftului se deschid și intrăm.

— Nu știu. Cred că e ceva acolo, spune JP. Tu ai remarcat, Breaker?

Breaker dă aprobator din cap.

— Da!

— Mâncați rahat amândoi.

Coborâm cu liftul până în parcarea privată și, când se deschid ușile, mă îndrept spre mașină fără să mă uit la frații mei.

— A fost felul în care te-ai uitat la ea când a coborât din lift, când s-a apropiat de tine în sală *și* când s-a așezat în brațele tale! strigă JP. Aveai scântei în ochi.

Ignorându-l, descui mașina și urc. Ultimul lucru de care am nevoie este ca idioții ăștia doi să-mi bage idei în cap. Între mine și Lottie nu e decât o relație platonică.

Mi se pare atrăgătoare? Aș fi orb să nu fie așa. E al naibii de frumoasă, dar pot să trec chestia asta cu vederea.

Și arăta trăsnet în rochia aia mulată azi? Da, arăta, la naiba, dar repet, pot să trec cu vederea, pentru că sunt profesionist și știu cum să separ atracția de afaceri.

Mă sperie o bătaie în geam. Breaker stă lângă mașină. Cobor geamul și spun:

— La naiba, nu-mi place de ea, OK?

Breaker zâmbește și se sprijină cu brațele de portieră.

— Nu voiam să zic nimic de asta, dar tonul tău defensiv nu te ajută.

Sunt cât pe ce să ridic geamul când mă oprește și adaugă:

— Ai grijă să reprogrameze Karla întâlnirea! M-am simțit al dracului de prost că n-am văzut prezentarea. Noi nu facem mizerii din astea.

— Știu!

— Și ai grijă să afle și Lottie! Explică-i ce s-a întâmplat!

— Nu e nevoie să știe.

Breaker dă din cap.

— Ba da! Trebuie să poată avea încredere în tine, Hux. Dacă e să meargă, amândoi trebuie să renunțați la ură și să învățați să lucrați împreună în mod armonios. Dacă nu puteți, mai devreme sau mai târziu, Dave o să se prindă, iar tu o să pierzi tot ce încerci să faci. Și știu că ăsta e ultimul lucru pe care ți-l dorești.

Mă gândesc la ce s-a întâmplat în sala de ședințe și spun:

— A emanat o energie greșită, chiar și când încerca să o facă pe logodnica îndrăgostită.

Breaker dă din cap din nou.

— Trebuie s-o lași mai moale, frate! Știu că îți place să ții afacerile și lucrurile personale separate, dar cred că acum nu poți face asta. Trebuie să-i arăți că ești uman, altfel nu o să meargă niciodată.

Și tocmai de asta mă tem – să-i arăt cine sunt cu adevărat –, pentru că, deși neg că mă interesează, în adâncul sufletului, știu că, dacă o voi cunoaște mai bine, dacă m-ar cunoaște și ea, s-ar putea să fie ceva între noi.

E un risc imens să amesteci afacerile cu latura personală. Limitele se estompează, promisiunile se pierd și nu merge niciodată, dar niciodată. De-asta trebuie să păstrez distanța, de-asta trebuie amândoi să păstrăm distanța.

— O să mă mai gândesc, îi spun, deși știu că nu voi face asta!

A fost de ajuns o singură masă luată împreună cu Lottie, cea de la Chipotle, și am știut că e diferită. Am știut că o să fie o belea. E diferită de toate femeile pe care le cunosc. Nu are filtru, spune tot ce-i trece prin cap, nu se simte vinovată că e dezordonată, e degajată și pregătită pentru orice și nu ai cum să te reții în preajma ei. De asta trebuie să rămân stoic, de asta trebuie să mențin spațiul dintre noi; dacă nu, știu că o să mă distrugă în cele din urmă.

Lottie *ar putea* să mă distrugă. Dar nici în ruptul capului n-am să-i spun așa ceva fratelui meu. *Are o intuiție prea bună, naiba să-l ia!*

— Domnișoara Lottie vă însoțește? întreabă Reign.

Dau din cap.

— Da, tocmai termină ce avea de făcut.

Mă uit la pizza făcută în casă și spun:

— Arată minunat.

— Mulțumesc! Am pregătit și un mousse cu ciocolată neagră și zmeură la desert. Îl aduc când îmi spuneți că sunteți gata. Până atunci, se răcește la frigider.

— Mulțumesc, Reign!

După ce pleacă, pun mâna pe telefon. I-am trimis lui Lottie un mesaj acum cinci minute, spunându-i că cina e gata. N-am văzut-o de când am ajuns acasă. Din câte mi-am dat seama, a venit și s-a dus direct în camera ei, unde a rămas ascunsă. Fără îndoială, ultimul lucru pe care îl vrea e să ia cina cu mine, mai ales după tot ce s-a întâmplat azi, dar trebuie să mănânce.

Sunt pe punctul de a mă ridica de pe scaun ca să merg după ea, când o văd coborând scările. Poartă unul dintre halatele de mătase pe care le-am cumpărat pentru ea. Acesta se asortează cu ochii ei, o nuanță închisă de verde jad. Când coboară ultimele trepte, mă uit la despicătura halatului care-i dezvăluie piciorul gol, bronzat. Ridic ochii spre talia ei, unde cordonul e legat strâns, accentuându-i silueta minionă, apoi mă opresc la sânii care se leagănă încet când ajunge la parter.

E clar ca lumina zilei – nu poartă nimic pe sub halat.

Când se uită în ochii mei, îmi spune:

— Făceam baie când mi-ai scris.

Are vocea monotonă, lipsită de viață. Ochii îi sunt triști și, cu toate că arată ispititor în halatul acela, nu afișează încrederea obișnuită.

Cuvintele lui Breaker mă lovesc direct în piept.

„Trebuie să-i arăți că ești uman, altfel nu o să meargă niciodată."

Lottie își trage scaunul și ia loc. Nu se uită nici la tacâmurile pregătite, nici la mine sau la mâncare. În schimb,

își desface șervetul, îl așază în poală, apoi ia furculița și cuțitul și taie o bucățică de pizza. Îi văd buzele cum se rotunjesc într-un *O* și suflă peste pizza aburindă.

Nu e nici amuzament, nici furie, doar... nimic... în personalitatea ei. E aproape ca și cum baia pe care a făcut-o adineauri a spălat orice urmă a lui Lottie, cea pe care am cunoscut-o în ultimele zile.

A dispărut spiritul.

A dispărut ura.

Nici urmă de ceartă.

E pustiită.

Eu i-am făcut asta?

Și, cu toate că am impresia că m-a călcat pe nervi în fiecare afurisită de secundă de când e aici, aș prefera-o pe acea Lottie oricând.

Cred că azi am distrus-o, iar chestia asta nu-mi convine deloc. Oi fi eu un ticălos fără milă uneori, dar treaba asta... nu mi se pare în regulă.

Regulile pe care le-am impus cu fermitate când vine vorba de afaceri se clatină, căci simt nevoia imperioasă de a-i spune ce s-a întâmplat azi, de a-i readuce scânteia care i-a dispărut din priviri.

— Era un telefon important la care trebuia să răspund.

Mă uit la ea, căutând un fel de reacție.

— Sunt convinsă, răspunde încet, dar tonul sună tăios, de parcă nu m-ar crede.

N-am de ce să mă justific. Nu-i datorez niciun fel de explicație cu privire la munca mea și la cum fac afaceri, și totuși simt că mi se întoarce stomacul. Vreau să văd din nou focul acela în ochii ei.

— Nu mă întrebi ce ar putea fi mai important decât sora ta?

Se uită spre mine, iar ochii aceia aprigi se opresc o secundă la fața mea, apoi se întorc din nou la mâncare.

— De ce-aș întreba? Deja știu răspunsul.

— Și care ar fi acela? o întreb.

— Că nu e treaba mea. Pune furculița și cuțitul pe masă și continuă: Știu unde mă aflu pe scara importanței, Huxley. Nu e necesară nicio explicație.

Împinge scaunul și se ridică de la masă, apoi o ia spre scări.

— N-ai terminat cina.

— Nu mi-e foame, îmi răspunde și urcă treptele, iar halatul-îi flutură în jurul picioarelor.

O să plece, pur și simplu?

Fără să mai spună nimic?

Nicio scânteie?

Niciun comentariu sarcastic?

Nicio privire furioasă aruncată spre mine?

Nu e în regulă.

Cu ochii la scări, gândurile mi se învârt în cap în vreme ce mă întreb ce să fac. N-am avut niciodată de-a face cu sentimente când e vorba de afaceri, așa că mă aflu pe teritoriu necunoscut. Dar urăsc să recunosc că Breaker ar putea avea dreptate. Trebuie ca Lottie să participe din toată inima la aranjamentul ăsta, și, dacă e supărată, nu știu dacă va mai fi dispusă să lucreze cu mine așa cum trebuie.

Dar cum dracu' să o fac fericită fără să mă implic prea tare?

Răsuflu adânc de frustrare, mă ridic de la masă și urc treptele după ea. Nu știu ce-am de gând să fac, dar nu pot s-o las să plece așa.

Aproape a ajuns în camera ei când o prind din urmă.

— Nu poți să te duci flămândă la culcare, bolborosesc, neștiind ce altceva să spun.

— Pot să fac orice naiba vreau eu! îmi răspunde, iar o urmă din asprimea aceea îi reapare în glas.

Asta voiam să aud. Un răspuns țâfnos. *Insistă, Hux!*

Mă întind spre ea, o iau de mână și o trag înapoi înainte să meargă mai departe. Se întoarce spre mine cu o expresie șocată.

— Ce naiba crezi că faci? mă întreabă, iar scânteia e în plină forță de data asta.

Mai bine!

— Îți amintesc cine comandă aici.

Încearcă să-și tragă mâna, dar, în loc să-i dau drumul, i-o ridic și i-o lipesc de peretele din spatele ei.

Face ochii mari în timp ce-i țin mâna strâns deasupra ei.

— Nu-i nevoie să-mi amintești cine comandă aici. Neputința ta obscenă de a ține la alții e destul de clară. Cum spui tu, așa rămâne.

— Serios? o întreb, vrând să o presez și mai tare, să-i scot personalitatea la lumină.

Așa că o prind de șold cu mâna liberă și o lipesc de perete.

— Atunci cum se face că mă pui mereu la încercare?

— Cum te pun la încercare? mă întreabă.

Pieptul i se ridică și coboară într-un ritm accelerat.

— Ți se pare că asta e o ținută potrivită pentru cină? o întreb, jucându-mă cu cordonul halatului, studiindu-i reacția în timp ce mă cuprinde o senzație...

Una... primară.

Dar latura asta primară pare să-i scoată la iveală personalitatea. Pare să trezească la viață atitudinea ei răutăcioasă.

Și asta îmi doresc.

O vreau înapoi pe Lottie.

Înțeleg că depășesc o limită – atingând-o, lipind-o în felul ăsta de perete –, dar când am văzut-o atât de posomorâtă, de înfrântă, s-a trezit ceva în mine. Nu gestionez prea bine astfel de situații, nu știu cum să înveselesc pe cineva – e evident din felul în care o tot enervez în loc să dau dovadă de empatie –, dar creierul meu nu pare să funcționeze așa cum aș avea nevoie.

— Nu știam că există cod vestimentar pentru cină.

Se uită la pantalonii mei de la costum și cămașa cu mânecile suflecate.

— Era business casual? Ai prefera să port rochia?

— Aș prefera să cobori și să termini cina.

— Ți-am zis că nu mi-e foame, îmi răspunde.

Pe un ton aspru, îi spun:

— Iar eu văd chestia asta ca pe o scuză să nu stai în preajma mea. Era vorba de afaceri, Lottie. Nu e nevoie s-o iei personal.

— Să nu o iau personal? mi-o întoarce. Iisuse, m-am săturat să spui prostia asta!

Dă să plece, dar o țin pe loc.

— Mi-e greu să nu iau personal tot ce faci când, în ceea ce mă privește, există și sentimente. Pentru mine nu poate fi totul alb și negru, cum e pentru tine. Am sentimente, Huxley!

— Atunci spune-mi ce simți!

Își ridică bărbia.

— Nu poți suporta ce simt eu.

— Pune-mă la încercare!

Se oprește.

Mă privește cu atenție.

Apoi...

Își umezește buzele.

— Bine! Sunt supărată pe mine însămi că m-am băgat în încurcătura asta. Sunt supărată că azi i-am stricat ziua surorii mele, una pentru care a muncit din greu să se pregătească, dat fiind că a fost din scurt. Sunt furioasă că n-am avut curajul să-i spun mamei că a avut dreptate, că n-ar fi trebuit niciodată să accept un job la Angela. Urăsc că mândria mea e mai importantă ca adevărul. Și mai ales – mă privește de sus în jos – n-am disprețuit niciodată pe cineva cum te disprețuiesc pe tine. Cred că ești rece, fals și nu te interesează decât propria persoană. Urăsc că trebuie să mă bazez pe tine, că tu trebuie să te bazezi pe mine și, mai important – respiră adânc și-și strânge degetele în jurul mâinii mele, care îi ține brațul ridicat pe perete –, urăsc că te găsesc vag atrăgător.

Un strat de sudoare îmi acoperă ceafa și simt nevoia să o trag cu putere spre mine.

Am văzut cum mă privește. Am observat cum îi rătăcesc ochii, dar niciodată nu și-a exprimat aprecierea pentru mine.

Și, futu-i, ce slab mă simt! Destul de slab cât să cedez...

— N-ai de ce să fii furioasă. Sora ta va primi altă șansă. Ți-am spus, telefonul era important.

Vorbesc tăios și-i văd buzele întredeschise ușor, doar atât cât să mă ațâțe.

Atât cât să mă scoată din minți. Cât să-mi înfrângă voința.

— Nu te cred.

Vocea ei e fermă, dar caldă, iar sunetul ei provoacă încă o fisură în zidul din jurul meu.

O apăs mai tare pe șold.

Cu degetul mare, mângâi materialul moale al halatului.

Și, spre satisfacția mea, îi scapă printre buze un geamăt grav, aproape inaudibil.

— Karla trebuia să o sune deja pe sora ta ca să stabilească altă întâlnire.

Atracția dintre noi se intensifică, și mă mănâncă degetele s-o ating mai mult, să le strecor sub halat.

— S-a rezolvat. Și dacă te simți vinovată că nu i-ai spus adevărul mamei tale, asta e treaba ta și nu mă privește!

O strâng mai tare de mână, de cea lipită de perete, iar când degetele ei se strâng în jurul degetelor mele, încă o parte din mine cedează. Mă copleșește nevoia de această femeie și simt că atârn de un singur fir de păr.

Îi spun mai departe:

— Iar ura ta față de mine... ar trebui să știi că nu e un sentiment reciproc.

Mă privește cu ochi la fel de pătrunzători. Vocea îi șovăie când spune:

— Întotdeauna ți-ai exprimat dezgustul în ce mă privește.

Totuși, ezitarea din glasul ei nu se potrivește cu îndrăzneala gesturilor, căci îmi ia mâna de pe șoldul ei și o mișcă încet mai sus...

Până când mi se agață degetele în cordonul halatului.

Nu mă tenta, la naiba!

Poate reușesc să separ afacerile de plăcere, dar când limitele încep să devină neclare, când am mintea încețoșată și confuză, s-ar putea să nu mă pot opri.

Și mă simt confuz.

Și al naibii de încețoșat!

Corpul îmi vibrează de nehotărâre, iar decizia greșită mă trage tot mai mult spre ea.

— Mi-am exprimat neplăcerea, frustrarea, iritarea, dar nu ura. Tu ți-ai exprimat ura.

Mă joc cu funda de mătase.

— N-am nicio problemă cu tine.

— Minți! îmi spune.

— De ce n-ai încredere în mine?

— Nu mi-ai dat niciun motiv, îmi răspunde.

Își ridică mâna pe pieptul meu, oprindu-se la umăr și lăsând o dâră de căldură în urma ei.

Îmi mușc buza de jos, trăgând încet de cordonul halatului.

Nu protestează.

În schimb, corpul ei se apropie de mine.

Futu-i! Abia dacă mai am o fărâmă de control; se clatină, gata să-l pierd.

Sunt gata să explodez.

— Mi-am luat vreodată cuvântul înapoi?

— Nu, îmi spune cu răsuflarea tăiată și arcuindu-și spatele de la perete.

Mișcarea îi împinge materialul halatului. Îmi cobor ochii la pieptul ei, unde reverele se deschid periculos. La naiba, cum arată sânii ăștia superbi goi? Sunt sensibili? Dacă i-aș duce la gură, ar geme de satisfacție?

Neputând să mă abțin, mai trag o dată de cordon, desfăcând un capăt. Mica deschizătură mă tachinează, ispitindu-mă să merg mai departe. Stârnește focul care-mi pulsează în vene.

Futu-i, ce faci, Huxley?

Ceva ce n-ar trebui să faci.

Dar, la dracu', e atât de ispititoare! Știu că nu are nimic pe sub halat, nimic decât corpul acela catifelat. Mă uit la sânii ei și sunt răsplătit cu imaginea sfârcurilor întărite frecându-se de mătase. Sunt atât de mici, atât de sexy, la naiba!

Încercând să mă concentrez la conversația noastră, îi spun:

— Atunci, dacă nu mi-am încălcat nicio promisiune până acum, de ce n-ai încredere?

Își ridică mâna pe ceafa mea, unde se joacă cu firele scurte de păr.

— Pentru că ești necinstit.

— Nu sunt, de obicei.

Mă mănâncă degetele să mai trag o dată de cordon ca să se desfacă halatul. Dar rămân nemișcat.

— Îmi pare rău, dar nu pot să te cred pe cuvânt!

Mușcându-mi buzele, o întreb:

— OK, atunci cum să-ți dovedesc că poți avea încredere în mine?

Privirea îi devine neclară când își ia mâna de pe ceafa mea și o trece peste corpul ei, până la despicătura din materialul care abia îi acoperă pieptul. Torturându-mă, își mângâie decolteul cu degetele. Îmi lasă gura apă.

— Nu-ți încălca promisiunile!

— Dar nu le-am încălcat.

Se uită în ochii mei și spune:

— Inclusiv pe cele nerostite.

Apoi, spre uimirea mea, își desface halatul, laturile se dau la o parte și îi expun mijlocul corpului.

Futu-i!

Futu-i!

Mi se scoală în câteva secunde. Dar în loc să plec sau să o sfâșii, decid să mă torturez singur și o privesc pe îndelete, uitându-mă la pieptul ei, unde halatul i se agață de sâni, abia acoperindu-i, chinuindu-mă. Apoi, ochii mei flămânzi coboară spre abdomenul plat până la păsărica netedă. Îmi lasă gura apă privind-o. Îmi oferă doar o scurtă avanpremieră, dar e de ajuns să mă înnebunească. Să mă împingă naibii dincolo de limită.

Mă pune la încercare. Să vadă cât de departe merg.

Habar n-are ea...

Eu am început chestia asta.

Eu am lipit-o de perete.

Eu am tras de cordon.

Și eu sunt cel care trebuie să-i pună capăt.

— Exact cum credeam, îmi spune. Nu poți termina ce începi. Exact ca la întâlnire.

— Ți-am zis deja, astăzi n-am putut opri ceea ce s-a întâmplat.

— Ai fi putut, dar ai ales să n-o faci.

Strâng din dinți.

— Și nici acum, când stau aici, aproape goală în fața ta. Nu asta ți-ai dorit? Să mă controlezi? Să-mi controlezi corpul? Și, în loc să mergi până la capăt, rămâi încremenit.

Acum mă ia naibii în râs?

I se pare că e doar gura de mine?

Cât de puțin mă cunoaște!

— Nu încremenit, Lottie.

Fac un pas mai aproape.

— Rigid. Devin rigid, la naiba!

Și atunci îmi pun mâna pe șoldul ei gol, ținând-i brațul tot deasupra capului.

Icnește simțind atingerea bruscă și, când cobor mâna pe spatele și apoi pe fundul ei frumos, își molfăie buza de jos.

— Și n-am început eu asta, îi spun, deși ăsta e adevărul. Tu ai apărut la cină purtând doar cu un halat.

— Ieri am apărut în neglijeu. Care e diferența?

Cobor un deget spre despicătura feselor, apoi ridic mâna mai sus, spre spatele ei, și o strâng mai tare, trăgând-o spre mine.

— Acum ai făcut-o intenționat.

— Oricât ți-a plăcea să crezi asta, Huxley, intenția mea nu e să încerc să te excit. Ci să petrec cât mai puțin timp cu tine.

— Atunci, de ce nu pleci chiar acum? o întreb, coborându-mi mâna în fața ei și trecând încet cu degetele pe deasupra pelvisului.

O cuprinde un val de dorință – se vede în ochii ei, în felul în care se mișcă încet, desfăcându-și puțin picioarele.

— Te demasc, îmi răspunde. Nu m-ai atinge niciodată...

— Cum să te ating? o întreb, în timp ce degetul îmi alunecă peste clitorisul excitat.

Inspiră brusc și-și sprijină capul de perete, împingându-și pelvisul în față.

— Să te ating așa?

Întind încă un deget, dar de data asta îl las să alunece mai adânc, lăsându-le să se lipească de clitoris. *Băga-mi-aș! Ce catifelată e!*

— Să nu subestimezi niciodată ce-aș fi în stare să fac!

Văzând cum reacționează la atingerea mea, îi spun:

— Spune-mi că vrei mai mult!

Clatină din cap.

— Nu! Nu ți-aș da niciodată satisfacția asta.

— Înțeleg.

Și eu pot să joc jocul ăsta. Ținând-o țintuită la perete, mă uit la păsărica ei netedă și folosesc două degete, lăsându-le să alunece în sus și în jos peste labii, apoi prinzând clitorisul între ele. Strâng și apăs încet.

— O, Doamne! șoptește.

Își întoarce capul într-o parte și mă strânge și mai tare de mână.

Apăs cu degetele, tachinându-i deschizătura. Își desface picioarele mai tare pentru mine și o iau drept o invitație. Îmi strecor un deget înăuntrul ei.

Da, futu-i, ce strâmtă e!

Și umedă!

Al dracului de umedă!

Apropiindu-mă mai tare, sunt tentat să-mi apăs buzele pe pielea ei fierbinte, dar mă abțin. Vreau doar să-i demonstrez ceva. Vreau să-i arăt exact ce pot să-i fac, folosindu-mi doar mâna.

Scot degetul și-i mângâi clitorisul cu degetul mare. Inspiră brusc în timp ce apăs mai tare cu mișcări mici, circulare.

— Da! șoptește, implorând mai mult cu șoldurile.

Dar continui să o ating încet, lăsând apăsarea ușoară să o scoată din minți.

Cercuri lente.

De jur împrejur.

Făcând-o să crească.

Să urce.

Luându-i mințile.

Își prinde buza de jos între dinți. Pieptul i se umflă, iar halatul abia îi mai acoperă sânii. O singură mișcare bruscă și o voi vedea cu totul. Felul în care mă strânge, mă ține de mână, e atât de intens, încât s-ar putea să am vânătăi mâine-dimineață.

Dar o să merite.

Pentru că, dacă o văd așa – abandonându-se, lăsându-mă să o ating, să o aduc la apogeu –, merită, la naiba!

— Mai mult, șoptește. Dă-mi mai mult!

Exact ce voiam să aud. Îi dau drumul la mână și, înainte să protesteze, o întorc cu fața la perete, cu mâinile întinse, în timp ce obrazul i se lipește încet de suprafața albă. Din spate, îi cuprind sexul și-i trag fundul spre șlițul meu, ca să simtă cât de excitat sunt.

Icnetul ei răgușit îmi face plăcere în timp ce-i trec iar și iar cu degetul peste clitoris.

— Acum mă urăști? o întreb, jucându-mă cu mugurul mic și făcând-o să tremure din tot corpul lângă mine.

— Mai mult ca niciodată.

— Pentru că știu cum să-ți provoc plăcere? o întreb, apăsându-mi buzele pe urechea ei.

— Da!

Îmi înfig două degete înăuntru. Scoate un geamăt grav.

— Acum ai vrea să nu ți-o trag cu degetele?

Încerc să le retrag, dar protestează.

— Ba vreau!

— Ce vrei? o întreb, și sunt atât de rigid, încât penisul mi se împinge dureros în fermoarul de la pantaloni.

— Trage-mi-o! Vreau să mi-o tragi!

Cu cealaltă mână, îi mângâi coloana gâtului și-i dau capul pe spate, ca să-i vorbesc direct la ureche.

— Deci mă urăști, dar vrei să ți-o trag.

Apăs cu degetul mare pe clitoris, făcând-o să scoată un icnet sugrumat.

— Cât de aproape ești?

— Aproape, șoptește și tremură din tot corpul în mâinile mele. Foarte aproape!

— Bine! replic, după care îmi iau mâna de pe sexul ei.

— Ce... ce faci?

Icnetul ei de confuzie îmi stârnește o plăcere grozavă.

— De ce să-ți ofer un orgasm, Lottie? De ce să te fac să-ți dai drumul?

— Pentru că ești un ticălos dacă n-o faci.

Își întinde palmele pe perete și-și lasă capul în jos. Fiecare mușchi, fiecare celulă din corpul ei e încordată.

Îmi trec din nou degetul peste clitorisul ei, privind atent cum se încordează mai tare, arcuindu-și spatele. Vreau să o duc la limită, până în punctul în care e cât pe ce să cedeze.

— Deja mă consideri un ticălos, așadar ce mai contează? Ai o părere foarte proastă despre mine, Lottie. Dacă te las să-ți dai drumul, tot aceeași părere o vei avea.

— Dar măcar vei ști că poți să-mi stăpânești corpul. Nu asta îți dorești? Să deții controlul?

Știe cum să vorbească cu mine, știe ce-mi place să aud, iar asta mă sperie. Pentru că da, vreau să dețin controlul. Vreau să dea cu ochii de mine și să se înfierbânte. Vreau să tânjească după mine când intru în cameră. Și știu că

n-ar trebui, știu că e doar o afacere, dar în seara asta a dezlănțuit ceva în mine. Și acum mă simt... disperat.

— Spune-mi!

O ciupesc de clitoris, smulgându-i un geamăt prelung.

— Când intru în cameră, te înfierbânți?

Nu-mi răspunde imediat, ci așteaptă o secundă să-și tragă sufletul.

— Nu! îmi răspunde într-un final.

Apăsându-mă cu tot corpul peste ea, o întreb:

— De ce naiba nu?

— Pentru că, icnește în timp ce-i masez clitorisul cu degetele. Futu-i! murmură, răsuflând greoi. Pentru că nu știu cât... cât de tare mă poți face să-mi dau drumul.

— E o provocare? o întreb, eliberându-i clitorisul și făcând-o aproape să mi se prăbușească pe piept.

Tremură din tot corpul, și știu că e exact acolo unde-mi doresc să fie. E chiar acolo unde am nevoie.

— E o rugăminte, îmi spune cu o voce atât de vulnerabilă, încât ideea de a o duce la orgasm și a o lăsa să se facă să termine singură îmi piere din gând.

Deși îmi place s-o văd implorând, rugându-mă și plecând furioasă – știind că o să folosească un vibrator ca să se satisfacă –, vreau să știe că are dreptate, că îi stăpânesc corpul.

Îmi duc mâna din nou la sexul ei, dar nu fac decât s-o cuprind, asigurându-mă că țin mâna nemișcată în ciuda felului în care tremură sub mine.

— Ascultă-mă, Lottie!

Când nu răspunde, o strâng mai tare.

— Mă asculți?

— Da! îmi răspunde cu respirația întretăiată.

— N-aveam de gând să te las să ai orgasm, voiam să te chinui până dai în plâns, cerșind mai mult, dar lipsa ta de încredere sau de considerație față de mine mă bulversează.

Îmi apăs buzele pe urechea ei, începând să-i masez clitorisul cu degetul.

— Sunt un om bun. Poate acum nu-ți dai seama, dar o să vezi.

— Asta nu schimbă nimic, îmi spune.

— E o minciună sfruntată, îi zic în timp ce-și strânge picioarele în jurul mâinii mele și se încordează mai tare. Asta o să schimbe tot. Poate o să mă urăști în continuare, poate nici nu o să vrei să te mai uiți la mine, dar o să știi, la naiba, că mă dorești!

Apăs mai tare, mișcându-mă din ce în ce mai repede până se încleștează în jurul meu și geme lipită de perete, frecându-și pelvisul de mâna mea.

Își dă drumul.

Și își dă drumul în forță. Excitația ei îmi îmbibă mâna, și se freacă de mine, gemând înăbușit cu fața la perete. Își savurează orgasmul și fiecare spasm până nu mai are nimic de dat.

Îmi retrag mâna și o întorc spre mine, cu spatele la perete. Îi ridic bărbia ca să mă privească în ochi, apoi îmi trec degetul care îi mângâia sexul peste limbă. Privirea i se întunecă când mă vede gustând fiecare centimetru.

— Ești al dracului de delicioasă!

Iau cordonul și leg capetele, ascunzând priveliștea corpului ei încântător.

— Dacă nu reprogramează Karla întâlnirea cu sora ta, să-mi spui! O să mă asigur că îi ascultăm prezentarea.

Îi cuprind obrazul, pierzându-mă în ochii ei fascinanți.

— Noapte bună, Lottie!

Încă înfometat – *după gustul ei al naibii de incredibil* –, îi dau drumul și mă întorc în sufragerie. Îi simt mirosul pe degete. Pe mână. Îi simt gustul pe limbă. De parcă ar fi la câțiva milimetri de buzele mele. Și vreau să o gust mai mult. Vreau să i-o trag la perete.

Nu. E. Pentru. Tine!

Mintea îmi gonește în timp ce mă întreb la ce s-o fi gândind. *Mă vrea?* Mă mai urăște?

Mai vreau să mă urască?

Capitolul doisprezece

LOTTIE

TRAG AER ADÂNC ÎN PIEPT ȘI BAT LA UȘA LUI KELSEY.

Cu gogoși și cafea în mână, aștept afară, neliniștită.

Nu i-am scris aseară, nici nu m-am deranjat să o contactez, pentru că știu cum e sora mea. Când se supără, are nevoie de timp și de spațiu. Sper că o seară de una singură a fost de ajuns pentru că, Iisuse Hristoase, trebuie să vorbesc cu cineva!

Trebuie neapărat să vorbesc cu cineva.

După ce s-a întâmplat cu Huxley pe hol, trebuie să mă descarc, iar Kelsey e singura care știe ce se întâmplă în viața mea.

Aseară mă simțeam... înfrântă. Mă simțeam de parcă mi-am dezamăgit toată familia, și ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să iau cina cu Huxley. Știam că dacă nu apar o să facă scandal, așa că am făcut minimul necesar. Apoi am plecat. Nu credeam că o să vină după mine și cu siguranță n-am crezut că o să încerce să-mi desfacă

halatul, darămite să mă facă să am orgasm pe degetele lui. Nu sunt prea sigură dacă am purtat halatul ca să-l tachinez, sinceră să fiu.

Îmi molfăi buza de jos, gândindu-mă la cum m-am simțit când i-am auzit vocea puternică și poruncitoare la ureche, mâna lui mare pe corp și cât de mult mi-am dorit ca buzele lui să-mi urce pe gât și pe obraz.

Chiar îl urăsc pe bărbatul ăsta, nu încape îndoială, dar, o, Doamne, cât de sexy e! Știe exact cum să-și folosească vocea, trupul, într-un fel care ar face pe oricine să-i cadă la picioare – inclusiv pe mine.

Și orgasmul acela... Hristoase! A fost doar cu degetele, și totuși m-am simțit de parcă m-ar fi atacat într-un fel pe care nu-l pot descrie. M-am simțit ca vrăjită, și singurul mod de a scăpa era printr-un orgasm. Iar orgasmul acela a făcut ce promitea. A fost atât de plăcut, de satisfăcător, încât eram încă excitată când m-am întors în camera mea și a trebuit să-l călăresc pe Thor încă o dată, cu amintirea vocii poruncitoare a lui Huxley în minte.

Dar ceea ce mi-a zdruncinat lumea cu adevărat nu e doar ceea ce a spus după aceea, ci felul în care a spus-o. Cu blândețe, ținându-mă de bărbie ca să fiu forțată să mă uit în ochii lui, asigurându-se că înțeleg că va avea grijă de sora mea. Că va avea grijă să fie ascultată.

Când a plecat, am rămas uluită.

Nu a vorbit aspru, nu au fost înțepături sarcastice, parcă aș fi fost din nou la Chipotle, vorbind cu bărbatul pe care tocmai îl cunoscusem pe stradă. A fost derutant. De asta trebuie să mă ierte Kelsey și să deschidă ușa.

Nerăbdătoare, mă mișc de pe un picior pe altul până se descuie ușa și îmi țin respirația. Kelsey își face apariția,

dar, în locul ținutei obișnuite de șefă, poartă o pereche de pantaloni scurți de bumbac și un maiou.

O, Doamne, ce s-a întâmplat?

Înghit în sec, zâmbesc și ridic cafeaua și gogoșile.

— Îmi pare rău!

Se uită la lucrurile din mâna mea și deschide ușa mai larg să pot intra.

Pasul unu încheiat: sunt în apartament. Mă duc la bucătărie, iau farfurii și pun totul pe masă. Se așază față în față cu mine, ridicându-și un picior la piept, și se uită cum scot cu grijă gogoșile, cum le așez pe platoul dintre noi, pun punga jos și îi dau cafeaua care știu că-i place – o aromă specială cu spumă de lapte și un strop de caramel. Ia o gură, iar eu ridic farfuria, pe care stă un foitaj imens ca o gheară de urs, o clătită cu mere, un ecler cu sirop de arțar și, bineînțeles, o prăjitură clasică Boston.

— Îmi pare foarte rău, Kels! Ieri nu am fost în cea mai bună formă, dar promit că nu se va mai întâmpla! Am lucrat toată ziua la website și vreau să-ți arăt niște lucruri, pe care cred că...

— A sunat Karla.

Mă opresc. De unde știu numele ăsta?

Karla... Karla...

— Asistenta lui Huxley, îmi explică.

— O... O! A sunat? Huxley mi-a spus că o să te sune. A stabilit altă întâlnire?

Kelsey dă aprobator din cap.

— Da! Vineri, la ora trei. Avem mai mult timp să ne pregătim, ceea ce e bine. Putem să facem o prezentare grozavă acum, să punem totul la punct.

— Grozav! îi spun încântată.

Totuși, simt că ea nu e la fel de încântată ca mine.

— Ce s-a întâmplat? E grozav, nu-i așa?

— E minunat!

— Atunci de ce tonul vocii tale nu e pe măsura entuziasmului?

Pune cafeaua jos și mă întreabă:

— Știi de ce a plecat Huxley de la întâlnire?

Clatin din cap.

— Nu mi-a spus decât că era important. O, Doamne, nu era important?

Mă aplec în față.

— Normal că minte despre așa ceva.

— Nu mințea, spune Kelsey. Era important. A fost un incendiu la una dintre proprietățile lor din New York. Doi bărbați au suferit arsuri de gradul trei, alții au inhalat fum.

— O... Doamne, serios? întreb, simțind că mă fac mică până mă transform în varianta mea miniaturală.

Nu mințea. Era nevoie de el într-o situație critică. Crucială.

— Da! Karla și-a cerut scuze că a durat atât până m-a contactat să reprogramăm, pentru că ea și Huxley au petrecut toată ziua la telefon, luând măsuri nu doar pentru victime, ci și pentru familiile lor. Kelsey se apleacă în față și adaugă: Se pare că el i-a sunat personal pe toți. Pe urmă le-a trimis mâncărurile lor preferate la spital și la ei acasă.

Clipesc de câteva ori, încercând să înțeleg ce-mi spune Kelsey.

— Chiar... așa?

Încuviințează cu o mișcare din cap.

— Da, așa a făcut!

Ia o gogoașă de pe farfurie.

— Știi de ce-ți spun chestia asta?

— Ca să mă simt ca o idioată?

Clatină din cap.

— Nu! Îți spun ca s-o lași mai moale în privința lui. E un tip cumsecade. Poate au fost niște neînțelegeri între voi, dar la un moment dat trebuie să lași asta deoparte. Te ajută, ne ajută pe noi, și ar trebui să-i fii recunoscătoare. N-ar fi trebuit să se întâmple niciodată ce-a fost ieri. Știi că te iubesc, dar a fost o lipsă de profesionalism. În niciun caz n-ai fi făcut așa ceva dacă mai lucrai pentru Angela.

Mă uit la gogoașa mea neatinsă și iau glazura cu degetul.

— Ai dreptate! Nu m-aș fi purtat niciodată așa în fața Angelei sau a potențialilor clienți.

Am avut timp la dispoziție toată noaptea să mă gândesc la reacțiile mele... *mă rog, înainte de orgasm, normal.* Și când m-am gândit *obiectiv* la cât de ridicol și neprofesionist m-am purtat, m-am simțit mai mult decât rușinată. Îmi dorisem să mă folosesc de studii, să o ajut pe Kelsey să-și ducă afacerea la următorul nivel. Pot pune comportamentul meu doar pe seama șocului. A furiei prost direcționate. A *imaturității.*

— Cred că am exagerat situația asta în minte și, în loc să respir adânc și să iau pas cu pas tot ce îmi apare în cale, am reacționat fără să mă gândesc.

Oftez și mă sprijin de scaun.

— Nu-mi place să caut scuze, dar toată povestea cu concedierea... cred că m-a dat peste cap. În loc să-mi acord timp să jelesc, îmi vărs nervii pe toți cei din jurul meu, inclusiv pe Huxley.

Kelsey dă din cap.

— E logic. Ai fost destul de... iritabilă în ultima vreme.

Rânjesc.

— Sunt mereu iritabilă. Poate mai iritabilă?

— OK, de acord cu tine!

Mă întind peste masă și o iau de mână.

— Chiar îmi pare rău, Kels! Îți promit că de acum înainte nu vei vedea decât profesionalism din partea mea! OK?

— OK!

Ia o mușcătură din gogoașă.

— Acum arată-mi ce ai făcut la website!

— După ce termin gogoașa asta. N-am luat cina aseară și sunt lihnită.

— Stai, deci putem vinde produse sustenabile direct pe website? întreabă Kelsey în timp ce stăm aplecate asupra laptopului, uitându-ne la ecran.

— Da! Trebuie doar să instalez aplicația asta și facem toate vânzările prin intermediul website-ului. Să știi că nu vom scoate un profit imens, dar va fi un venit suplimentar frumușel, iar clienții pot căuta produsele pe care vor să le folosească. Și le putem sorta după modalitatea de folosire a fiecărui produs, precum depozitare în baie, cămară etc.

— E grozav!

Kelsey se lasă pe spate.

— Și am cumpăra produsul angro?

Clatin din cap.

— Nu, i-am trimis ieri un e-mail furnizorului tău și l-am întrebat dacă putem face un contract prin care nu doar îi folosim produsele pentru toate proiectele noastre, ci devenim și noi furnizori oficiali. I-am explicat că avem

niște proiecte mari în pregătire și vrem să ne asigurăm că ne bucurăm de o bază solidă de produse la care să apelăm.

— Serios?

Încuviințez.

— Și știu că e un procentaj mic, dar am spus că, dacă punem mâna pe clientul ăsta important cu care tratăm, am dori să discutăm despre o gamă proprie de produse.

— Stai! spune Kelsey, prinzându-mă de mână. Propria gamă de produse?

Rânjesc cu gura până la urechi.

— Da! Într-adevăr, e doar un vis, dar am vrut să știe că vom ajunge departe, iar ei sunt prima noastră opțiune pentru un parteneriat.

Kelsey își face vânt cu mâna.

— Transpir! Pe bune, transpir!

Se întoarce cu fața la mine.

— Lottie, e extraordinar! Fir-ar să fie, de unde ți-a venit chestia asta?

— Păi, când te simți ca o ratată, ai nevoie de un șut zdravăn și rapid în fund ca să te pui în mișcare, și exact asta am făcut. M-am pus în mișcare.

— Uau, Lottie! Sunt foarte impresionată.

Mă întreabă în șoaptă:

— Ți-a răspuns?

Chicotesc.

— Încă nu, dar l-am trimis aseară târziu și e abia ora zece.

— Așa e!

Scoate un oftat.

— Uau, uau, sunt chiar impresionată! Impresionată și recunoscătoare. Mulțumesc că ai muncit din greu la toate astea!

— Sunt la fel de implicată ca tine în afacerea asta. Te-am văzut cum ai adus-o la stadiul de azi, dar știu că are un mare potențial și, după ce-mi revin în fire, știu că te pot ajuta s-o construiești.

Mă întreabă chicotind:

— Cum a fost când te-ai întors acasă?

Închid laptopul și mă las pe spătarul scaunului.

— Nu cred că ești pregătită pentru povestea asta.

Își încrucișează picioarele și-și freacă palmele.

— O, nu cred c-am fost vreodată mai pregătită!

Exact asta iubesc la Kelsey. Putem să ne certăm, să ne împăcăm, și brusc ne întoarcem la cum suntem de obicei. Nu insistăm asupra neînțelegerilor; nu le tărăgănăm. Ne cerem iertare și trecem mai departe. E un alt motiv pentru care cred că pe termen lung vom fi niște partenere grozave de afaceri, pentru că ne putem citi foarte bine una pe alta. *Dar asta nu înseamnă că nu sunt incredibil de recunoscătoare că am primit a doua șansă.*

— Când am ajuns acasă, evident că eram într-o stare foarte proastă. Am trecut direct la treabă și m-am îngropat în laptop. Până să-mi dau seama, s-a făcut târziu și am simțit nevoia să mă relaxez puțin, așa că am făcut o baie.

— O, sunt sigură că are o cadă foarte drăguță!

— Foarte drăguță. Cu jeturi de apă și tot tacâmul. Și bombe efervescente. Am pus una de lavandă să mă calmez. A fost foarte plăcut!

— Dar...

Rânjesc.

— Dar mi-a trimis un mesaj că cina e gata tocmai când începeam să mă detensionez.

— Lasă-mă să ghicesc: te aștepta la cină.

— Spectacolul trebuie să continue, îi spun. Pentru că mi-era lene, m-am șters repede și am pus un halat pe mine, asigurându-mă că era legat cum trebuie la mijloc.

Kelsey ridică din sprâncene, suspicioasă.

— Doar un halat, nimic pe dedesubt?

Clatin din cap.

— Fetițo, ți-o căutai cu lumânarea?

— Încercam doar să fac o criză în fața lui după tot ce s-a întâmplat. Nu m-am gândit prea mult la ce purtam și, crede-mă, eram mai acoperită decât cu o seară înainte. Halatul a fost o îmbunătățire.

— OK, deci apari la cină în halat. El știa că nu aveai nimic pe dedesubt?

— Parcă ar avea ochi cu raze X. Jur că vede tot! În fine, am început din nou să ne certăm, pentru că asta se pare că facem.

— Firește, vă place să aveți dreptate și să dețineți controlul. Sar scântei când se ciocnesc personalitățile.

— Doamne, și ce s-au mai ciocnit!

Îmi amintesc seara trecută și am senzația că am o gaură neagră în cap.

— N-aș putea să-ți spun de la ce ne-am luat. Știu că eu eram tăcută și lui nu prea i-a plăcut, așa că m-a provocat. Cred că i-am zis că n-am încredere în el.

Mă bat cu degetul în bărbie și clatin din cap.

— Nu știu decât că n-am mai putut sta cu el la masă, așa că m-am ridicat de la masă și am plecat spre camera mea.

— Ooo, pariez că nu i-a plăcut chestia asta!

— Deloc, și a spus-o clar.

— Ți-a trimis un mesaj urâcios?

Clatin din cap.

— Mai rău! A venit după mine.

Kelsey se îndreaptă de spate.

— O, mai spune!

Încep să-i povestesc:

— Era cât pe ce să ajung în cameră când m-a prins de mână din spate. Și, cât ai clipi, eram lipită de perete.

Kelsey icnește, ducându-și mâna la piept.

— Adică, într-un mod sexual?

Dau încet din cap.

— Lottie, ce naiba ai făcut?

— Absolut nimic. El a fost cel care a făcut toate lucrurile.

Kelsey își ronțăie degetul mare.

— Ce fel de lucruri?

— Mi-a desfăcut halatul.

— Ba nu! Face ochii mari și șoptește: L-a desfăcut?

— Da! Dar nu s-a deschis de tot, era doar desfăcut... destul cât să, hm, știi tu... să-și lase mâna în jos.

Kelsey bate cu palma în masă.

— Termină, n-a făcut asta! El... el... ți-a tras-o cu degetul?

Încuviințez.

— Da! Asta a făcut.

Cu mâinile la cap, Kelsey se preface că-i explodează țeasta.

— Ați trecut de la ceartă, de la a fi la cuțite, la mângâierile lui pe hol. Cum naiba se întâmplă așa ceva?

— Nu știu și nu l-am putut opri pentru nimic în lume. N-am vrut să-l opresc. Voiam să continue ce făcea și voiam să dureze toată noaptea.

Îmi acopăr fruntea cu mâna.

— Doamne, Kelsey, sunt o târfă?

Râde.

— Nu! Nu ești o târfă, dar ești derutantă, asta e sigur. N-aș fi crezut niciodată că te interesează să faci chestia asta cu el. Mai ales după felul în care pare că vă detestați.

— A spus că-l urăsc, dar că el nu mă urăște. Totuși, chiar dacă îl consider un ticălos, tot îmi doresc să-i simt degetele înăuntrul meu.

Ridic din umeri.

— Sunt destul de sigură că asta înseamnă că sunt dusă cu capul.

— Se spune mereu că e o limită fragilă între dragoste și ură.

— O, nu, nu începe cu asta! Nu e vorba de dragoste. Dorință... da! Bărbatul ăsta e un vis, nu am de gând să neg. De la felul în care vorbește atât de vulgar la strânsoarea fermă sau la postura dominatoare a corpului și felul în care îl folosește în avantajul lui... da, totul la el exprimă doar „sex uluitor care îți ia auzul și te face să abandonezi orice faci".

— Dintr-o singură privire, te cred pe cuvânt. Și frații lui sunt la fel.

— Te face să te întrebi cum sunt părinții lor.

— Ooo, imaginează-ți un tip mai în vârstă care arată exact ca ei! Un bărbat de vreo 60 de ani, cu părul grizonant, care te plesnește la fund când ești obraznică.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Pardon? E o fantezie de care nu mi-ai spus niciodată?

— Și tipii în vârstă pot fi sexy.

— 60 de ani... ar putea fi tatăl nostru.

— Nu judeca niciodată! Dragostea e dragoste. Dorința e dorință. Câtă vreme toată lumea e de acord, lasă oamenii în pace!

— OK! chicotesc eu. E just.

— Și... te-a făcut să termini?

Îmi mușc buza de jos și dau din cap.

— Da, și a fost exploziv! Kelsey, n-am avut un orgasm ca ăsta niciodată! Tremuram după aceea, și știu că-ți dau prea multe informații, dar, când m-am întors în cameră, a trebuit să mă masturbez iar, atât de excitată eram după ce a fost atât de aproape de mine, atingându-mă, vorbind cu mine. A fost prea mult!

— Îmi imaginez! Nu-mi amintesc când am sărutat ultima dată un bărbat, darămite să-mi facă cineva chestia asta.

Simțindu-mă puțin stânjenită, îi spun:

— Și-a supt degetele după aceea.

— Stop! urlă Kelsey și se prinde de piept. O, băga-mi-aș!

— Știu!

Îmi acopăr ochii.

— A fost de departe cea mai tare chestie pe care am văzut-o vreodată. Și pe urmă m-a prins de bărbie, m-a forțat să mă uit la el și mi-a spus că ți-a promis că o să ai ocazia să-ți faci prezentarea. În clipa aia, când vorbea cu mine, mi s-a părut că e același tip cu care fusesem la Chipotle. Nu era ticălos, nu mă provoca, era doar normal, sincer.

Plăcut. O privesc în ochi pe Kelsey.

— M-a derutat.

— Cum anume... Adică ai putea avea alte sentimente pentru el?

Îmi feresc privirea.

— Adică... e posibil. Dar diferit în sensul că poate nu-l urăsc atât de mult. Încă îl mai cred un ticălos și cred că orice lucru greșit ar spune m-ar face să iau foc, dar gestul acela... a mai netezit din asperități, dacă e logic ce spun.

— Este!

Telefonul scoate un bip și-l iau de pe masă în timp ce Kelsey continuă:

— Vezi? Poate există o șansă pentru voi. Poate o să aveți o relație normală.

— Poate, îi spun când văd mesajul de la Huxley. Vorbeam de lup! Tocmai mi-a scris.

Deschid mesajul și-l citesc.

Huxley: *Ești la sora ta?*

— Vrea să știe dacă sunt aici, cu tine.

Îi răspund.

Lottie: *Da!*

Nu pierde vremea și punctele apar imediat înaintea mesajului.

Huxley: *Trimit o mașină să te ia. Cu ce ești îmbrăcată?*

Lottie: *Cu colanți și o bluză scurtă din garderoba pre-aprobată. Trebuie să împrumut ceva de la Kelsey?*

Huxley: *Nu! Ne vedem într-un sfert de oră.*

— Ce se întâmplă? întreabă Kelsey.

— N-am idee. A spus că ne vedem peste cincisprezece minute. Probabil e vorba de Dave și Ellie. Cred că, dacă e să mă ia prin surprindere cu chestiile astea, am nevoie de un context mai larg să mă pregătesc.

— De acord! Întreabă-l ce se petrece!

Îi mai trimit un mesaj.

Lottie: *Îmi poți da o idee despre ce facem?*

Huxley: *Curs Lamaze. Sper că știi să respiri.*

— O, rahat!

— Ce e? întreabă Kelsey.

Îmi ridic ochii la ea.

— Curs Lamaze.

Pufnește și-și acoperă nasul.

— Ce n-aș da să pot vedea asta!

Mă urc în mașina lui Huxley și mă întorc spre el în timp ce-mi pun centura de siguranță.

— Ce Dumnezeu...

— Bună, iubito! îmi spune el, aplecându-se să mă sărute pe obraz. Ce face sora ta?

A, da... ne conduce cineva. Poartă-te ca o logodnică! Când ai îndoieli, de azi înainte, poartă-te mereu ca o logodnică!

— E bine, îi spun pe un ton vesel. Abia așteaptă ziua de vineri. Vrând să aflu mai multe despre ce naiba facem, adaug: Ce surpriză neașteptată!

— Știu cât de mult îți place surprizele, răspunde Huxley și se întoarce la telefon.

OK, deci cred că asta e tot.

Dau să spun încă ceva, doar pentru ca discuția să meargă mai departe și să nu părem un cuplu jalnic, când îmi vibrează telefonul în mână cu un mesaj. Mă uit la ecran și văd numele lui Huxley.

Ooo, mesaje secrete!

Huxley: *Va fi primul tău curs pentru gravide. Îl testezi doar, pe urmă mergem la o înghețată cu Ellie și Dave.*

Mă bucur că-mi dă informații. Cu cât sunt mai pregătită, cu atât mai bine.

Lottie: *Pot să te întreb cum ne-ai căpătuit cu un curs pentru gravide?*

Huxley: *Am dat peste Dave la cafenea dimineață. Mi-a spus că el și Ellie merg la curs. L-am întrebat la*

care anume și i-am spus că ne gândeam și noi să mergem. Ne-a invitat și pe noi la curs, apoi la o înghețată.

***Lottie:** Și ce curs era?*

***Huxley:** Să mor dacă știu.*

Chicotesc și-i răspund.

***Lottie:** De unde știi că e bun?*

***Huxley:** Nu știu. Dar știu că, dacă habar n-avem ce dracu' facem, o să fie destul de bun.*

***Lottie:** Nu e puțin prea devreme pentru mine să merg la un curs pentru gravide?*

***Huxley:** La naiba, nu știu! Dacă te întreabă cineva, spune că vrem să învățăm.*

***Lottie:** Ce elocvent!*

***Huxley:** Întreabă-mă ceva, am fost prea tăcuți pe drum.*

***Lottie:** Hm... ce-ai mâncat la micul-dejun?*

***Huxley:** Iisuse Hristoase! Cu voce tare. Întreabă-mă ceva cu voce tare.*

— O! spune încet, și pufnesc în râs.

Întorcându-mă cu fața la el, îl întreb:

— Ce-ți mai face erupția de piele?

Mijește ochii, și trebuie să-mi stăpânesc hohotul de râs care amenință să-mi scape.

— E în regulă, îmi răspunde printre dinți. Dar acum, că tot ai adus vorba, ți-a mai trecut candidoza?

Oh, joacă murdar!

— E mai bine, îi răspund. Doctorul a spus să nu fac sex o săptămână, dar nu-ți face griji, nu-mi încalc promisiunea! Știu cât de mult vrei să-mi testezi vibratoarele.

Îmi apare un rânjet pe buze. Mi se pare mult prea distractiv. Îl mângâi pe obraz.

— Am să-ți arăt vitezele diseară, când ajungem acasă. Poți să aprinzi lumânarea aceea pentru sex care-ți place atât de mult.

Îi freamătă nările, și-mi acopăr gura ca să mă protejez de o răbufnire.

— Sună bine! Știu că te exciți când vezi că am orgasm, dar, dacă te-ai putea abține să faci ca un animal de curte când îmi dau drumul, ar fi grozav. Mugetele sunt un obicei ciudat pe care l-ai căpătat.

— S-a întâmplat o singură dată, spun în apărarea mea. Și numai pentru că am urmărit un documentar despre reproducerea la animale.

— O dată e de ajuns, îmi spune, întorcându-se la telefon.

Degetele îi zboară pe ecran.

Telefonul meu vibrează.

Huxley: *Îți dai seama că acum trebuie să-mi găsesc alt șofer.*

Îmi scapă un sughiț de râs. Acesta e Huxley de la Chipotle, de pe trotuar. Asta e latura lui pe care o apreciez. Latura pe care aș vrea s-o arate mai des, pentru că, dacă ar face-o, sunt convinsă că am fi prieteni.

Lottie: *Sunt destul de sigură că discuția asta a fost preferata mea de pe anul în curs. În plus, pot să dau mâine o fugă la farmacie dacă mai ai nevoie de cremă pentru erupție.*

Huxley: *Dacă așa vrei să joci, să înceapă jocul, Lottie! Și nu uita că sunt neînduplecat!*

Lottie: *Cred că ți-ai găsit nașul, Huxley Cane!*

Capitolul treisprezece

HUXLEY

— HUXLEY, LOTTIE, AICI! SPUNE ELLIE, DÂND DIN MÂNĂ în timp ce se leagănă pe o minge de gimnastică.

O strâng de mână pe Lottie și o conduc spre gravida care jubilează.

Îmi făceam griji că o să-i stric programul lui Lottie cu rugămintea asta, întrucât nu eram sigur cu ce se îndeletnicea, dar nu a părut deranjată. De fapt, azi a părut în toane bune, ceea ce mă bulversează. Încă are o atitudine tăioasă, dar mi se pare că tăișul s-a mai netezit – puțin.

Lottie se întoarce ostentativ spre umărul meu și șoptește:

— Arată de parcă tocmai a evadat de la azilul de nebuni.

Pufnesc în râs și o privesc pe Ellie. Săltând mult prea sus pe minge, poartă colanți și o bustieră, iar părul i se leagănă înainte și înapoi în timp ce afișează un zâmbet imens, nesovăitor. Lottie nu se înșală.

În aceeași clipă, Dave apare din spatele lui Ellie și o liniștește, punându-și mâinile pe umerii ei. Mă vede și-mi face semn.

— Mă bucur că ați reușit să ajungeți!

Ne apropiem, iar Ellie o îmbrățișează imediat pe Lottie, în timp ce Dave îmi strânge mâna ferm.

— O să vă placă foarte mult de Heaven, spune Ellie. E cea mai bună din branșă.

— Heaven? întreabă Lottie derutată.

Îmi așez mâna pe spatele lui Lottie și o lămuresc:

— Instructoarea prenatală. Mai știi că ți-am spus despre ea în mașină?

Nu i-am spus nimic. Pentru că mesajul ei, „Cred că ți-ai găsit nașul", m-a inspirat. În loc să discut despre ieșirea de azi, am intrat în detalii despre faptul că, dacă s-ar duce la pedichiurile pe care i le-am programat, picioarele ei cornoase n-ar mai zgâria parchetul nostru frumos. Iar privirea ei ucigătoare când i-am spus că a trebuit să chem un constructor să verifice locul de pe podea unde a lăsat o crestătură a fost neprețuită.

— O, da, scuze!

Își duce palma la cap.

— Creier de gravidă!

Întorcându-se spre Ellie, spune:

— Ești sigură că nu e prea devreme pentru noi să facem chestia asta?

Ellie ignoră grijile lui Lottie.

— După părerea mea, cu cât înveți și exersezi mai mult, cu atât mai bine.

— Asta i-am spus și eu în mașină, mă bag în vorbă.

Lottie adaugă:

— Ne place să învățăm, nu-i așa, Hux?

Mă uit la ea.

— Da! Chiar ne place să învățăm.

— Atunci sunteți în locul potrivit, spune Dave. Luați o saltea yoga, o minge și o pernă! Ar trebui să începem în curând.

— Grozav!

Mă îndrept spre perete când Lottie mă ia de mână, amintindu-mă să fiu afectuos în acest moment. Împreună, pornim spre peretele unde se află toate „materialele". Când nu ne aude nimeni, îmi șoptește:

— Ce naiba ar trebui să facem cu o minge de gimnastică, o saltea yoga și perne? Nu sunt foarte flexibilă, Huxley. Sunt foarte rigidă și îmi trosnesc genunchii când fac genuflexiuni. Oi fi având 28 de ani, dar corpul meu se poartă de parcă sunt o femeie de 75 de ani cu artrită.

— Nu cred că trebuie să te apleci prea mult la cursul ăsta.

— Ai mai fost la vreunul?

Îi arunc o privire.

— Tu crezi că am mai fost la așa ceva?

Ridică din umeri.

— Nu știu ce faci tu în timpul liber.

— Nu asta, îi spun aproape șuierând.

Trebuie neapărat să mă gândesc înainte să reacționez la unele situații, cum ar fi să nu accept tot ce propune Dave.

— Nu cred că ni se cere să fim experți. E prima dată pentru noi.

— Și dacă trebuie să imităm poziții sexuale?

Se uită în spate.

— De ce dracu' am face așa ceva?

— Nu știu, îmi șoptește Lottie. Suntem în LA; participăm la un curs pentru nașteri. Ăstora le plac batoanele de cereale. Lucrurile moderne și la modă. Dacă nu e un curs doar spre respirat, ci mai mult despre călătorie, despre proces? Știi, am scris un articol întreg la Angeloop în care se vorbea despre cursuri deosebite pentru nașteri și cum trebuia să-ți spui povestea in fața celorlalți. Dacă e un curs ca acelea?

— Noi nici nu avem o călătorie. În ce etapă ești, șase săptămâni?

Lottie face ochii mari.

— Nu știu... Așa e? Nu-mi amintesc ce-am zis.

— Iisuse Hristoase!

Îmi trag mâna peste față.

— E totul OK acolo? întreabă Dave. Aveți nevoie de ajutor?

— Suntem OK, îi răspund, zâmbind și făcându-i cu mâna. Mă întorc spre Lottie și-i spun: Cred că ai zis opt săptămâni.

— Ești sigur?

— Nu! îi răspund. Dar mi se pare familiar.

— Tu ești creierul operațiunii, tu trebuie să cataloghezi lucrurile astea! mârâie Lottie la mine. Ce fel de mamă o să par dacă nici măcar nu-mi amintesc câte săptămâni are aluna asta din burta mea?

Își mângâie abdomenul plat.

— Atunci ar fi trebuit să-ți amintești ce-ai spus.

Mijește ochii.

— Scuză-mă că sunt pusă într-o situație delicată și nu-mi amintesc! Să știi că deseori îmi pierd memoria în situații stresante, așa că... mult succes!

— Grozav! bâigui și întind mâna după pernă.

Camaraderia lejeră din mașină se evaporă repede.

— Poate că ar trebui să eviți să răspunzi dacă te întreabă.

— Știi că instructoarea o să întrebe, toată lumea întreabă. Chiar și când n-ar trebui, tot întreabă. E o specialitate a pălăvrăgelilor despre sarcină. „O, bună, Judy, ești gravidă, ia te uită! În câte săptămâni ești?" „Mersi, Carolyn, da, banana asta din burtică are 32 de săptămâni!"

— La 32 de săptămâni e o banană?

— Habar n-am, Huxley, trăncăneam și eu.

— Păi, pentru Dumnezeu, nu mai trăncăni!

Cu zâmbetul pe buze, pentru că Ellie se apropie, Lottie spune:

— Asta primești pentru că ai cules o amatoare de pe străzi.

— Aveți emoții? întreabă Ellie când ajunge la noi.

Își lasă mâna pe brațul lui Lottie să o liniștească.

— Înțeleg. Și eu am avut prima dată. Poate fi stânjenitor, pentru că faci toate chestiile astea în fața oamenilor, dar vă promit că sunteți într-un spațiu sigur! Și, dacă începi când ești doar în opt săptămâni, ai mai mult timp să te relaxezi. Ia o minge de suport și spune: O iau eu pentru voi!

Când Ellie se îndepărtează, Lottie se întoarce spre mine și spune:

— Datorită soției Stepford a zilelor noastre, acum știm că sunt însărcinată în opt săptămâni.

Scoate un oftat adânc.

— Și ce fel de *lucruri* va trebui să facem în fața oamenilor?

— Nu știu, răspund, uitându-mă la cei strânși în cerc. Nu poate fi chiar atât de rău, nu?

— Inspirăm adânc și... expirăm adânc. Asta e tot, și, când sunteți gata, începeți să vă împingeți ușor în partener!

Lottie stă sub mine, cu picioarele cât se poate de departate și cu o privire periculos de criminală, ținându-se de genunchi în timp ce îi apăs sexul cu pelvisul, îmbrăcat în blugi, așa cum sunt.

— Dacă vă conectați la momentul concepției, veți ajunge tot mai aproape de răsadul micuț care crește în voi. Amintiți-vă noaptea aceea, ce ați simțit! A fost pasional? A fost seducător? Ce a implicat? Dacă acum încercați să concepeți un copil, gândiți-vă la cum să vă conectați cu partenerul. Contact vizual. Mențineți mereu contactul vizual!

Lottie îmi spune în șoaptă:

— Vreau să mor.

Îi șoptesc la rândul meu:

— Sunt în asentimentul tău.

După cum am aflat în scurt timp, e un curs pentru toată lumea, nu doar pentru cei care așteaptă un copil, ci și pentru cei care încearcă să conceapă. Nu e Lamaze propriu-zis, ci te învață cum să te conectezi la propriul corp și la partener, de unde și poziția sexuală în care mă aflu.

— Dave, ce ritm minunat, iar contactul vizual cu Ellie... Simt pasiunea cum crește, cum vintrele tale se stârnesc, pregătindu-se să-i ofere sămânța ta.

Lottie își mușcă buza de jos, încercând să se stăpânească.

— Ce imagine frumoasă, Dave! Acum, Ellie, te rog, cu capul dat pe spate, pătimaș, trebuie să găsești ceva de

făcut cu mâinile! Îți mângâi sânii? Întinzi mâinile spre Dave? Cu cât momentul devine mai real, cu atât floarea ta se va deschide și vei primi toată dragostea pe care Dave o are de dăruit.

Lottie șoptește:

— O să vomit.

Încordat, îi răspund:

— Taci naibii și prefă-te că-ți place cum împing!

— Dar nu-mi place. Nu e deloc plăcut cum împingi.

— Nu asta ziceai aseară.

Lottie mijește ochii.

— Mi-ai tras-o cu degetele, nu ai *împins* cu pelvisul. E diferit.

Înghit greșit și încep să tușesc, ceea ce îi atrage atenția instructoarei asupra noastră. Brățările care îi zăngănesc la mâini anunță că se apropie și mă strâmb văzându-i saboții. Băga-mi-aș!

— Cel mai nou cuplu al nostru, Hanley și Lonnie. Nu pare că vă simțiți confortabil.

În primul rând, suntem Huxley și Lottie.

În al doilea rând, nu eram pregătiți pentru o afurisită de orgie când am venit la curs.

În al treilea rând, da, nu ne simțim confortabil, pentru că n-am conceput niciodată și nici n-am încercat s-o facem, pe toți dracii!

Dar nu asta spun. În schimb, zâmbesc și zic:

— Cred că eram beți în noaptea în care am conceput.

— De-asta i-a luat atâta timp s-o scoale, zice Lottie și îmi zâmbește când îi arunc o privire chiorâșă.

— Nu mi-a luat mult, cu ea nu durează mult niciodată, spun în timp ce o strâng de mijloc, amintindu-i lângă cine facem mișcările astea.

— O, o noapte de dezmăț și băutură! Una dintre acuplările mele preferate, pentru că nimic nu e interzis, nu? Chiar și fără prezervativ, ceea ce presupun că s-a întâmplat?

Omoară-mă.

Și.

Gata!

— Da! răspunde Lottie. Exact. Ne destrăbălam de ceva vreme și înainte, dar a fost de ajuns o noapte de beție jucând *Catch Phrase* cu prietenii în curte și ne-am făcut praf. Ne-am împleticit pe scări, am ajuns până în camera noastră complet îmbrăcați și pe urmă, *bum!*, m-am întors și iată-l pe Huxley, stând dezbrăcat, în plină glorie. Am aruncat doar o privire la erecția lui și am știut ce vrea. Îmi amintesc că am zis „să le ia naiba de prezervative" și le-am azvârlit pe geam, apoi m-am aruncat asupra lui. Simpaticul îngrijitor de la piscină le-a găsit a doua zi în apă. A spus că n-a mai scos niciodată prezervative din piscină. E un băiat de treabă!

Trăncănește. Iisuse Hristoase, trăncănește!

— O, deci ai sărit pe el, zici? întreabă Heaven.

— Da!

N-are rost s-o opresc.

— Așadar, asta să fi fost poziția în care erați?

— De fapt, nu, spune Lottie. Nu în poziția asta stăteam. Mie îmi place deasupra.

Heaven râde.

— Păi, de-asta sunteți stânjeniți, pentru că nu vă amintiți adevărata zi a concepției. Dacă nu o recreați cum trebuie, atunci nu ne conectăm la copil.

Ne face semn cu mâinile.

— Vă rog, vă rog, ridicați-vă și încercați din nou! Întoarceți-vă cu adevărat la noaptea aceea!

— Să mă îmbăt? întreb eu.

Heaven râde din nou.

— N-ar fi amuzant?

Da, ar fi, la naiba!

Mă întorc pe spate și-mi las capul pe pernă, în timp ce Lottie se urcă pe mine, așezându-se cu mijlocul peste al meu.

— Îmi dau seama deja că e mai confortabil pentru amândoi.

Heaven se așază în genunchi și se instalează chiar lângă noi. Celelalte cupluri încă fac împingeri, vorbind unul cu altul – *conectându-se* –, și nu pot să nu mă întreb: *cum dracu' îi convine lui Dave chestia asta?* Nu doar îi convine, ci e un participant activ. Unii ar spune că e preferatul profesoarei.

— Hanley, spune-mi ce îți amintești! Era la bustul gol?

Deci asta facem... repetăm totul pas cu pas pentru instructoare?

Hristoase!

— Hm, da! Era complet goală.

— Bine! Bine! Și când te uiți așa la ea, când vezi cum îi saltă sânii în fața ta, cu sfârcurile întărite de excitație, ai spune că acela a fost momentul în care vintrele tale au știut că o vei lăsa însărcinată?

Ăăă... Poftim?

— Eu, ăăă, chiar nu mă gândeam să o las însărcinată. Nu era în plan.

— O, înțeleg! încuviințează Heaven. Deci, doar o noapte de pasiune. Asta chiar e ceva memorabil.

Apropiindu-se mai tare, îi ia mâinile lui Lottie și îi duce una în păr și una pe sân. Pe urmă, o ajută pe Lottie,

prinzând-o de șolduri și mișcând-o peste penisul meu. *Hei, ia-o mai ușor!*

— Ai zice că ți se pare familiar?

— Da! spune Lottie. Foarte familiar.

Șoldurile i se freacă de ale mele și își ronțăie buza de jos în timp ce mă uit cum își trece degetele peste sfârcul întărit.

Futu-i!

FUTU-I!

E imposibil să mă excit la un curs idiot pentru gravide cu Dave chiar lângă mine.

În plus, Lottie îmi îngreunează sarcina, mai ales că poartă bluza aceea scurtă și văd frânturi din pielea ei goală, aceeași pielea goală pe care am atins-o și am mângâiat-o aseară.

— Hanley, trebuie să trăiești clipa! Te gândești prea mult! Prefă-te că nu e nimeni aici în afară de tine și de Lottie!

Greu de făcut cu cloșca asta care îmi turuie în ureche.

— Uită-te cum se unduiește corpul lui Lonnie pe al tău! Pasiunea din expresia ei, felul în care degetele îi alunecă pe sâni, cum se trage de păr.

Iisuse, chestia asta nu ajută deloc!

Mă încordez, umerii îmi ajung până la urechi și-mi las mâinile pe coapsele ei, încercând s-o fac să încetinească ritmul ca să-mi trag sufletul.

— Exact așa! spune Heaven. Exact așa, Lonnie, ține ritmul.

Heaven se îndepărtează încet și se îndreaptă spre centrul grupului.

— Nu ezita, Lonnie, mișcă-te la fel ca și până acum!

Lottie dă din cap și se uită la mine.

— Încerci să nu te exciți?

— Ești foarte înfumurată! îi șoptesc.

— După seara trecută, mi-ar fi greu să cred că treaba asta nu te excită.

Se mișcă în același ritm.

— Nu sunt adolescent. Știu să mă controlez.

— OK, îmi spune, apoi își ia mâna din păr și și-o pune pe abdomenul meu.

Schimbarea de poziție o înclină exact cât să se frece mai bine de mine. Crește ritmul și coboară după ce se ridică, atingându-mi penisul exact unde trebuie. Un val de căldură mă străbate în timp ce penisul meu începe să miște.

Strâng din fălci, încercând să o estompez, să nu o mai privesc în ochi, dar, de fiecare dată când se ridică, îi zăresc sutienul de dantelă verde-închis, și asta nu mă ajută.

— Nu-mi amintesc când am conceput, spune Lottie și mă privește în ochi. Dar în mod sigur îmi amintesc seara trecută și cât de tare mi-am dat drumul.

Futu-i!

Sunt praf, iar ea știe, pentru că rânjește în timp ce se împinge în mine.

— Hm, când îți țineai degetele adânc în mine!

Își linge buzele.

— Îmi doream mai mult.

Se apleacă în față și, uitându-se drept în ochii mei, spune:

— M-am masturbat din nou cu vibratorul, atât de tare m-ai excitat.

Fir-ar să fie! Mi se umflă penisul sub ea și îi apare un zâmbet satisfăcut pe față.

— Poftim! Răzbunarea e dulce, *Hanley*!

Strâng din dinți, iar penisul meu cere mai mult de la ea.

— Să nu uiți, pentru că nu s-a terminat, îi spun în timp ce continuă să se frece de mine, făcându-mă să mă excit din ce în ce mai tare până când...

— OK, să încercăm altă poziție!

Heaven bate din palme.

Tensiunea e palpabilă și, în timp ce toți se desprind de parteneri, îmi dau seama foarte repede de schimbarea din încăpere, pentru că nu sunt singurul excitat.

Dar imaginea din dreapta e cea care mă face să-mi reanalizez toate deciziile. Stând drept și mândru, cu mâinile în șold, e Dave, cu o erecție masivă care stă să-i iasă din pantaloni.

Iisuse. Hristoase!

O imagine pe care nu o voi uita niciodată.

Nu, se pare că Dave își revendică teritoriul, dându-le tuturor de știre că... e campionul erecțiilor.

Nu știu dacă să aplaud, să mă prefac oripilat sau să mă spăl pe ochi cu clor când ajung acasă.

Cel mai probabil... ultima variantă.

Huxley: *I-am văzut erecția lui Dave.*

Breaker: *Ăăă... Poftim?*

JP: *Te rog, spune-mi că nu i-ai sculat-o tu! Sunt de acord să faci orice e nevoie, dar, frate... zău așa!*

Huxley: *Pot să spun doar că a mers prost la cursul pentru gravide. A trebuit să simulăm procrearea. S-a lăsat cu împingeri.*

Breaker: *Tu și Dave v-ați prefăcut că procreați? Băga-mi-aș, cine împingea?*

***JP:** Eu cred că Dave împingea la Hux.*

***Huxley:** Nu, IISUSE! Exersam fiecare cu partenera lui.*

***Breaker:** Ooo... asta înseamnă că împingeai la Lottie?*

***JP:** Situația tocmai a devenit interesantă.*

***Breaker:** Hm, faptul că Dave a avut erecție a făcut situația interesantă.*

***JP:** Stai... Tu ai avut erecție, Hux?*

***Breaker:** ^^^ Asta. Răspunde la întrebarea asta.*

***Huxley:** Am fost OK până s-a urcat pe mine, s-a apucat de sâni și s-a frecat de mine.*

***Breaker:** Pe toți dracii!*

***JP:** Ăsta a fost un curs? Mie îmi sună mai mult a distracție. Când pot să mă înscriu?*

***Huxley:** Ai probleme grave!*

***JP:** O spune tipul căruia i s-a sculat la un curs pentru gravide lângă un coleg.*

***Huxley:** Voi nu erați acolo. Nu aveți de unde să știți.*

***Breaker:** Măcar l-ai felicitat pe Dave pentru erecție?*

***Huxley:** De când se felicită bărbații între ei pentru o erecție?*

***Breaker:** Ar fi ceva frumos. O bătaie fermă pe spate și un compliment. „Faină erecție, frate!"*

***Huxley:** Dracu' știe de ce vorbesc cu voi!*

— Ce curs minunat, nu vi se pare? întreabă Ellie în timp ce linge înghețata cu mentă și fulgi de ciocolată dintr-un cornet mare.

— O, foarte drăguț! răspunde Lottie, deși știu că vocea ei e plină de sarcasm.

Nu a fost deloc un curs drăguț, la naiba! A fost un coșmar, din mai multe motive.

— Nu-i așa că Heaven e o instructoare grozavă? mă întreabă Dave. Mă ajută foarte mult să mă conectez la alt nivel. Eu și Ellie avem o relație mult mai solidă datorită ei.

— Da!

Mă trag mai aproape de Lottie, punându-mi mâna pe spătarul scaunului ei în timp ce împărțim un cornet de înghețată. Și când spun *împărțim*, vreau să spun că îl mănâncă singură pe tot.

— Heaven a fost grozavă. M-a făcut să mă gândesc la niște lucruri la care nu m-am gândit niciodată.

E adevărat.

Cu siguranță, m-a adus la alt nivel.

— Crezi că o să mai veniți la curs? întreabă Ellie cu optimism.

— Depinde de programul lui Lottie, îi răspund. Are o afacere start-up cu sora ei, așa că timpul e limitat.

— Serios? întreabă Dave, părând interesat. Care e...

Se uită la telefonul care vibrează pe masă.

— Fir-ar!

Cu o privire abătută, spune:

— E Gregory. Vrea să vizioneze una dintre proprietățile noastre și i-am spus să-mi scrie când e gata. Din păcate, trebuie să scurtez ieșirea la înghețată.

— Te înțelegem, îi spun, făcându-i din mână. Poate că ar trebui să plecăm și noi în curând. După ce terminăm înghețata, bineînțeles.

Dave sare de pe scaun și o ajută pe Ellie să se ridice.

— Da, bucurați-vă de ziua însorită! Sper să ne revedem în curând!

— Mi-ar plăcea la nebunie, gângurește Ellie. Îmi place mult de voi!

Împreună, ținându-se de mână, își iau la revedere și pleacă spre locul unde au parcat mașina.

În loc să mă desprind imediat de Lottie, îmi țin mâna exact unde e și întreb:

— N-ai de gând să împarți înghețata?

— Nu! îmi răspunde, apoi linge o bucată imensă din înghețata Rocky Road pe care am decis s-o luăm împreună. E doar a mea. Măcar atât poți să faci.

— Știi, nu doar tu ai suferit în gaura aceea neagră! șuier la urechea ei în timp ce-mi mențin o expresie și o postură neutră.

Dave și Ellie ar putea încă să ne vadă.

— Vorbești despre boașele tale umflate? întreabă Lottie cu un zâmbet malefic pe buze.

Da, poate puțin.

Boașele sunt umflate în ultimul hal acum.

Nu mă ajută nici faptul că mi-o imaginez întruna deasupra mea, frecându-se de penisul meu în timp ce se prinde de sâni...

— Lottie... Lottie, scumpo, tu ești?

Lottie devine brusc rigidă lângă mine când o blondă cu picioare lungi se apropie de noi. Îmbrăcată într-o fustă roz ca o gumă de mestecat și o bluză albă, femeia pare scoasă direct din *Blonda de la Drept.*

Lottie se îndreaptă pe scaun și își pune mâna pe coapsa mea. Mișcarea aceea, mâna care mă revendică, îmi spune un lucru important: orice ar fi persoana asta, Lottie are nevoie ca *eu* să-mi joc rolul.

— Angela, spune Lottie după ce înghite înghețata. Ce, ăăă, ce faci aici?

Angela? Adică... fosta prietenă care a concediat-o pe Lottie?

Angela se uită la mine, și observ clipa în care mă recunoaște, pentru că își trage ochelarii de soare mai jos și rămâne cu gura căscată.

Ignorând-o complet pe Lottie, mă întreabă:

— Huxley Cane, ești chiar tu?

Ar trebui s-o cunosc? Pentru că ea dă de înțeles că ne cunoaștem.

Mă foiesc pe scaun, lipindu-mă de Lottie în timp ce îi pun mâna pe umăr în loc s-o las pe spătar.

— Îmi pare rău, ne-am mai întâlnit? o întreb.

Lottie se apleacă spre mine. Limbajul trupului ei cere ajutor. O liniștesc, mângâind-o ușor pe umăr.

Angela dă din mână și spune:

— Ești așa de nostim! Ne-am cunoscut anul trecut la Stardom Gala. Eu eram zeița superbă în rochia violet lungă până în pământ.

Își dă părul peste umăr.

— Hm! replic, înclinându-mi capul. Chiar nu știu de unde să te iau.

Lottie pufnește încet pe nas, și sunt sigur că numai eu am auzit-o.

— Mă rog, au fost mulți oameni acolo în seara aceea.

Angela își pune mâna în șold.

— Ce nebunie să ne întâlnim acum!

Pe urmă, se uită la Lottie. Văd cum îi cad ochii pe brațul meu în jurul ei, pe apropierea noastră, și atunci îi pică fisa.

— Vai de mine, Lottie, voi doi sunteți... împreună?

Lottie se uită la mine, așa că profit de moment și ridic mâna în care ține înghețata, o duc la gură și mușc înainte să-i fac cu ochiul.

— Iar m-ai ascuns de prietenii tăi, iubito? Ce ți-am zis eu? Nu mai păstra secretul!

Lottie dă din cap.

Cu ochii la mine, spune:

— Da, suntem împreună.

— Iubito, suntem mai mult de atât.

Îi iau înghețata din mână și-i ridic mâna, afișând uriașul inel de logodnă. Îl sărut și spun:

— Ne căsătorim.

— Poftim? aproape țipă Angela. De când? Mie nu mi-ai spus nimic, Lottie!

Mă întorc spre Angela și, cu zâmbetul pe față, îi spun:

— Am fost ocupați. Nu-i așa, iubito?

Mă aplec și o sărut pe gât.

Lottie mă strânge mai tare de picior și spune:

— Da, foarte ocupați. Dar, da, suntem logodiți.

— Înțeleg, păi... nu pot să spun că nu mă simt jignită că nu mi-ai zis.

Uau, ce tupeu are!

— Asta se întâmplă când rupi legătura cu cea mai bună prietenă, Angela. Ea o ia drept un semn că trebuie să treacă mai departe.

Lottie îmi zâmbește și îmi oferă din nou înghețata ca să mai iau o gură.

— Am trecut mai departe.

Angela face un pas în spate, ducându-și mâna la piept.

— Lottie, cât de crudă ești! Și eu, care veneam să văd dacă nu vrei să luăm prânzul împreună într-o zi.

O, ce minciună ordinară!

— Chiar îți simțim lipsa la firmă. Poate găsim o soluție. Mai ales acum, că te întâlnești cu Huxley Cane, putem face un parteneriat.

Cu coada ochiului, o văd pe Lottie încleștându-și maxilarul. Se înfurie, și văd o altă latură a ei. Sigur, am enervat-o și eu, dar conversațiile acelea pe care le-am avut par aproape superficiale acum, prin comparație cu asta. Asta e furie adevărată. Vine din adâncul sufletului.

Și văd că vrea să sară la gâtului Angelei, ceea ce nu o va ajuta cu nimic, așa că intervin înainte să se întâmple.

— De fapt, am întârziat la o întâlnire, iubito,

Îmi iau brațul de pe umărul ei și o prind de mână.

— Sunt sigur că pe Angela nu o deranjează să stați de vorbă altă dată.

Îi arunc o privire Angelei.

— Nu, sigur că nu, spune ea cu ușurință. Nu vreau să vă rețin. Dar mi-ar plăcea să vorbim la un moment dat, Lottie. Mi-e dor de tine! Și știi cât de ocupată sunt. Mai gândește-te la reuniune! Are mare nevoie de amprenta specială a lui Lottie.

Flutură din degete spre Lottie și intră în magazinul de înghețată.

Lottie tace în timp ce stă pe loc, ținând înghețata, dar nu spune nimic. Nici măcar nu se mișcă.

Neștiind ce să fac, întreb:

— Deci ea e Angela?

Lottie se ridică și-mi dă înghețata.

— Putem pleca acum?

— Da, dacă asta vrei.

— Asta vreau, îmi spune, și, pentru prima dată de când o cunosc, o iau de mână nu pentru că joc teatru, ci pentru că simt că are nevoie de asta.

Clinchetul lingurilor în castroanele de supă e singurul sunet din sufragerie. Tăcerea e atât de asurzitoare, încât, dacă ar intra cineva, ar crede că a dat peste o înmormântare.

O înmormântare a respectului meu de sine.

Lottie nu mi-a vorbit mai deloc de când am plecat de la magazinul de înghețată. Nu pare furioasă, mai degrabă... îngândurată. Probabil își regretă deciziile, la fel ca mine.

Nu știu nici acum ce fel de curs a fost acela. Știu că Los Angelesul e un oraș puțin diferit de altele, dar să te freci unul de altul in fața unor străini în timp ce-ți imaginezi că-ți plantezi sămânța... e puțin prea mult.

Și pentru că a fost atât de ciudat, de deranjant, n-am idee ce să-i spun lui Lottie. Să-i cer scuze? Să o întreb dacă i-a plăcut? Să ne înscriu la încă un curs? Să aduc iar vorba de Angela?

— Cum e supa? întreabă Reign, intrând cu un coș de biscuiți.

— Delicioasă, îi spun.

— Foarte bună, adaugă Lottie. Sunt chifle făcute în casă?

— Da, răspunde Reign. Cu arpagic și brânză cheddar.

— Chiar o să mă servesc, spune Lottie și ia una din coș, zâmbind.

OK! E într-o stare mai bună decât atunci când am plecat de la magazinul de înghețată.

Așadar, hotărăsc să-mi încerc norocul cu ea.

— Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat cu Angela?

Își ridică ochii la mine.

— Nu!

— Pentru că mi se părea că...

— Am spus *nu*, Huxley! se răstește la mine.

OK, am reținut. Nu-i place să vorbească despre Angela. Am înțeles. Încerc altă abordare:

— Dave mi-a spus că Ellie spera să mergi cu ea la cumpărături într-o zi. Pentru lucruri de copii.

Nu se uită la mine, nici măcar în treacăt.

— A spus că vrea să își comande pompe de alăptat.

— O!

Rahat, nu sună deloc distractiv! N-am idee ce înseamnă asta, dar simt deja că Lottie n-ar fi interesată.

— A spus când?

— Într-o zi săptămâna viitoare.

Rupe o bucată de biscuit și o bagă în gură.

— O să te duci?

— Am de ales? După ce s-a întâmplat în după-amiaza asta, sunt destul de sigură că ne-am împrietenit cu Ellie și Dave pe viață.

Își mai bagă o bucată în gură.

— Când ne strângeam saltelele de yoga, Ellie mi-a spus că a avut orgasm când Dave se freca de ea.

Se șterge nonșalant la gură.

— Înțelegi în ce fel te afectează chestia asta? Să știi că cineva la câțiva metri de tine a avut orgasm în timp ce logodnicul se freca de ea la un curs pentru gravide?

Într-un final, se uită în ochii mei.

— Nu mă simt prea bine, Huxley.

— Păi, ești în compania potrivită, pentru că eu, unul, nu o să-l mai pot vedea niciodată pe Dave cu aceiași ochi după ce a stat mândru cu erecția la vedere.

— Mă mir că nu i te-ai alăturat.

Mai ia o lingură de supă și soarbe.

— Știi tu, pentru că pare să-ți placă să fii cel mai bun în toate. Ar fi fost amuzant să văd cine era mai tare.

— Ce s-a întâmplat azi a fost complet lipsit de profesionalism și n-am de gând să repet figura.

— Știam eu!

Clatină din cap.

— Ce știai? o întreb.

— Că îți intra bățul în fund tot mai adânc când eram la curs.

— Vrei să spui că ți-ar plăcea să mai mergi la cursul ăla?

— Absolut deloc, dar o putem considera experiență de viață. Nu e nevoie să fii atât de rigid tot timpul, fără nicio aluzie.

— Nu sunt rigid tot timpul, îi spun. Doar că nu-mi place să se frece cineva de mine în fața unui partener de afaceri, doar că să-i văd pe urmă erecția acelui partener.

— Nu s-a excitat că te-a văzut pe tine că te frecai.

Mă ciupesc de rădăcina nasului.

— Știu asta! O adăugam doar la „experiența" zilei de azi, îi spun, mimând ghilimelele. Chiar tu ai spus că nu te simți bine. Atunci, de ce mă cerți pe mine?

— Nu te cert, îmi spune și respiră adânc, lăsându-se pe spătarul scaunul. Știi, nu cred că merge chestia asta.

— Pardon? întreb, cu o voce panicată.

— Asta.

Arată între noi doi.

— Nu pare că suntem pe aceeași lungime de undă, și, inceră să fiu, m-am săturat să mă cert cu tine tot timpul.

— Crezi că mie îmi place să mă cert cu tine?

— Cred că îți face plăcere să mă înfurii. Măcar atâta ucru e adevărat după seara trecută.

— Alte lucruri îmi fac plăcere, îi spun, ridicând dintr-o sprânceană, pentru că mi-a plăcut la nebunie să-mi bag degetele în ea.

Își dă ochii peste cap și-și pune mâinile pe masă.

— Cred că faptul că luăm cina împreună e prea mult. Forțăm un lucru pe care n-ar trebui să-l forțăm.

Mă aplec spre ea și vorbesc încet:

— Nu forțăm nimic. Jucăm o afurisită de piesă de teatru. Continui să șoptesc: Cinele nu sunt ca să petrec timp cu tine, ci ca să păstrăm iluzia.

— Chiar crezi că Reign ar spune ceva? Că nu luăm cina împreună? Pare un tip cumsecade și de încredere. Din păcate, încă nu te-a otrăvit.

Ce drăguț!

— Nu e vorba că ar spune intenționat ceva. Ar putea comenta în treacăt despre faptul că nu luăm cina împreună, altcineva ar putea să afle și apoi denaturează tot pentru un articol vândut porcăriilor de tabloide. Când ești într-o poziție ca a mea, trebuie să fii conștient ce fel de informații pot scăpa, chiar dacă sunt nevinovate.

— Îh! geme ea și își încrucișează brațele pe piept. Dar nu știu cât o să mai pot suporta, Huxley.

Ochii ei par epuizați când se uită la mine, moment în care îmi dau seama că poate are dreptate. Chiar e epuizant să te dai în spectacol, să te asiguri permanent că spui ce trebuie. Sunt obișnuit să mă prefac că sunt altcineva, așa

m-am purtat mereu în jurul asociaților mei. Profesional, stăpân pe mine, atent, concentrat. Dar, în realitate, sunt ca orice alt bărbat care nu vrea decât să se relaxeze, care glumește, tachinează, se distrează. Pentru un om care nu e obișnuit să se prefacă, este epuizant, mai ales când nu riști felul tău de a-ți câștiga pâinea, ci pe al altcuiva.

— Cât mai poți să faci chestia asta? o întreb, devenind serios.

Își întoarce ochii spre mine.

— Ce vrei să spui?

— Dă-mi o perioadă! Pot să-l sun mâine pe Dave, să văd dacă vrea să ne întâlnim. Să vorbim despre afacere. Voiam să mai insist puțin pe prietenia asta înainte să aduc vorba de afaceri, dar îți înțeleg nevoia de a termina odată.

— Păi, nu știu.

Are o privire derutată.

Dau din cap.

— O să vorbesc mâine cu frații mei.

Mai iau o lingură de supă și sorb, retrăgându-mă în sinea mea.

Ea nu se mișcă, doar stă pe loc și se uită la supă, lăsând-o neatinsă.

După câteva minute de tăcere, îmi spune:

— Știi ce ar fi de ajutor?

— Ce? întreb, îndreptându-mi atenția spre ea.

— Unul dintre motivele pentru care am fost de acord cu treaba asta a fost că, atunci când luam cina la Chipotle, păreai un om cu care m-aș putea înțelege, dar undeva, pe traseu, chestia asta s-a schimbat.

— Nu pot schimba cine sunt.

— Asta e problema. Nu știu cine ești. Și nici tu nu știi cine sunt.

— Nu credeam că te interesează să mă cunoști la un nivel personal, dat fiind că avem o relație strict de afaceri.

Ea scoate un geamăt.

— Doamne, tu și afacerile tale afurisite! Ce-ai zice să lași mentalitatea asta de *business* deoparte pentru o clipă și să mă cunoști pe mine? Poate în felul ăsta mi-ar fi mai ușor la ieșirile astea cu tine. Mai ușor să mă prefac, pentru că nu m-aș mai simți ca și cum m-aș freca de un străin la un curs pentru gravide.

Mă gândesc la ce îmi cere și nu e deloc mult. Dar știu că am ridicat un zid în jurul ei. Dacă o cunosc mai bine, o să-mi placă și mai mult de ea. O simt. E genul de fată care mi-ar putea atrage atenția cu ușurință și m-ar ține agățat. Nu asta caut, să fiu cucerit, să încep vreo relație. Nu am răbdarea necesară să mă concentrez la așa ceva, nici nu sunt pregătit să-i acord cuiva timpul meu. Sunt prea egoist în acest moment. Prea concentrat pe carieră, pe scopurile mele.

Dar am nevoie de ea.

Futu-i, câtă nevoie am de ea!

Am nevoie de ea să mă ajute să închei tranzacția, iar dacă asta înseamnă să schimb macazul și să o las să mă cunoască mai bine, atunci, băga-mi-aș, asta trebuie să fac!

— Bine! îi spun. Două întrebări în timpul zilei. Două la cină. Ar trebui să fie de ajuns.

— De ajuns? Parcă ai fi Mary Poppins, cuviincios și altele.

— Accepți propunerea?

Ridic dintr-o sprânceană.

— Spui că întrebările astea pot fi puse în fiecare zi?

— Da! Îți convine?

Lottie clatină amuzată din cap.

— Nu mă așteptam să fie atât de formal, dar cred că trebuie să mă descurc și așa. Cine începe?

Mă șterg la gură cu șervetul.

— Tu!

— Chiar acum?

— Nu asta vrei? o întreb, încercând să-mi ascund nervii.

— Păi, sigur. Cred că nu eram pregătită să fii atât de deschis.

— Nu sunt chiar atât de ticălos, Lottie.

Strâmbă din buze, arătându-mi că e de altă părere.

— OK, bine, cred că o să încep cu întrebările!

Mă privește în ochi.

— De ce e afacerea asta cu Dave atât de importantă, încât mergi așa de departe s-o închei?

Ar fi trebuit să știu că nu-mi va pune întrebări ușoare. Foindu-mă în loc, mă întorc încet spre ea și-mi pun brațul pe spătarul scaunului.

— De fapt, e destul de simplu. Când mă hotărăsc că vreau ceva, caut să-l obțin indiferent de situație. Dave are trei proprietăți care ar fi extrem de bune pentru compania noastră. Nu vrea să le vândă doar ca să facă bani, vrea să se asigure că ajung la persoana potrivită. Eu vreau să fiu persoana aceea.

— Pare atât de... agresiv!

— Când te ocupi cu dezvoltarea proprietăților comerciale, trebuie să fii agresiv. Nu poți sta mult pe gânduri. Trebuie să știi ce se vinde, unde se vinde și ce potențial are locul. Eu, Breaker și JP stăm mereu cu ochii și urechile ciulite, în timp ce dezvoltăm proprietățile existente ca să facă în continuare bani pentru noi. Proprietățile lui

Dave ar însemna o oportunitate grozavă pe care nu o pot scăpa din mână doar pentru că nu mă cunoaște ca om. Chestia asta nu-mi convine.

Lottie dă aprobator din cap.

— Înțeleg de ce pare logic. N-aș merge atât de departe ca tine, dar înțeleg.

Ostilitatea din vocea ei a mai scăzut și i s-a mai descrețit fruntea. Nu-mi place să recunosc, dar poate că ideea asta cu întrebările nu a fost chiar atât de rea.

— Acum vrei să pun eu o întrebare?

Încuviințează din cap.

— Da, dă-i bătaie!

OK, dacă începe în forță cu o întrebare grea, la fel fac și eu.

— De ce ți-e atât de rușine să le spui mamei tale și lui Jeff că ai fost concediată?

— Ar fi trebuit să mă aștept la asta, dat fiind ce te-am întrebat eu.

Oftează.

— Am crescut cu Angela, patroana de la Angeloop, blogul de lifestyle. Îi dă bătăi de cap lui Gwyneth Paltrow de la Goop. Noi când eram, când nu eram prietene.

— Ce înseamnă asta? o întreb. În ce mă privește, ori suntem prieteni, ori nu!

Lottie clatină din cap.

— Nu și cu Angela. Avea câte o prietenă în fiecare săptămână, ca un fel de aroma săptămânii. Nu era nicio problemă pentru ea să treacă de la o prietenă la alta și, când se sătura de una, trecea la următoarea, care devenea noua ei cea mai bună prietenă. Crescând într-un oraș bogat cu un venit mic, Angela mi se părea fascinantă.

Știu că sună ridicol, dar, când ești copil, lucrurile strălucitoare sunt distractive. Angela avea toate acele lucruri strălucitoare și ne distram grozav împreună. Mergeam la școală cu BMW-ul ei, petreceam săptămâni întregi la ea acasă, dând petreceri la piscină, și pe urmă, într-o zi oarecare, nu mai eram persoana la care apela. Era chinuitor, toxic, și totuși o primeam mereu înapoi din cauza felului în care ne distram.

— Înțeleg, îi spun. E definiția toxicității.

— Știu, asta mi-a spus și mama. Mama o urăște, de fapt. Așadar, când am absolvit școala cu diplomă în afaceri, iar Angela mi-a oferit un job la start-upul ei, mama a fost extrem de sceptică pentru că îmi uneam forțele cu o persoană când caldă, când rece.

— Un sentiment firesc.

— Da, probabil. Mama avea dreptate. Mi-a spus o dată ceva ce mă lovește acum mai mult decât a făcut-o atunci: „S-a purtat cu tine cu dispreț și cu o cruzime desăvârșită *ca prietenă* de-a lungul relației voastre, Lottie; așadar, cum crezi că o să aibă impresia că te poate trata în afaceri?"

— La fel, nu?

— Da! Dar aveam puține variante. Puteam lucra undeva care se asemăna vag cu domeniul în care voiam să fiu sau puteam lucra pentru Angela, să creștem afacerea și să preiau controlul. Mi-a oferit un salariu mic pentru început și a spus că, după un an, dacă o ajutam să-și crească afacerea, avea să-mi dea mărirea meritată. Am considerat că e o situație sigură. Mama, Jeff și sora mea au spus să n-o fac, că nu pot avea încredere în Angela. Dar am făcut-o și am excelat. Am dezvoltat afacerea aceea în ceea ce este

acum. Am avut o contribuție majoră ca s-o fac cunoscută pe Angela peste tot. Și când a venit timpul pentru mărire...

— Te-a concediat.

Clatin din cap.

— Și eu sunt destul de necruțător când e vorba de afaceri, dar în niciun caz n-aș face așa ceva. Recunosc un angajat bun când îl văd și, în loc să-l elimin, mă asigur că se dezvoltă. S-ar descurca mult mai bine sub aripa mea decât a unui competitor. Presupun că Angela s-a simțit amenințată și a vrut să scape de tine înainte ca altcineva din companie să-și dea seama de valoarea ta.

— Probabil.

Se uită la mâinile ei împreunate.

— În orice caz, mi-a fost prea rușine să le spun mamei și lui Jeff. N-am vrut să aud „ți-am zis eu", așa că de-asta am ajuns să stau aici, cu tine. Din disperarea de a-mi salva onoarea.

— Înțeleg nevoia de a-ți apăra reputația. Cred că e unul dintre motivele pentru care am o abordare atât de agresivă cu Dave. Toți cei din branșă știu că urmăresc proprietățile și că obțin ce vreau, dar Dave îmi dă bătăi de cap, iar asta îmi pătează reputația.

— Nu poți câștiga mereu.

— Ba da! îi spun. Eu câștig întotdeauna.

— Mă bucur că ai o perspectivă iertătoare.

Scot un chicotit ușor.

— Care e a doua ta întrebare?

Înclinând capul pe o parte și studiindu-mă, mă întreabă:

— Pari atât de rigid tot timpul, încât îmi vine greu să-mi imaginez că te distrezi, așa că întrebarea mea e ce îți place să faci de distracție?

Îmi trec mâna peste obraz.

— Când am o secundă liberă să respir, îmi place să merg la meciuri de baseball.

— Lasă-mă să ghicesc – stai pe locurile cu perne.

— Nu aş accepta ceva mai puţin.

— Ştiu că e încă o întrebare, dar să-i spunem întrebarea 2a.

— O trec cu vederea, îi răspund.

— Ai o echipă preferată?

Clatin din cap.

— De fapt, nu, ceea ce pare ciudat. Îmi plac câteva dintre echipele din California, îmi place să merg pe nişte terenuri şi să văd cum diferă faţă de altele şi urmăresc un bun prieten din facultate. Anul ăsta se retrage, e în turneul de adio.

— Ooo, întrebarea 2b, cine e prietenul tău?

Pufnesc în râs.

— Penn Cutler. Joacă la Chicago Bobbies, dar am fost la facultate împreună. A avut un drum greu în prima ligă, dar arată bine în ultimul sezon.

— Va trebui să-l caut. Dar... baseball, atât? E singurul lucru care îţi place?

— Nu, îmi place să stau cu fraţii mei! Îmi plac zilele la piscină. Jocurile simple, aruncarea cu inele, cu saci umpluţi cu bile, mersul la plajă. Nu sunt surfer, dar eu şi băieţii jucăm fotbal pe plajă destul de des.

Ridic din umeri.

— Ne relaxăm când avem ocazia.

Clipeşte de câteva ori şi râde, clătinând din cap.

— N-aş fi crezut niciodată că-ţi place să joci fotbal pe plajă. M-am gândit că eşti omul care stă şi fumează în

camere îmbrăcate în stejar, purtând un smoching cu logo, cu trabucul în mână, vorbind despre bursă și despre cum ți-o trage Dow[1]. Că ești genul care merge la operă și îi place. Genul care ia lecții de pian în timpul liber pentru că trebuie să fie bun la toate.

— Am învățat să cânt când eram tânăr.

— Normal că ai învățat! Dar fotbal pe plajă, asta e o activitate de oameni normali. Acum o să-mi spui că îți place să mergi la concerte.

— Îmi place, îi spun. Trebuie să fie muzica potrivită, însă. Nu o să mă duc la concert la Bruno Mars, dar să zicem că, dacă vin Foreigner în oraș, cu siguranță o să iau bilete.

— Nu, în niciun caz, nu te văd făcând asta. Nu te văd la concerte. Și, dacă te duci la concerte, probabil ești tipul ăla țeapăn, cu berea în mână, care nu se mișcă, nu cântă, nici nu zâmbește.

— Ai fi surprinsă.

M-a relaxat cu întrebările astea și nu mă simt prea confortabil. Sunt... precaut din fire, necruțător la nevoie. Dar avându-i pe frații mei drept cei mai buni prieteni, am devenit reticent la alții. Și iat-o pe Lottie, hotărâtă să mă cunoască mai mult decât sunt dispus.

— Foarte interesant!

Are zâmbetul pe buze, și e o expresie atât de sinceră, încât mă mir că doar de atât avea nevoie. O conversație, ceva atât de simplu.

— OK, e rândul tău, ultima întrebare.

După ce mă gândesc puțin, o întreb în cele din urmă:

— Concertul ideal la care ai merge?

[1] Dow Jones Industrial Average – unul dintre cei mai cunoscuți indici bursieri din lume (n. tr.).

— La un artist mort sau viu?

— Ambele, îi răspund.

— Dacă aş putea să-l readuc la viață pe Freddie Mercury, mi-aş da sufletul s-o pot face. Să-l văd în viață, să-l văd pe scenă... Doamne, ar fi visul suprem! Dar să văd pe cineva viu... hm, chiar acum... probabil Fleetwood Mac.

Surprins, îi spun:

— Nu mă aşteptam la răspunsul ăsta. Din tot ce mi-ai spus, aş fi crezut că o să spui Foreigner.

— Adică, ei sunt în top, dar sunt obsedată de Stevie Nicks şi noile colaborări pe care le-a avut cu Miley Cyrus... Ooo, cât de bune! Şi e o muzică relaxantă, ştii? Poţi să o asculţi într-o zi ploioasă sau când eşti la plajă. Şi „Dreams"...

Îi apare zâmbetul pe față.

— Cred că e piesa ideală pe care să te săruți. Ritmul, atmosfera ei. E atât de frumoasă! Eşti fan Fleetwood Mac?

Dau aprobator din cap.

— Da! Mai ascult uneori când lucrez.

Lottie ridică mâna, uimită.

— Asculţi muzică atunci când lucrezi?

— În fiecare zi.

— Uau!

Mă împinge în umăr.

— Vezi? De asta aveam nevoie. Să te văd purtându-te omeneşte.

Scoate un oftat adânc.

— Mă simt mai bine.

Îşi ia lingura şi începe iar să mănânce supă.

— Te simţi mai bine? Aşa de uşor?

— Da! Ar trebui să ştii, Huxley, că sunt destul de uşoară.

— Da... am aflat asta aseară.

— Şi ia te uită... mai face şi glume. Incredibil!

Capitolul paisprezece

LOTTIE

MĂ UIT LA CEAS SĂ VĂD CÂT E ORA. ABIA TRECUT DE unu. Azi am luat prânzul devreme, întrucât Kelsey avea o întâlnire la unu și jumătate cu un potențial client. În ultima oră și jumătate am lucrat la website, așa că aveam nevoie de o pauză.

Lăsându-mă pe spate pe scaunul incomod de la masă – vom avea nevoie de un spațiu de birou la un moment dat, nu doar de garsoniera micuță a lui Kelsey –, iau telefonul și deschid mesageria cu Huxley.

Ieri a fost un adevărat montagne russe. Într-o clipă, sunt impresionată de el și de felul în care s-a ținut de cuvânt și a reprogramat întâlnirea cu Kelsey, fără a pune la socoteală ce am aflat despre cum a avut grijă de angajații lui, contrazicând impresia pe care mi-o formasem în ce-l privește. În clipa următoare, mă duce la un curs ciudat pentru gravide care m-a scos total din zona mea de confort. Nu m-a ajutat nici faptul că nu s-a lăsat deloc în voia momentului. Asta a

fost partea cea mai rea – dacă ar fi râs cu mine de-a lungul acelei experiențe neplăcute, ar fi fost un moment memorabil, dar el a fost ca un robot, înrăutățind situația și mai mult. Și apoi am dat nas în nas cu Angela.

Doamne, ar putea fi mai îngrozitoare de atât?

O disprețuiesc.

Ce tupeu a avut să spună „trebuie să găsim o soluție", când a văzut că eram împreună cu Huxley Cane – știu, ne prefacem, și totuși! În ultima vreme, Angela și-a dat arama pe față. Dar mai rău decât întâlnirea cu ea a fost felul în care a reacționat Huxley.

A fost protector.

M-a apărat.

A controlat situația.

Bărbatul pe care l-am disprețuit în ultima săptămână a fost alături de mine, fără măcar să i-o cer. Cred că niciodată n-am fost mai confuză ca acum.

Dar când ne-am întors la mașină s-a transformat iar în robot.

Cu umerii încordați, strângând cu putere de volan. M-a dat la o parte cât ai clipi.

Și habar n-am de ce.

Personalitatea aceea de robot și-a făcut apariția și la cină. N-am mai suportat; mă săturasem și aproape l-am lăsat baltă.

Schimbător cum este, s-a aruncat și mi-a arătat din nou personalitatea generoasă, cea pe care am văzut-o la Chipotle.

Și mi-a oferit două întrebări pe zi și două pe seară, ceva la care nu mă așteptam. Nu sunt sigură dacă mă credea în stare să le pun, dar sunt. Lucrurile vor fi mult

mai ușoare dacă reușesc să-l cunosc mai bine. Mă voi simți mai confortabil și, așa cum spunea Kelsey, poate vom deveni mai credibili în acest fel.

Îi trimit un mesaj.

Lottie: *Ce asculți acum?*

Mă mir văzând punctele apărând lângă numele lui.

Huxley: *„The Chain"– Fleetwood Mac. Mi-ai stârnit cheful ieri. I-am ascultat toată ziua.*

Zâmbesc în sinea mea și-i răspund.

Lottie: *Și eu. Tocmai am cântat în gura mare „Rhiannon". Mouse-ul a fost microfonul meu și am folosit lanterna de la telefon pentru atmosferă. Ai făcut și tu la fel?*

Huxley: *Nu!*

Lottie: *Pași mici, presupun. Haide, pune-mi una din întrebările de peste zi!*

Huxley: *Asta se întâmplă acum?*

Lottie: *Da, ai spus două întrebări ziua, două seara. Așa că, dă-i drumul!*

Huxley: *Cea mai mare prostie pe care ai făcut-o în facultate?*

Lottie: *Întrebare din trecut. OK, hm... Ei bine, nu prea făceam prostii în facultate. Știu că pare c-aș avea niște povești grozave de spus, dar nu am prea multe, doar una singură mai răsărită.*

Huxley: *Care anume?*

Lottie: *Era un bar în care mergeam des, Chicken Leg. Era o bombă. Acceptau orice fel de act de identitate și puneau unele dintre cele mai frumoase cântece din lume, și când spun cele mai frumoase cred că știi la ce mă refer. Rock de modă veche. Într-o seară au avut concurs de playback cu tricouri ude. Premiul era de o mie de dolari.*

***Huxley:** Cred că-mi dau seama încotro bați.*

***Lottie:** Nu prea am cu ce lucra în partea de sus, dar am purtat cel mai subțire tricou pe care îl aveam, fără sutien, și, când a fost rândul meu să fac playback pe „Don't Stop Believin'", mi-am udat sânii cu apă și m-am dezlănțuit. În seara aia, am plecat mai bogată cu o mie de dolari.*

***Huxley:** Ce-ai făcut cu banii?*

***Lottie:** Am plătit amenzile de parcare adunate pentru că eram leneșă și parcam în locuri interzise la școală.*

***Huxley:** Ce mod nefericit de a cheltui banii!*

***Lottie:** Oricum i-aș fi dat pe facturi.*

***Huxley:** Ai lucrat în timpul facultății?*

***Lottie:** Asta e a doua întrebare?*

***Huxley:** Da!*

***Lottie:** Atunci, da! Am fost ospătăriță la un restaurant. Câștigam bani frumoși, dar programul era lung, clienții erau groaznici și duceam înapoi la bucătărie cel puțin o friptură pe săptămână pentru că era prea crudă. Dar le serveam cina oamenilor bogați și plăteau bine. De asta nu mă înec în datorii. Mă rog, de asta și datorită ție...*

***Huxley:** Să ai credite de studii de doar treizeci de mii de dolari când ai absolvit în urmă cu un an? Nu e rău deloc, de fapt.*

***Lottie:** Dar când nu ai nimic, treizeci de mii înseamnă mult.*

***Huxley:** Înțeleg. Care e a doua întrebare?*

***Lottie:** Ce joc de societate îți place cel mai mult?*

***Huxley:** Nu am unul preferat.*

***Lottie:** Ce răspuns plictisitor! Trebuie să fie vreun joc pe care îți place să-l joci.*

***Huxley:** Nu joc jocuri de societate.*

Lottie: De cărți?

Huxley: Uno?

Lottie: E o întrebare sau un răspuns?

Huxley: Răspuns. E singurul lucru la care m-am gândit. Breaker ne pune să jucăm Uno Attack câteodată. E distractiv.

Lottie: Oooo, îmi place Uno Attack! Când cărțile astea te scuipă, e opera diavolului! Bun răspuns, Huxley. Îl accept.

Huxley: Mă bucur! Acum mă întorc la treabă.

Lottie: Ne vedem la cină!

— Tu ai cerut chestia asta? întreb după ce Reign iese din cameră.

Huxley, care arată deosebit de chipeș într-o cămașă neagră, își așază un șervet în poală, apoi întinde mâna după sosul de hrean făcut în casă.

— Mi-ai făcut poftă de friptură. Sper că a ta nu trebuie trimisă înapoi.

— Ce obraznic! îi spun.

Își toarnă sos peste friptură și îmi întinde vasul. Degetele noastre alunecă unele peste altele și, nu știu de ce, dar atingerea lui îmi stârnește un val de dorință în sus, pe braț, și direct în inimă. De unde și până unde?

Dregându-mi vocea, îi spun:

— Dar arată foarte bine. Cartofi noi și... ce ziceai că e chestia aia verde? întreb.

— Broccolini.

Dă răspunsuri scurte, tăioase, ceea ce mă face să mă gândesc la un singur lucru – trebuie să-l încălzesc iar dacă vreau să fie atent ca mai devreme. Părea destul de deschis

în mesaje, dar în persoană ține garda ridicată. Partea bună este că știu că o pot da jos cu puțină încurajare.

— Broccolini pare ceva desprins dintr-o carte de Dr. Seuss.

— E bun.

— Ce-i asta de deasupra? întreb, încercând să văd dacă dă răspunsuri mai elaborate.

— Vinegretă de muștar.

Huxley își taie friptura.

— O-K...

Îmi frământ creierii să mai găsesc ceva de spus, când începe:

— Am luat azi legătura cu Dave, așa cum am promis. L-am rugat să stabilească o întâlnire ca să discutăm despre afaceri.

O, fir-ar, am uitat c-a zis că asta avea de gând, chiar și după ce a recunoscut că și-ar dori să mai aibă puțin timp să dezvolte prietenia asta lor. Mă simt vinovată. Am avut un moment de slăbiciune aseară când i-am spus că m-am săturat. Eram frustrată, și pe bună dreptate, din pricina individului introvertit cu care interacționam. Dar frustrarea s-a transformat în altceva aseară – în apreciere.

Apreciere pentru felul în care s-a relaxat și i-a dat o șansă ideii mele fără vreun gând sau privire nemulțumită.

— Nu era nevoie să-l suni, îi spun. Aseară aveam o stare proastă. N-ar fi trebuit să-ți spun că sunt pregătită să termin.

Îmi ridic ochii la el.

— Îmi pare rău!

— E în regulă! Trebuie să ne ocupăm de afacere, răspunde destul de glacial. Va încerca să-și facă timp pentru

mine săptămâna asta. Când o face, voi avea grijă să-i spun că ești ocupată și nu te poți întâlni cu Ellie.

— Huxley, nu e nevoie să faci asta. Am semnat un contract. Pot să ies cu Ellie.

Ochii lui se opresc asupra mea și îmi spune cu asprime:

— E în regulă!

Nu pare a fi „în regulă".

Și, uite așa, conversația s-a terminat! Exact când credeam că începe să se mai deschidă față de mine, redevine taciturn. Nu cred că voi înțelege vreodată schimbările astea de dispoziție sau de ce le are, probabil pentru că nu mă lasă să mă apropii atât cât să înțeleg de ce se poartă așa.

Dar cred că așa e în „afaceri", nu?

M-am săturat de chestia asta! De termenul ăsta. De când au devenit afacerile atât de impersonale? Când mama a avut prima firmă de curățenie, înainte să fie angajată ca senior manager pe postul actual, nu era niciodată rece. Era caldă, prietenoasă. Era unul dintre motivele pentru care o iubeau clienții atât de mult, pentru că avea mare grijă de ei, pentru că de fapt nu era... indiferentă. Deși, ca să spun drept, afacerea mamei însemna să le *ofere* clienților, pe când a lui Huxley presupune să achiziționeze.

Dar asta nu explică de ce Huxley simte nevoia să se poarte așa.

Să vedem dacă pot să-l relaxez cum am făcut aseară.

— E timpul pentru întrebări – ești gata?

Ridică dintr-o sprânceană și se uită la mine. Pentru o fracțiune de secundă, cred că o să-mi refuze satisfacția de a renunța la fațadă din nou, dar își întoarce din nou ochii la friptură și taie o bucată.

— Sunt gata!

Frate, o să fie greu să-l scot din carapace în seara asta! Trebuie să fie o întrebare bună, una care să-l facă să vorbească.

Hm...

Ceva care să-i stârnească într-adevăr cheful de vorbă.

Ceva care să-i facă plăcere.

M-am prins!

— Dacă ai avea o barcă, unde ai merge?

O întrebare simplă, care lasă loc pentru explicații.

— Am o barcă. Un iaht, dacă e să respectăm terminologia.

O, hm!

— Serios? întreb, luată prin surprindere.

Adică, normal că are un iaht, e un miliardar care trăiește aproape de ocean. De ce n-ar avea un *iaht*? Ar fi ca... hm... un cavaler fără cal. Sigur, funcționează. *Mă rog, și sabie, bineînțeles.*

— Da, eu și frații mei îl împărțim, pentru că ni s-a părut o prostie să avem toți iahturi, mai ales că nu îl folosim prea des.

De bun-simț.

— OK... și dacă ai putea merge oriunde cu iahtul, unde te-ai duce?

— În Alaska.

— Alaska? întreb, simțindu-mă și mai șocată de răspunsul lui. De ce Alaska? Credeam că o să spui Mediterana, știi, pentru că în mintea mea acolo se duc toți oamenii bogați.

— Alaska, pentru că e splendid acolo. Munții maiestuoși îmbrăcați în zăpadă, apele albastre, pinii înalți și animalele sălbatice.

Dă din cap.

— Mi-aș petrece timpul acolo, explorând.

— Stai puțin, vrei să spui că ești genul care renunță la costum pentru bocanci de munte?

— Asta e a doua întrebare? îmi spune.

— Consider-o 1a! îi răspund, zâmbind.

Un rânjet minuscul apare în colțul stâng al gurii lui, apoi continuă:

— Îmi plac excursiile în natură.

— Nu era pe lista lucrurilor pe care le faci de distracție.

Ridică din umeri.

— Păi, e unul dintre lucrurile care îmi plac. Sunt câteva trasee decente pe aici, mai ales pe dealuri. Eu și băieții încercăm să ieșim în natură în weekend, în timpul lunii. N-am mai fost de ceva vreme, știi cum e viața. Dar da, aș merge cu iahtul în Alaska și m-aș plimba pe munte, aș urmări balenele, aș sta la cort.

— Și de ce nu te duci?

— Timpul, îmi răspunde. Timpul e întotdeauna un factor.

— Dar ai putea să te retragi chiar acum, întrucât dispui de mai mulți bani decât ai nevoie pentru tot restul vieții, așa că de ce să mai continui?

Taie o bucată de carne și o străpunge cu furculița. Când ochii lui întunecați mă privesc, simt că mi se taie respirația. Intensitatea lor mă dă peste cap.

— Nu ne putem opri, pur și simplu, din ceea ce facem. Mulți oameni depind de noi să-și câștige existența. Să-și câștige *pâinea*. Până nu voi simți că am găsit pe cineva care să se ocupe de afacere cât suntem noi plecați, voi munci pentru oamenii care muncesc pentru mine.

Dacă cineva din afară l-ar asculta pe Huxley și i-ar auzi tonul tăios și răspunsurile scurte, ar crede că omul

ăsta e lipsit de suflet, dar apoi îți dă un astfel de răspuns. Are toți banii de care ar putea avea nevoie un om, ar putea să plece undeva în lume, să termine pentru totdeauna cu munca, dar el consideră că le datorează oamenilor timpul lui, pentru că și ei i-au dat lui timpul lor.

Asta mă impresionează mai mult decât mă așteptam.

— E un răspuns plin de bunătate, Huxley. Mă faci să cred că există o inimă sub cămașa aia frumos călcată.

— E acolo unde trebuie să fie.

Ia o gură de apă și întreabă:

— Cel mai frumos loc in care ai fost în vacanță?

— Ooo, o să fii foarte dezamăgit! Noi nu prea mergeam în vacanță în copilărie. Mama nu avea bani, dar când reușea să pună deoparte, îi foloseam pentru o zi grozavă la Disneyland. Mama ne răsfăța. Ajungeam devreme, înainte să se deschidă parcul, mâncam tot ce ne doream, ne dădeam de două ori în caruseluri, uneori de trei ori, și stăteam până se închidea. Unele dintre cele mai frumoase amintiri ale mele sunt la Disneyland. Sîngura vacanță în care am fost vreodată a fost la Parcul Național Redwood. Am mers cu cortul. Nu suntem amatoare de sălbăticie, dar a fost distractiv. Am încercat să pregătim mâncarea la foc, am trăit cu nalbe și am jucat cărți tot weekendul, când nu ne minunam de copaci. A fost foarte amuzant.

— Așa pare. Mereu mi-a plăcut să merg cu cortul.

— Lasă-mă să ghicesc – cu frații tăi.

Dă din cap.

— Da, facem totul împreună.

— Asta e și senzația mea. Știi, nu am fost prezentați oficial, dar presupun că știu despre mine.

— Așa e.

— Păi, poate vineri putem face cunoștință.

— Se poate aranja.

Mușcă din friptură, și mă uit cum i se mișcă maxilarul ferm în sus și în jos. OK, nu știu de ce, dar mi se pare sexy. Da, cred că o iau razna.

— E rândul tău să pui o întrebare.

— Exact, îi spun, întorcându-mă la farfuria mea. Hm... Care e fratele tău preferat?

Chicotește.

— Acolo bați, nu?

— De ce nu? Trebuie să fiu pregătită când îi întâlnesc.

— Dacă ar fi să aleg, aș zice că sunt mai apropiat de JP. Suntem apropiați și ca vârstă, dădeam mereu amândoi de necaz și am lucrat mai mult împreună ca să construim compania. Probabil tot la el aș apela dacă aș avea nevoie de cineva să mă scoată din închisoare pe cauțiune.

— Închisoare? De ce mergi la închisoare?

— Am făcut prostii când eram copii.

— De pildă? întreb.

Clatină din cap.

— E o întrebare pentru altă zi. Ți-ai făcut norma. Și nu încerca tâmpenia aia cu 2a, 2b, ai folosit-o deja!

— Ei, dar știi să strici cheful omului!

— Joc jocul așa cum a fost stabilit. E rândul meu!

Ia paharul cu apă și bea o gură. După ce îl pune jos, pare nesigur.

— Nu știu exact cum să întreb fără să pară dezagreabil, dar ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

— Nu e dezagreabil. A părăsit-o pe mama de mult. Era șofer de camion. Nu voia să se stabilească undeva. N-am avut niciodată o relație cu el, dar i-a trimis mereu mamei pensia alimentară. De asta și-a permis casa în care locuim. Îmi amintesc că am auzit-o odată vorbind cu bunica

la telefon într-o seară târziu, când a plecat tata. Mama spunea că nu i se pare corect să ia bani de la el, dar bunica i-a retezat-o pe loc. A fost prima dată când am auzit-o pe bunica vorbind pe un ton atât de strict. A spus că mama nu a făcut copiii singură. Că banii trimiși de el nu sunt o pomană, sunt datoria lui. Și de atunci mama a acceptat cecurile în fiecare lună. Îi trimiteam felicitări de sărbători și de ziua lui de naștere, dar cam la asta s-a redus tot. Acum, sincer, n-am idee ce face sau unde e. Și suntem OK cu asta, pentru că îl avem pe Jeff și el e tot ce ne trebuie.

Huxley rămâne tăcut o clipă, apoi spune:

— Nu-mi imaginez că mi-aș putea abandona familia așa, dar măcar a reușit să fie alături de voi într-un fel.

— Ne-a ajutat să avem o casă pe care mama nu și-ar fi permis-o. Și e o casă atât de frumoasă, plină de amintiri!

— Am simțit asta când am fost acolo. E foarte primitoare.

Își mai bagă o bucată de friptură în gură și tace.

Așa rămâne pentru tot restul serii. Și, bineînțeles, fiind așa cum sunt, reiau conversația în minte, încercând să descopăr momentul sau ceea ce am zis de l-am făcut să se închidă atât de repede.

Numai de-aș putea întreba...

— Ce faci? mă întreabă Kelsey în timp ce-mi ridic picioarele pe scaun și pun telefonul pe genunchi.

— Mă pregătesc să-i pun întrebări lui Huxley.

— Despre ce?

— Despre el, îi răspund. Face parte din înțelegere, ca să nu mă pierd cu firea că trebuie să trăiesc și să mă

prefac cu un robot. Pot să-i pun întrebări. Două în timpul zilei și două seara. Și el poate face același lucru.

— Uau, pare foarte... calculat!

— Așa e Huxley. Are nevoie de ordine.

Kelsey mă studiază și apoi își trage scaunul mai aproape ca să se poată întinde și să-mi dea un ghiont în braț.

— Îți place de el, nu-i așa?

— Poftim? întreb, încruntându-mă. Ai înnebunit? Nu, nu-mi place de el. E... sociopat. Nu e genul de care m-aș simți atrasă. Dar e plăcut să-l cunosc puțin mai bine, pentru că să iau cina cu cineva care își petrece timpul ori enervându-mă, ori stând mut ca peștele nu e ceva ce aș numi distractiv. Asta mai îndulcește aranjamentul.

— Aha! face ea cu un zâmbet și se ridică de pe scaun. Mă duc până la restaurantul cu salate de pe colț. Vrei să-ți aduc ceva?

— Te rog!

Îi zâmbesc, nevrând să insist pe neîncrederea ei.

— Salată tocată, fără roșii. Mersi, surioară!

Cu rânjetul pe față, își ia poșeta și iese pe ușă. Când ușa se închide, deschid mesageria cu Huxley și întreb ce voiam să aflu aseară. Poate ar fi mai receptiv dacă răspunde prin mesaje, când nu trebuie să mă privească în ochi.

Lottie: *Ce prostii făceai când erai mic?*

Zâmbesc în sinea mea când apar punctele pe ecran.

Huxley: *Știam că asta urmează.*

Lottie: *Atunci, probabil ai un răspuns bun pentru mine, nu?*

Huxley: *Depinde ce înseamnă bun.*

E mult mai jucăuș prin mesaje. Mă face să mă întreb — are impresia că nu trebuie să-și păstreze masca atunci

când scrie, așa cum face când suntem față în față? Cel mai probabil, simte că poate fi el însuși. Se ascunde după confortul telefonului ca în spatele unui scut de protecție.

Lottie: *Nu mai evita! Spune-mi ce obrăznicii ai făcut!*

Huxley: *Vrei obrăznicii?*

Lottie: *Nu genul acela de obrăznicii... Mă rog... Hm, acum m-ai făcut curioasă. Ești obraznic?*

Huxley: *Astea sunt cele două întrebări de azi?*

Lottie: *Te lași greu convins, dar vreau să-mi răspunzi, așadar, da, acestea sunt cele două întrebări. Aș prefera să-mi răspunzi prima dată la întrebarea cu închisoarea.*

Huxley: *Ca să știi, n-am fost niciodată la închisoare, pentru că n-am fost prinși. Dar eram niște nesimțiți plictisiți și ne băteam joc de vecini, furam prostii din curțile unora și le duceam în curțile altora. Așa că domnul Galstone de la colțul străzii se trezea cu ghivecele doamnei Dreerie, dar le modificam cumva, le vopseam cu sprayul. Chestii prostești, dar îi făceam pe vecini să vorbească, să se certe. Era amuzant.*

Lottie: *Ce ticăloși mici! Doamne, Jeff ar înnebuni dacă i s-ar întâmpla lui așa ceva! E foarte protector cu grădina lui. Ar vrea să fie luat în seamă de comitetul de amenajare a curților din The Flats, dar suntem cu o stradă prea departe ca să fim luați în considerare. Jeff crede că merită recunoașterea aceea. Toți suntem de acord.*

Huxley: *Am remarcat că aveți o curte foarte îngrijită. Face o treabă grozavă.*

Lottie: *Ți-ar aprecia complimentul. Acum... întreabă-mă tu!*

Huxley: *Nu vrei să-ți răspund acum la a doua întrebare?*

Lottie: *Mai aștept. Lovește-mă cu una grea!*

Huxley: *OK... Ai fost vreodată îndrăgostită?*

Mă uit lung la telefon, citind întrebarea de câteva ori. Venind din partea unui bărbat atât de robotic, n-am crezut niciodată că ar întreba așa ceva. Când am spus grea, mă refeream la ceva de genul „Pentru cine te-ai lăsa înjunghiată de o sabie? Echipa Jacob sau Echipa Edward?"

Notă marginală... Aleg penisul strălucitor, în fiecare zi, de dimineață până seara.

Dar dacă am fost vreodată îndrăgostită? Asta chiar e o întrebare grea.

Huxley: *Aștept...*

Și e neobosit. Presupun că e cinstit să-i răspund.

Lottie: *Dacă am fost vreodată îndrăgostită? Hm, aș spune că nu! Un nu ferm. Am fost împreună cu câțiva tipi, am avut relații, dar nimeni nu m-a captivat vreodată. Sunt destul de sigură că inima mea așteaptă să se îndrăgostească de cineva atunci când mă aștept mai puțin.*

Huxley: *Cu câți tipi ai fost?*

Lottie: *Asta e a doua întrebare?*

Huxley: *Da!*

Lottie: *Irosești a doua întrebare pe un subiect atât de banal! Am fost cu cinci tipi și o să-ți mai dau un bonus, doar unul dintre ei m-a adus la orgasm. Acela ai fost... tu.*

Mă înroșesc la față când apăs pe *Trimite*. Sfinte Doamne, de ce-am spus asta? Nu flirtam, nu? Nu, nu flirtam cu el. Doar îi spuneam adevărul, și, știind ce fel de bărbat e Huxley, o să se simtă mândru că a fost singurul, pentru că e un alfa care se hrănește cu asemenea informații. O să-l ajute să se deschidă mai mult în fața mea... Sper.

Huxley: *În mod clar, ai fost cu niște nemernici. Mă bucur că te-am făcut să-ți dai drumul pe degetele mele.*

Ooo... OK, lucrurile încep să se încingă foarte tare aici!

Simt că transpir pe ceafă și pare că și buza mea de sus e umedă. Ce reacție „atrăgătoare" la un mesaj relativ obscen.

Lottie: *Tu ai fost singurul, în afară de mine.*

Huxley: *Dacă îți mai acord o întrebare, îmi mai acorzi și tu una?*

Lottie: *Sunt curioasă. Deci... da!*

Huxley: *Întâi pune tu întrebarea! Pe cea obraznică?*

Lottie: *Nu! O păstrez la final. Vreau să știu dacă tu ai fost vreodată îndrăgostit.*

Huxley: *Niciodată. Nimeni nu s-a apropiat măcar de a mă face să simt că mi-aș putea petrece toată viața cu persoana aceea, că n-aș putea trăi o zi fără să o văd, că aș avea nevoie de ea în brațele mele doar ca să pot dormi bine. Am avut întotdeauna doar relații superficiale cu femeile cu care am fost.*

Lottie: *N-aș fi ghicit că asta vei răspunde. Din felul în care te porți, tonul tău aspru și comportamentul distant, aș fi jurat că cineva ți-a frânt inima.*

Huxley: *A fost cineva care m-a dat peste cap, dar nu eram îndrăgostit. Eram mai degrabă... atașat din motive greșite. Era legat de afaceri.*

Lottie: *O, înțeleg! Ei bine, așa se explică nevoia ta de a menține lucrurile strict profesionale între noi.*

Huxley: *Există un motiv pentru toate.*

Lottie: *Care e a treia întrebare pentru mine?*

Huxley: *Ai spus că doar eu te-am satisfăcut, în afară de tine. Spune-mi care a fost cel mai tare orgasm pe care ți l-ai provocat!*

Iar mi se umezește buza de sus. Pentru că știu exact fără îndoială, fără a sta pe gânduri, în ce moment a fost. Dar răspunsul meu o să-l facă să se umfle în pene și mai mult.

***Lottie:** A fost în seara în care m-ai satisfăcut tu. Când m-am întors în camera mea, mi-am tras-o cu vibratorul mov și am avut un orgasm extrem de puternic doar gândindu-mă la felul în care îmi controlaseși corpul cu puțin timp înainte. Și îmi dau seama că e un răspuns necuvenit, dar e adevărul. M-ai excitat în seara aia. Nu mai era cale de întoarcere.*

***Huxley:** Corpul tău e ușor de controlat.*

Pun telefonul jos o clipă și respir adânc. OK, da, bărbatul ăsta e atrăgător, se pricepe la cuvinte și, atunci când o arată, personalitatea lui chiar îmi place, dar trebuie să fiu cu băgare de seamă. Deși e vorba doar de afaceri, o parte din mine crede că, dacă l-aș lăsa, dacă l-aș lăsa să intre în camera mea, n-ar sta mult pe gânduri.

***Lottie:** E un corp grijuliu, vrea mereu să includă pe toată lumea.*

Doamne sfinte, ce înseamnă chestia asta?

Înainte să apuce să răspundă, îi trimit repede alt mesaj.

***Lottie:** OK, care e cel mai obraznic lucru pe care l-ai făcut?*

***Huxley:** Ce e obraznic pentru mine ar putea să nu fie pentru altcineva. Mi-am tras-o cu femei în niște locuri destul de ciudate, dar e doar sex. Obraznic înseamnă să depășești o limită, o limită care probabil n-ar trebui încălcată. Ceva interzis.*

***Lottie:** Sunt de acord cu asta.*

***Huxley:** Atunci, cel mai obraznic lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să-ți desfac halatul și să-mi strecor degetele în păsărica ta dulce.*

Clipesc

Înghit.

Aproape că mă înec cu salivă.

OK, ce se întâmplă? Ce se întâmplă, de fapt? Flirtează? Sau e doar direct? Ce e în mintea lui? Minţile curioase vor să ştie, pentru că răspunsul lui mă dă pe spate în clipa asta.

***Lottie:** Trebuie să fie ceva mai obraznic de atât. Adică, ştii, să faci sex cu cineva pe biroul tău sau poate bice şi lanţuri? Nu ştiu, nu poate fi vorba de mine.*

***Huxley:** Am depăşit o barieră în seara aceea. Eşti interzisă, dincolo de limită, faci parte dintr-o afacere şi mi-am pierdut controlul. Mi-am îngăduit să cedez tentaţiei. Bucură-te că nu ţi-am atins decât sexul, pentru că, dacă ar fi fost după mine, halatul acela n-ar fi rămas pe tine. Am o şedinţă. Ne vedem la cină!*

Pun telefonul jos şi ridic ochii încet. Cum naiba ar trebui să iau acum cina cu el?

— Friptură şi salată de ruccola cu nuci pecan glazurate, cartofi noi, ardei, brânză gorgonzola şi glazură din oţet balsamic. Poftă bună! spune Reign înainte de a ne lăsa cu salatele noastre bogate.

Am mâncat friptură şi aseară, dar asta arată diferit. Felii subţiri de friptură şi cartofi într-o salată... N-am mai auzit de aşa ceva, dar abia aştept, sinceră să fiu.

Când m-am întors acasă la Huxley, m-am băgat direct în cadă, unde am făcut o baie lungă şi bună şi am folosit un vibrator ca să alung tensiunea rămasă după mesajele lui. Era imposibil să cobor la cină atât de excitată. Nu, m-am detensionat şi am lăsat apa caldă să-mi înmoaie muşchii încordaţi până m-am relaxat de tot.

Până am ieșit, Huxley îmi cerea să mă grăbesc cu un mesaj care spunea că e gata cina.

Mi-am pus un halat – și o pereche de chiloți, din motive evidente – și am alergat jos, unde Huxley stătea la masă îmbrăcat cu o cămașă bleumarin, cu mânecile suflecate până la coate și primii doi nasturi descheiați. Cbiar știe să poarte cum trebuie hainele business.

— Arată bine, spun în timp ce învârt mâncarea pe farfurie, amestecând toate ingredientele.

Când mă uit la Huxley, pare din nou încordat, țeapăn ca o scândură.

— Hm, e totul în regulă? îl întreb.

Acum de ce o mai fi supărat? Nu se termină niciodată cu el. Credeam că am căzut la pace, că ne înțelegem. Dar cu fiecare cină parcă am face doi pași înapoi.

— De ce te-ai îmbrăcat așa? întreabă Huxley, coborându-și ochii la halatul meu.

— Hm, eram în cadă din nou când mi-ai scris. M-am îmbrăcat repede cu ce era la îndemână. Nu-ți face griji, de data asta am lenjerie intimă.

Îi fac cu ochiul, de parcă asta ar trebui să-l ajute.

Reign se întoarce în sufragerie și spune:

— Bucătăria e curățată și pregătită. Dacă lăsați farfuriile în chiuvetă, personalul de dimineață va avea grijă de ele. Mă duc la recitalul fiicei mele.

— În frigiderul din cămară sunt flori pentru ea, spune Huxley. Să ai o seară plăcută alături de familie!

— Mulțumesc! răspunde Reign zâmbind și apoi pleacă.

— Are o fiică? Nu știam că are familie.

— Are. De asta iau cina devreme, ca să se poată întoarce la ei.

Iată... încă o dată, e grijuliu. Nu vă enervează? Pe mine, da!

După câteva clipe de tăcere, Huxley spune:

— O să-mi pui întrebări?

— O, da... sigur! îi răspund. Hm, ia să văd! O întrebare, o întrebare.

Bat cu degetul în bărbie, pentru că nu-mi vine nimic în gând. Niciun afurisit de lucru. Nu mă gândesc decât la felul în care ochii lui reci îmi străpungeau halatul când m-a întrebat de ce îl port. O privire întunecată, sinistră, de parcă era cât pe ce să-l smulgă de pe mine cu dinții.

— Putem sări peste ele în seara asta, îmi spune pe un ton ferm.

— Nu, nu, lasă-mă o secundă! Hm, ce... ăăă, ce știi să gătești?

— Să gătesc?

— Da, știi să gătești vreun pic? Vreun fel de mâncare la care te pricepi? Ceva de care ești foarte mândru? De exemplu, să zicem că JP face un grătar în curte și toți vin cu ceva de acasă – tu ce ai aduce?

— JP ar fi comandat catering, îmi răspunde.

— Intră în joc! îl rog.

— Nu prea gătesc, dar, dacă ar trebui să fac ceva, aș face ceva pe grătar, pentru că e singurul lucru la care mă pricep puțin. Așa că, dacă ar fi să aduc ceva, probabil Reign ar pregăti burgerii și eu i-aș face pe grătar.

— Uau! exclam râzând. A fost un răspuns foarte elaborat.

Abia zâmbind, îmi spune:

— Am pierdut unele lucruri din vedere, ocupându-mă de afaceri atâta timp. Gătitul e unul dintre ele.

— Și ce altceva ai mai pierdut din vedere? îl întreb.

— E a doua întrebare?

Dau din cap.

— Da, e bună pentru a doua întrebare.

Își duce paharul cu apă la gură și spune:

— Ce am pierdut din vedere? Probabil tot ce face un bărbat de 35 de ani. Să ies la întâlniri, să gătesc, să am hobbyuri.

— Deci te preocupă doar munca?

— Asta se întâmplă când ai o funcție ca a mea. Te consumă.

Se uită la mine cu o privire curioasă.

— Ți s-a întâmplat vreodată să te consume ceva?

Presupun că e una dintre întrebările lui, așa că mă gândesc puțin.

— Vorbim despre timpul meu sau despre mine în întregime, așa cum te consumă munca pe tine?

— Despre tine în întregime.

— Hm... Urăsc că știu care-i răspunsul meu, pentru că aș vrea să fie vorba de altceva.

— Ce anume e? mă întreabă.

— Angela, îi răspund. M-a consumat, dar nu într-un mod sănătos. Relația pe care am avut-o cu ea era toxică. Uneori, mă făcea să mă simt importantă, specială, doar ca apoi să mă arunce de parcă nu contam.

Clatină din cap.

— Am lăsat-o să ocupe prea mult spațiu în mintea mea și aș vrea să găsesc altceva care să mă consume, ceva care să mă facă să uit ce s-a întâmplat între noi două.

— Tot te mai gândești la cum te-a concediat? mă întreabă.

— Da, tot timpul, pentru că de-asta mă aflu aici. Și nu vreau să pară că te jignesc, dar chestia asta e foarte

neconvențională. Deci da, aș vrea să uit, să nu-i mai dau din timpul meu. Să nu mă mai gândesc. Vreau doar să găsesc ceva care să-mi acapareze gândurile, știi?

Huxley dă încep din cap.

— Și, cu toate că îmi place să lucrez cu Kelsey, nu vreau să mă gândesc numai la muncă. Vreau să fie ceva sănătos. Ceva care să mă bucure. Cred că încă încerc să descopăr acel lucru.

Huxley își trece limba peste dinți și dă salata deoparte. Ce face? Își împinge scaunul de la masă, lăsând spațiu între el și masă. Pe un ton poruncitor, îmi spune:

— Vino încoace!

— Ăăă... Poftim? întreb.

Ochii lui pătrunzători mă privesc fix.

— Am zis „vino încoace".

— De ce?

— O să te învăț ceva, ceva care să te ajute cu senzația aceea mistuitoare pe care încerci s-o capeți.

— O! exclam.

Destul de simplu. Mă ridic de pe scaun, dar, până să pun șervetul jos, mă apucă de mână și mă trage între picioarele lui și lemnul gros al mesei din sufragerie.

— Ce naiba? îl întreb când mă ridică pe masă în fața lui.

Îmi strâng picioarele și-mi aranjez halatul să nu se vadă nimic.

— Ce faci?

— Vrei ceva care să te consume? Vrei să-ți alungi gândurile din minte? Așa se face.

Îmi pune mâinile pe coapse și atunci îmi dau seama ce se întâmplă. Privindu-mă în ochi în continuare, spune:

— Spune chiar acum că nu-ți dorești lucrul ăsta și o să-mi devorez salata mai departe! Dacă nu, o să te devorez pe tine.

Doamne.

Sfinte!

Întotdeauna e o idee proastă să amesteci afacerile cu plăcerea. Huxley a spus-o de multe ori, dar cum naiba îmi pot refuza satisfacția de a avea încă un orgasm? După mesajele, conversațiile tensionate și întrebările grăitoare... cum pot spune nu?

Nu există nicio șansă.

Vreau să mă consume.

Vreau să uit.

Vreau să trec mai departe la ceva care nu mă face să mă simt prost, ci mai degrabă complet satisfăcută.

— De ce vrei s-o faci? îl întreb, încercând să-mi dau seama ce e în mintea lui.

— Sunt un bărbat generos, Lottie, dar oferta mea nu durează la nesfârșit. Există o limită de timp. Ori spui da, ori nu!

Îmi mușc buza de jos, uitându-mă în jos la el. Practic, îl simt deja între picioare, simt cum se freacă barba puțin crescută de interiorul coapselor în timp ce gura lui delicioasă se lipește de excitația mea.

Mi-o doresc.

Am nevoie de asta.

Nu-l vreau în nicio altă parte.

Dau din cap, lăsându-i cale liberă, dar nu se mișcă. În schimb, îmi spune:

— Din gura ta. Vreau să te aud spunând că mă vrei între picioarele tale.

Îmi umezesc buzele, iar inima mi-o la goană.

— Te vreau, Huxley, între picioarele mele! Vreau limba ta pe clitorisul meu! Vreau să-mi dau drumul în gura ta!

Ochii i se întunecă și mâinile îi alunecă în halatul meu până la hetelia chiloților. Îi trage în jos și mă ridic, ajutându-l să mi-i scoată. Îi lasă să cadă într-o parte, părând aproape insultat că purtam așa ceva la cină.

Expusă, mă sprijin în palme, cu halatul încă legat pe talie, și văd cum mâinile lui îmi urcă încet pe interiorul coapselor. Nu spune nimic, nici nu se uită la mine; în schimb, se concentrează pe centru, desfăcându-mi picioarele încet până sunt complet deschisă pentru el.

Nu e nevoie să-mi ating sexul ca să știu că sunt deja umedă. Doar gândul că el e aproape de mine, în poziția asta, mă excită.

Mâinile îi alunecă spre interior până când degetul lui mare se lipește ușor de clitoris. Trece de câteva ori peste mugur cu un zâmbet satisfăcut pe buze.

— Umedă, exact cum mă aștept să fii în preajma mea, îmi spune și desenează cercuri cu degetele. Erai umedă și la curs, când te frecai de penisul meu gros?

Iisuse Hristoase, niciun bărbat nu mi-a vorbit așa până acum!

— Da, îi răspund sincer. Eram.

— Te-ai atins când ai ajuns acasă?

Inspir brusc când mă sărută pe interiorul coapsei.

— M-am atins în fiecare seară de când am ajuns în casa ta.

Mă privește în ochi.

— Nu te aud în fiecare seară.

— Am grijă să nu mă auzi, îi spun.

— Nu o mai face!

Degetele i se opresc.

— Dacă vrei să te atingi noaptea, vreau să aud, la naiba! Vreau să te aud gemând. Vreau să știu că ești satisfăcută.

— Ai vrea să privești?

Mă sărută din nou pe picior, apoi încă o dată.

— Da! Te-aș privi.

— Te-ai masturba în timp ce mă privești?

— Ar fi dificil să nu o fac, dar nu!

— De ce nu? îl întreb.

Gura lui e atât de aproape, încât îmi vine să urlu, dar se mută la celălalt picior, trecând ușor cu limba peste sexul meu, doar pentru o secundă, înainte de a se opri la cealaltă coapsă. De obicei, îmi ia câteva minute, dar nu și cu Huxley, nu în felul în care îmi supune corpul. Bine, pe lângă mesajele de mai devreme. Doar când mă gândesc la felul în care l-am făcut să tragă de cordonul halatului... mă excit.

— Nu m-aș atinge, pentru că singurul mod în care vreau să-mi dau drumul e în tine.

Și atunci gura îi coboară pe clitoris, și-mi arcuiesc spatele, iar cordonul halatului e periculos de aproape de a se dezlega din cauza mișcării bruște.

— O, Doamne, Huxley... da!

Limba lui trece peste clitoris, înconjurându-l, apăsând doar cât să mă înnebunească.

— Ai gust de miere, la naiba!

Îmi suge clitorisul, trăgând, gâdilând și transformându-mi toate oasele din corp în gelatină.

— Iisuse!

Până să-mi trag sufletul, își strecoară două degete înăuntrul meu.

— Futu-i! strig, sperând că Reign a fost ultimul care a plecat în seara asta.

Cunoscându-l pe Huxley, n-ar face asta dacă ar mai fi cineva în casă.

În același timp, își rotește degetele înăuntrul meu, atingând un punct care îmi întunecă privirea în timp ce limba lui se învârte peste mugurul sensibil.

Mișcările lui au ritm, o sincronizare perfectă care îmi apropie orgasmul repede și în forță.

Îmi amorțesc picioarele, iar brațele îmi tremură, abia reușind să mă susțină. Huxley observă și mă împinge ușor cu mâna până rămân întinsă, cu sexul pe marginea mesei, chiar în fața lui. Iar el profită de poziția asta, pentru că îmi desface picioarele și mai tare, ținându-le pe loc și devorându-mă cu gura.

Iar și iar și iar.

Nici nu respiră între mișcări.

Nici nu încearcă să mă sărute în altă parte.

În schimb, se concentrează numai și numai pe clitorisul meu.

Asta mă termină.

Presiunea crește la baza șirei spinării, o plăcere delicioasă, amețitoare. Vederea mi se întunecă, forțându-mă să închid ochii și să simt ce face bărbatul ăsta înfumurat, dar dominator, cu corpul meu. Mă ia pe sus și mă duce într-o altă lume, unde nu simt decât plăcerea intensă pe care mi-o stârnește între picioare.

— Doamne, da, Hux! Te rog, nu te opri! Te rog!

Nu se oprește.

Nici măcar nu șovăie.

În schimb, crește presiunea asupra clitorisului înainte de a-și ridica mâinile pe coapse și a-mi desface labiile cu degetele mari, asigurându-se că are acces nelimitat.

Și, în poziția asta, profită de moment.

Limba i se învârte.

— Futu-i, da! strig, acoperindu-mi ochii cu brațul.

Limba lui pulsează.

— O, Doamne!

Mă prinde de păr.

Buzele lui sug.

— Fir-ar, da, Huxley, da!

Presiunea crește și crește și crește până când...

— Îmi dau drumul. O, futu-i, Huxley, îmi dau drumul!

Încep să am spasme, clitorisul îmi pulsează în gura lui, iar strigătul meu de extaz răsună pe pereții albi imaculați din sufragerie, în timp ce savurez orgasmul pe limba lui.

Delicios. Ca un drog. O plăcere care-ți schimbă viața.

Simțind tot restul orgasmului, șoldurile îmi zvâcnesc sub el în timp ce revin încet cu picioarele pe pământ și-mi trag sufletul.

— Doamne! exclam cu vocea răgușită.

Huxley îmi sărută sexul pentru ultima dată, apoi se așază pe scaun. Mă ia de mână și mă ajută cu blândețe să mă ridic până stau în fața lui. Îmi aranjează halatul peste picioare și spune:

— Lasă asta să te consume în seara asta, dacă nu e nimic altceva!

Pe urmă, se ridică de la masă și încearcă să pășească într-o parte, vrând să plece, dar îl iau repede de mână și-l întreb:

— Unde te duci?

— Am luat cina.

Ochii lui atrăgători mă fixează.

— Acum e timpul să merg la culcare.

Cu ochii la mine, îmi duce mâna la gură, îmi sărută ușor degetele, apoi pune capăt conexiunii noastre și se dă înapoi. Înainte să se întoarcă și să se retragă din sufragerie, îi zăresc erecția rigidă, apăsând dureros pe fermoarul pantalonilor.

Doamne, e atât de sexy, de ispititor!

Vreau să-i simt penisul în gură.

La asta mă gândesc la început, pe urmă dorința de a-l simți în gură crește cu fiecare respirație. Să fug după el? Ce-ar face dacă l-aș urmări? La naiba, cred că știm cu toții ce ar face! La naiba, cred că știm cu toții ce aș face eu! I-aș da pantalonii jos și i-aș face o felație. M-aș bucura de actul în sine de a-i ține penisul mare în gură.

Dar dacă știu ceva despre Huxley este că, dacă și-ar fi dorit să-i iau penisul în gură, mi-ar fi cerut s-o fac. Așa este el.

Iar după retragerea asta rapidă? Nu-și dorește asta de la mine.

Încă.

Capitolul cincisprezece

HUXLEY

ÎNCĂ ÎI SIMT GUSTUL PE LIMBĂ.

Încă îi simt clitorisul pulsând de plăcere.

Încă îi aud strigătele de extaz când și-a dat drumul pe fața mea.

Și, futu-i, nu mă mai pot gândi la altceva!

Exact de asta nu voiam să mă implic. De-asta știam că ar fi o idee rea să depășesc limita cu ea, pentru că mă acaparează. Pentru că e genul de femeie pe care nu poți doar s-o guști și să spui „ai grijă de tine!"

Nu, îți lasă o impresie de durată. Își lasă amprenta. Nu se șterge.

Mă trezesc uitându-mă la ceas, să văd cât e ora și să număr minutele afurisite până îmi trimite un mesaj cu o întrebare, așteptând să o văd azi la întâlnirea cu sora ei.

Și a fost de ajuns o singură degustare. Acum sunt complet distrus.

O doresc!

N-am văzut-o azi-dimineață. M-am furișat afară devreme cu geanta de sală, am venit la birou, am făcut sport și am făcut duș aici, prea îngrijorat că, dacă aș vedea-o, m-aș îngropa între picioarele ei din nou, căutând gustul acela dulce și vrând s-o aud din nou cum mă strigă pe nume.

Băga-mi-aș!

Ce naiba e cu mine?

N-ar fi trebuit să depășesc vreodată limita asta. N-ar fi trebuit s-o văd ca pe o opțiune, iar motivul principal e că încep să am sentimente pentru fata asta și știu că, cel mai probabil, ea nu simte același lucru.

Da, începe să mă cunoască, deși nu pentru că mă place – futu-i, vorbesc ca un adolescent! –, ci începe să mă cunoască pentru a nu face afaceri cu un tâmpit care nu știe să se poarte cu femeile.

Și dacă m-ar plăcea cu adevărat, ar fi venit după mine aseară. Nu mă așteptam s-o facă și nu m-aș aștepta niciodată ca o femeie să-mi întoarcă favoarea, dar, dacă ar fi atrasă vreun pic de mine, ar fi venit la ușa camerei mele, măcar să asculte în timp ce ejaculam pe abdomen, frecând cu mâna ca un nenorocit de cal de povară în timp ce mă concentram la sunetele și gustul orgasmului ei.

Dar nu a venit, și trebuie să fiu conștient de asta. Trebuie să-mi amintesc ce anume facem. Încercăm să încheiem o tranzacție.

Îmi îndrept atenția spre laptop în clipa în care primesc un mesaj pe telefon. Închid ochii strâns, încercând să mă stăpânesc, dar eșuez lamentabil când pun mâna pe telefon și deschid mesajul de la Lottie.

***Lottie:** Ce mănânci la prânz azi?*

Mă las pe spătarul scaunului și-i răspund.

Huxley: *E una dintre întrebările tale?*

Lottie: *Să o considerăm gratuită. Minţile curioase vor să afle.*

Huxley: *Nu ştiu sigur. Probabil nimic. Am mult de lucru.*

Nu e nevoie să ştie că ceea ce-mi doresc cu adevărat la prânz e sexul ei afurisit şi că, dacă ar fi aici, chiar acum m-aş ospăta cu ea înainte să apuce să respire măcar.

Lottie: *Cum să nu iei prânzul? Am mâncat o gogoaşă acum o oră, un burrito imens la micul-dejun şi mor de foame, gata să-mi mănânc braţul. Iar tu n-ai luat nici cina.*

Huxley: *Eu îmi amintesc altceva. Am luat cina din belşug.*

Futu-i, nu mă pot abţine! Nu mă pot abţine să nu-i amintesc ce am făcut-o să simtă, la naiba, şi ce mă face ea să simt!

Satisfăcut.

Lottie: *Întrebare: întotdeauna ai fost atât de obscen?*

Huxley: *Când ştii ce vrei, cauţi să obţii. Nu e nimic obscen, e purul adevăr.*

Lottie: *Ei bine, ăsta a fost un răspuns evaziv care a funcţionat foarte bine pentru tine. Acum întreabă-mă tu ceva! Distrage-mi atenţia cât e Kelsey plecată după prânz!*

Huxley: *Ţi se pare că mă cunoşti mai bine?*

Lottie: *Da, dar nu sunt sigură că aş fi făcut-o fără aceste întrebări. Mă bucur că ai fost deschis la ele.*

Huxley: *E rândul tău.*

Lottie: *Asta e tot ce vrei să spui?*

Huxley: *Da!*

Lottie: *OK, văd că azi am parte de Huxley cel introvertit, e în regulă. Hm, întrebare: când ai făcut ultima dată sex şi cu cine?*

Huxley: Astea sunt două întrebări.

Lottie: E o întrebare din două părți îmbinate. Se pune.

Huxley: De ce vrei să știi?

Lottie: Asta e întrebarea ta?

Huxley: Consideră că și asta are legătură!

Lottie: Mă interesează viața ta dinainte de a apărea eu.

Huxley: Ultima dată când am făcut sex a fost probabil acum trei luni cu o fată pe care o cunosc de câțiva ani. Uneori, ne mai întâlnim așa, din întâmplare, fără obligații. Nu am timp pentru altceva.

Lottie: O întâlnire doar pentru sex. Nu m-aș fi așteptat la mai puțin. Dar trei luni mi se pare o perioadă lungă. Aș fi crezut că o faci o dată pe săptămână.

Huxley: Nu am timp. În plus, ți-am zis că, atâta timp cât avem contract, nu voi ieși cu nimeni în afară de tine.

Lottie: Nu știu cum să răspund la asta.

Huxley: Nu e nevoie. Ultima mea întrebare înainte să închei – ai emoții pentru prezentarea de azi?

Lottie: Sincer?

Huxley: Întotdeauna.

Lottie: Da! Am emoții pentru că am muncit mult la asta. Știu că oferim un serviciu grozav, știu că depind multe lucruri de asta și știu că nu o să ne dați contractul pe ochi frumoși, ci o să ne faceți să muncim pentru el.

Huxley: Corect!

Lottie: Înseamnă mult pentru noi. Chiar și oportunitatea de a ține prezentarea înseamnă mult. Am exersat, asigurându-ne că e perfect și, când va veni momentul, sper să vă putem arăta că ar fi un beneficiu pentru Cane Enterprises.

Știu deja că sunt perfecte pentru acest job. Am făcut cercetări în privința lui Kelsey, dar o să le pun totuși să-și facă prezentarea, pentru că nu hotărăsc de unul singur.

Breaker și JP trebuie să spună și ei da! Mai mult decât atât, e un exercițiu bun pentru Kelsey și un plus de încredere pentru Lottie. Trebuie să-și găsească nișa în branșă, dat fiind că asta a studiat la școală. Văd ce potențial are, însă trebuie să-și dovedească și ei, nu doar mie.

Huxley: *Abia așteptăm să vedem prezentarea! Pe curând!*

Pun telefonul jos și mă întorc la laptop. Mă uit prin e-mailuri, dar literele se amestecă între ele și devin neclare. Nimic nu are sens.

Nu reușesc să mă concentrez.

Pentru că, deși nu-mi place să recunosc, singurul lucru la care mă gândesc e acesta: voi reuși din nou să-i fac sex oral lui Lottie și... când?

— Ar trebui să ajungă dintr-o clipă în alta, nu-i așa? întreabă JP, aranjându-și costumul.

— Da! îi răspund.

Văd că unul dintre lifturi urcă spre etajul nostru. Ele trebuie să fie!

— Știm dacă sora ei e singură? întreabă JP. E foarte sexy!

— N-am idee, dar, dacă semnăm un contract, n-ar fi o idee bună să te ții după ea, îi spun.

— Of, asta zice tipul care i-a făcut sex oral lui Lottie pe masa din sufragerie aseară.

— Poftim? întreabă Breaker, aplecându-se spre noi. De ce naiba nu știam chestia asta?

— L-am păcălit să-mi spună, zice JP. Mi-am dat seama că era într-o dispoziție bună când a venit dimineață, așa că am insistat până s-a dat de gol.

— Frate, ce naiba faci? întreabă Breaker.

— Nu e nici locul, nici momentul potrivit, îi spun lui Breaker când liftul anunță sosirea fetelor.

Îmi îndrept umerii și mă pregătesc să dau ochii cu Lottie și cu ce a decis să poarte azi.

Dar când se deschid ușile liftului, nu le văd pe Lottie și Kelsey, ci pe Dave.

— Uau, ce întâmpinare! spune Dave când coboară din lift. Nu mă așteptam să-i văd pe cei trei frați Cane așteptând în fața liftului.

Ce caută aici?

Mai mult decât atât, unde sunt Lottie și Kelsey...

Liftul din capătul stâng scoate un sunet, ușile se deschid și apar Kelsey și Lottie cu serviete feminine în mână. Kelsey poartă o rochie mov-închis care îi pune în valoare bustul și se umflă ușor pe șolduri, în timp ce Lottie – fir-ar să fie, încearcă să-mi distragă atenția? – a ales o rochie bleumarin care îi ajunge până la jumătatea coapsei, i se potrivește mănușă și e destul de decoltată pe piept, încât îmi vine să o smulg de pe ea cu mâinile goale. Și tocurile acelea!

Îmi trec dinții peste buza de jos și rămân cu ochii la ea. La fața ei... confuză.

— Ia te uită! Lottie, mă bucur să te văd! spune Dave, smulgându-mă din visare. Arăți minunat!

La naiba, ar trebui să i se vadă burta?

Sper că nu!

Habar nu aveam că Dave vrea să vină la birou. Credeam că nu-și poate face timp și de asta n-am primit nicio veste de la el. Cred că m-am înșelat.

— Mulțumesc! îi răspunde Lottie. Drăguță cravată, Dave!

Vine încet spre mine, și îi urmăresc fiecare pas pe tocurile acelea amețitoare în timp ce se apropie, îmi pune mâna pe ceafă și spune:

— Bună, frumosule!

Pe urmă, până să-mi trag sufletul, îmi trage gura spre ea. Parcă ar trece ore până când spațiul se restrânge între noi, dar când buzele ei se lipesc de ale mele îmi curge ceva posesiv prin vene.

Viață!

Buzele ei pe ale mele mă trezesc la viață.

O prind cu o mână de spate și o trag mai aproape, lipind-o de mine. Își pune cealaltă mână, în care ține servieta, pe pieptul meu să se echilibreze. Buzele mele se pierd în ale ei.

Faptul că suntem în birou dispare în beznă.

Ochii curioși nu mai există.

Iar întâlnirea pe care am plănuit-o trece în plan secund când gust buzele lui Lottie pentru prima dată.

Moi.

Curioase.

Pătimașe.

Știam, doar din felul în care se abandonează atingerii mele, că știe să sărute bine, dar reacția asta, apăsarea corpului ei pe al meu, futu-i... e mult mai plăcută decât m-aș fi așteptat vreodată.

Când se desprinde într-un târziu și mă privește cu ochi curioși, înghite în sec și spune:

— Bună!

O ciupesc de bărbie cu degetul mare și arătătorul.

— Bună!

Când reușesc să-mi iau ochii de la ea, surprind privirea complet șocată a lui Kelsey, urmată de reacția încântată a lui Dave.

— Îmi place de voi împreună, spune el, de parcă ne știe de ani buni și în sfârșit ne-a convins să fim împreună.

Bărbatul ăsta e cam ciudat, din ce am reușit să descopăr petrecând mai mult timp cu el. Își împreunează palmele.

— Dar îmi pare rău să vă întrerup! Huxley, ești pregătit de întâlnirea noastră?

— Întâlnire? întreabă Lottie încet.

Mă uit la ea. Are o privire derutată, și știu cum par să stea lucrurile.

De parcă le evit din nou pe ea și sora ei.

— Nu știam că ai stabilit o întâlnire și cu Dave, spune Lottie, și văd cum i se pleoștesc umerii.

Știe cât m-am străduit să-l conving pe Dave să discutăm despre proprietăți.

— N-am stabilit, spune el. Speram să strecurăm una înainte de weekend. Știi că nu-mi place să discut despre afaceri după program.

Nu știam asta, dar am aflat acum.

— O!

Lottie mă bate ușor pe piept.

— Atunci, nu te fac să aștepți, Dave.

Lottie se îndepărtează. Văd împotrivirea pe buzele lui Kelsey când Lottie clatină ușor din cap și se apropie de sora ei, lângă lift.

— Mi-a făcut plăcere să te văd, Dave!

Îi face delicat cu mâna și apasă pe butonul de *coborâre* la lift. Ușile se deschid imediat.

Dar, înainte să urce, le strig:

— Lottie, Kelsey, ne vedem în sala de ședințe! Venim și noi imediat!

Privirea surprinsă a lui Lottie îmi dă confirmarea de care aveam nevoie. *Tocmai am făcut ce trebuie, la naiba!*

— Huxley?

— Venim imediat! Mergeți și pregătiți-vă!

Îi dau de înțeles din priviri că vorbesc serios.

Fără să mai comenteze, o conduce pe Kelsey în sala de ședințe, dar îi simt privirea asupra mea tot timpul.

Mă întorc spre Dave și spun:

— Frate, știi că aș vrea mai mult decât orice să purtăm discuția asta, dar le-am promis lui Kelsey și Lottie că le ascult prezentarea.

— Prezentarea? întreabă Dave. Îți pui logodnica să țină o prezentare în fața ta?

Rânjesc.

— Nici nu ar accepta mai puțin de atât.

— Scuză-mă că mă amestec, dar pot să întreb ce anume prezintă?

Îmi bag mâinile în buzunarele de la costum și îi răspund:

— Au o firmă de organizare care se concentrează pe folosirea unor produse de organizare sustenabile și prietenoase cu mediul. Ne gândim să le rugăm să treacă proprietățile noastre în revistă, mai ales biroul ăsta, ca să eficientizeze spațiul.

— Uau!

Dave clipește de câteva ori și se uită spre sala de ședințe.

— Nu știam că Lottie muncește pentru bani, spune, dând încet din cap. Cu toți banii tăi, nu vrea să stea degeaba și să se bucure de ei, vrea să-și facă o carieră. Respect asta foarte mult!

Se uită lung la ea, și mă străbate o senzație de gelozie, de posesivitate.

— Sunt un bărbat norocos. E foarte sexy să o văd muncind atât de mult!

— Îmi imaginez. Dave se leagănă pe călcâie și continuă: Păi, ce-ar fi să programez ceva cu Karla, ca să stăm de vorbă fără să ne mai intersectăm așa?

— Grozav, și îmi pare rău pentru azi!

Dave dă din mână.

— De fapt, mă face să te apreciez și mai mult pentru că îți respecți angajamentele deja făcute, că îți dai seama când ceva e important.

Dă aprobator din cap.

— Ești un om bun, Huxley Cane.

La naiba, dacă ar ști el!

Mă întorc spre Breaker și îl întreb:

— Poți să-l ajuți pe Dave să o găsească pe Karla ca să programeze întâlnirea aceea?

— Ar fi plăcerea mea, răspunde Breaker și îl conduce pe Dave spre ieșirea din birou.

După ce se îndepărtează destul, JP se întoarce spre mine, imitându-mi poziția.

— Ești distrus!

— Ce vrei să spui? îl întreb. Dave a spus că mă apreciază mai mult.

JP clatină din cap.

— Nu, frate, nu cu Dave. Ești distrus pentru că fata aia de colo, cea cu rochie albastră – da, a pus lesa pe tine. Huxley pe care îl cunosc eu n-ar fi ratat niciodată ocazia de a se întâlni cu tipul cu care vrea să facă o afacere. De fapt, ar lăsa baltă aproape orice ca să-și atingă scopul.

Se uită în spatele lui.

— Cine ar fi crezut că o fată în rochie albastră va fi kriptonita ta?

— I-am făcut o promisiune, îi spun, încleștând fălcile. N-am de gând să-mi încalc promisiunea.

JP mă bate pe umăr.

— Continuă să-ți spui chestia asta, frate!

Se îndreaptă spre sala de ședințe și, când deschide ușa, fetele își ridică ochii, dar Lottie nu-i spune nimic lui JP. Își îndreaptă privirea spre mine prin ferestrele de sticlă. Și iată, clar ca lumina zilei – e recunoscătoare!

Mândria pe care o simt ca o lovitură în piept dintr-o simplă privire e înfricoșătoare.

Înspăimântătoare!

Epuizat, mă trântesc pe patul mare și scot un oftat adânc. După o săptămână fără somn până la momentele tensionate pe care le-am avut cu Lottie, nu m-am simțit niciodată atât de obosit.

Când am ajuns acasă, am stat la insula din bucătărie și am înfulecat un sendviș pregătit de Reign, apoi am rămas zece minute la duș, ștergând urmele acestei săptămâni, după care mi-am pus o pereche de boxeri pe mine și m-am întins pe pat.

Lottie și Kelsey au făcut treabă bună azi. Nu păreau să aibă deloc emoții în timpul prezentării. Erau încrezătoare, informate și, când le-am copleșit cu întrebări, au avut răspunsuri la fiecare dintre ele. Și nu doar răspunsuri, ci răspunsuri bine gândite și pline de informații.

Nu a încăput nicio îndoială. După ce au terminat, m-am uitat la băieți, ei au dat din cap și le-am spus că le angajăm. Vom începe cu biroul principal, apoi vom continua de acolo. E un contract imens pentru ele. Un contract care le va ajuta să treacă la următorul nivel.

Și-au păstrat sângele-rece când și-au strâns lucrurile și ne-au mulțumit, dar, după ce am plecat, Lottie mi-a trimis un mesaj plin de emoticoane și a spus că ea și Kelsey ies să sărbătorească. M-a întrebat dacă e OK să nu vină la cină.

De parcă ar avea nevoie de permisiunea mea! I-am urat distracție plăcută.

Și așa am rămas aici singur, în dormitor, analizându-mi deciziile.

Cioc, cioc!

Mă uit spre ușă.

Mă ridic în capul oaselor, ținându-mă de marginea patului, și spun:

— E deschis!

Ușa se întredeschide, iar Lottie își bagă capul înăuntru.

— Pot să intru?

— Da! îi răspund, lăsându-mi ochii să rătăcească pe corpul ei în rochia aceea.

Ce n-aș da să i-o scot chiar acum și să sărbătoresc victoria împreună cu ea, în singurul mod pe care îl cunosc – venerându-i corpul.

— Bună!

Face timid din mână.

— Bună! îi spun și-mi umezesc buzele.

Lottie arată ca o bucată suculentă de carne, stând în fața mea și așteptând să fie devorată.

— M-am gândit să trec pe aici înainte să mă duc să fac o baie. Voiam să-ți mulțumesc din nou în persoană.

— Nu ai de ce să-mi mulțumești, Lottie! Tu și Kelsey ați făcut o prezentare al naibii de bună. Ne-a fost ușor tuturor să spunem da!

Lottie clatină din cap.

— Nu, mă refeream la sacrificiul pe care l-ai făcut. Nu era nevoie.

— Ce nu era nevoie? o întreb nedumerit.

Lottie își înclină capul într-o parte.

— Huxley, știu că vrei de ceva vreme să vorbești cu Dave despre afaceri, dar când ai avut ocazia, nu ți-ai încălcat promisiunea față de noi.

— Ți-am spus că sunt un om corect. Dave putea să aștepte.

— Păi, știu ce sacrificiu a fost și îți sunt foarte recunoscătoare.

— Cu plăcere! îi spun simplu. Când văd că nu pleacă, o întreb: Te-ai distrat cu sora ta? Ai ajuns mai devreme decât mă așteptam.

— Am băut ceva să sărbătorim. Niște tipi ne-au făcut cinste cu câteva pahare.

Îmi stârnește gelozia, și încep să mă înfurii.

— Kelsey se apropia de unul din ei, iar celălalt încerca să-mi ia numărul de telefon.

Îmi încleștez maxilarul și strâng cu putere salteaua cu degetele.

— Dar i-am spus că sunt logodită.

Lottie rânjește și ridică mâna, arătându-și inelul de logodnă.

— Când a văzut ce mare e diamantul, a știu că nu există competiție.

Așa e, pe toți dracii!

— Nu e nevoie să vadă cât de mare e inelul ca să-și dea seama că nu există competiție. Mai ales când eu sunt cel care ți l-a dat.

Își încrucișează brațele la piept.

— Simt o umbră de gelozie, Huxley?

— Nu e gelozie, doar protejez ce-mi aparține.

— Acum îți aparțin?

— Până când ne îndeplinim sarcinile specificate în contract, îi spun, iar degetele mă mănâncă să dau drumul saltelei și să le îngrop în șuvițele lungi și brunete ale lui Lottie.

— Păi, nu ai de ce să-ți faci griji, ție îți sunt loială.

Se apropie de mine, iar tocurile amețitor de înalte bocănesc pe podea.

Mă holbez la picioarele ei tonifiate și, când se oprește, ajunge cu pieptul în dreptul ochilor mei. Pe urmă se așază în genunchi chiar între picioarele mele.

— Ce faci? întreb, în timp ce corpul îmi explodează de încântare, văzându-i poziția.

Își pune mâinile pe coapsele mele.

— Îți mulțumesc!

Își ridică mâinile spre penisul deja în erecție, dar o opresc înainte să apuce să atingă ceva.

— N-am nevoie de mulțumiri. Ți-am spus, ai meritat ceea ce ai obținut azi. Nu are nicio legătură cu situația noastră, ci doar cu ideile și meritul tău.

Își ridică privirea spre mine.

— Nu vrei să ți-o sug?

— Nu așa, îi spun jignit. Nu când te gândești că îmi mulțumești că te-am angajat. Nu vreau gura ta în felul ăsta.

Îi ating obrazul și-i mângâi buzele cu degetul mare. Deschide gura, prinzându-mi degetul, și îl suge cu putere. Își golește obrajii, și futu-i, ce n-aș da să înlocuiesc degetul cu sexul meu!

Dar nu așa.

Nu când există posibilitatea ca ea să aibă impresia că mă răsplătește.

Nici în ruptul capului.

Când dă drumul degetului, îmi pune mâinile pe coapse și se ridică. Mă împinge în piept până mă întind și se urcă pe mine, cu picioarele desfăcute, iar căldura ei puternică se lipește de penisul meu dureros.

Mi-ar plăcea la nebunie să i-o trag, să-i scot rochia și să-i arăt ce fel de amant sunt.

Și nu vreau să i-o trag doar pentru că e frumoasă sau pentru că gura ei sarcastică mă stârnește, ci pentru că am descoperit o latură a ei nemaivăzută până acum. O latură profesională, o scânteie de entuziasm pentru propriile ei scopuri, propriile realizări. A fost al dracului de sexy. Mă face să o văd într-o lumină complet diferită, ceea ce e al naibii de periculos, pentru că deja am depășit o limită. De acum intru pe teritoriu primejdios.

— Lottie, ce faci?

Își freacă șoldurile de penisul meu și zâmbește.

— Ești excitat.

— Ce vrei să spui?

Îi pică fața și se sprijină cu palma de pieptul meu.

— De ce ești furios?

— Nu sunt furios.

— Bați în retragere. Știu când te închizi în tine și exact asta faci acum. Te închizi. De ce, Huxley?

— Ai pus deja numărul stabilit de întrebări.

Clatină din cap.

— Nu și pe cele de la cină.

— N-ai luat cina cu mine în seara asta, așa că ai renunțat la acest drept.

Înfuriindu-se, coboară de pe mine, iar eu mă ridic în capul oaselor în timp ce-și îndreaptă rochia.

— Exact când cred că s-ar putea să nu mai fii un ticălos, îmi dovedești că mă înșel. Ești cel mai enervant om pe care l-am cunoscut vreodată.

Da, și eu sunt al dracului de nervos pe mine însumi. Dar, văzând că nu spun nimic, pufnește îmbufnată și se întoarce spre ușă.

Înainte de a ieși din cameră, îmi zice:

— Marți, la ora zece, mă întâlnesc cu Ellie să ne uităm la pompe pentru sâni. M-am gândit să-ți spun. Încă îmi respect angajamentul.

— Ți-am zis că nu e nevoie să faci asta.

— Se pare că doar atât pot să fac, îmi spune pe un ton atât de veninos, încât mă enervez.

— Nu-mi datorezi nimic. Ți-am zis asta, îi repet în timp ce-și pune mâna pe clanța ușii.

— Consideră că face parte din contract!

Dă să plece, dar se oprește. Se uită peste umăr, cu toată silueta ei micuță încordată, așa că gesturile par necontrolate. Răsuflând adânc, își lasă capul în jos și întreabă mai mult în șoaptă:

— Ai putea să-mi faci o favoare și să-mi tragi fermoarul la rochie?

— Nu ajungi la el?

Clatină din cap

— Nu, mai devreme m-a ajutat Kelsey.

Mă ridic de pe pat și mă apropii de ea cu penisul rigid în pantaloni. Când ne mai despart doar câțiva centimetri, întind mâna spre părul ei lung și i-l dau peste umăr, expunându-i spatele. Ridic mâna spre fermoarul mic și-l trag în jos, descoperind cu durere că nu poartă sutien.

Când ajung la capătul fermoarului, rămân cu ochii la spatele ei în timp ce împinge rochia în jos până îi cade la picioare, dezvăluind chiloții de dantelă albă și fundul rotund și obraznic.

Să-mi.

Trag.

Una!

Cu brațul peste sâni, se întoarce spre mine și se apleacă să-și ridice rochia. Când se ridică, umărul ei îmi atinge penisul și aproape sar din chiloți, simțindu-i atingerea. Mă privește în ochi și clipește cu genele lungi, apoi îmi spune seducător:

— Mulțumesc!

Îmi umezesc buzele.

Mă mănâncă degetele să pun mâna pe ea.

Penisul meu imploră o eliberare.

Dar nu mă mișc. Nici nu mă clintesc.

Cu o privire dezamăgită, iese din dormitor, dar nu închide ușa. Intră în dormitorul ei și lasă ușa deschisă, punând rochia pe pat și mergând la baie.

Futu-i! O ușă deschisă. Asta e o invitație.

Mă ispitește, nu renunță la scopul ei. Orice ar fi, nu cred că mă pot abține.

Nu după ce i-am văzut fundul perfect.

Nu după ce am dezbrăcat-o.

Nu după sărutul de mai devreme.

Nu după ce am văzut-o în genunchi, cu obrajii goliți de aer.

Nu când știu că a vrut să-mi ia penisul în gură.

Inima mea s-a fisurat, hotărârea mi se clatină, toate regulile mi s-au amestecat în cap, iar acum niciuna nu mai are sens.

Aud dușul pornit în baia ei. La naiba! Sexul mi se întărește și mai tare în timp ce stau pe loc, uitându-mă în camera ei, rugându-mă să fac o mișcare, dar și să mă stăpânesc naibii!

Pe urmă... Lottie traversează dormitorul... complet goală.

Sânii perfecți, cât îți încap în palmă.

Șoldurile, atât cât să ai pe ce pune mâna.

Sexul, epilat și al naibii de ispititor. O degustare nu a fost de ajuns.

Futu-i.

Mama.

Mă-sii!

Se uită la mine, își dă părul peste umăr și se duce la noptieră. Deschide un sertar și scoate vibratorul cu ventuză la capăt. Întorcându-se spre mine, îmi oferă o imagine frontală. Mi se usucă gura când îi văd sfârcurile mici, întărite și dornice de gura mea. Conștientă că mă holbez, Lottie ia capătul vibratorului și și-l trece peste piept, dându-și capul pe spate și ridicându-l la gură.

Scoate limba...

Și linge afurisitul de vârf.

Îmi pierd naibii mințile!

Penisul îmi zvâcnește în boxeri.

Și, uite așa, voința îmi slăbește.

Mulțumită de ea însăși, se duce spre baie cu vibratorul în mână, iar eu trec de bariera dintre camerele noastre și intru după ea.

În clipa în care pășesc în baie, închide ușa dușului și o văd udând vibratorul înainte de a-l lipi de perete. Am construit casa asta în așa fel încât să încapă două persoane

în fiecare baie la duș, așadar e destul loc acolo. *Mai ales dacă aș vrea să intru cu ea.* La câțiva pași distanță, se udă și ea cu dușul, dar în loc să lase apa să curgă peste ea, se dă în spectacol.

Seducător, intenționat, își coboară mâinile pe sâni, unde se oprește și își ciupește sfârcurile. Un geamăt greoi îi scapă printre buze în timp ce mâna îi coboară mai jos. Apa îi curge pe piept, peste vârful sfârcurilor, până pe abdomenul plat și sexul catifelat.

Îmi lasă gura apă.

Mă mănâncă palmele să o ating. Să o simt.

Corpul meu își dorește să fie în dușul acela cu ea.

După ce se udă toată, se întoarce cu spatele spre vibrator și se apleacă de la mijloc, poziționându-se în așa fel încât să... O, futu-i!

Îmi mușc buza de jos când se împinge ușor în vibrator, vârându-și-l în gaura strâmtă.

— Daaa! geme încet și își dă părul ud într-o parte.

Complet fixat pe ce face, îi văd pelvisul cum se mișcă în cercuri lente.

Futu-i, penisul mi se întărește atât de tare, încât mă doare. Am jurat că nu o să mă masturbez în fața ei, că, dacă ar fi să-mi dau drumul, aș prefera s-o fac înăuntrul ei.

Dar văzând-o așa, vrând atât de mult să-i ating sfârcurile afurisite și să le sug... mă scoate din minți.

Mă face să cedez.

Îmi vine să contrazic tot ce am spus.

— Doamne, Huxley! spune pe un ton atât de satisfăcut, încât ciulesc urechile când îmi aud numele. Da, Hux! exclamă, pompând mai tare. Atât de bine! E... atât... de bine!

Penisul îmi zvâcnește.

Corpul mi se încordează.

Brațele îmi tremură în timp ce ea își duce o mână între picioare și începe să-și maseze clitorisul.

— Da, exact acolo! Exact acolo, Hux! Doamne, cât îmi plac mâinile tale! Îmi place cum mă fac să mă simt.

Futu-i!

Deschide ochii și își înclină capul într-o parte, privindu-mă în ochi.

Încețoșată.

Senzuală.

Pătimașă.

— Mm, da! geme cu ochii tot la mine.

Fac un pas în față, posedat de dorință.

— Limba ta. Îmi place să-mi dau drumul pe gura ta.

Își bagă degetul în gură și suge.

— Îmi place când mă guști. Linge-mă! Suge-mă!

Își duce mâna la sân și se ciupește tare de sfârc.

— Cât de bine știi cum să-mi provoci orgasmul, ca niciun alt bărbat cu care am fost! geme.

Mișcă din șolduri înainte și înapoi.

Își trece peste piept degetul pe care l-a scos din gură.

Fir-ar al naibii!

Încă doi pași în față.

— Ah, aah, da! O, Doamne, ești imens! Știam că așa o să fii, știam că doar de scula ta o să am nevoie.

Își lasă capul în jos.

Dă mai repede din șolduri.

Își ciupește sfârcurile cu degetele, șuierând printre buze.

Drăcia dracului!

Vreau să fac eu asta.

Am nevoie să fac eu asta.

Rămân și fără ultima fărâmă de împotrivire și, înainte să mă pot opri, îmi scot boxerii și deschid ușa dușului. Apa mă lovește în spate, iar Lottie îmi zâmbește chiar înainte de a întinde mâna și a mă prinde de penisul care se ridică mândru.

— Exact ce voiam la desert! spune și-mi ia penisul în gură.

Futu-i!

Întind mâna spre părul ei și îl prind într-o parte ca să-i văd gura cum coboară peste penisul gros. Buzele ei pline mă trag înăuntru și cu mâna îmi mângâie baza penisului. Dar gura ei e cea care mă face să împing șoldurile în față, cerând mai mult.

Fierbinte.

Ud.

Perfect.

Mă ia până în adâncul gâtului. Mi se duc ochii în fundul capului și mă mișc mai aproape, ca să-și poată provoca și plăcere în același timp.

Exact cum credeam, faptul că o las să mă atingă, să mi-o sugă, e tot ce am visat. Al dracului de plăcut! O mângâi pe obraz și-i ating pielea moale cu degetul mare.

— Ia-l adânc în gura aia obraznică!

Suge și mai tare.

— Exact așa! Futu-i, da, Lottie!

Îi pun mâna pe ceafă și o ajut să mențină ritmul, mișcând-o peste erecția mea iar și iar, în timp ce plăcerea crește în mine.

— O, Doamne! murmură ea cu penisul în gură în timp ce-și rotește șoldurile în jurul vibratorului.

Nu pot să spun că-mi place că se satisface cu altceva decât cu mâna sau gura mea, dar e sexy să o văd cum și-o trage în timp ce mi-o trage mie cu gura. O trec cu vederea de data asta. *Dar numele meu îl spune. Își imaginează mâinile mele pe corpul ei. Limba mea pe clitoris și pe sex.*

Trece cu gura peste vârful penisului și întinde mâinile spre testicule, învârtindu-le încet pe degete. Desfac picioarele ca să aibă acces, pentru că vreau să se joace cu mine. Și asta face. Își întinde palma peste testicule și se joacă cu vârful, sugându-l în capăt, lingând și gâdilând.

Tachinându-mă naibii!

Și-mi place.

Îmi place cum crește senzația.

Felul în care se concentrează pe o anumită zonă, apoi mă ia din nou în gură, apăsându-mă până în fundul gâtului...

— Futu-i! murmur când penisul îmi zvâcnește pe buzele ei dulci.

— Îmi place penisul tău, îmi spune, scoțându-l din gură și lingându-l pe lungime. E atât de mare, Huxley! Și de gros!

Își trece limba pe sub cap, gâdilând partea aceea sensibilă, și jur că-mi mai crește cu un centimetru în timp ce-mi ține testiculele, trăgând de ele ușor, foarte ușor. E destul cât să o iau razna și să simt fiori de plăcere pe șira spinării.

— Vreau să-mi dau drumul în gura ta, îi spun în timp ce apuc de baza penisului, dar îmi dă mâna la o parte.

— Al meu, nu pune mâna!

Ridic din sprâncene, auzindu-i ordinul, și, dacă n-aș fi atât de disperat să mă facă să termin. i-aș spune exact ce e al ei, dar am nevoie de gura ei pe penis. Și am nevoie de ea acum.

— Atunci, fute-mă cu gura! îi spun printre dinți.

Nu se mai mișcă pe vibrator, ci se concentrează pe penis, trăgându-l adânc în gât.

Suge. Se îneacă.

Repetă mișcarea până când nu mai simt nimic în afară de gura ei dulce.

Mă prind de peretele dușului în timp ce plăcerea îmi urcă pe picioare și se adună la baza penisului.

— Futu-i, o să-mi dau drumul!

Îi ating obrazul cu mâna.

— Ia fiecare picătură!

Ochii ei se încețoșează și în clipa aceea mă termină, frecând, sugând, făcându-mi cea mai bună felație din viața mea. Testiculele mi se încordează, penisul mi se umflă și explodez cu un strigăt care-mi iese din piept când ejaculez în gura ei.

Și ea înghite tot.

Până la ultima picătură, așa cum i-am spus, până sunt epuizat și încerc să-mi trag sufletul.

Îmi dă drumul și rânjește la mine.

Îmi ia trei secunde să pun mâna pe ea, să opresc dușul și să o întind pe banca încastrată. Îi desfac picioarele, mă așez în genunchi și-mi lipesc gura de sexul ei.

— Da! spune gemând și-și coboară mâna în părul meu.

Mă trage tare de șuvițe și geme în timp ce îi ling sexul deja excitat.

E atât de aproape! Picioarele ei îmi strâng umerii, iar mâinile care mă țin de păr îi tremură.

— Nu o să mă satur niciodată de gustul tău, îi spun în timp ce ling cu mișcări prelungi, băgând două degete în ea. Aș putea să te satisfac toată ziua, la naiba!

Cu fiecare mișcare, tensiunea din centrul ei crește până când își înfige degetele în scalpul meu și își mișcă șoldurile.

— Huxley, o să... o, futu-i, îmi dau drumul! strigă în timp ce-i țin pelvisul pe loc, împiedicând-o să se miște în timp ce o devorez, satisfăcând-o așa cum vreau să fie satisfăcută.

Geme, iar vocea ei răsună pe gresie.

Îmi strigă numele când nu mă opresc, luând fiecare urmă a orgasmului ei.

Și când se relaxează puțin, o mai ling de câteva ori înainte de a mă retrage ușor, doar pentru a-i săruta sexul.

Când mă ridic, se uită la mine cu o privire mirată. Își ridică mâna tremurând pe corp până la gât. Mă privește în timp ce-și trage sufletul, și nu sunt sigur la ce se gândește, ce ar putea spune, așa că decid să i-o iau înainte.

— Noapte bună! îi spun, apoi ies din duș.

Trebuie să-i pun capăt aici. Trebuie să plec naibii, altfel mă văd cum o duc înapoi în pat și i-o trag până nu mai suportă.

Mă cuprinde regretul că am plecat, dar îl las la o parte și iau un prosop de la ea, mi-l pun pe talie și mă duc în dormitorul meu, închizând ușa după mine.

Amețit, confuz și neștiind ce m-a apucat, intru în baie, unde pornesc dușul și mă odihnesc sub apa fierbinte, încercând să mă adun.

Ce mama dracului fac?

Încalc limitele în stânga și-n dreapta, iar acum, după ce i-am simțit gura pe mine, nu cred că o să mai fiu vreodată același om. Nu după ce am văzut-o luându-mă atât de adânc, după felul în care a înghițit și ultima picătură de spermă.

N-am să-mi mai pot scoate imaginea aceea din minte. Multă, multă vreme de acum încolo.

După ce ies din duş să mă şterg, nu mă pot gândi decât să traversez holul şi să-i explorez corpul lui Lottie. Vreau să-i mulţumesc că-mi suportă toanele. Că m-a făcut să mă deschid când nu voiam cu adevărat să mă deschid.

Mă uit la mine în oglindă şi îmi trag încet mâna peste barbă, aceeaşi barbă care i-a însemnat coapsele lui Lottie ca fiind ale mele. *Ce dracu' faci, frate?*

Şi de ce pari... fericit?

Fericit într-un moment în care nu ar trebui să fiu fericit, pentru că haosul mă înghite cu totul. Afacerea, minciunile, limitele încălcate... totul e neclar – un lucru pe care de obicei nu-l suport –, dar iată-mă... făcând faţă situaţiei.

Hristoase!

Telefonul sună pe noptieră şi mă uit la el, întrebându-mă cât naiba o fi ora.

Mă aşez pe pat înfăşurat în prosop şi citesc mesajul.

***Lottie:** Gura ta e absolut decadentă. Îmi place să-mi dau drumul pe limba ta.*

Futu-i!

Încearcă să mă excite din nou?

***Huxley:** Nu mă mai satur de sexul şi de clitorisul tău tremurând.*

Îmi acopăr gura cu mâna, încercând să-mi împiedic corpul să se pornească din nou. O dată în seara asta e de ajuns. Aş căutat-o cu lumânarea dacă aş încălca limita mai mult de atât.

***Lottie:** Numai cu tine am avut asemenea orgasme. Cu nimeni altcineva. Numai. Cu. Tine.*

Da, încearcă să mă excite din nou, încearcă să mă stârnească. Vrea mai mult. O simt în măduva oaselor.

Huxley: *Ești goală în pat acum?*

Lottie: *De unde ai știut?*

Huxley: *Încerci să mă faci să mă întorc în camera ta.*

Lottie: *Vreau penisul tău înăuntrul meu, Huxley. Stau cu picioarele desfăcute, cu sfârcurile întărite și corpul înfierbântat doar când mă gândesc la asta.*

Penisul îmi zvâcnește și strâng din dinți, încercând să mă stăpânesc.

Huxley: *Nu mă întorc acolo.*

Deși asta vreau. La naiba, vreau să mă scufund între picioarele ei! Dar devin dependent și trebuie să-i pun capăt. N-am idee la ce se gândește, dacă pentru ea e doar un mod distractiv de a-și ocupa timpul, dar văd că pentru mine ar fi mai mult și nu sunt dispus să risc. Pun telefonul jos, gândindu-mă că Lottie nu va mai răspunde după ultimul mesaj. E furioasă? Frustrată? Confuză? *Adică tot ce simt și eu?*

Lottie: *Dacă nu mai vii aici, atunci nu vrei să-mi răspunzi la două întrebări?*

Scot un oftat adânc și-mi trec mâna prin păr. *Încă vrea să mă cunoască...*

Dar tot trebuie să păstrez limitele.

Huxley: *Acele întrebări sunt doar pentru cină.*

Lottie: *Te rog, Huxley!*

Și, uite așa, conversația trece de la un ton sexual la unul inocent. Îi aud vocea spunând cuvintele astea, rugându-mă, implorându-mă să particip.

Se pare că nu am voință deloc, pentru că dau din cap, deși nu mă vede, și îi răspund.

Huxley: *Care sunt întrebările?*

***Lottie:** Mulțumesc! Ce-ar fi să le pun eu și să răspundem amândoi la ele?*

***Huxley:** Bine.*

***Lottie:** Entuziasmul tău e contagios.*

***Huxley:** Trece timpul...*

***Lottie:** OK, întrebarea numărul unu – care ai spune că e calitatea ta preferată?*

***Huxley:** Nu sunt sigur încotro bați, dar cred că ambiția.*

***Lottie:** Asta se vede.*

***Huxley:** Ție ce îți place cel mai mult la tine?*

***Lottie:** Loialitatea, deși de multe ori am avut necazuri cu Angela din cauza asta. Cred că e important să fii loial. Un alt motiv pentru care mă țin de cuvânt și merg cu Ellie să cumpărăm pompe pentru alăptat.*

***Huxley:** E o calitate admirabilă să fii loial.*

***Lottie:** OK, întrebarea numărul doi – ce-ți place cel mai mult la mine? Iar eu o să-ți spun ce-mi place la tine.*

***Huxley:** Vânezi complimente?*

***Lottie:** Pentru că lucrăm împreună și tinzi să te îndepărtezi deseori, m-am gândit că ar fi bine să spunem ce ne place unul la celălalt. Ca să ne amintim.*

***Huxley:** OK. Îmi place că ești loială.*

***Lottie:** Nu se poate, nu poți folosi ce am spus eu. Hai, Huxley, știu că probabil te doare să-mi faci un compliment, dar poți măcar să încerci.*

Strâng din buze peste dinți de frustrare, trântindu-mă pe pat. OK, vrea să știe ce-mi place la ea, așa că aș putea totuși să-i spun.

***Huxley:** Ești neînfricată. Poate nu iei mereu cele mai bune decizii, dar, orice ar fi, intri în situația respectivă fără teamă și nu te reții. E o trăsătură pe care nu o*

regăsești la mulți oameni. Dacă o combini cu loialitatea, obții un om lângă care vrei să-ți petreci timpul.

Nu-mi răspunde imediat, și mă tem că am întrecut măsura, că poate am spus prea mult, dar pe urmă aud o bătaie în ușă. Mă ridic și o găsesc pe Lottie stând în picioare în unul dintre seturile de lenjerie intimă pe care le-am cumpărat pentru ea.

Acesta e roșu. Pantalonii scurți sunt largi, în întregime din dantelă și transparenți. Bluza e tăiată deasupra buricului și nu oferă niciun fel de susținere. Prin urmare, sânii îi rămân liberi.

Da, este de departe cea mai sexy femeie pe care am văzut-o în viața mea.

— Ce e? o întreb, simțindu-mă stânjenit de mesajul meu sincer și excitat încă o dată.

— Voiam să văd dacă mi-ai spus adevărul.

— De ce te-aș minți? Te-am mințit până acum?

— Nu! îmi răspunde. Dar... nu știu, am simțit nevoia să-ți văd fața.

— E adevărat. Poți să te bazezi că-ți spun adevărul.

Bate cu piciorul în podea și se uită în jos la covor.

— Mulțumesc!

— Asta e tot? o întreb.

— Nu! Trebuie să-ți spun ce-mi place la tine.

Clatin din cap și mă ridic de pe pat.

— Nu e nevoie.

— Sufletul tău bun, îmi spune, privindu-mă în ochi. Nu lași oamenii să-l vadă; îl ții ascuns de restul lumii. Dar, ca spectatoare, după ce am fost foarte atentă, l-am văzut, și e frumos.

Nu știu să primesc complimente.

Nu prea îmi plac, de fapt.

Ascultând-o pe ea, ascultând cum mă laudă, nu mă simt confortabil și nu știu cum să gestionez lucrurile.

— Nu e nevoie să zici nimic, îmi spune, simțind cât de stânjenit sunt. Dar m-am gândit că ar trebui să știi.

Îmi zâmbește blând.

— Noapte bună, Huxley!

Îi răspund încet, „Noapte bună", apoi pleacă.

Am senzația că mintea mea a fost eclipsată de o seară grea, cețoasă. Nu pot gândi limpede. Nu reușesc să leg două idei despre ce naiba ar trebui să fac. Cum naiba să mă împac cu observația lui Lottie cu privire la mine... la ceea ce-i place cel mai mult la mine? „Sufletul tău bun. Nu lași oamenii să-l vadă; îl ții ascuns de restul lumii. Dar, ca spectatoare, după ce am fost foarte atentă, l-am văzut, și e frumos." Nimeni nu mi-a vorbit – nu s-a certat cu mine – cum face Lottie. Nimeni nu m-a văzut așa cum mă vede ea. Desigur, frații mei mă cunosc așa cum sunt, dar oricine intră în viața mea îl vede pe Huxley Cane, miliardarul, mogulul. Nimeni nu m-a văzut niciodată drept Huxley, bărbatul cu suflet bun. Pentru că știu că am suflet. Mă mândresc că am compasiune când e cazul. Dar nimeni nu a sesizat asta până acum.

Până la Lottie.

Știind că am dat de necaz, mă întorc la noptieră, iau telefonul și le scriu fraților mei.

***Huxley:** M-am ars.*

Ei îmi răspund imediat.

***JP:** Lasă-mă să ghicesc – ți-ai dat seama că-ți place de logodnica ta falsă?*

***Huxley:** Îmi place! N-ar trebui, dar îmi place de ea!*

***JP:** Am ghicit!*

***Breaker:** Oricine v-ar fi văzut ar fi putut să ghicească.*

***Huxley:** Nu știu ce dracu' să fac.*

***JP:** Ce ar face orice alt om căruia îi place de o persoană. O inviți în oraș.*

***Huxley:** O invit în oraș? Dar noi avem un aranjament profesional. Și nu cred că mă place în felul acela.*

***Breaker:** Ia uite la fratele nostru mai mare ce nesigur e! Ești simpatic!*

***JP:** Aș îndrăzni să spun că mă bucur de momentul ăsta umilitor.*

***Huxley:** Nu fiți nesimțiți! Am nevoie de ajutor, la naiba!*

***JP:** Nu ai nevoie de ajutor. Știi exact ce să faci, dar ți-e prea frică să apeși pe trăgaci.*

***Breaker:** ^^^ Bine zis!*

***Huxley:** E complicat. Cum rămâne cu Dave?*

***JP:** Nu cred că trebuie să-ți faci griji pentru asta acum. Eu m-aș concentra la ceea ce vrei, ceva ce îți dorești și nu are legătură cu afacerile. Eu și Breaker putem să te asigurăm și să-ți spunem că ai nevoie de ceva în viața ta în afară de compania asta.*

***Breaker:** Trebuie să înveți să trăiești, frate! Tu nu trăiești. Ai atâția bani și nu faci nimic cu ei. Acum ai un motiv să faci ceva. Invit-o în oraș! Dacă îți place de ea, dă-i bătaie!*

***Huxley:** Nu credeți că o să strice lucrurile între noi?*

***JP:** O să le facă mai bune.*

***Breaker:** Are dreptate! Ce-ar putea să meargă prost? Serios vorbind.*

***Huxley:** Celebrele ultime cuvinte!*

Capitolul șaisprezece

LOTTIE

MĂ UIT LA TAVANUL DIN DORMITOR, IAR GÂNDURILE MI se abat la seara trecută.

Ce n-aș fi dat să vină Huxley înapoi în camera mea, să-i gust buzele din nou, să-l simt între picioarele mele cu scula aia magnifică!

Gem de frustrare și mă ridic, fără să-mi mai potrivesc rochia ce-mi acoperă costumul de baie, pe care am îmbrăcat-o înainte de a mă trânti pe pat. Dacă Huxley nu m-ar fi văzut deja goală, m-aș gândi să renunț la rochie, căci costumul de baie cumpărat de el abia îmi acoperă sfârcurile.

De dimineață, a ieșit să alerge când am coborât la bucătărie pentru micul-dejun, cel puțin asta scria în biletul de pe blatul din bucătărie. Era un bilet simplu, nimic special. Spunea doar „la alergat". Angajații lui nu mai lucrează în weekend, așa că am rămas singură în casă. Am luat parfeul de iaurt făcut de Reign cu o zi înainte, l-am devorat și am lucrat puțin la website înainte de a-mi

petrece timpul împletindu-mi părul în cozi și îmbrăcând unul dintre costumele de baie cumpărate. Am ales unul simplu și negru.

Trebuie să fac plajă. Să-mi limpezesc gândurile. Să ies naibii din camera asta, unde îmi amintesc cât de uluitor a fost să simt barba puțin crescută a lui Huxley frecându-se de interiorul coapselor mele.

Laturile rochiei flutură liber când îmi iau ochelarii de soare de pe comodă și o pornesc spre scări. Las telefonul în cameră, pentru că nu vreau să-mi distragă atenția. Vreau să fiu doar eu cu soarele.

Cobor scările la parter și privesc în jur, observând că totul pare neatins, apoi merg în spatele casei, unde deschid una dintre ușile glisante de sticlă mult prea mari. Normal că sunt prosoape împăturite frumos și stivuite în dulapul exterior, alături de tot ce ai putea avea nevoie când înoți – ochelari, cremă de protecție solară și chiar și dopurile acelea mici pentru nas.

Iau un prosop din dulap și-l duc la unul dintre șezlongurile cu dungi albe și negre de pe marginea piscinei. Desfăcând cordonul rochiei, las materialul să cadă la pământ, apoi îmi pun ochelarii de soare. Soarele de California e necruțător, ceea ce înseamnă că vremea e perfectă pentru bronzat, iar asta mă face să mă gândesc... Privesc în jur, știind foarte bine că sunt singură în casa asta incredibil de mare, așa că-mi duc mâna la spate și desfac sutienul. Ups, ia te uită, topless! Așa mai merge! Mă bucur de felul în care soarele îmi încălzește sfârcurile imediat.

Oare să mă dezbrac complet?

Mai privesc o dată în jur și mă întreb, de ce naiba n-aș face-o?

Trag chiloții în jos și îi pun lângă sutien.

Goală!

Și e atât de plăcut!

Din piscină, mă strigă o saltea albă, așa că mă duc pe margine, mă întind după saltea și o trag spre scări ca să mă așez cu grijă. Apa rece pe pielea mea încinsă oferă un contrast minunat pe care corpul meu îl apreciază. După ce mă așez pe saltea, îmi potrivesc ochelarii și mă bucur de confortul de a pluti pe apă în timp ce soarele îmi încălzește pielea goală.

N-ar fi prima dată când fac baie dezbrăcată.

Închid ochii și ascult briza ușoară care face ca frunzele de palmier să foșnească, oferind o coloană sonoră relaxantă pentru înotul de la mijlocul dimineții. Da, e exact ce aveam nevoie.

Cu ochii închiși, sunt pe cale să adorm…

— Ce naiba faci?

Huxley!

Și, după tonul vocii, nu pare fericit.

Deschid ochii, ridic ochelarii și-l văd la marginea piscinei, purtând doar o pereche de pantaloni scurți și adidași. Pieptul lui bombat și gol e leoarcă de transpirație și are părul ud, cu șuvițele lipite unele de altele.

Doamne, ce delicios arată!

Mă mișc pe plută – nu mă sfiesc deloc, bărbatul ăsta a văzut deja tot – și răspund:

— Plutesc.

— Ești goală.

— Chiar? întrebând, uitându-mă în jos. Ei, ia te uită, chiar sunt!

Și, doar ca să-l întărât, desfac picioarele dincolo de marginile saltelei și-mi las tălpile în apă.

— De ce?

Îmi pun din nou ochelarii.

— Pentru că am vrut. Pentru că m-ai văzut deja goală. Și pentru că angajații tăi nu mai lucrează în weekend.

Îmi înclin capul spre soare.

— Doamne, ce-mi place să fac baie în pielea goală! Ai încercat vreodată?

— Nu!

— Serios? Ai piscină. Ar trebui măcar să încerci o dată.

Îi fac cu mâna.

— Hai, vino după mine!

Nu spune nimic, și deschid ochii puțin să văd ce face. Stă pe marginea piscinei, dar acum își ține pumnii strânși pe lângă corp.

Cineva are nevoie de relaxare.

Bărbatul ăsta e un pachet de nervi, gata să explodeze în orice clipă. A mai avut momente, când și când, în care și-a îngăduit să se relaxeze, dar încă nu s-a destins de tot. Poate încet, dar sigur, îl pot ajuta s-o facă.

— Nu mușc! Promit!

Îmi bag degetele în apă și împroșc puțin înainte de a le duce la piept, unde stropii îmi picură de pe degete pe sâni. Sunt tentată să încercuiesc sfârcul cu degetul, dar nu vreau să-l fac să vină aici excitat. Vreau doar să se relaxeze.

Văzând că tot nu se mișcă, oftez frustrată și cobor de pe saltea în apa rece. Mi se întăresc sfârcurile imediat din cauza șocului provocat de schimbarea temperaturii pe piele, dar merg mai departe și ajung la trepte.

Huxley nu-și ia ochii de la mine, urmărindu-mă cu atâta intensitate, încât simt un gol în stomac când mă apropii de el.

Cu mâna tremurând, îl conduc la un șezlong și-l forțez să se așeze. Când nu protestează, mă așez în genunchi

în fața lui și-i scot încălțările și șosetele. Îi simt privirea asupra mea în tot acest timp, urmărindu-mi fiecare mișcare. Când termin, mă ridic și-l iau de mână din nou. Îi las pantalonii scurți, pentru că poate înota cu ușurință în ei, și, după ce verific că nu are telefonul și portofelul, îl îndrum spre treptele piscinei.

În mod straniu, deși sunt complet dezbrăcată, nu mă simt rușinată în fața lui. Nici măcar nu simt că sunt goală. *Mă face să mă simt confortabil în pielea mea.* Nu și-a exprimat aprecierea față de corpul meu prea mult, dată fiind încrederea pe care o am în preajma lui, dar nu e vorba de ceea ce spune, ci de felul în care se comportă când mă expun. Felul în care mă măsoară din priviri cu o recunoștință disperată. Fermitatea cu care își pune mâinile pe mine. Ordinele hotărâte când suntem în toiul acțiunii.

Fără să mai vorbim de cât de tare se excită ori de câte ori facem sex.

Pășesc în apă și-l iau după mine. Nu protestează, așa că înaintez până ajung la salteaua destul de mare pentru amândoi. O trag mai aproape și spun:

— Urcă!

Se uită la saltea, apoi la mine.

— Vii cu mine?

— Da! îi răspund.

Pe urmă, se urcă pe saltea și mă ajută să urc și eu. Din pricina greutății în plus, ne scufundăm mai mult în apă, dar încă plutim, iar apa trece doar rareori peste margine. Mă așez cu fața spre el, în timp ce stă întins pe spate și își pune mâinile sub cap.

— Vezi? Nu e nevoie să te apuce pandaliile. Nu e plăcut?

Cu o voce morocănoasă, îmi spune:

— Nu m-au apucat pandaliile.

Îi duc degetul la frunte și spun:

— Asta era încruntată toată.

— Ești goală.

— Aseară nu părea că ai o problemă cu asta.

Se uită în ochii mei.

— Nu erai afară.

Nu reușesc să-mi ascund rânjetul de pe buze.

— Te temi că m-ar putea vedea altcineva?

— Da! îmi răspunde.

— Te porți de parcă ți-ar păsa.

Se uită din nou în ochii mei și mă privește lung câteva clipe, apoi se întoarce cu fața spre mine pe saltea. Îmi pune mâna pe șold și, odată cu gestul acesta mic și posesiv, tot corpul mi se încinge dinăuntru.

— Îmi pasă, la naiba!

Îmi masează pielea cu degetul mare.

— E doar pentru ochii mei.

Mișc din buze într-o parte, încercând să pășesc cu grijă când întreb:

— Ți-am cedat și corpul meu prin contract? Nu prea îmi amintesc partea asta.

Își umezește buzele și-și ridică mâna pe corpul meu, apoi în jos pe braț și direct pe sân. Degetele i se opresc pe sfârc și, cu nonșalanță, de parcă asta face în fiecare sâmbătă, îl răsucește între degete.

Dar senzația care mă străbate la atingerea lui nu e deloc la fel.

— Am pus sau nu gura pe sexul tău aseară?

Îmi răsucește sfârcul, și închid ochii strâns, cu răsuflarea tăiată pe moment.

— Ba... da, îi răspund.

— Asta înseamnă că am pus stăpânire pe corpul tău.

Mă ciupește.

— Ai înțeles?

Îmi scapă un șuierat printre buze.

— Da! îi răspund.

— Bine!

Dă drumul sfârcului, și nu mă pot abține să nu scot un sunet de protest. Îi apare un rânjet imperceptibil pe buze, așa că mă uit încruntată la el.

— Ți se pare amuzant? Să mă tachinezi așa?

— Nu amuzant, mai degrabă ațâțător. Mă face să-mi doresc mai mult. Când te văd așa, goală, în piscina mea, îmi vine să fac mai mult.

— Cum ar fi? îl întreb curioasă.

După ultimele interacțiuni cu el și orgasmele uluitoare pe care mi le-a provocat, l-aș lăsa să facă aproape orice cu mine. Și chiar vorbesc serios.

— Să te aplec peste marginea piscinei, să-ți depărtez fesele și să te devorez.

O!

Doamne!

Încordez picioarele, simțind un zvâcnet surd între ele. Nu-mi imaginez cum m-aș simți, dar acum mă întreb cât de plăcut ar fi.

— Ai mai făcut asta vreodată? Ai mai făcut-o cu cineva în piscină?

Se uită într-o parte, evitând contactul vizual.

— Da!

Nu știu de ce mă simt dezamăgită. Știu că n-ar trebui să mă intereseze și nu am niciun drept să-mi pese, dar o mică parte din mine și-ar dori să fi fost prima femeie pe care a avut-o în piscină.

Prefăcându-mă nonșalantă, îl întreb:

— A, serios? A fost cât de cât bună?

De data asta se uită în ochii mei.

— Nu!

Ei bine... hm, chestia asta mă face să vreau să zâmbesc.

— Interesant! spun, înăbușindu-mi zâmbetul. De ce n-a fost bună?

Își trece din nou degetele peste sânul meu, dând cu degetul mare peste sfârc.

— Era agresivă. Exagerată. Ca și cum ar fi încercat să mă impresioneze.

— Dar a făcut exact opusul.

Încuviințează din cap, apoi răsucește sfârcul între degetul mare și arătător. Îmi scapă un mic geamăt. Nu pot să mă controlez, să controlez ce mă face să simt. E prima dată în viața mea când pot să spun că, atunci când mă uit la un bărbat, vreau să-i simt gura pe a mea, mâna între picioare și corpul stăpânindu-l pe al meu.

De.

Fiecare.

Dată.

— Nu apreciez teatrul, îmi spune încet, cu ochii la sânii mei. Vreau ceva real când mă culc cu o femeie.

— Crezi că eu sunt reală? îl întreb.

Dă drumul sfârcului și își mută mâna pe șold, mângâindu-mă încet. Sunt excitată și-mi doresc mult mai mult. Și totuși, vreau să se și relaxeze, iar el exact asta face.

— Da, cred că ești reală. Mă urăști prea mult ca să te prefaci că-ți ofer plăcere. Dacă nu te-aș excita, mi-ai da de știre.

Are foarte mare dreptate, dar a spus un lucru care nu e tocmai adevărat.

— Nu te urăsc, Huxley.

— Ai fi putut să mă păcălești, îmi spune încet.

Tonul lui e mai mult glumeț decât acuzator.

— Adică, sunt momente când te urăsc, nu pot să te mint. Dar nu te urăsc în general. Chiar apreciez ce ai făcut pentru mine.

— Aprecierea e reciprocă, îmi spune și apoi închide ochii.

Începe să respire regulat, iar mâna de pe mine se relaxează. Oare... trage un pui de somn? Când stau goală lângă el?

Când văd că nu se mișcă, ci continuă să stea întins, cu ochii închiși și mâna pe mine, îmi dau seama că exact asta face.

Și poate că în alte împrejurări m-aș simți jignită. Sunt o femeie goală, întinsă lângă el. M-aș fi așteptat să profite de situație, dar Huxley nu trebuie s-o facă. Poate să stea aici relaxat, știind că probabil o să stau întinsă lângă el.

Ceea ce voi și face, pentru că pare un moment relaxant. Pare firesc.

Închid ochii și oftez adânc, lăsând salteaua să plutească în piscină. Norii care apar încet nu lasă soarele să ne prăjească pielea, dându-ne ocazia să ne bucurăm de căldură.

Nu știu exact cât am dormit, dar abia când sunt luată pe sus și dusă în casa lui Huxley îmi dau seama că nu mai sunt pe saltea.

Ca prin ceață, deschid ochii și clipesc de câteva ori.

— Ce se întâmplă? întreb nedumerită.

— Nu voiam să te arzi. A ieșit soarele iar, îmi șoptește încet.

Când mă cară în brațe pe holul care duce spre dormitoarele noastre, aproape mă aștept să deschidă ușa de la dormitorul lui, dar nu asta face. Deschide ușa de la camera mea și mă întinde încet pe pat, trăgând cuverturile

și învelindu-mi corpul gol. Când se îndreaptă, se prinde cu mâna de ceafă și întreabă:

— Ai nevoie de ceva?

Luată prin surprindere de atitudinea lui total diferită, clatin din cap.

— Nu, sunt... hm, sunt OK!

Dă din cap și face un pas în spate.

— Îmi pare rău pentru ce am făcut acolo!

— De ce îți pare rău? îl întreb.

— Că te-am atins. N-ar fi trebuit s-o fac. Dar îmi e greu să păstrez o atitudine profesională, mai ales când dau peste tine goală. Ești al naibii de irezistibilă, Lottie!

Îmi înclin capul, încercând să-l înțeleg.

— Când te-a împiedicat asta vreodată să mă atingi?

— Încerc să respect ce e între noi, nu s-o dau în bară.

— Știi cum poți s-o dai în bară? întreb.

— Cum?

— Închizându-te în tine.

Se strânge mai tare de ceafă.

— Încerc, Lottie.

— Am observat. Și apreciez că te deschizi și vorbești cu mine. Că-mi răspunzi la întrebări. Înseamnă mult pentru mine. Asta ușurează lucrurile și, sinceră să fiu, îmi place să te cunosc mai bine, Huxley. Ești un tip... de gașcă.

Ridică din sprâncene și schițează un zâmbet.

— De gașcă?

Rânjesc.

— Da! De gașcă.

— Sunt aproape sigur că nimeni nu mi-a mai spus că sunt „de gașcă".

— Ce păcat!

Dau la o parte cuverturile pe care le-a pus peste mine și mă ridic de pe pat. Când mă îndrept spre baie, îi simt ochii urmărindu-mi orice mișcare. Intru în dressing și iau o pereche de chiloți – dacă se pot numi așa. Materialul abia îmi acoperă fundul. Caut un tricou larg, dar îmi amintesc că toate hainele mele sunt într-un depozit. Cu un geamăt, mă întorc în cameră. El mă măsoară din priviri din cap până-n picioare. E o privire înfierbântată, amintindu-mi că poate nu mi-a făcut nimic în dimineața asta, dar nu am niciun dubiu ce anume își dorește.

— Pot să împrumut un tricou? îl întreb. Vreau să port ceva larg și confortabil.

— Vrei să-ți împrumut un tricou? mă întreabă.

— Da, te deranjează?

Ochii i se întunecă și face o pauză înainte de a răspunde. Ce mare scofală? E un tricou.

Sunt cât pe ce să-l tachinez când răspunde:

— Sigur!

Se întoarce cu spatele și merge în camera lui. Pornesc după el, fără să-mi pese că sunt topless. Ce rost mai are acum să mă acopăr?

Deschide sertarele comodei și scoate un tricou negru, vechi.

— Să nu-l pierzi! E unul dintre preferatele mele, îmi spune înainte să mi-l întindă.

Îi iau din mână tricoul subțiat și-l desfac, văzând o imagine cu Creedence Clearwater Revival. Ridic repede ochii la el.

— CCR? Ai un tricou cu CCR?

Încuviințează.

— A fost una dintre trupele preferate ale tatei. Am puține amintiri cu tata, pentru că a divorțat de mama

când eram mici, dar amintirile pe care le am au mereu pe fundal melodiile celor de la CCR.

Îmbrac tricoul și-mi place că-i păstrează mirosul.

Face un pas în față și trage de mânecă.

— Înoți în el.

— Exact cum îmi place!

Încuviințează din nou.

— Da, arăți al naibii de bine în el.

Mă cuprind cu brațele.

— E foarte confortabil! S-ar putea să ți-l fur.

Ridică din nou jucăuș din sprâncene.

— Mai bine nu!

Ca să-l tachinez, îl întreb:

— Dacă nu voiai să ți-l fur, n-ar fi trebuit să mi-l oferi.

Trec pe lângă el, dar mă prinde de încheietura mâinii și mă lipește de pieptul lui.

Îmi ridică bărbia și-mi spune:

— Nu mă face să scot tricoul de pe tine chiar acum!

— Asta ar trebui să fie o amenințare? Mi se pare că sună mai mult a răsplată.

Strânge din buze. Mă privește în ochi, legănându-se înainte și înapoi, iar eu îi aștept următoarea mișcare. Replica. Dar nu spune nimic. Doar... clatină din cap și își împletește degetele cu ale mele, apoi mă conduce pe scări la bucătărie, unde mă învârte spre blat și mă ridică pe insulă. Suprafața rece mă face să țip o secundă, până mi se obișnuiește pielea.

— Ce vrei să mănânci la prânz? mă întreabă.

— Credeam că nu știi să gătești.

— Nu știu, îmi spune. Dar mă pricep să fac un sendviș.

— Serios?

Îmi încrucişez picioarele şi mă sprijin cu mâinile de blat.

— Ce fel de sendviş? Cu caşcaval? Sau cer prea mult?

Se uită la mine peste umăr.

— Îmi ceri prea mult.

Pufnesc şi-mi acopăr nasul în acelaşi timp.

— Sărmanul bărbat bogat! Nu e în stare nici de un sendviş cu caşcaval! Lasă-mă să-ţi arăt cum se face!

Cobor de pe blat şi merg la frigider să iau caşcavalul. Untul e pe blat, într-un vas de lut, şi, când mă întorc, Huxley îmi întinde pâinea.

Ştiu că oalele şi tigăile sunt în dulapurile de pe insulă, aşa că deschid o uşă şi găsesc exact ce căutam.

Când mă întorc spre aragaz, Huxley mă înghesuie.

— Nu-ţi face griji, nu stric nimic!

— Nu-mi fac griji că ai putea strica, îmi spune. Sper doar să mă înveţi.

Mă opresc.

— Chiar nu ştii să faci un sendviş cu caşcaval?

— N-am făcut niciodată aşa ceva.

— O, Doamne, de ce mi se pare adorabil? mă întreb cu voce tare.

Îmi pune mâna pe spate, mutându-se în cealaltă parte.

— Poate pentru că e o slăbiciune a mea şi-ţi place să vezi că mă chinui.

Chicotesc.

— Chiar îmi place să-l văd pe atotputernicul Huxley Cane coborând cu picioarele pe pământ.

Îi dau un ghiont, arătându-i că-l tachinez. Când se uită la mine zâmbind, simt cum mă părăseşte orice urmă de nelinişte.

Cu o singură privire.

Doar de atât e nevoie.

— Și cum se face chestia asta?

Ridică două felii de pâine.

— Chiar ești neajutorat.

Pornesc plita, încălzesc tigaia, apoi iau o farfurie și un cuțit pe care i le dau.

— Știi să întinzi untul pe pâine?

Mă privește batjocoritor.

— Nu sunt complet incapabil.

— Doar verificam.

Zâmbesc larg.

— Unge fiecare felie cu unt!

Ridică ușor capacul vasului de lut și întinde untul pe pâine. Nu e deloc agil în mișcări. De fapt, e chiar neîndemânatic, ceea ce mi se pare adorabil, și la un moment străpunge pâinea cu cuțitul, făcându-mă să mă simt ca o spectatoare la o reclamă oribilă în care lumea nu știe să facă lucruri simple, cum ar fi să taie o felie de cașcaval.

După ce termină cu untul, îi dau cașcavalul.

— Pune-l pe sendviș și pe urmă, cu partea unsă cu unt în jos, pune sendvișul în tigaie!

— Destul de simplu! îmi spune, deși se murdărește de unt pe degete când încearcă să pună sendvișul în tigaie.

Îi dau un prosop pe care îl folosește să se șteargă.

— Acum așteptăm?

— Da! Am setat o temperatură medie și o să acoperim tigaia cu un capac, ca să se topească bine cașcavalul, pe urmă îl verificăm după un minut.

Se uită la tigaie și își trece mâna prin păr.

— Pare mult prea ușor. Acum arăt ca un tâmpit.

Scot un hohot de râs.

— Nu, doar... interesant, atâta tot! Dacă nu ți-a arătat nimeni, de unde să știi?

— Aș putea să întreb.

— Și ai întrebat.

Îl bat ușor cu palma pe pieptul gol.

— M-ai întrebat pe mine. Nu ești norocos că mă ai pe mine să te învăț?

— Foarte norocos, răspunde cu o expresie serioasă.

Păi... OK!

Hm, să iau ceva totuși, ca să nu mă simt ca o floare ofilită sub privirea lui intensă.

Zâmbesc stângaci și mă duc în cămară să iau niște chipsuri pe care le-am văzut zilele trecute, precum și două banane.

Nu știu ce e cu schimbarea lui de atitudine, dar mă las în voia ei, pentru că m-aș putea înțelege foarte bine cu acest Huxley Cane. Dat fiind că a adormit cu mine pe o saltea în piscină și m-a dus în brațe la etaj să mă odihnesc, cred că și el s-ar putea înțelege cu această Lottie Gardner.

— Nu are un gust atât de rău după ce răzuiești părțile arse, îi spun, examinând sendvișul.

— Îți dai seama că e vina ta, nu?

Mușcă din sendvișul cu cașcaval parțial ars.

— De ce e vina mea? îl întreb.

Stăm la masa de pe terasă, cu un castron mic de chipsuri între noi, precum și legume tocate dinainte de Reign. Trebuie să spun că e destul de plăcut să ai un bucătar personal, un lux de care îmi va fi dor când se va termina totul.

— M-ai lăsat să mă descurc când te-ai dus la baie.

— Ți-am zis să-l verifici după câteva secunde, să vezi dacă e gata și să-l iei de pe foc. Tu ai dat focul mai tare.

— Un lucru pe care supraveghetoarea ar fi trebuit să-l urmărească.

Îmi dau ochii peste cap și mă sprijin de spătarul scaunului.

— Cum zici tu, Hux!

Pune sendvișul jos și ia paharul cu apă. Se lasă nonșalant pe spătar și se uită spre piscină.

— Azi ai întrebări pentru mine?

— Întotdeauna am întrebări.

— Dă-i drumul! îmi spune, părând mult mai relaxat decât l-am văzut vreodată.

Asta înseamnă că ar putea fi dispus să răspundă la niște întrebări dificile.

Accept cu mare drag.

Îmi frec palmele și întreb:

— Care a fost prima ta impresie despre mine?

Ia o gură de apă și privește drept în față când vorbește.

— Prima impresie... Păi, purtai colanți și o bustieră în care sânii tăi arătau fantastic. Mi-a fost greu să nu mă gândesc de prima dată cât de sexy ești.

Mă uluiește cu privirea lui.

— Pe urmă mi-am dat seama repede că ești nebună.

Rămân cu gura căscată, amuzată. Îl împung în braț și-i spun:

— Cu toate astea, m-ai rugat să fiu logodnica ta falsă.

Se scarpină pe obraz.

— Disperarea te împinge la lucruri nebunești.

— Ce fermecător ești azi!

Îmi ridic picioarele pe scaun și-mi strâng genunchii la piept, așezându-mă mai confortabil.

— Haide, pune-mi o întrebare!

Își înclină capul pe o parte și mă întreabă în timp ce mă studiază:

— Cum arată bărbatul ideal pentru tine?

Sunt șocată. Nu mă așteptam să scoată pe gură asemenea întrebare.

— Pari surprinsă.

— Da, nu mă așteptam! Aproape am crezut că o să mă întrebi de prima mea impresie despre tine.

— Știu deja. Ai spus deseori că eram un alt om pe trotuarul acela și la Chipotle.

Da, așa am spus.

— OK, atunci. Bărbatul ideal? Hm... Nu m-am gândit niciodată cu adevărat. Știu că vreau un bărbat care ține la mine, cum ține Jeff la mama. Care crede că sunt o regină și mă tratează ca atare. Mi-ar plăcea și să se distreze cu mine. Nu e nevoie să avem totul în comun, dar mi-ar plăcea să mă pot relaxa, să mă distrez cu el. Dar să fie și cu capul pe umeri. Eu abia reușesc să-l mențin pe al meu la suprafață, nu vreau un om pe care să-l dădăcesc, dacă e logic ce spun.

Dă aprobator din cap.

— Și apoi, bineînțeles, ceva evident – trebuie să fie criminal în pat. Am avut partea mea de amanți nepricepuți. Mi-am plătit tributul. Oricine ar fi, trebuie să mă satisfacă fără să se străduiască prea mult.

— Asta e tot? mă întreabă.

— Cred că da! M-ai luat prin surprindere. Sunt sigură că mai sunt și alte lucruri, știi... cum ar fi să sărbătorească reușitele mele la fel cum le sărbătorește pe ale lui. Respect. Chestii obișnuite.

— Crezi că o să-l găsești vreodată?

— Asta e a doua întrebare?

— Da, este!

Își sprijină bărbia pe degete, lăsându-se și mai mult pe spate.

— Dacă o să-l găsesc vreodată?

Ridic din umeri.

— Nu știu! Poate, dacă am noroc. N-am fost niciodată o persoană foarte romantică, așa că nu prea m-am gândit la asta, dar mi-ar plăcea să am bărbatul ideal lângă mine într-o bună zi? Da! Am văzut-o pe mama singură și am văzut-o împreună cu cineva care o adoră cu adevărat. Nu spun că am nevoie de asta acum, dar într-o bună zi... Îl întreb în timp ce ne privim în ochi: Dar tu? Crezi că o să găsești vreodată fata ideală, să te așezi la casa ta?

Răspunde fără ezitare:

— Da, cred că o voi găsi!

— Vrei să elaborezi puțin?

Clatină din cap.

— Nu, e OK!

Îmi dau ochii peste cap.

— Doamne, ce enervant ești!

Chicotește.

— Nu știu ce vrei să mai spun. Cred că o voi găsi? Da, la naiba! Cred că sunt pregătit pentru ea? Nu! Dar viața nu merge așa, nu te așteaptă să fii pregătit. Așa că, oricând va fi să apară, știu că mă voi strădui să-mi dau seama cum să o fac fericită și să încerc să o păstrez.

— Uite un indiciu: nu fi nesimțit cu ea!

Îi fac cu ochiul.

— Așa o să ai și tu o șansă.

— O să țin cont!

Obosită, închid laptopul lui Kelsey și mă trântesc pe pat. Pentru că ieri am petrecut o bună parte din zi nefăcând absolut nimic, m-am gândit să încerc să rezolv azi câteva lucruri înainte să merg mâine-dimineață la sora mea.

Totuși, lucrez deja la website de trei ore și m-am săturat. Am nevoie de o pauză.

Uau, s-a făcut întuneric! Ce oră e?

Iau telefonul și văd că e doar patru după-amiaza, așa că mă uit pe fereastră și observ norii negri și primele semne de ploaie.

Rare sunt zilele când plouă în California!

Telefonul vibrează, așa că mă uit la ecran.

Angela.

Îmi freamătă nările când iau furioasă telefonul și-l deblochez, ca să văd ce are de zis. Sincer, își face iluzii dacă are impresia că-mi poate scrie mesaje de parcă nu m-a făcut praf. Nu înțeleg de ce nu i-am blocat numărul deja.

Angela: *Bună, fată! N-am primit răspunsul tău pentru reuniune. Să notez că vii singură?*

De ce ar presupune așa ceva când aveam inelul enorm de la Huxley pe deget?

Probabil crede că Huxley e prea bun pentru mine.

Ceea ce, da, ar avea dreptate să creadă. Nu sunt neapărat fata ideală pe care o caută el, deși nu a descris-o. Știu că nu mă potrivesc cu viața lui extraordinară. Nu sunt idioată, dar ca Angela să presupună...

Ce scârbă nenorocită!

Oare să mă deranjez să-i răspund?

Dacă nu îi răspund, o să presupună că m-a învins și nu asta vreau, așa că, din furie pură, îi scriu.

***Lottie:** Scuze, eram ocupată cu Huxley. Contează pe noi!*

Poftim, asta ar trebui să-i aprindă rădăcinile vopsite.

Zâmbind în sinea mea, mă ridic de pe pat – încă în halat după dușul făcut mai devreme – și merg la dressing. Iau o pereche de pantaloni scurți de pijama, din dantelă, și o bustieră asortată. De fapt, e un set mai confortabil și am purtat toate culorile în afară de cel alb.

Telefonul vibrează și citesc repede, să văd ce fel de mesaj răutăcios mi-a trimis Angela.

***Angela:** O, încă mai sunteți împreună? Hm, mi s-a părut că l-am văzut cu altcineva seara trecută.*

Ce mincinoasă nenorocită!

Nu sunt așa de proastă, încât să-i cred tâmpeniile și nici atât de nesigură, încât să pun la îndoială intențiile lui Huxley. Mi-a spus verde în față că sunt singura femeie câtă vreme avem contract. Și știu foarte bine că, atunci când e vorba de afaceri, Huxley e foarte serios.

Intru în dormitor și încep să mă plimb de colo-colo, scriind furioasă.

***Lottie:** Nostim... A fost cu mine în fiecare seară. Încerci să stârnești necazuri, Angela?*

Poftim, i-am dat peste nas că minte! Nu e ca și cum aș avea ceva de pierdut.

***Angela:** De ce naiba aș face așa ceva?*

Râd în hohote. Probabil crede că sunt complet idioată.

Și poate chiar sunt în ochii ei, pentru că eu sunt idioata care a urmat-o ca un cățeluș, veșnic la dispoziția ei, până mi-a întors spatele.

Dar nu mai e cazul.

***Lottie:** Pentru că ești invidioasă?*

***Angela:** Invidioasă? Pe tine? O, scumpo, ce drăguț!*

Nu cred că am disprețuit vreodată pe cineva cum o disprețuiesc pe ea.

Sunt pe punctul de a-i răspunde când aud o bătaie în ușă, iar Huxley întredeschide ușa. Când mă vede, îi scapără ochii și îmi aruncă o căutătură lungă înainte de a da ușa larg de perete.

— Ce faci? mă întreabă.

Nu știu dacă l-am mai văzut îmbrăcat așa, de zi. Pantaloni scurți și tricou, cu părul ciufulit și fără să-și fi bătut capul cu bărbieritul. Arată… delicios!

— Îi scriam un mesaj Angelei. Știai că o urăsc?

— Da, știam!

Vine spre mine, îmi ia telefonul din pumnul încleștat și-l aruncă pe pat. Pe urmă, își împletește degetele cu ale mele și mă conduce pe hol.

— Ce faci? îl întreb.

— Plouă!

— Am observat.

Se oprește și spune:

— Când te-am întrebat ce ți-ai dori dacă am trăi într-o lume perfectă, ai spus că ai vrea să lucrezi cu sora ta, să te muți de la mama ta, să-i dai peste nas Angelei, să scapi de creditele de studii și să ai un loc unde poți sta întinsă în ploaie fără să te judece nimeni.

A ținut minte?

Mă trage de mână.

— Ți-am spus că o să mă ocup de tot. Până acum, le-am rezolvat pe toate. Mai e ultima chestie.

Mă trage după el pe hol, în partea opusă a casei, către o ușă pe care n-am mai explorat-o până acum. Când o deschide, văd altă scară.

— Unde mă duci? întreb în timp ce urc scările.

Nu răspunde. Însă când ajungem în capăt, deschide ușa către o terasă neștiută de pe acoperiș.

Ce Dumnezeu?

Nu e deloc mare și nu a făcut nimic cu spațiul acesta. Doar patru pereți nu prea înalți, ca să nu cazi peste margine.

— Poftim! îmi spune. Locul perfect unde să stai în ploaie fără să te judece nimeni, fără să te deranjeze nimeni.

Dă din cap spre podeaua acoperită cu lemn de tec.

— Merge?

— E perfect!

Ridic ochii la el.

— Mulțumesc! Înseamnă enorm pentru mine.

— Cu plăcere! îmi spune încet și face un pas în lături, ca să pot ieși în ploaie exact când se întețește.

Când ies afară, îmi întind brațele larg, îmi dau capul pe spate și las ploaia să-mi ude hainele și pielea. Când deschid ochii, îi zâmbesc lui Huxley, care mă privește cu atenție. Îi fac semn să vină lângă mine.

Fără să ezite, iese în ploaie. Îl iau de mâini și îl învârt. Râde încetișor, lăsându-mă să mă prostesc cu el.

— Nu-ți place? Ploaia? îl întreb.

— Nu la fel de mult cât îți place ție.

— E clar că nu știi s-o apreciezi.

Îl pun să se așeze și să se întindă lângă mine, ținându-l de mână în timp ce ploaia cade peste noi. Cu ochii închiși, îi spun:

— Sunetul, mirosul, faptul că nu-ți pasă dacă te uzi... nu e cel mai grozav sentiment?

Nu-mi răspunde imediat, dar îl simt că respiră adânc de câteva ori.

— Nu m-am oprit niciodată să simt ploaia.

Îmi întorc capul, deschid ochii și-l văd uitându-se la mine.

— Mulțumesc!

E atât de deschis în clipa asta!

Atât de real!

Nu mai există ticălosul dominator care încearcă să mă controleze.

Nici urmă de bărbatul care se joacă de-a dr. Jeckyll și dl. Hyde.

E Huxley.

Cel adevărat.

Și îl simt ca pe un glonț în piept. Îmi place latura asta a lui. Îmi place de el în acest fel mai mult decât ar trebui probabil.

Împreună, stăm întinși în ploaie, lăsând-o să ne ude de tot și să se adune pe suprafața acoperișului. Plescăitul picăturilor care ating pardoseala dură umple tăcerea dintre noi, iar mirosul lemnului ud plutește în jur.

Adevărată perfecțiune!

— Când ai început să faci chestia asta? mă întreabă, întorcându-se spre mine.

Mă întorc și eu spre el. Ploaia s-a mai domolit, așa că acum mai mult burează.

— Când eram în liceu. Mi-a plăcut ploaia dintotdeauna, mai ales că plouă rar aici, în California. Îmi plăcea senzația de a mă lăsa prinsă de altceva decât de viața de zi cu zi. Mai ales când îmi petreceam timpul cu Angela. Uneori simțeam că pierd controlul. Ploaia mă ajuta să încetinesc ritmul.

Când eram cu Angela, simțeam deseori că sunt într-o furtună întunecată, nepoftită. *Dar ploaia, pe de altă parte, era blândă. Sigură. Curată.*

Întinde mâna și mă atinge pe obraz, apoi șterge cu degetul mare câteva picături de apă. E un gest drăguț, intim și, în loc să mă feresc, mă las în voia lui.

— Cât de des vii aici?

— Nu destul, îmi răspunde. Probabil am urcat aici o dată sau de două ori. Dar când ai spus că vrei un loc unde să stai întinsă în ploaie, știam exact unde să te duc. Cu glas nesigur, mă întreabă: Îți place?

Dau aprobator din cap.

— Îmi place mult! I-ar trebui niște mobilă.

Chicotesc.

— Dar cred că e perfect. Mulțumesc!

Când nu spune nimic, ci continuă să mă privească, profit de moment să mă apropii de el. Ploaia nu a alungat căldura zilei, așa că m-am răcorit, dar nu atât, încât să fiu nevoită să plec. Am nevoie doar de puțină căldură.

Observându-mi intenția, își ridică brațul, așa că mă trag mai aproape până mă prinde cu brațul de talie și mă lipește de el. Și o, Doamne, cât de bine miroase! A haine masculine, proaspete – dacă are vreo logică.

— Ar fi trebuit să te îmbraci cu ceva mai călduros! îmi spune.

— Nu știam că o să stau în ploaie, iar astea sunt hainele pe care mi le-ai cumpărat.

Îmi ridic ochii la el.

— Am ajuns să cred că ești pervers.

Râde încetișor.

— Nu sunt pervers.

— Toate hainele din dulapul meu sunt scandaloase. O să încep să cotrobăi în sertarele comodei tale și o să-ți iau toate tricourile.

— Ia orice vrei! Arăți sexy în ambele feluri.

Mă ridic, punându-i mâna pe piept și uitându-mă la el.

— A fost un compliment, Huxley?

— Vrei să-l retrag?

— Nu!

Clatin din cap și-mi duc mâna la inimă.

— Trebuie să prețuiesc acest moment! Huxley Cane m-a complimentat! Nu știu dacă momentul ăsta poate fi mai frumos.

— Poate, îmi spune și mă trage peste el.

Prin comparație cu statura lui înaltă și musculoasă, mă simt atât de mică, de minionă! Își duce mâinile pe spatele meu, apoi le strecoară un centimetru sub elasticul chiloților.

— Stai confortabil? îl întreb.

— Foarte, îmi spune.

— Și eu, care credeam că nu ți-ar plăcea să ai o scorpie întinsă peste tine.

Râde, și e un sunet foarte frumos.

— S-ar putea să-mi placă scorpia mai mult decât credeam.

Asta mă face să mă ridic de tot până stau în poala lui.

— Vrei să spui că îți place compania mea mai mult decât o disprețuiești?

Își lasă mâinile pe coapsele mele, apoi le ridică mai sus, până ajunge la interiorul șoldurilor. E o atingere măruntă, dar are un impact mare, pentru că-mi stârnește fiori de dorință pe șira spinării.

— Nu te-am disprețuit niciodată. Trebuie să încetezi să mai gândești așa. Mi s-a părut uneori că ești puțin enervantă? Desigur!

Pufnesc în râs.

— Ce fermecător!

— Nu știam că trebuie să te farmec.

Privirea lui e jucăușă.

— Vrei să fii fermecată?

Mă prefac că-mi umflu părul ud.

— N-ar strica să folosești puțin șarm cu mine.

Își umezește buzele, deși probabil nu are nevoie datorită ploii.

— Ce consideri tu *șarm*? Cuvinte sau fapte?

— Se califică amândouă.

Se uită la pieptul meu, apoi la mine.

— Atunci, dacă aș spune că sânii tăi arată sexy în topul transparent de dantelă, te-aș fermeca?

E transparent?

Mă uit în jos și văd conturul clar al sfârcurilor. Mă rog, cred că e transparent când e ud.

— Cred că m-ar fermeca puțin, dar cred că ai putea să te descurci mai bine.

— Da?

Își ridică mâinile până le strecoară sub bustieră și mi-o ridică peste cap. Aruncă materialul ud deoparte și-și lasă mâinile pe coapsele mele.

— Dar acum? Fermecător?

Stau în poala lui, topless, în ploaie, și, pentru orice alt om, gestul lui ar putea fi descris drept al unui „bărbat excitat".

Dar, Doamne, cât ai clipi, ar putea să mă farmece cât să-mi sară chiloții!

— După felul în care taci și respiri întretăiat, o să-l iau drept da!

E atât de încrezut, de sigur pe el! E sexy și ușor enervant. Partea enervantă stârnește următoarea mea reacție. Îmi pun mâna pe abdomenul său și mișc din șolduri. Ochii lui jucăuși capătă imediat o nuanță amenințătoare, seducătoare.

— Ce faci?

— Îți arăt ce e adevăratul farmec.

Îmi rotesc șoldurile din nou și de data asta sunt răsplătită cu faptul că intră în erecție sub mine.

Aș minți dacă aș spune că nu-mi doresc penisul lui. După ce i-am făcut sex oral la duș, nu-mi doresc nimic mai mult decât să-l simt pătrunzând în mine iar și iar. Dar e posibil să fugă și, deși am făcut ceva progrese în acest weekend – progres către ce anume, nu știu sigur, dar măcar interacționează cu mine –, nu vreau să-l împing prea departe, ci doar atât cât trebuie.

Apa îmi picură pe față în timp ce îi zâmbesc.

— Vezi, Huxley – îmi frec mijlocul de erecția lui cu o mișcare continuă, găsind locul potrivit pentru amândoi –, farmecul poate să apară și sub forma sexului prin haine.

Scoate un hohot de râs chiar înainte ca zâmbetul superb să-i lumineze fața. *Doamne, ce frumos e!* Sexy și atrăgător, da, dar în clipa asta văd și drăgălășenia unui băiat.

— Habar n-aveam că farmecul se traduce prin sex prin haine. Întotdeauna am crezut că traducerea universală a sexului prin haine este… „hei, sunt excitat".

Mă sprijin cu mâinile de abdomenul lui, făcându-mi sânii să se strângă la un loc.

— Poate să însemne ambele lucruri.

Încă zâmbind, își întinde mâinile spre sânii mei și răsucește sfârcurile între degete.

— E bine de știut.

Apoi îmi cuprinde sânul drept în palmă, strângând și masând.

— Ți-am zis vreodată cât de sexy sunt sânii tăi?

— Mm! gem, crescând puțin ritmul. Nu-mi amintesc! Posibil. Dar mai spune-mi!

— Sunt al dracului de sexy, Lottie! Nu prea mari, nu prea mici, cu sfârcuri mici, care mă imploră să le ating. Aș sta ore întregi să mă joc cu sânii tăi.

— Ore întregi... Pare o exagerare!

Îmi las capul pe spate când se ridică și-și lipește gura de sânul meu. Suge sfârcul cu putere și... asta e. Felul în care țepii din barba lui îmi zgârie pielea sensibilă, combinat cu senzația intimă a buzelor lui pe sfârc, îmi stârnește un val nebunesc de plăcere de pe șira spinării până la degetele de la picioare.

— E nevoie de ore.

Își mută gura la celălalt sân și-i acordă sfârcului aceeași atenție precum celuilalt.

Îi duc mâna la ceafă și-l țin pe loc, vrând să nu se oprească din ce face pentru că mă aprinde și mă face să simt că trăiesc.

Stropii de ploaie din jur ne stârnesc și mai tare, precum și apa care ne curge pe trupuri, udându-ne hainele, părul, pielea. E erotic. Singurul lucru care ar fi și mai plăcut ar fi să fim amândoi dezbrăcați.

— Doamne, Huxley! gem când trage de sfârc cu dinții. Vreau mai mult!

Ia vorbele mele ca pe un semn să mă întoarcă pe spate, întinzându-mă pe suprafața rece și udă a podelei de tec. Trupul lui superb se înalță deasupra mea, împiedicând

ploaia să-mi stropească fața. Pieptul i se mișcă peste mine, are părul ud din pricina picăturilor de apă, iar în ochii lui văd o nevoie atât de intensă, încât mă trezesc desfăcând picioarele.

Se așază între ele, iar silueta lui masivă mă forțează să-i fac și mai mult loc. Își coboară pelvisul peste al meu și, când se ating, satisfacția imediată mă lovește în piept.

Da!

E mult mai plăcut să-l simt așa.

Greoi, deasupra mea.

Tare ca piatra.

Dar el deține controlul, un lucru pe care am ajuns să-l iubesc când mă atinge. Vreau să mă posede, să-mi posede corpul și să mă facă să uit de tot ce e în jur.

— Vreau să-ți scoți chiloții, îmi spune pe un ton chinuit.

Își trece mâna prin păr, îndepărtând apa, și mă ridică atât cât să-mi trag chiloții în jos. Îl ajut să-i scoată, mișcând șoldurile, și, după ce-i scoate, îi pune deoparte și se lipește de mine din nou.

Niciodată n-am mai fost goală în ploaie.

Și, sinceră să fiu, s-ar putea să fie noua mea chestie preferată.

E palpitant.

Îndrăzneț.

Erotic.

Huxley stă deasupra mea, având între noi doar pantalonii lui, care nu reușesc să-i ascundă erecția masivă.

— Îmi place să te văd așa, îmi spune, când mi te supui. N-am văzut în viața mea ceva mai sexy. Imaginea asta, chiar aici, cu tine goală, udă, cu picioarele desfăcute, așteptându-mă.

Își umezește buzele.

— Cât de mult mă vrei?

— Mai mult decât vreau să recunosc, îi spun, prinzându-l de ceafă cu mâna.

— Mă mai urăști?

— Nu!

— Mai vrei să mă ajuți?

— Am de ales? îi răspund, gândindu-mă ce i-a venit să pună întrebarea asta.

Se uită în ochii mei.

— Chiar dacă nu vreau să recunosc, întotdeauna ai de ales.

Își freacă penisul de clitorisul meu excitat. O, Doamne, e al naibii de plăcut! Îmi tremură mâinile pe gâtul lui când își ridică mâna pe sânul meu și-l mângâie. Privindu-mă în ochi, continuă:

— Dacă mi-ai spune mâine că vrei să pleci, aș distruge contractul.

Se împinge în mine.

— Poftim? icnesc când împinge iar și iar și iar. O, Doamne! gem în timp ce ritmul lui stârnește plăcere înăuntrul meu. De ce?

— Pentru că, îmi spune împingând din nou.

Îi simt tensiunea din umeri. Se reține. Văzând venele groase de pe gâtul lui și felul în care își încleștează maxilarul, îmi dau seama că ar putea să-mi dea mai mult, că vrea să-mi dea mai mult.

— Chiar dacă nu mă crezi, vreau să fii fericită.

Împinge încă o dată, și îmi arcuiesc spatele în timp ce corpul îmi pulsează. Imploră.

— Nu vreau să te țin captivă.

încă o împingere. Încă două, de atât mai e nevoie.

— Nu vreau să te simți captivă.

Împingere.

— Da, Doamne, da, Huxley!

Mă agăț de el și împingem odată. Plăcerea se adună la baza șirei spinării, iar senzația euforică se amplifică de fiecare dată când își înghesuie erecția în clitorisul meu.

Atât de aproape!

Doamne, cât de aproape sunt!

— Vreau doar să fii fericită! îmi spune, iar eu îl aud.

Ascult tot ce îmi spune, dar mintea mea nu-i înregistrează cuvintele.

Cuvintele lui nu au noimă, pentru că nu mă pot concentra decât la faptul că sunt în pragul orgasmului și vreau să ajung acolo. Vreau să ajung acolo împreună cu el.

— Cât de aproape ești? îl întreb.

— Chiar... acolo, geme.

— Atunci ia-l, ia-mă! Mai tare, Huxley!

Își pune mâna pe fundul meu, mă strânge tare și mă lipește de el de tot, crescând conexiunea dintre noi. E de ajuns.

O mișcare și s-a terminat.

Fiecare picătură de plăcere se adună, se răsucește în centrul corpului meu, doar pentru a se împrăștia în milioane de bucăți fericite când explodez sub el.

— O, futu-i! urlu. Da, Huxley!

— Iisuse! murmură în timp ce împinge tot mai tare până încremenește, gemând zgomotos și prăbușindu-se peste mine.

Își sprijină greutatea cu o mână, dar își lasă capul în jos și frunțile ni se unesc. Gurile noastre sunt mai

apropiate decât au fost până acum, făcându-mă să îmi dau seama că bărbatul ăsta m-a adus la orgasm frecându-se de mine, dar nici măcar nu mi-a atins buzele.

De ce?

Mă uit în ochii lui și-l văd respirând adânc înainte de a se uita la mine. Ploaia continuă să cadă peste noi, și, pentru prima dată de când suntem aici, aud în depărtare bubuitul tunetului

Huxley își șterge apa de pe față, apoi clipește de câteva ori.

— Ar trebui, hm... să ne întoarcem înăuntru!

— Da! îi răspund cu răsuflarea tăiată, încă uitându-mă la el.

Atracția dintre noi e atât de puternică, încât nu-mi doresc nimic mai mult decât să mă agăț de el și să fiu dusă în brațe până în pat.

Dar când se ridică și îmi întinde mâna să mă ajute, observ schimbarea din el. Ezitarea. Stânjeneala.

Și nu știu sigur dacă e un lucru bun sau rău.

Huxley mă trage repede spre ușă și mă bagă grăbit în casă. Pe urmă îmi ia hainele și mă conduce cu grijă pe scări, atent să nu alunec. Când ajungem pe hol, mă ia de mână și mă îndrumă spre dormitoarele noastre. Sunt curioasă unde mă duce – poate la dușul lui ca să ne încălzim?

Se oprește în fața ușii camerei mele și îmi dă drumul la mână. Timpul nostru s-a terminat. Cu un pas în spate, se prinde de ceafă și îmi privește corpul gol.

— Ar trebui să faci un duș, să te încălzești!

— Da, îi răspund stângaci.

— Ai nevoie de ceva?

De tine.

De o conversație.

De a înțelege ce naiba facem.

Poate o scurtă recapitulare a lucrurilor pe care le-ai spus pe acoperiș.

— Hm, nu cred, îi spun.

Încuviințează.

— OK! Dacă vrei, pot să comand ceva pentru cină.

Clatin din cap.

— E OK. Nu prea mi-e foame!

— În regulă!

Face încă un pas, și mi se spulberă speranțele când îl văd bătând din nou în retragere.

De ce?

De ce face asta?

De ce face un pas imens înainte doar ca să facă apoi doi pași înapoi?

Și de ce îmi pasă?

Da, știu... știu.

Toți știu. Pentru că, într-un fel sau altul, am ajuns să țin la el.

Capitolul șaptesprezece

LOTTIE

— UNDE EȘTI? MĂ ÎNTREABĂ KELSEY LA TELEFON ÎN TIMP ce mă sprijin de cărămida albă a magazinului cu pompe pentru alăptare.

— Nu vrei să știi.

— Dacă n-aș vrea, n-aș fi întrebat.

— OK, sunt la magazinul cu pompe pentru alăptare, o aștept pe Ellie să vină ca să facem cumpărături.

— Aveai dreptate, nu vreau să știu.

— Ți-am zis doar!

— Nu-ți faci griji că o amăgești pe fata asta? Pare să se atașeze de tine – adică, vă duceți să cumpărați pompe pentru alăptare.

— Știu.

Îmi molfăi buza.

— De fapt, mă simt puțin prost, dar nu știu ce să fac. Nu-mi place să mă prefac că sunt gravidă, pentru că sunt atâția oameni care încearcă să conceapă, și în niciun

caz nu aș pretinde că am pierdut copilul ca să pun capăt poveștii cu sarcina. Îți mai amintești de mătușa Rina? A pierdut cinci sarcini și a fost devastator să fiu alături de ea împreună cu mama. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mă simt mai inconfortabil.

— Atunci, poate… îi spui adevărul.

— Ești nebună? Huxley ar pierde afacerea cu siguranță.

— Ce o să faci când va trebui să ți se vadă burta și nu se vede?

— Nu știu. Dar nu începe să se vadă decât pe la vreo treisprezece săptămâni la primul copil, nu-i așa? Cel puțin, asta am citit când făceam cercetări aseară.

Îmi duc mâna la frunte.

— Doamne, în ce încurcătură sunt!

— S-a mai întâmplat ceva?

Îmi mușc degetul arătător. Ieri, Kelsey a fost plecată aproape toată ziua cu treburi și s-a întâlnit cu alt furnizor, pentru că cel pe care l-am contactat noi nu ne-a răspuns încă. Prin urmare, nu prea am vorbit cu ea.

De fapt, n-am vorbit deloc.

Habar nu are ce s-a întâmplat în weekend cu Huxley.

La naiba, abia dacă înțeleg ce s-a întâmplat, dar e ceva ce, în mod normal, i-aș spune surorii mele imediat. Totuși, după scena de pe acoperiș nu eram sigură ce să fac. Mi s-a părut… ciudat.

De parcă ceva nu e în regulă.

Și știu că nu a fost vorba de ce am făcut eu, ci mai mult de ce s-a întâmplat după aceea. Am vrut mai mult, mult mai mult de la el, dar n-am știut cum să mă exprim, oricât aș fi vrut. A fost când rece, când cald cu mine; e atât de inconstant în felul în care se poartă, încât mă sperie. Îl

plac mult și nu știu ce înseamnă asta pentru noi, pentru mine. Nu sunt sigură dacă pot să fac o mișcare, dacă pot să-i spun. Dacă își dorește măcar mai mult de la mine.

Nu m-a sărutat duminică, când a avut ocazia perfectă să o facă. Eram uzi de ploaie și nu era decât natura în jur. Dacă voia să mă sărute la un moment dat, acela ar fi fost momentul, dar nu a făcut-o, ceea ce mă determină să cred că nu vrea să schimbe relația noastră în niciun fel. Mi-a spus că nu vrea ca lucrurile să devină neclare. Mi-a mai spus și că își dorește să fiu fericită. *Dar de ce? De ce ar conta asta, dacă eu nu contez pentru el?*

Am glumit că aranjamentul nostru seamănă cu cel din *Pretty Woman*, eu fiind versiunea mai curată a prostituatei Vivian, dar, în loc să fie Vivian cea care nu sărută pe buze, aici e Huxley.

Și dacă am învățat ceva din filmul acela e faptul că un sărut înseamnă mult mai mult. Are greutate. Sărutul creează o conexiune mai intimă, iar Huxley nu-și dorește asta. E evident. Poate că îmi dorește trupul, dar nu mă vrea pe mine.

Ceea ce mă face, la rândul meu, să mă simt ciudat. Dar asta înseamnă că eu îl doresc?

— Lottie, mai ești acolo?

— Da, scuze!

Îmi dreg glasul. Doamne, de ce devin emotivă? N-ar trebui să fiu emotivă.

— Ce e? S-a întâmplat ceva și nu-mi spui?

Strâmbându-mă, mă uit la cer și răspund:

— Eu, hm, poate că am făcut niște lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— Hm, știi tu, de exemplu... i-am făcut o felație la duș și poate m-am frecat de el pe acoperiș.

— Poftim? strigă Kelsey la telefon. Lottie, vorbești serios?

— Aș vrea să nu vorbesc serios!

Scot un oftat adânc.

— Doamne, Kelsey, nu știu ce se întâmplă cu mine! Totul a început cu prezentarea noastră. Ne-a ales pe noi, Kelsey! Ne-a ales pe noi în locul lui Dave, iar asta, Doamne, m-a făcut bucăți! Când am văzut că a apărut Dave, m-am gândit că va trebui să reprogramăm – că iar am pierdut șansa –, dar el a ales întâlnirea noastră, așa cum promisese. Asta mi-a schimbat părerea negativă pe care o aveam despre el. Și apoi, în weekend...

Oftez adânc și-mi sprijin capul de cărămidă.

— A fost diferit. Mai blând. Nu mai avea asprimea lui obișnuită. A glumit, a râs, m-a tachinat. Și da, a făcut mai multe lucruri decât aș vrea să recunosc.

— Fir-ar să fie, Lottie! Ce înseamnă asta?

Închid ochii strâns, complet șocată că o spun cu voce tare:

— Înseamnă că îmi place de el.

— Stai... adică... îți place de el în felul *acela*?

— Da! Și n-ar trebui. Doamne, a fost atât de schimbător! Când sus, când jos, de-a dreptul nesimțit uneori, dar are și un suflet generos pe care nu reușesc să-l ignor.

— O, sufletul acela despre care îmi tot spuneai?

— E vina ta. Tu m-ai făcut să-l văd altfel.

— Nu e vina mea. Tu ești cea care s-a apucat să-și caute un soț bogat.

— Nu credeam că o să se întâmple cu adevărat, șuier la telefon. Lucrurile astea pur și simplu nu merg pentru mine.

— OK, deci îl placi, i-ai luat penisul în gură... și acum?

— N-am idee. Nu știu cum să mă port cu el! Nu după ce s-a întâmplat în weekend, și mai e un lucru pe care nu ți l-am spus.

— Hm, ce ar mai putea fi? Te-ai frecat de el pe acoperiș. Tace o secundă și apoi spune:

— Lasă-mă să ghicesc, are un penis mare?

— De parcă Dumnezeu nu se putea opri la înfățișarea lui, trebuia să-l binecuvânteze și cu cel mai grozav penis din lume.

— M-am gândit eu! Un bărbat cu o privire atât de severă nu are un tăiețel fleșcăit între picioare.

— Mai degrabă o bară de oțel bună de construit zgârie-nori.

Kelsey începe să râdă.

— Imaginea asta e... prea mult.

— Dar nu asta voiam să spun.

— Evident, spune Kelsey. Deci, ce e?

Simțindu-mă puțin stânjenită, mă întorc într-o parte și mă lipesc de peretele din cărămidă. Nu știu de ce, dar în poziția asta mă simt mai puțin expusă.

— Hm... nu m-a sărutat.

— Ce vrei să spui?

— Adică, în toate escapadele noastre, nu m-a sărutat nici măcar o dată.

— O...

— *O?* repet. Nu sună ca un „o" bun, ci mai degrabă compătimitor.

— Nici măcar o dată?

Mi se întoarce stomacul și mă simt din nou copleșită de rușine.

— Nu! îi răspund solemn. Ce crezi că înseamnă? Când nu-mi răspunde imediat, adaug: Mă tratează ca Vivian, nu?

— Care Vivian?

— Știi tu, în *Pretty Woman*, Vivian nu vrea să-l sărute pe Edward sau pe orice alt client, pentru că e prea intim? Am impresia că asta face Huxley.

— O, înțeleg!

Kelsey face o pauză, și jur că am senzația că stau ca pe ace așteptând răspunsul ei!

— Nu știu, Lottie.

— Nu asta trebuia să spui, aproape urlu în telefon. Trebuia să spui „Nu, nu e deloc vorba de asta".

— Nu am de gând să te mint.

— Doamne! îmi duc mâna la frunte. Uită-te la mine! Îmi place un tip care mă tratează ca Vivian. Cum s-a ajuns la asta?

— Noroc chior?

— Nu-mi ești de ajutor azi. Sunt speriată, Kels! Am un nod în stomac. Eu... Of!

— Ce e?

O mașină oprește pe stradă și o recunosc imediat.

— A venit Ellie. Trebuie să închid!

— OK, îmi pare rău că nu-ți sunt de ajutor ca soră. Sinceră să fiu, singurul lucru pe care îl pot spune e să vezi încotro merg lucrurile.

— Dar asta complică situația.

— Nu-mi place s-o spun, dar situația e deja complicată. Ar fi și cazul, dacă tipul chiar merită să-ți bați capul.

— Mă zăpăcești.

— Atunci fac ce trebuie. Te iubesc, Lottie!

Cu un geamăt, îi spun:

— Și eu te iubesc, Kelsey!

Închid telefonul exact când Ellie iese din mașină și îmi face entuziasmată din mână.

E puțin... prea mult... pentru mine, dar e incredibil de drăguță! Mă simt prost că o amăgesc. De ce n-am putut fi doar logodnica falsă? De ce trebuie să mă prefac și că sunt însărcinată?

— O, ce mă bucur că ești aici! spune Ellie când se apropie de mine și mă îmbrățișează strâns. Nu ești încântată?

— Hm, știi, s-ar putea să fie prea mult pentru mine! îi răspund sincer. Dar sunt foarte bucuroasă să te ajut.

— O, nu te simți confortabil? mă întreabă.

— Mă copleșesc toate.

Poftim, n-am mințit. Chiar sunt copleșită, mai ales de Huxley.

— Te înțeleg foarte bine.

Mă ia de mână.

— Dar nu-ți face griji, sunt lângă tine!

Ne conduce în magazin până în spate, unde se află o zonă numai cu pompe pentru alăptare. Sâni falși de toate mărimile, formele și culorile stau aliniați pe perete – bravo lor –, iar dedesubt sunt niște cupe cu sticle la capăt.

Chestia aia ar trebui pusă pe sân?

— Îmi place locul ăsta la nebunie, spune Ellie. Când sora mea era gravidă, mergeam la același magazin, dar în Georgia – o, s-ar putea să știi unde e, de fapt. Pe Clive Street.

Hm...

Ah, da, eu chipurile sunt din Georgia!

Mă bat cu degetul în bărbie.

— Sună cunoscut.

— E chiar lângă Peaches Bakery.

— O, Peaches!

Dau din cap de parcă am fost acolo de un milion de ori.

— N-ai omorî pe cineva acum doar pentru o brioșă de-ale lor? Care era preferata ta?

O, Doamne!

Preferata mea.

Ăăă...

Gândește-te la ceva lipsit de originalitate care se găsește la orice brutărie.

— Cu ciocolată, îi răspund, dând din cap.

Ea se strâmbă nedumerită.

— Ciocolată?

O, futu-i, nu au cu ciocolată? Ce brutărie nu are ciocolată în meniu? Ar fi absolut ridicol.

— Păi, știi tu...

Mă împunge în umăr râzând.

— Eram sigură că o să spui brioșă cu biscuiți pisați, așa îmi lăsai impresia.

Niciodată, într-un milion de ani, n-aș fi spus brioșă cu biscuiți pisați.

Ridic jucăuș din umeri.

— Eu prefer ciocolata.

— Și mie îmi place ciocolata. Ai încercat vreodată brioșa cu glazură roz? Sincer, nu înțeleg în ce fel e diferită de cea cu vanilie.

— Tocmai voiam să spun același lucru, îi zic și iau un sân fals să-l examinez.

Doamne, zici că e adevărat!

— Și ce fac, pun niște colorant alimentar și gata brioșa? întreb.

— Exact! Dar plăcinta lor cu piersici...

Dau din mână spre ea.

— Mor după ea!

— Bună ziua, doamnelor! spune o vânzătoare. Aveți nevoie de ajutor?

Ellie se întoarce spre ea zâmbind și spune:

— Căutăm pompe pentru alăptare. Eu sunt Ellie, ea e Lottie, prietena mea. Încă nu e pregătită pentru probat, dar eu am venit gata să-mi strâng sânii și să văd ce mi se potrivește.

— Minunat! Eu sunt Ann și sunt expertă când vine vorba de pompe. Lasă-mă să-ți văd sânii!

Îh...

Ellie vrea să-și scoată hluza – uau, așa, pur și simplu, fără rușine! –, dar Ann îi spune:

— Nu, nu! Doar umflă-ți pieptul ca să văd mai bine!

Ellie râde.

— O, OK! Eram gata să mă dezbrac în fața ta.

Era evident.

Și complet inutil.

Ann întinde mâna și întreabă:

— Te deranjează dacă îi ating?

— Nu, te rog! De-asta am venit. Întorcându-se către mine, Ellie adaugă: Ți se poate face o pompă perfectă pentru nevoile tale, iar apoi o poți testa pe peretele cu sâni să vezi cum funcționează.

Mă uit la peretele cu sâni.

— Se pare că aveți toate mărimile acolo, spun stângaci.

— Așa e, răspunde Ann în timp ce o pipăie pe Ellie.

E ciudat, al dracului de ciudat!

— Și puteți ajusta și debitul.

— Ce... hm, ce anume?

— Debitul, spune Ellie. Produc și lichid ca să ai experiența completă.

Cine Dumnezeului vine într-un astfel de loc? Sâni plutitori cu debit de „lapte" lipiți de pereți. Sunt confuză... și stânjenitor de curioasă.

— Ca aproape în cazul oricărei femei pe care o întâlnesc, există o diferență clară între sânul drept și cel stâng, zice Ann și îi ridică sânii lui Ellie.

— Da, vinovată! Stângul nu pare să-l prindă din urmă pe celălalt.

— Sânii nu sunt niciodată simetrici, dar la unele femei diferența e mare. Tu însă ești una dintre cele norocoase.

Ellie se uită la mine.

— La tine care sân e mai mare?

— Hm...

Mă apuc de sâni.

— Cred că dreptul.

— Dacă ești dreptace, probabil dreptul e mai mare, spune Ann. Apoi o întreabă pe Ellie: Pot să te întreb ce mărime au sfârcurile?

— Ce-ar fi să-ți arăt? Ar fi mult mai ușor.

Până să mă scuz ca să le ofer intimitate, Ellie își ridică bluza și sutienul în același timp, arătându-ne sânii mie și lui Ann.

Și iată sânii ei, pur și simplu!

Acum ce naiba ar trebui să fac? Să mă uit, să nu mă uit? Să mă prefac că văd ceva fascinant pe jos? Să mă uit la peretele cu sâni? Să mă rog să mă înghită pământul?

Nu eram pregătită psihic pentru asta.

— O, uau, ai sfârcuri minunate! spune Ann, și o văd cu coada ochiului cum se apropie și o ciupește pe Ellie de sfârc cu degetele. Un sfârc foarte ferm. O să-ți fie de ajutor.

— O, serios? Mă bucur să aud asta! Tu ai sfârcuri ferme, Lottie?

— Hm? Poftim? întreb, uitându-mă la Ellie, dar cât mai sus. Scuze, cărțile... astea, spun, ridicând o carte de pe masă. Fascinant! Ce spuneai?

— Sfârcuri ferme. Ai și tu?

Stângaci, îmi ating sânii, încercând să-i simt prin straturile de îmbrăcăminte – pentru că asta, petrecerea asta topless care se desfășoară sub ochii mei, nu e ceva la care vreau să particip.

— Păi, știi tu, am sfârcuri mici.

— Sfârcuri sau areole? insistă Ann.

— Ambele.

Încuviințează.

— Atunci, cred că am pompa perfectă pentru tine. E una singură care funcționează perfect pentru sfârcuri mici. Dar pentru tine, Ellie, avem de luat niște decizii, pentru că sfârcurile astea sunt pur și simplu spectaculoase. Lottie, vino, pune mâna!

Dau din mână a refuz.

— O, știi, e OK, răspund, râzând. Văd de aici.

Mă uit la sânii lui Ellie. Și da – sunt goi, complet goi.

— Par foarte fermi.

Ridic degetele mari în chip de felicitare.

— Ai crescut foarte frumos!

Ellie râde.

— Nu e amuzantă? Hai, Lottie, pune mâna! Poți să simți ce o să sugă bebelușul. Știi că n-am nicio problemă cu asta.

Poate că ea n-are, dar eu, da!

— E foarte educativ, zice Ann. Poți să mimezi senzația când suge.

Râd și clatin din cap.

— Sunt pentru educație, dar cred că mă descurc fără să sug sfârcul prietenei mele.

Ann și Ellie se uită una la alta și-și dau capul pe spate, râzând.

— Nu cu gura, spune Ann, luându-mă de mână. Cu degetele.

Cât ai clipi, mă trezesc cu palma pe sânul stâng al lui Ellie și cu sfârcul extrem de ferm între degete.

Gros, solid, pur și simplu... un sfârc bun.

Iar eu îl ating.

Ating sfârcul altei femei.

Mai degrabă îl pipăi, pentru că Ann mă face să îmi mișc degetele în jurul lui.

— O, mă gâdilă! spune Ellie, moment în care mă retrag.

Iau mâna și îmi încrucișez brațele la piept.

— Ai niște suzete numai bune pentru copil, îi spun, încercând deja să șterg din memorie ziua asta.

Huxley îmi e dator vândut.

— Mă bucur că așa crezi!

Ellie își lasă bluza și sutienul în jos.

— Deci, Ann, ce părere ai? Putem mulge niște sâni?

— Doar n-ai venit aici să nu-i mulgi!

Ann mă bate pe umăr.

— Acum începe distracția!

— Lottie? strigă Huxley. Unde ești?

Nu spun nimic.

Nici nu mă mișc.

În schimb, stau în living, pe una dintre cele mai confortabile canapele pe care le-am încercat vreodată, cocoțată

pe margine, cu mâinile în poală, holbându-mă la semineul elegant din fața mea.

Nu am cuvinte pentru a descrie dimineața asta. Absolut deloc!

După ce mi-a țâșnit în ochi un sân fals lipit de perete, mi-am servit porția de maturitate pe ziua de azi.

— Aici erai! spune Huxley, oprindu-se în ușa livingului. Tocmai am primit un mesaj de la Dave. Mi-a spus că Ellie nu încetează să vorbească despre cât de frumos a fost dimineață.

Când nu mă uit la el, îl aud înaintând până în dreptul meu.

— Hm, e totul în regulă?

Clatin din cap, strângând din buze.

— Nu! Nici pe departe!

— Ce s-a întâmplat?

— I-am atins sânul gol, Huxley. Am pus mâna pe sânul gol al lui Ellie.

— Poftim? mă întreabă și se așază pe măsuța de cafea, față în față cu mine.

Văd chipul lui frumos, dar asta nu reușește deloc să-mi alunge tensiunea din umeri.

— Cum adică i-ai atins sânul?

— Și m-a stropit în față.

— Sânul ei? aproape urlă Huxley.

— Nu, un sân de pe perete.

Se îndreaptă de spate.

— Trebuie să-mi explici mai clar, că sunt buimăcit.

— Și eu la fel, îi răspund și îl bat pe genunchi. Și eu la fel. Răsuflu adânc și continui: Nu sunt în stare să povestesc ce s-a întâmplat. Să știi doar că, dacă am dovedit vreodată că iau în serios aranjamentul nostru, azi a fost ziua aceea.

— Așa se pare.

Are o expresie vinovată.

— Îmi pare rău că a trebuit să faci asta!

Mă trezesc din starea mea proastă și mă uit în ochii lui.

E aici.

Tipul de la Chipotle.

Chiar aici. Cutele de încruntare de pe frunte i-au dispărut. Îi strălucește în ochi farmecul acela copilăresc. Și felul în care se trage de ceafă – inconfundabil.

— E în regulă! îi spun. Traumatizant, totuși. Va trebuie să-mi spăl ochii cu clor, dar o să supraviețuiesc.

Rânjește și-și duce mâna la buzunarul din spate. Atunci observ că poartă blugi și adidași. Ei bine, bună, Dl. Relaxat!

— Ți-am adus ceva.

— Serios?

Încuviințează și scoate o bucată de material rulat.

— Ce e?

Îl desface și îl ridică.

— M-am gândit că ți-ar plăcea.

Am în față un tricou crem, vechi, pe care e imprimată coperta albumului *Rumours* de la Fleetwood Mac.

— O, Doamne!

Îi iau tricoul din mână.

— E minunat!

Îl ridic să-l studiez.

— Uită-te pe spate! mă îndeamnă.

Îl întorc și mă uit la datele de concert.

— Stai, e un tricou original?

— Da! îmi răspunde.

Când ridic ochii, îi observ privirea mândră.

— Mama mă-sii, Huxley! E... uau, e uimitor!

Îl strâng la piept.

— Mulțumesc! Înseamnă foarte mult pentru mine!

Și tocmai de asta mi-e atât de greu! Pentru că atenția din spatele acestui tricou mă face să-l plac și mai mult. Gestul îmi sfâșie pieptul și-mi smulge inima, forțându-mă să-l privesc într-o lumină nouă.

Își freacă palmele de picioare.

— Mă bucur că-ți place!

Se uită într-o parte și pare aproape... emoționat. De ce ar fi emoționat?

— Nu eram sigur dacă mai ai și altceva programat pentru azi. Ai?

Se poartă foarte ciudat.

Foarte straniu.

Nu seamănă cu tipul pretențios pe care am ajuns să-l cunosc atât de bine!

— Hm, nu am nimic în plan. Încerc doar să uit ce s-a întâmplat dimineață.

Încuviințează și continuă să-și frece coapsele cu palmele.

— Păi, dacă nu ai nimic plănuit, mă gândeam să te duc undeva.

Să mă ducă undeva?

O brumă de speranță înflorește în mine. Împreună cu un strop de entuziasm.

Mă... invită în oraș?

De-asta e atât de emoționat?

De-asta se leagănă înainte și înapoi?

Pentru că are emoții să mă invite în oraș?

Nu te ambala, Lottie! Nu uita că in weekend nu a vrut să te sărute. Chiar și când îi picura apa de ploaie de pe piept și se împingea în tine, și-a ținut buzele acasă.

Mă înec cu valul de emoție pură și îl întreb:

— Ca o întâlnire?

Mă privește în ochi. Și preț de o secundă chinuitoare sunt îngrozită că l-am înțeles complet greșit, dar spune:

— Da, la o întâlnire.

O, Doamne! Vorbește serios!

Sinceritatea.

Urma de speranță din ochii lui.

Mișcarea neliniștită a mâinilor.

Cum aș putea să spun nu? E imposibil să spun nu, nu când corpul meu parcă e atras de el, când simt cum mi se deschide inima în fața lui, chiar și când încerc să o ascund sau să mă stăpânesc. Am devenit obsedată. E de netăgăduit.

Sunt cu adevărat obsedată de el.

Însă încerc să-mi controlez emoțiile.

— La ce te gândeai?

Ticul se transformă într-un zâmbet încrezător când scoate încă ceva din buzunarul de la spate. Ține în fața mea o bucată de hârtie, care se deschide în două când mișcă din degete.

— Vrei să mergi cu mine la concertul Fleetwood Mac?

— Poftim? strig, ridicându-mă de pe canapea și luând biletele să le văd mai bine. Nu se poate! E imposibil...

Cercetez biletele cu atenție.

— Să fiu a naibii, astea sunt bilete, sunt bilete adevărate! Huxley, știai că astea sunt bilete adevărate?

Râde și se ridică.

— Crezi că aș cumpăra unele false?

— Nu, adică... m-am gândit, știi, că ar fi un bilet fals și pe urmă am ieși pe terasă să ascultăm muzică, să ne prefacem că suntem la concert, dar astea sunt adevărate. Au și cod de bare.

— Codul de bare face toată diferența.

Uluită, mă uit lung la bilete.

— Nu-mi vine să cred! Nu știam că vor veni la Los Angeles. Eu... Huxley...

Mă uit la el.

— Stai! Concertul ăsta e în Portland.

Îmi pierd speranța, dându-mi seama de greșeală.

Huxley îmi ridică bărbia și spune:

— Știu! Avionul e gata să ne ia după ce te îmbraci.

— Avionul?

Pe față îi apare un zâmbet încrezut.

— Da, știi că am un avion privat, nu? Putem merge oriunde vrem, oricând vrem.

Îmi face cu ochiul, iar încrederea lui în sine e la apogeu.

— Așa se întâmplă când ai un logodnic fals bogat.

— Stai... Deci zburăm la Portland în seara asta și chiar mergem să-i vedem pe Fleetwood Mac... în concert?

Dă aprobator din cap.

— Da! E și un restaurant în Portland care se numește Killer Burger. Ar trebui să luăm cina acolo. Poate și la Voodoo Doughnut pentru desert. Dacă ești de acord.

— Faci mișto de mine? îl întreb, aproape urlând. Normal că sunt de acord!

Îl privesc în ochi.

— Mulțumesc, Huxley! Este...

Îmi trag răsuflarea.

— E un gest foarte frumos.

De-asta mă îndrăgostesc de bărbatul ăsta. Exact din acest motiv.

Zâmbetul acela.

Inima lui bună.

Mintea lui atentă și sexy.

— Am vrut să fac ceva frumos pentru tine.

Mă ciupește de bărbie cu degetul mare și arătătorul.

— Îți sunt foarte recunoscător pentru tot ce ai făcut pentru mine.

Nu știu din ce motiv, dar comentariul lui îmi spulberă speranțele că e vorba de ceva mai mult. E recunoscător pentru munca pe care am făcut-o pentru el. *Oftat adânc.* Nu pot să las chestia asta să-mi strice seara totuși. Poate că nu simte același lucru ca mine, dar măcar mă pot bucura de seara asta. Se uită la ceas.

— Crezi că vei fi gata peste jumătate de oră?

— Mă ocup, îi răspund, strângând tricoul la piept. Am pantalonii scurți perfecți – îh, mi-ai luat hainele! Nu am pantaloni scurți de blugi.

— Ți-am adus hainele azi-dimineață. M-am gândit că o să vrei ceva mai simplu de purtat în seara asta. E totul în camera ta.

— Domnul să te binecuvânteze!

Mă ridic pe vârfuri, mă înalț și, pentru că am primit condamnarea la moarte, îl sărut pe obraz.

— Mulțumesc, Huxley!

Pe urmă, cu tricoul în mână, alerg pe scări spre camera mea să mă îmbrac. Nu-mi vine să cred că am să-i văd pe Fleetwood Mac!

Dar, mai important, nu pot să cred că ies la o întâlnire cu Huxley Cane.

Kelsey: *Te duce cu avionul la Portland? Poftim? Pentru o întâlnire? Unde găsesc și eu un Huxley?*

Lottie: *Are doi frați.*

Kelsey: *Spre deosebire de tine, eu nu amestec afacerile cu distracția. Dar gata cu asta. FIR-AR SĂ FIE, Lottie, o să-i vezi pe Fleetwood Mac! I-ai spus mamei?*

Lottie: *Încă nu! M-am gândit să-i trimit o poză.*

Kelsey: *Unde sunt locurile? Pe rândul din față?*

Lottie: *Nici nu m-am uitat. Probabil că nu!*

Kelsey: *Te duce cu avionul lui privat la Portland. Sunt destul de sigură că nu l-a deranjat să dea bani pe bilete scumpe.*

Lottie: *Biletele sunt la el, eu mă îmbrac. O să-ți spun unde sunt locurile când le văd din nou.*

Kelsey: *Cu ce te îmbraci?*

Lottie: *Mi-a dat un tricou vechi din turneu cu coperta albumului Rumours pe față, așa că îl port împreună cu blugii mei scurți. Părul liber și ondulat și pălăria boho. Și botine.*

Kelsey: *Perfect! Crezi că are de gând să facă vreo mișcare?*

Lottie: *Sinceră să fiu, nu mă pot gândi la asta! L-am întrebat dacă e o întâlnire și a spus da! Dar mi-a și mulțumit pentru munca mea. De asta îmi făceam griji. Îl plac cu adevărat și nu cred că are aceleași sentimente.*

Kelsey: *Atunci doar bucură-te de moment! Poate e o ramură de măslin, poate încearcă să vă conectați la alt nivel.*

Lottie: *Am emoții! Toate tachinările, toată tensiunea sexuală, părea totul ușor, dar o întâlnire? Mi se pare mult prea real.*

Kelsey: *Pentru că e real. Nu pierde vremea făcându-ți griji! Bucură-te, pentru că cine știe când o să te mai ducă cineva cu avionul privat?*

Lottie: *Niciodată!*

Kelsey: *Exact! Profită de moment, surioară! Fă multe poze! Distracție plăcută! Te iubesc!*

Lottie: *Și eu te iubesc!*

Capitolul optsprezece

HUXLEY

— STRÂNGI FOARTE TARE DE COTIERĂ. AI EMOȚII?

Lottie își ia ochii de la fereastră și spune:

— N-am mai zburat cu un avion atât de mic. E diferit!

Stă față în față cu mine, arătând al naibii de sexy în pantalonii scurți de blugi, tricoul vintage pe care l-a legat la spate, ca să dezvăluie vreo cinci centimetri din abdomen, și afurisita aia de pălărie, care îmi stârnește libidoul așa cum nu m-aș fi așteptat. Când a coborât pe scări în ținuta asta, am știut că mă așteaptă o noapte lungă în care mă voi holba la ea și o voi admira, cu speranța secretă că o să mă lase s-o țin în brațe la concert.

— Vrei să facem ceva care să-ți distragă atenția?

Ridică dintr-o sprânceană, și-mi dau ochii peste cap.

— Nimic de genul ăla.

Bag mâna în compartimentul lateral al scaunului, de unde scot un carnet și un pix. E o masă între noi, așa că avem locul perfect de jucat.

— Vrei să jucăm Spânzurătoarea?

— E hârtie cu marca Huxley Cane?

— Doar Cane Enterprises.

— Doamne, chiar *ești* bogat!

Chicotesc.

— Sunt. Deci, ce zici? Vrei să jucăm?

Își trosnește degetele cu drăgălășenie și mă informează:

— Să știi că sunt expertă.

— Da, cred că o să mai vedem noi!

Iau o foaie și trasez spațiile pentru cuvântul pe care l-am ales.

Lottie nu se grăbește, studiind foaia cu atenție. Se uită la mine, apoi la hârtie și iar la mine. Se lasă pe spate, își încrucișează brațele și spune:

— Păsărică.

Aproape îmi ies ochii din orbite.

— Poftim?

Bate cu degetul în hârtie.

— Ăsta e cuvântul tău! *Păsărică.* Am dreptate, nu-i așa?

Cum mama dracului?

Zâmbește și râde.

— Am dreptate. Doamne, ți-am zis că sunt bună!

Îmi ia hârtia și completează spațiile goale.

— Impresionat?

— Înspăimântat.

Râsul care îi scapă e atât de sexy, încât sunt tentat să o ridic peste masă, să o așez în poală și să o sărut până uită de ea.

Futu-i, sunt disperat să-i mai gust o dată buzele! Dar pentru prima dată în viața mea când e vorba de o femeie, mă... mă simt nesigur. N-aș spune că ne-am înțeles de

minune până acum, nici că relația noastră a fost foarte lejeră. A fost tensionată, uneori inconfortabilă... O minciună! Nu așa se începe o relație, ceea ce mă face să mă întreb dacă vrea în primul rând să înceapă o relație cu mine. Deși sunt sigur că am văzut fericirea pe fața ei când m-a întrebat dacă e o întâlnire. *Cred.*

Își marchează spațiile pe hârtie și spune:

— OK, e rândul tău.

Mă uit la cuvântul din șase litere. Îmi ridic ochii la ea. Apoi iar la foaie. Cu mâna la bărbie, îi spun:

— *O.*

Își întoarce ochii spre mine, luminați de umor când notează *O* în primul spațiu.

Zâmbind larg acum, adaug:

— *M.*

— Știi!

Aruncă pixul spre mine.

— Orgasm.

Când își dă ochii peste cap, continui:

— Nu doar tu ești bună la jocul ăsta.

— Se pare că suntem amândoi perverși.

Își duce mâna la piept.

— Eu sunt incultă. Tu ce scuză ai?

— Incultă? întreb râzând. Cum adică ești incultă?

Își frământă degetele.

— N-am crescut cu bani.

— Banii nu au nicio legătură. Unii dintre cei mai bogați oameni sunt niște porci inculți. Dobitoci desăvârșiți. Banii n-au nicio treabă.

— O, atunci spune-mi, ce anume face o persoană să fie cultă?

— Inima. Mintea. Sufletul. Nu are nicio legătură cu statutul, ci doar cu ce fel de persoană ești.

Dusă pe gânduri, își înclină capul într-o parte.

— Deci, pe baza criteriilor tale, ai spune că sunt cultă?

Ca să o fac să se chinuie, îi răspund:

— Păi, inima ta e frumoasă. Sufletul tău are niște pete negre, dar, per ansamblu, ai suflet bun și, ei bine, mintea ta... Aia e incredibil de distrusă.

Rămâne cu gura căscată, amuzată, apoi se ridică de pe scaun și sare la mine. Nici nu tresar. Când mă împunge cu o unghie trandafirie, o prind de mână și o trag în față, forțând-o să se așeze în brațele mele.

Se zbate în joacă, lovindu-mă în piept.

— Îți arăt eu ție suflet cu pete negre!

Chicotesc și îi blochez mâinile, lipindu-i-le de corp.

— Dă-mi drumul imediat! îmi cere. Încerc să demonstrez ceva aici.

— Și ce-o să faci? O să mă împungi în piept până mor?

— Ar fi puțin extrem, nu crezi, Huxley? mă întreabă, arcuind o sprânceană. Puțin teatral.

— Tu ești cea care a sărit la mine cu degetele. De unde să știu ce vrei să faci?

— Așadar, primul tău gând e că o să te împung în piept până mori... până mori, Huxley.

Ridic din umeri.

— La început, nutreai sentimente puternice de ură față de mine.

— Da, la început, dar nu mai e așa.

Îmi apare un zâmbet pe buze.

— Nu mai e, zici?

Își dă ochii peste cap și încearcă să se ridice.

— Nu sunt aici ca să-ți gâdil orgoliul.

O țin cu forța pe loc.

— Nici nu m-aș aștepta la asta. Dar să-l distrugi complet, asta e altceva.

— Cineva trebuie să te țină cu picioarele pe pământ.

— Și faci o treabă excelentă.

— Ai spune că sunt cea mai bună la asta?

Îi dau drumul mâinilor și îmi las palma pe coapsa ei. Nu fuge, stă pe loc, ceea ce-mi place la nebunie.

— Între tine și frații mei e o competiție aprigă, dar cred că poți să-i întreci.

— Voi purta medalia cu onoare.

— Domnule Cane, se aude pilotul în difuzor. Vom ateriza în scurt timp. Vă rog să luați loc și să vă puneți centura!

O bat ușor pe picior.

— Ești pregătită?

Lottie clatină din cap.

— Nu cred, dar se pare că nu am timp să mă pregătesc.

Înainte să se ridice, întinde mâna și-mi cuprinde obrazul. Trăsăturile îi devin mai blânde, adorabile, când spune:

— Dacă uit să-ți spun în seara asta, mulțumesc, Huxley! Mulțumesc mult pentru asta! Chiar îmi îndeplinești un vis.

Îmi pun mâna peste a ei și o duc la buze să-i sărut palma.

— Cu plăcere, Lottie!

— Transpir.

— Poftim? întreb râzând. Cum adică transpiri?

Stăm la rând, așteptând să intrăm în sala de concert, iar acesta e primul lucru pe care mi l-a spus de când am

coborât din mașină, după ce am terminat gogoșile. Am împărțit un burger cu cartofi prăjiți la Killer Burger, optând pentru cel cu unt de arahide, după care am mers la Voodoo Doughnut și am luat câte o gogoașă, dar le-am împărțit ca să gustăm din fiecare. Ideea ei. Dar a rămas tăcută după ce am terminat gogoșile. Am întrebat-o ceva la un moment dat, dar nu mi-a răspuns, ci a continuat să privească pe geam. Nu știu sigur la ce se gândea, așa că am ales să o las în pace.

Ținându-mă strâns de mână, se apleacă spre mine și îmi spune:

— Sunt atât de încântată, Hux! Am transpirat. Am emoții! Corpul meu nu mai știe ce-i cu el.

Îmi place când îmi spune *Hux*. Sună bine din gura ei.

— O să faci ca o fană disperată?

— Hm, da! îmi răspunde încrezătoare. Dacă nu te așteptai la asta, e clar că nu mă cunoști deloc. Și mă aștept să fii și tu ca o fană disperată.

— O să mă pregătesc să țip ca o fată.

Lottie chicotește.

— Ce n-aș da să te aud!

Ușile se deschid, mulțimea se apropie, iar oamenii încep să intre în clădirea veche Art Déco.

— Înainte să intrăm, vrei să faci o fotografie cu panoul? o întreb.

Are emoții, deci ar putea să refuze.

— O, bună idee! îmi răspunde.

Slavă Domnului!

Scot telefonul din buzunar și pornesc camera. Lottie se cuibărește lângă mine și-mi pune mâna pe piept, iar eu întorc telefonul așa încât să ne vedem amândoi, precum și panoul luminos de deasupra noastră.

După ce fac câteva poze, îi spun:

— Ți-o trimit pe cea mai frumoasă!

— Te rog! Vreau să-i trimit una mamei. O s-o ia razna.

— Și ea e fan Fleetwood Mac?

Pun telefonul în buzunar în timp ce ne apropiem de clădire.

— Da! De la mama am aflat de ei și am învățat toată muzica pe care o iubesc.

— Dacă știam, o invitam și pe ea.

— Termină! E mai bine așa, să o facem geloasă.

Lottie zâmbește, și... futu-i... îmi place zâmbetul acela. Sunt obsedat de zâmbetul acela.

Sunt obsedat de ea.

— Fiica anului!

— Eu așa cred.

Mă împunge cu umărul.

— Dar frații tăi? Sunt geloși?

— Ei nu știu că sunt aici.

— Serios? mă întreabă surprinsă. Nu le-ai spus?

Clatin din cap.

— Nu!

Se oprește și întreabă:

— Nu voiai să știe de mine?

O strâng mai tare de mână ca să-i alung orice îndoială i-ar putea apărea în minte.

— Nu voiam să-i aud spunând că m-au avertizat.

— Ce vrei să spui? mă întreabă nedumerită.

Nu e locul potrivit să avem discuția asta, în mulțimea de oameni, dar din fericire suntem în față, așa că pot să pun pauză deocamdată, cât îi dau biletele plasatorului. După ce le scanează, intrăm în sală. De afară, se înalță

deasupra celorlalte clădiri, cu coloanele gotice care înconjoară panoul luminos, dar în interior e îmbrăcată în tapet auriu din tavan până în podea. Frânturi de albastru precum cerul sunt sculptate în stâlpii din jurul holului, în timp ce podelele sunt acoperite cu plăci lucioase, colorate, care trebuie să fi aparținut epocii în care a fost construită clădirea. Îți taie răsuflarea. Art Déco la apogeu.

— Vrei ceva de băut? o întreb în timp ce ne apropiem de un stand cu băuturi.

— Mm, sigur, îmi răspunde încet, și știu că și-a schimbat atitudinea pentru că întrebarea ei a rămas fără răspuns.

O conduc prin mulțime și găsesc un stand care abia s-a deschis. Comand câte o bere și apoi, cu băuturile în mână, o îndrum spre locurile noastre, care sunt pe primul rând de la mezanin, chiar în mijloc. Priveliștea perfectă, după părerea mea. Destul de aproape, dar nu cât să ne strâmbăm gâturile.

— Uau, ce locuri grozave! îmi spune.

— Da, sunt mulțumit de ele.

Se așază, așa că îi dau berea și mă așez și eu, având grijă să mă întorc spre ea. Lumea își ocupă locurile, motiv pentru care profit de ocazie să-i explic.

Sper doar să fie pe aceeași lungime de undă, pentru că sunt pe cale să mă expun – să-mi pun viața personală mai presus de afaceri – și e al dracului de înfricoșător. Dacă nu simte același lucru pentru mine? Dacă am înțeles-o greșit în tot acest timp? Nu pot să mai trăiesc fără să știu și nu pot afla decât într-un singur mod.

Pun paharul în suport, mă întind spre ea și mă lasă să o iau de mână. Îi duc degetele la buze și o sărut tandru. Îmi zâmbește cu o nuanță rozalie în obraji.

— Frații mei erau sceptici în privința situației noastre.

O privesc în ochi.

— Au spus că e imposibil să păstrez ce e între noi – aranjamentul nostru – strict profesional.

Îmi frec obrazul și mă copleșesc emoțiile brusc. Doamne, frate, spune-o odată!

— Aveau dreptate. După prima seară în care ne-am întâlnit cu Ellie și Dave, am știut că ești diferită. Pe urmă, după ce ți-am simțit gustul, pe hol, după ce te-am văzut cum ți-ai dat drumul pe degetele mele, m-am pierdut naibii de tot. Am încercat să o neg, să o ignor, dar nevoia mea de tine a devenit prea puternică, Lottie. Respirând adânc, continui: Vreau mai mult de la tine. Și știu că asta depășește limitele aranjamentului nostru, dar nu mă pot preface că nu am sentimente pentru tine, pentru că am. Te plac, Lottie. Te plac foarte mult.

— Nu mă așteptam să spui asta.

Inspiră adânc. Futu-i, nu simte același lucru!

Se ridică de pe scaun, și mă tem că e pe cale să plece, însă își așază berea în suport și se lasă în brațele mele. Îmi pune mâna pe ceafă, jucându-se cu firele scurte de păr.

— Și eu te plac foarte mult, Huxley! Și vreau să știi cât de dureros e pentru mine să recunosc acest lucru.

Pufnesc în râs, cuprins de ușurare.

Îmi pune mâna pe obraz.

— M-ai cucerit treptat cu inima ta, ceva ce n-aș fi crezut că voi spune vreodată. Dat fiind cum am început, nu eram sigură că există vreo inimă în pieptul ăla bombat, dar acum știu că o țineai ascunsă.

— Pentru că nu voiam să ți-o arăt. Voiam să crezi că sunt rece, lipsit de suflet, doar un bărbat cu care lucrezi, nimic altceva.

Râde.

— Păi, te-ai descurcat de minune, dar, din păcate pentru tine, există oameni în viața mea cărora le place să-mi arate partea ta bună. Și mi-au arătat-o. Am vrut să neg, am vrut să cred că nu e adevărat, că sufletul tău nu are doar pete negre, ci că e negru în întregime. M-am înșelat.

Clatină din cap și râde scurt.

— Doamne, credeam că nu mă placi deloc, că poate sunt doar o jucărie pentru tine!

— De ce naiba ai crede așa ceva? o întreb.

Jenată, își lasă mâna pe tricoul meu și spune:

— Pentru că weekendul ăsta, când am fost împreună, nu m-ai sărutat nici măcar o dată.

Dintr-un motiv al naibii de bun!

Îi ridic bărbia ca să mă privească în ochi.

— Pentru că știam că, dacă te sărut, nu o să mă mai pot opri.

Îmi umezesc buzele, apropiindu-mă de ea.

— Sincer să fiu, nu eram prea sigur că vrei să te sărut.

— Vreau, îmi spune cu răsuflarea tăiată. Nu cred că mi-am dorit vreodată ceva mai mult decât să mă săruți.

Îmi pune mâna pe obraz.

— Mi-ai stăpânit trupul, Huxley, dar vreau să-mi stăpânești și gura.

Acum e imposibil să mă mai rețin, nu după o asemenea mărturisire, nu când simt că mă trage mai aproape.

Nu, îmi doresc asta! O doresc pe ea!

Poate că e opusul tuturor afurisitelor de lucruri pe care le-am spus încă de la început, dar mi se pare că e inevitabil. Nu mai pot nega atracția, nevoia, dorul nostru.

Adevărul a ieșit la lumină și o să profit din plin.

O prind ușor cu mâna de gât, iar cu degetul mare îi ridic bărbia chiar înainte de a-mi coborî gura spre ea.

E un simplu sărut, dar are un impuls puternic în spate, încărcat de disperarea și reținerea acumulată.

Iar acum, când nu sunt de față frații mei și Dave, nu e nevoie să transform sărutul nostru într-un spectacol. Îmi pot îngădui să mă bucur de el.

Să mă bucur de buzele ei minunat de moi.

De felul în care mi-a cuprins obrazul, ținându-mă pe loc și arătându-mi că-și dorește mult mai mult de la mine.

De sunetele estompate care îi scapă când trebuie să-și tragă sufletul.

Îmi mișc gura peste a ei, explorând fără grabă. Își trece limba peste buzele mele, iar eu deschid gura să o las să exploreze. Timidă la început, limba ei o mângâie încet pe a mea, dar, când o strâng mai tare în brațe, sărutul timid devine mai disperat și, până să-mi dau seama, ne sărutăm pe scaun, așteptând să înceapă concertul.

Își strecoară mâna pe ceafa mea, apoi în păr, în timp ce duc cealaltă mână pe trunchiul ei, chiar sub sân. Sunt tentat să o pipăi, să înfierbânt atmosfera și mai mult, dar în clipa în care încep să mișc mâna se aude un acord de chitară în boxe.

Ne desprindem exact când Fleetwood Mac intră pe scenă.

Poftim?

Fără trupă de deschidere?

Fără niciun anunț?

Pur și simplu... sunt aici?

Sala întreagă erupe în urale, iar sesiunea mea de sărutat se încheie când Lottie sare din poala mea, își ridică mâinile în aer și începe să sară în sus și să strige.

Încă așezat pe scaun, îmi îngădui câteva secunde să mă adun înainte de a mă alătura.

Lottie, e... Futu-i, e specială, la naiba! Și am știut asta de prima dată când m-a refuzat. Era la ananghie, dar se gândea numai la sora ei. Nu voia ca părinții să fie dezamăgiți, așa că a avut grijă și de ei. M-a contrazis când merita să mă contrazică și, cu toate că am încercat să neg de la bun început, cred că nu există nicio șansă să o mai las să plece.

Iar asta înseamnă un singur lucru: trebuie să fac cumva ca relația noastră să meargă. Vreau să fiu cu Lottie, să o fac să se simtă specială, pentru că așa este – specială. *Și bănuiesc că ea habar nu are.* Din pricina „prietenei" ei, Angela.

Ridicându-mă de pe scaun, o prind în brațe și îi pun mâna pe abdomen, lipind-o de mine exact când se aud acordurile piesei „Dreams". Lottie se uită la mine cu lacrimi în ochi. Întinde mâna spre ceafa mea, trăgându-mă spre ea și sărutându-mă pătimaș pe buze, făcând din mine un disperat afurisit care vrea mai mult.

Când se retrage, îmi spune:

— Mulțumesc, Huxley! Mulțumesc foarte mult!

O sărut ușor pe vârful nasului.

— Cu plăcere, Lottie!

Zâmbind în continuare, se învârte în brațele mele și se lasă îmbrățișată.

Și în timp ce Fleetwood Mac cântă, Lottie nu pleacă de lângă mine, nici nu-și schimbă poziția. Se leagănă în ritmul muzicii în timp ce cântăm împreună, lăsând noaptea să ne copleșească. Și cu toate că am fost la multe concerte – e ușor când ai un avion privat –, e una dintre cele mai frumoase experiențe. *Și totul datorită fetei din brațele mele.*

— Domnule Cane, vă puteți scoate centurile de siguranță și să vă deplasați dacă doriți, spune pilotul în difuzor.

Lottie stă ghemuită pe scaunul ei, uitându-se la mine cu cel mai larg zâmbet pe care l-am văzut vreodată.

— Ce e? o întreb, neputând să mai rezist. De ce te tot holbezi la mine?

— Pentru că acum pot.

— Nu știam că înainte exista o regulă că nu te poți uita.

Își înclină drăgălaș capul pe o parte. A renunțat la pălărie când ne-am întors la avion, apoi și-a prins părul în coadă ca să nu-i vină în față.

— Există, când tot ce spui tu este „contract, contract, contract".

Chicotesc.

— Aveam scutul de protecție ridicat. Nu mă poți condamna.

— Nu erai așa când ne-am întâlnit prima dată la Chipotle.

— Pentru că nu știam ce efect vei avea asupra mea, recunosc. După ce mi-am dat seama că ești o ispită pe care nu o puteam avea, m-am închis.

— Înțeleg, îmi spune și se ridică de pe scaun. Se apropie de mine și întreabă: Și acum ce sunt? Tot o ispită?

— Fără îndoială, îi răspund.

Îmi pune degetele pe umăr.

— Dar acum poți să mă ai?

— Tu să-mi spui!

Rânjind, mă ia de mână și mă ridică de pe scaun, ducându-mă apoi în spatele avionului. O opresc la ușa dormitorului aflat în spate.

— Ce faci? o întreb.

— Tu ce crezi că fac? mă întreabă, deschizând ușa și intrând cu spatele în cameră, ținându-mă de mână și zâmbindu-mi.

— Lottie, nu e nevoie să faci asta.

— O spui de parcă ar fi o corvoadă.

Mă trage în dormitor după ea și închide ușa. Își coboară mâinile pe marginea tricoului meu și mi-l ridică peste cap înainte de a-l lăsa să cadă pe podea.

— Știu că nu sunt nevoită să fac ceva.

Își lasă mâinile pe pieptul meu.

— Dar, Doamne, Huxley, vreau să te simt în mine!

Și, uite așa, mă excită.

— Încă din noaptea când mi-ai provocat un orgasm cu degetele, am vrut să știu cum ar fi să-mi dau drumul pe penisul tău.

— Futu-i! murmur.

Degetele îi coboară de pe piept pe marginea blugilor. Îmi descheie pantalonii, dar, în loc să-i tragă în jos, îi lasă atârnând pe talie și își ridică brațele deasupra capului.

— Dezbracă-mă, Hux!

Cu pielea încinsă de dorință pentru femeia asta, pun mâna pe tivul tricoului și i-l ridic peste cap. Îl las să cadă peste al meu și admir sutienul negru, transparent, pe care îl poartă. Are sfârcurile întărite, împungând dantela subțire, și pare să respire întretăiat în timp ce pieptul i se ridică și coboară cu repeziciune.

Uitându-se în ochii mei, mă ia de mâini și le duce către încheietoarea din față a sutienului. Nici nu mă uit la încheietoare cât o desfac. Sânii ei împing sutienul desfăcut deoparte și îl las să alunece în jos, pe brațe.

Ridic mâna și îmi trec degetul mare peste un sfârc.

— Ai cei mai sexy sâni pe care i-am văzut vreodată. Aș sta ore întregi să-i venerez.

Îmi cobor mâna pe abdomenul ei până la pantalonii scurți. Îi deschei și-i împing în jos, lăsând-o doar în chiloții negri de dantelă.

— Dar o să aștept să-i venerez în altă zi. Acum... trebuie să fiu înăuntrul tău.

O întorc și o aplec peste pat, lăsându-i fundul ridicat. Apuc marginile chiloților și-i trag în jos până poate să-i scoată.

Îmi trec mâna peste fundul ei gol și mă desfăt cu priveliștea trupului ei.

— Al dracului de sexy!

O strâng de fund și o plesnesc ușor, făcând-o să scoată un geamăt din gât.

— Dacă ar fi să-mi pun mâna între picioarele tale, te-aș găsi umedă și pregătită pentru mine?

— Da! îmi răspunde gemând și împingându-și fundul în palma mea.

— Atunci, depărtează picioarele mai mult!

Face întocmai, îndepărtându-și picioarele și ridicându-și fundul mai sus în aer.

Îmi las degetul mare să alunece printre fese până îi simt excitația și sunt răsplătit cu sexul ei umed.

— Ce fată cuminte! îi spun, lipindu-mi două degete de clitorisul ei.

Își inclește ază pumnii, adunând cuvertura sub ea.

— Nu mă tachina, Huxley!

— Chiar crezi că te-aș tachina acum? Sunt tare ca piatra văzându-te așa. Ar fi imposibil să te tachinez, la naiba!

— Arată-mi cât de tare!

Cu ușurință. Împing în jos pantalonii și boxerii și-i scot odată cu șosetele. Penisul saltă în sus, erect... pregătit. Îl apuc de bază și fac un pas în față, frecându-i vârful de excitația ei umedă.

— O, Doamne! exclamă și strânge cuvertura mai tare. Huxley, te vreau în mine. Acum!

Și eu o vreau. Al dracului de mult. Dar vreau s-o văd.

O prind de șolduri și o întorc pe pat ca să stea pe spate. Se ridică mai sus, făcându-mi loc, așa că urc și eu pe saltea și mă apropii cu ea de tăblia patului. Mă așteaptă cu picioarele și brațele larg desfăcute, așa că mă aplec încet și-mi sprijin corpul în antebrațele care îi incadrează capul.

— Ești frumoasă, Lottie! Nu știu dacă ți-am mai spus, dar ești. La dracu', îmi tai respirația!

Privirea ei se îmblânzește când ridică mâna, prinzându-mi obrazul în palmă.

— Mulțumesc! îmi șoptește și-mi trage gura spre a ei.

Cu o atingere nespus de ușoară, își mișcă buzele peste ale mele ca un spectacol ațâțător care mă tachinează oferindu-mi puțin, dar nu de ajuns din gura ei delicioasă. Mârâi frustrat, făcând-o să zâmbească și să-și retragă buzele și mai mult.

— Sărută-mă, Lottie! Lasă-mă să-ți gust buzele!

— Pare că-ți dorești de multă vreme buzele astea.

Îmi apropii mâna de fața ei ca să îi ating obrazul cu un deget.

— Așa e! Acum lasă-mă să mă bucur naibii!

Zâmbește și mai strălucitor și mă trage de gât, așa că îmi cobor gura și-i prind buzele, supunând-o cu sărutările mele.

O sărut cu intensitate sălbatică, implorând mai mult, dar savurând fiecare moment.

Își pune mâna pe ceafa mea. Împing cu limba și îi desfac buzele până când limbile se unesc cu o pasiune fierbinte.

Sărutul cândva calm și lent a devenit ceva frenetic, de-a dreptul carnal. Mă strânge mai tare de ceafă. Îmi duc mâna la maxilarul ei, ținându-i gura pe loc și controlând sărutul.

Pentru că mă îndrăgostesc.

În clipa asta, când își ține picioarele desfăcute și erecția mi se sprijină de mijlocul ei, când ne ținem strâns unul de altul, când gurile noastre se posedă una pe alta... mă îndrăgostesc, la naiba! O simt în măduva oaselor.

Lottie nu e așa cum mă așteptam.

Dar e tot ce-mi doresc, la naiba!

Desprinzându-mă de gura ei, îi sărut bărbia, obrazul, zona de la gât la claviculă. Corpul ei se mișcă sub mine și cobor spre sâni, trecând cu limba peste pielea ei până ajung la sfârcul întărit. Îi masez sânul drept în timp ce pe stângul îl iau în gură și sug cu putere.

— Da! șoptește. Da, Huxley!

Mă trage de șuvițele de păr în timp ce îi molfăi sfârcul cu dinții. Când o mușc, scoate un șuierat urmat de un geamăt înăbușit.

— Sunt atât de udă! îmi șoptește, apoi îmi ia mâna și o duce între labii. Simte! Simte cât de udă sunt pentru tine!

Trec cu degetul peste sexul ei; are dreptate, futu-i! E leoarcă.

Mă ridic de pe sânii ei și mă privește în ochi.

— Te vreau! îmi spune încet. Te rog, Huxley!

— Sunt al tău, iubito! îi spun, sărutând-o tandru pe buze.

Își desface picioarele și mai larg, și profit de ocazie să cobor încet cu mâna pe piciorul ei și să-l ridic cu grijă pe umărul meu.

— E OK? o întreb, vrând să mă asigur că stă confortabil.

— Da, e bine!

— Perfect! îi spun, apucând penisul și apropiindu-l de intrare.

Își ridică șoldurile spre mine și zâmbesc văzând-o atât de nerăbdătoare.

La naiba, și eu sunt la fel de nerăbdător!

Îmi mișc șoldurile în față și introduc penisul doar un centimetru.

Dar centimetrul acela e suficient.

Căldura ei mă absoarbe și împing mai tare, fără să-i las timp să se obișnuiască.

— Futu-i! murmur. Ești al naibii de perfectă pentru mine! Respir adânc și o întreb: Ești OK?

— Mai mult, îmi spune. Vreau mai mult, Huxley.

După ce primesc undă verde, împing până ajung la capăt, unde nu mai am unde înainta. Ea scoate un geamăt, închizând ochii și arcuindu-și pieptul spre mine. Profit de moment să-i ridic din nou sânul la gură, vrând să mă asigur că e cât mai relaxată, pentru că nu mă voi putea reține prea mult. Nu când e atât de plăcut.

Vrând să o simt, mă împing ușor în ea, în timp ce gura mea se joacă cu sfârcurile ei întărite.

— Ești atât de mare! spune, răsuflând adânc.

Asta o relaxează mai mult și pot împinge mai adânc.

— Iubito, trebuie să te relaxezi, ești încordată.

— Atunci dă-mi înapoi buzele să le sărut! îmi cere, trăgându-mă de bărbie cu degetul.

Nu mă apropii automat de buzele ei. Mai întâi îi trec cu limba pe piele, presărând sărutări pe gât și pe obraz și lăsând o dâră de plăcere în urmă. Cuceresc fiecare centimetru din ea. Când ajung la gura ei, îmi împletesc fără ezitare limba cu a sa.

Și o simt relaxându-se și mai mult.

Futu-i! Împing din nou și intru mai adânc, atât de adânc, încât mijesc ochii.

— Da! șoptește cu buzele lipite de ale mele.

Cu gurile unite, măresc ritmul și împing mai tare, mai repede.

— Niciodată nu a fost atât de bine, recunosc când ritmul devine frenetic. Niciodată în viața mea, la naiba!

— Nici la mine! strigă, arcuindu-și spatele mai tare și încordându-și piciorul pe umărul meu. O, Doamne, sunt aproape! Mai mult, Hux!

Sunt atât de aproape! Al dracului de aproape! Atât de bine!

Îi cobor piciorul de pe umăr, desfăcându-i coapsele, iar apoi îi spun:

— Ține-te de picioare!

Mă ascultă și mă sprijin de saltea, împingând în ea mai tare.

Mișc din șolduri fără oprire. Împing, împing și împing din nou și din nou.

Plăcerea dintre noi crește.

Corpul meu începe să plutească în timp ce primul val de plăcere îmi urcă pe șira spinării.

— Futu-i, Lottie! O să...

— Da! geme și își încordează sexul în jurul penisului. Mă aduci la orgasm. O, Doamne, Huxley!

Cu un strigăt de plăcere imensă, atât de zgomotos, încât sunt aproape sigur că ne aud și piloții, își dă drumul pe penisul meu, iar eu mă folosesc de spasmele ei ca să trec dincolo de limită în timp ce icnește în dulce agonie.

Testiculele mi se contractă și, cu o ultimă mișcare din șolduri, orgasmul mă sfâșie ca o bilă de demolare prin cutia toracică.

Îmi taie răsuflarea.

Mă zguduie până în măduva oaselor în timp ce ejaculez în ea.

Ultimele unde de plăcere urcă și coboară încet pe șira spinării și mă prăbușesc peste ea.

Mă prinde în brațe și-mi mângâie umerii cu blândețe în timp ce ne tragem sufletul. După câteva secunde, mă ridic puțin ca să nu-mi las toată greutatea pe ea, apoi îi mângâi obrazul cu degetul mare.

— Ești OK? o întreb, îngrijorat că am fost prea dur.

— E perfect! îmi răspunde cu un zâmbet satisfăcut.

Se ridică și mă sărută din nou pe buze.

— Chiar mă simt perfect, Huxley.

Și chiar așa arată. Ochii încețoșați. Zâmbetul satisfăcut. Corpul relaxat.

— Putem sta întinși aici o clipă? mă întreabă.

— Oricât vrei tu. Lasă-mă doar să aduc ceva să ne ștergem!

O mai sărut o dată pe buze și mă ridic de pe ea. Lângă dormitor e o baie, din fericire, așa că intru, mă spăl repede

și iau un prosop ud pentru ea. Când mă întorc în dormitor, o găsesc în dreptul ușii de la baie, îmbrăcată cu tricoul meu.

Futu-i!

Arată al naibii de bine cu părul ciufulit, desprinzându-se din coadă, și o expresie mulțumită pe față.

Îi întind prosopul.

— Poftim! îi spun.

Îmi pune mâna pe piept, mă sărută pe obraz, apoi ia prosopul și intră în baie. Lăsându-i puțină intimitate, îmi pun boxerii, apoi urc în pat și mă bag sub așternuturi. Avem o oră până trebuie să ne întoarcem la scaunele noastre.

După câteva minute, iese din baie, arătând grozav de sexy în tricoul meu, și se urcă în pat lângă mine. Ridic brațul și se cuibărește cu capul pe umărul meu și mâna pe pieptul meu gol. O cuprind cu brațul, strângând-o mai tare.

Și, uite așa, sunt complet cucerit.

Al dracului de îndrăgostit!

Asta îmi doresc.

Pe ea, în brațele mele.

Exact așa.

E ca și cum ultimele săptămâni au fost cel mai intens preludiu din viața mea, pentru că rezultatul final, Lottie în brațele mele... da, e cel mai grozav lucru care se putea întâmpla!

— Iau anticoncepționale, îmi spune încet.

— Am presupus, îi răspund, trecându-i mâna prin păr.

— Nu vreau să ai impresia că vreau să te prind în vreo capcană.

— Nu aş presupune niciodată asta. Eşti prea mândră ca să iei vreodată în calcul o astfel de variantă.

— Aşa e, îmi spune, chicotind. Dar m-am gândit să-ţi zic totuşi.

— Mulţumesc!

O sărut pe frunte şi închid ochii.

După câteva secunde de tăcere, îmi spune:

— Pot să te întreb ceva?

— Orice.

Nu cred că m-am simţit vreodată mai confortabil, mai lipsit de griji, ca în momentul de faţă.

— Când ai spus că „nu a fost niciodată aşa", ai vorbit serios?

— Da, la naiba! îi răspund fără ezitare. Nu aş minţi cu asemenea lucruri.

Se ridică şi, când deschid ochii, o văd uitându-se la mine.

— Vrei să spui că sunt cea mai bună parteneră pe care ai avut-o?

Pufnesc în râs.

— Vrei un trofeu?

Nu e o minciună, e cea mai bună de departe. Şi ştiu că o mare parte se datorează conexiunii pe care o am cu ea.

— Nu mi-ar strica unul.

O gâdil, şi se zvârcoleşte lângă mine, râzând.

— După ce am trecut prin atâtea din cauza ta, aş spune că n-ai muri să-mi dai un trofeu.

— Consideră că ţi-a călit caracterul!

Îşi dă ochii peste cap.

— Doar un afacerist ar spune aşa ceva.

— Obișnuiește-te cu asta! Ești împreună cu el. Cu un afacerist.

Își arcuiește sprâncenele întrebător.

— O, acum suntem împreună?

— Da! îi răspund. Ce crezi că a fost seara asta?

— O seară norocoasă cu logodnicul meu fals? mă întreabă, rânjind.

— Așa vrei să vezi lucrurile?

Futu-i! Sper că nu!

Lottie clatină din cap.

— Nu, nu vreau să mă întorc la ce era între noi înainte. Era stresant!

Are dreptate. Era stresant. Nu numai că aveam jobul meu de zi cu zi, dar simțeam și o presiune să fiu alt om în preajma ei. Nu sunt un ticălos fără inimă. Sunt reticent. Arăt cu greu cine sunt cu adevărat. *Mă protejez.* Și totuși, ea a reușit cumva să aducă la suprafață părți mai profunde din mine. Dar slavă Domnului că nu mi le aruncă înapoi în față! *Își dorește mai mult de la mine... și vreau să-i ofer totul. De bunăvoie. Cu recunoștință.*

— Atunci, suntem împreună.

Se oprește, gândindu-se o secundă, apoi chicotește.

— Nu m-am gândit niciodată că o să fiu într-o relație cu logodnicul meu fals, dar, pe de altă parte, nu m-am gândit nici că aș face măcar jumătate din lucrurile pe care le-am făcut de când te-am întâlnit.

— Și nici n-am început încă.

Capitolul nouăsprezece

LOTTIE

— AM EMOȚII. DE CE AM EMOȚII? AR TREBUI SĂ AM emoții?

Îmi frământ mâinile în timp ce mă plimb prin fața ușii casei lui Huxley.

El stă pe scări cu un rânjet larg pe față.

— Și nu-mi place că te amuză plimbatul ăsta agitat!

El râde și se ridică, apoi vine în fața mea ca să nu fac cărare pe podelele frumoase. Mă oprește apucându-mă de umeri și ridicându-mi bărbia. Apoi se apleacă și mă sărută tandru pe buze. Nu cred că o să mă satur vreodată de afecțiunea lui.

Niciodată.

— Nu ai de ce să-ți faci griji.

— Ție ți-e ușor să spui! Mama te iubește deja, dar eu n-am stat niciodată de vorbă cu frații tăi cu adevărat. În afară de câteva plezanterii, sunt niște străini pentru

mine. Și probabil știu că sunt nebună dacă am acceptat să fiu logodnica ta falsă.

Îmi duc mâna la frunte.

— Doamne, ce părere or fi având despre mine! Cu ochii mari, îl întreb: Oare cred că-ți vânez banii? Pentru că nu e adevărat. Mă despart de tine chiar acum, ca să le demonstrez.

— Frații mei nu cred că îmi vânezi bani. Dacă judecă pe cineva, pe mine mă judecă. Crede-mă, am înghițit destule de la ei în ultima săptămână pentru că suntem împreună. O să se bucure enorm să te cunoască mai bine.

— Ți-au dat bătăi de cap?

— Au spus de la început că te plac, dar eu am refuzat să cred. Practic, nu fac decât să-mi dea peste nas.

Ridică din umeri de parcă nu inseamnă nimic.

— Și știu că mama mea are impresia că suntem logodiți?

Încuviințează cu o mișcare din cap.

— Știu foarte bine. Toți se vor purta de parcă suntem logodiți.

Răsuflu adânc și mă las îmbrățișată.

Mă mângâie pe spate.

— O să fie bine, Lottie!

— De ce ni s-a părut că ar fi o idee bună să facem un grătar în familie? Pare o rețetă pentru dezastru.

— Credeam că vrei să le spui tuturor ce sculă impresionantă am.

Ridic capul și îi surprind expresia amuzantă.

— Ce e în neregulă cu tine?

Chicotește.

— Încerc să destind atmosfera, iubito. O să fie OK.

— Și dacă frații tăi nu mă plac?

— O să te placă. O să iubească la nebunie pe oricine îmi dă atâta bătaie de cap ca tine și mă coboară cu picioarele pe pământ. Nu m-aș mira dacă ar veni îmbrăcați cu tricouri Echipa Lottie. Crede-mă, sunt fanii tăi!

— Echipa Lottie. Îmi place cum sună!

Îl sărut pe obraz.

— Și nu ai nici acum regrete?

Huxley clatină din cap.

— Niciunul.

A trecut mai bine de o săptămână de la concert, de când ne-am mărturisit sentimentele, de când Huxley Cane m-a luat pe sus. Când ne-am întors acasă, m-a dus în dormitorul lui și mi-a tras-o până am leșinat. A doua zi, și-a luat o zi liberă, spunând că e bolnav – eu i-am spus lui Kelsey că lucrez de acasă –, și am petrecut toată ziua cunoscându-ne mai bine. Mi-a povestit că a fost Cercetaș Vultur și că se lăuda în fața fetelor cu asta ca să-l bage în seamă. Din păcate, nu-i păsa niciuneia, ceea ce m-a făcut să râd atât de tare, încât am început să pufnesc pe nas. Eu i-am povestit când i-am prins pe mama și Jeff sărutându-se în cămară la începutul relației lor și cum mama mi-a spus că și-a pierdut Tic Tacul în gura lui. Încerca să-l găsească. Ceea ce l-a inspirat pe Huxley să mă întindă pe spate și să spună că și el și-a pierdut Tic Tacul...

Sinceră să fiu, n-am făcut atât de mult sex în viața mea. Nu m-am răsucit niciodată in toată felurile în care mă răsucește Huxley. Și n-am știut niciodată că există atâtea suprafețe pe care poți face sex.

Blatul din baie.

Palierul de pe scară.

Șezlongurile.

Masa de pe terasă.

Gardul.

Capota mașini…

Practic, dacă mă pot așeza sau sprijini de ceva, Huxley poate să mi-o tragă acolo, și asta a și făcut.

Și a fost uluitor! Atât de uluitor, încât ieri i-am mărturisit jenată lui Kelsey că sunt dependentă de penisul lui. Așa de tare, încât ori de câte ori îl văd, îl și simt între picioare. Da, mi-am pierdut mințile definitiv.

Și totuși… nu e numai asta. De fapt, mă face să înțeleg cât de superficiali au fost foștii mei iubiți. Mai ales Ken. *Doamne, am ieșit cu un idiot!* Știam că Huxley are un suflet mai profund decât mi s-a părut când l-am cunoscut. Și am ajuns să-l cunosc *pe el*. Da, are aspirații și țeluri pretențioase în afaceri, dar e și generos cu timpul lui. Caută oportunități de dezvoltare pentru angajații lui, oferindu-și experiența când e în folosul *lor*. Îi încurajează să-și dezvolte abilitățile. Mi-a împărtășit o parte din motivația lui și m-a făcut să mă entuziasmez și mai tare pentru oportunitățile pe care le are compania lui Kelsey. *Și pentru ce sunt capabilă să fac. El* m-a complimentat *pe mine* pentru talentul meu în afaceri, și m-am simțit extraordinar. *El este* extraordinar.

Apucându-mă de șolduri, mă întreabă:

— Tu ai vreun regret?

— Vorbești serios? întreb. Singurul lucru pe care îl regret e că nu m-am dezbrăcat în fața ta din prima zi.

Pufnește în râs.

— Sunt destul de sigur că mă urai prea mult ca să te dezbraci.

— Sexul la nervi e mai bun decât deloc.

Mă ridic să-l sărut exact când sună cineva la ușă. Devin rigidă în brațele lui și-i șoptesc:

— O, Doamne, au venit!

— Te vor iubi! Îți promit!

Mă mai sărută o dată, apoi mă ia de mână și mă conduce la ușă. Când o deschide, apar Breaker și JP, amândoi ținând în mână caserole și flori.

— Uite-o! spune Breaker, intrând pe ușă. Fata care l-a transformat pe fratele nostru într-o grămadă ambulantă de pilaf excitat.

— Iisuse! bombăne Huxley.

— Astea sunt pentru tine!

Breaker îmi dă florile și mă îmbrățișează.

JP îl urmează, oferindu-mi și el flori.

— Ești o zeiță! îmi spune, luându-mă în brațe. Vrem să ne povestești tot.

Huxley se bagă între ei și ne desparte.

— Nu e nevoie! Știți destul.

— Nu poți s-o protejezi toată seara. *Tot* o vom prinde singură și-i vom pune întrebări stânjenitoare. Avem nevoie de toată muniția posibilă, spune JP.

Se aude o bătaie în ușă.

Cu o privire amenințătoare, Huxley spune:

— Comportați-vă exemplar!

Frații lui își dau ochii peste cap – ceea ce mi se pare amuzant – și merg spre bucătărie în timp ce Huxley răspunde la ușă.

— Maura, Jeff, Kelsey, bine ați venit!

Huxley deschide ușa larg, iar familia mea apare în prag. Mama a făcut churros de casă și Jeff a adus o salată de fructe pe care știu că a stat cel puțin o oră să o pregătească – ia

foarte în serios salatele de fructe, lucru care se vede. Sunt foarte frumoase și extrem de delicioase!

— Vă mulțumim mult că ne-ați invitat! Ardeam de nerăbdare să văd unde stă Lottie, spune mama când intră și îl îmbrățișează pe Huxley.

Jeff dă mâna cu el, în vreme ce Kelsey bate pumnul, ceea ce îmi pare nostim. Am avut două întâlniri la Cane Enterprises, și, cu toate că Huxley se poartă ca un adevărat profesionist, Breaker și JP au făcut ca relația de afaceri să fie mai comodă. Se vede din atitudinea relaxată a lui Kelsey în preajma lui Huxley.

Îi salut în grabă, apoi mergem toți la bucătărie. Reign a pregătit tăvi cu mâncare pe care le-a lăsat pe insula din bucătărie în timp ce eu și Huxley eram ocupați cu... alte lucruri.

Ușile culisante de sticlă dinspre curtea din spate sunt deschise și se aude o muzică în surdină pe fundal.

— Uau! exclamă mama cu uimire. Locul ăsta e spectaculos!

— Mulțumesc, spune Huxley, luând mâncarea adusă de mama și de Jeff. Pot să vă servesc cu ceva de băut?

În ultima săptămână, am ajuns să-l cunosc pe adevăratul Huxley. Cel pe care l-am întâlnit pe trotuar. Relaxat, distractiv. Bărbatul rigid și inabordabil de altădată nu mai există. De fapt, singurul lucru rigid la el e penisul lui.

După ce ne instalăm și facem prezentările, schimbând câteva cuvinte, ieșim pe terasă cu mâncarea și ne așezăm la masa mare pe care eu și Huxley am făcut sex de trei ori. Dar nu e nevoie să mai afle și alții.

Huxley se apleacă la urechea mea și șoptește:

— Mama ta stă exact pe locul unde ți-ai dat drumul atât de tare, încât ai țâșnit.

— Poți să taci? îi răspund șoptit, simțind că mă înroșesc la față.

Chicotește și mă sărută pe obraz.

— Ce tot șușotiți acolo? întreabă Kelsey, care stă față în față cu mine.

Scânteia din ochii ei îmi spune că știe exact despre ce vorbim, pentru că i-am povestit despre escapadele noastre pe masa de pe terasă.

— Nimic, îi răspund, aruncându-i o privire chiorâșă.

— Jeff, ai de gând să le dai vestea? întreabă mama, schimbând subiectul, din fericire.

— Ce veste? întreb, uitându-mă peste masă la Jeff, care se servește cu o porție de salată de fructe și apoi din caserola cu macaroane pregătită de Reign.

Se face liniște la masă când Jeff lasă jos cuțitul și furculița și ridică puțin capul.

— Ieri am primit o scrisoare. Se pare că cineva a luat legătura cu comitetul de înfrumusețare și le-a sugerat să ne viziteze casa. Au venit săptămâna trecută în timp ce vizitau alte proprietăți și m-au felicitat pentru curtea întreținută cu o grijă desăvârșită și pentru selecția de culori a plantelor.

Mama îl strânge de braț.

— Serios? întreb, șocată.

Jeff dă aprobator din cap cu un zâmbet atât de larg, încât e contagios.

— Din păcate, casa nu se încadrează în limitele necesare pentru concurs, dar mi-au dat un premiu onorific și

au spus că vor colabora cu primăria să extindă limitele ca să putem fi incluși pe viitor.

— Fir-ar să fie! exclam. E grozav, Jeff! O, Doamne, ai muncit atât de mult!

El încuviințează din nou și i se umezesc ochii. Se uită la Huxley și spune:

— Mulțumesc, Huxley! Nu cred că știi cât de mult înseamnă pentru mine.

Huxley?

Mă întorc să mă uit la el, care dă scurt din cap spre Jeff.

— Am dat doar un telefon. Tu ai făcut tot restul.

— Stai, ai sunat la comitetul de înfrumusețare?

— Nu e nevoie să facem caz de asta, îmi spune încet. Felicitări, Jeff! E o onoare bine meritată.

Cu cea mai mare sinceritate în glas, Jeff spune:

— Înseamnă enorm pentru mine să fiu apreciat, Huxley. Mulțumesc!

Se face liniște la masă în timp ce mintea mea e răvășită de informația asta nouă.

Jeff a primit vestea ieri.

Dar ei au făcut vizitele acum o săptămână sau două.

Ceea ce înseamnă că... Huxley i-a sunat înainte să fim împreună, când eram la cuțite de furie și frustrare.

Și a făcut asta. A sunat.

L-a făcut pe Jeff să zâmbească.

— Huxley! șoptesc.

El mă ia de mână, îmi sărută degetele și spune:

— Vorbim mai târziu!

— Te rugăm, povestește-ne niște întâmplări jenante! spune JP când se așază față în față cu mine pe canapea.

I se alătură și Breaker.

Mă uit pe terasă, unde Huxley stă de vorbă cu mama și Jeff. Kelsey a plecat în urmă cu ceva timp, spunând că are alte planuri, dar mi-am dat seama ce s-a întâmplat. Îl evita pe JP și flirturile lui. Sinceră să fiu, m-am bucurat de spectacol, dar Kelsey nu a rezistat prea mult.

Înghesuindu-mă lângă băieți, le spun:

— Nu sunt sigură că bărbatul ăsta e în stare să facă ceva jenant.

— E clar că a reușit să se abțină în fața ta până acum. Crede-mă când îți spun că e capabil să se facă de râs!

— Ah, da? De ce nu mă desfeți tu cu o poveste?

Breaker și JP schimbă o privire.

— Ți-a povestit când a ținut o prezentare la NYU despre antreprenoriat și a avut șlițul descheiat tot timpul?

— Poftim? întreb, râzând în hohote. Nu, nu mi-a spus!

Breaker încuviințează.

— Da! La sfârșitul prezentării, unul dintre studenții ăia nesimțiți l-a întrebat dacă îi era cald.

— O, Doamne!

Chicotind, îmi acopăr gura cu mâna.

— Bineînțeles, Huxley nu a înțeles și a zis nu, apoi a întrebat de ce. Și tipul i-a spus că nu știe de ce ar sta cineva descheiat la pantaloni dacă nu ar vrea să simtă briza.

Izbucnesc în râs și-i atrag atenția lui Huxley de la discuția lui. Se uită suspicios la frații lui și înțelege fără îndoială ce fac aceștia.

— Ce-a făcut? întreb.

Breaker își trece mâna peste obraz, ceva ce am observat că face și Huxley.

— Evident, s-a simțit umilit. Și-a tras fermoarul, și-a dres glasul și le-a mulțumit tuturor pentru timpul

acordat înainte de a fugi. S-a comportat ca un nemernic zile întregi, dând vina pe noi că l-am trimis pe scenă descheiat la șliț.

— Poftim? întreb.

JP își duce mâna la piept.

— Exact! Explică-ne tu de ce era vina noastră! Ar trebui să stăm după el ca niște părinți obsedați?

JP clatină din cap.

— Nu, nu e treaba noastră. Fii adult și încheie-te la pantaloni!

— Acum, înainte să mergem la orice întâlnire, îi șoptim mereu să-și verifice șlițul.

— Termină! Chiar așa?

Chicotesc.

Breaker încuviințează.

— Da, ne urăște din cauza asta, dar să mă ia naiba dacă vreau să mai dea vina pe noi pentru greșeala lui!

— Te protejezi, îi spun.

— Exact, îi spune Breaker lui JP. Lottie înțelege.

— Ce înțelege? întreabă Huxley venind lângă noi împreună cu mama și Jeff.

— Nimic! răspunde JP. E între noi. Nu trebuie să-ți bați tu capul.

— Dacă vorbiți cu iubita mea, mă privește, răspunde Huxley, și simt că mi se înmoaie genunchii auzindu-i tonul posesiv.

— O, îmi place latura asta a lui! exclamă JP.

Se ridică și-l bate pe umăr pe fratele lui.

— Oricât mi-ar plăcea să mai discut cu logodnica ta despre întâmplări jenante, trebuie să plec.

— Și eu, adaugă Breaker.

— Plecăm și noi, spune Jeff. Am venit să ne luăm la revedere.

Mă ridic și îi îmbrățișez pe mama și Jeff, având grijă să-i strâng tare de tot. M-am bucurat să-i revăd. Am fost atât de prinsă de viața mea agitată, încât mi-a lipsit timpul petrecut cu ei. Sper ca lucrurile să se mai liniștească acum, ca să putem organiza mai multe întâlniri de acest fel.

Ne îndreptăm în grup spre ușa de la intrare, unde ne îmbrățișăm, mulțumind și luându-ne la revedere. După ce închide ușa, Huxley se întoarce spre mine și întreabă:

— Ce ți-au spus?

Chicotesc și mă duc la bucătărie să fac ordine.

— Te temi că mi-au spus ceva care m-ar putea îndepărta de tine?

— Da!

— Va fi nevoie de mai mult decât de povestea cu șlițul descheiat ca să mă ia de lângă tine.

Huxley geme și se sprijină de blat.

— N-au făcut asta!

Îl țintuiesc cu privirea.

— Ai făcut-o pentru briză?

Privirea lui e criminală și mă face să râd și mai tare.

— Nu mai ai voie să vorbești cu ei.

— Ce păcat! îi spun. Ne înțelegem foarte bine!

Pentru că ne-am ocupat de mâncare mai devreme, pun doar vasele în mașina de spălat și mă întorc spre Huxley.

— Mi-ar plăcea să mai vorbesc cu ei. Par cu picioarele pe pământ.

— Da, sunt sigur că ți-ar plăcea!

După ce inchid mașina, se apropie de mine și mă ia de mână, trăgându-mă spre el.

— Te-ai distrat azi?

— Da!

Îmi las mâna pe pieptul lui.

— Dar trebuie să te întreb ceva.

— Ce anume?

— Telefonul pe care l-ai dat...

— Nu e mare scofală, Lottie.

Încearcă să se îndepărteze, dar îl opresc.

— Pentru mine este. Nu știu dacă îți dai seama, dar e cea mai mare bucurie a lui Jeff pe anul ăsta. Muncește din greu pentru curtea din față și înseamnă enorm pentru el să fie apreciat.

Îl silesc să se uite la mine.

— Când ai sunat?

— De ce e important?

— Pentru că este. Când ai sunat?

Oftează adânc.

— Nu știu, acum vreo patru săptămâni.

— Acum patru săptămâni? întreb uluită. Adică, imediat după ce ne-am cunoscut?

Se trage de ceafă.

— Da, probabil atunci. Dar, așa cum spuneam, nu contează.

— Aici greșești! îl contrazic, ridicând mâna și cuprinzându-i obrazul. Huxley, ai făcut-o din bunătatea inimii tale, pentru că știai că înseamnă enorm pentru altcineva. Nu sunt mulți oameni care ar face așa ceva.

— Nu e nevoia să facem caz din asta.

Mă opresc să-l studiez. Neastâmpărul din corp. Neputința de a mă privi în ochi.

— Nu prea știi să primești complimente, nu-i așa?

— Nu cred că e necesar să facem caz de un gest care, în marea schemă a lucrurilor, a fost foarte mărunt din partea mea.

— Dar nu a fost mărunt, îl contrazic. Nu a fost mărunt deloc. L-ai făcut fericit pe Jeff, un om special pentru mine. Chiar l-ai făcut fericit pe tot anul, Huxley. Nu pot să-ți spun cât de recunoscătoare sunt pentru asta!

Mă prinde de șolduri și se apleacă în față, sărutându-mă pe frunte.

— Dacă tu ești fericită, sunt și eu fericit.

Mă ia de mână și mă conduce pe scări spre dormitorul lui. Mă gândesc tot drumul la cum și cât de repede s-au schimbat lucrurile. Înainte săream unul la gâtul celuilalt cu insulte, iar acum nu vrem să ne mai dăm drumul unul altuia. Kelsey avea dreptate – chiar există o graniță mică între iubire și ură, iar noi am depășit-o.

— Nu mă simt deloc bine cu chestia asta, îi spun în timp ce așteptăm să apară Dave și Ellie. Trebuie să le spunem.

Huxley pare la fel de stânjenit ca mine.

— Știu, dar habar n-am cum naiba s-o fac. Încă n-am încheiat afacerea, pentru că anulează mereu întâlnirile.

Stăm în fața unei clădiri înalte de cărămidă în care se ține un curs pentru nou-născuți. Dave ne-a întrebat dacă vrem să mergem cu ei, iar Huxley – încercând încă să obțină proprietățile lui Dave – a acceptat, bineînțeles. Acum, că suntem aici, nu mi se pare deloc în regulă, mai ales că suntem împreună cu adevărat.

— Ce crezi că ar face dacă ar ști că povestea cu sarcina nu a fost adevărată?

— Nu știu, spune Huxley, uitându-se spre stradă. Sunt destul de sigur că n-ar mai face afaceri cu mine pentru că am mințit. Și cel mai tare mă tem că ar afla toți cei din jur, toți oamenii cu care lucrez. Ar fi un adevărat dezastru.

— Da, nu cred că oamenii ar vrea să mai facă afaceri cu tine după ce ai mințit într-o singură zi că ai o logodnică și un copil pe drum.

— Nu ar fi prea bine pentru mine.

Îl împung cu umărul.

— Știu că am mai spus-o, dar a fost o manevră idioată.

Huxley râde, trăgându-mă mai aproape de pieptul lui și sărutându-mă pe cap.

— Da, mi-ai mai spus și altă dată.

— Salutare, oameni buni, aici! îl auzim pe Dave din spatele nostru.

Ne întoarcem împreună și îi vedem pe Dave și Ellie în blugi și bluze albe asortate, îndreptându-se spre noi și ținându-se de talie. Ce figuri!

Huxley face semn cu mâna și îmi spune încet:

— O să găsesc o cale să îndrept lucrurile, promit! Hai să trecem de ziua de azi!

— OK!

Îl strâng în brațe, apoi mergem spre Dave și Ellie.

— O, uau, arăți minunat! spune Ellie, îmbrățișându-mă. Strălucești în rochia asta!

Am ales să port o rochie vaporoasă în cazul în care ar trebui să mi se vadă burta, deși nu e cazul.

— Dave, nu-i așa că strălucește?

— Ba da, spune Dave cu un zâmbet viclean. Arată ca o femeie îndrăgostită.

Aproape mă înec cu salivă.

Tușesc de câteva ori, iar Huxley mă masează pe spate.

— Te simți bine?

— Da, scuze!

Tușesc din nou.

— Am înghițit greșit.

Mă stăpânesc și le zâmbesc tuturor.

— Hm, deci vreți să intrăm?

Arăt stângaci cu degetul mare spre ușă.

— Da, sunt foarte încântată! Am auzit că păpușile par atât de reale la cursul ăsta, încât fac pipi pe tine. Nu sună grozav?

Păstrându-mi calmul, îi răspund:

— O, da! Sunt foarte încântată de surpriza asta!

Aproape la fel de încântată pe cât am fost să mă stropească laptele fals în față.

Dave și Ellie intră înaintea noastră, iar Huxley întârzie o clipă, trăgându-mă de mână.

— E totul în regulă? mă întreabă.

— Da, totul e în regulă. De ce? îi spun, afișând un zâmbet.

— Pentru că te porți ciudat.

— Da? întreb cu voce pițigăiată. Mă simt ca de obicei.

Mă studiază câteva clipe, apoi întinde mâna spre ușă și o deschide pentru mine. Cu mâna pe spatele meu, mă ghidează spre locul unde ne așteaptă Dave și Ellie. Aceasta din urmă ridică un bebeluș de jucărie și îmi spune:

— Noi ne-am luat copilul. Îl cheamă Enoch. Nu e de vis?

De vis?

E o păpușă!

Chiar vreau să știu din ce specie face parte Ellie, pentru că nu poate fi umană. Nici măcar pe aproape. E foarte ciudată.

— Ce copil frumos! îi spun. Foarte... plasticat.

Huxley mă trage de braț spre recepție. Își coboară gura la urechea mea și întreabă pe un ton amuzat:

— Plasticat?

Râd încetișor.

— Nu știu cum să complimentez un bebeluș de jucărie.

— Bună, pe ce nume e rezervarea? întreabă recepționera.

— Domnul și doamna Cane, spune Huxley, șocându-mă.

— A, sunteți trecuți aici! Mă duc să aduc bebelușul și materialele.

După ce pleacă, mă întorc spre Huxley și ridic dintr-o sprânceană.

— Domnul și doamna Cane?

Huxley rânjește la mine.

— Sună frumos, nu ți se pare?

— Hm, ce? întreb, cât pe ce să mă înec iar cu saliva.

Râde și mă trage spre el, sărutându-mă pe cap.

— Teama ta de a fi legată de mine mă face să mă simt ca un zeu azi.

Recepționera se întoarce și ne dă un bebeluș de jucărie.

— O cheamă Judith. E cam țâfnoasă.

Judith?

Avem grijă de o femeie de 70 de ani?

Iau bebelușul și mă uit lung la el...

— Dumnezeule mare! șoptesc. Îi lipsește un ochi.

Recepționera încuviințează cu o mișcare din cap.

— Nu toți copiii sunt perfecți.

— Dar copilul ăsta nu pare să se fi născut așa, arată de parcă a fost atacat de o haită de coioți.

— Mai degrabă de un bordel de câini chihuahua. Judith a trecut prin multe, dar știu că voi veți avea multă grijă

de ea, spune recepționera și arată spre sală. Grăbiți-vă, cursul începe în curând!

O iau pe Judith în brațe și mă întorc spre Ellie și Dave, care îl țin pe Enoch de parcă ar fi copilul lor. *Îmi pare rău, Judith, probabil nu vom crea aceeași legătură!*

— Așa apar coșmarurile, îmi șoptește Huxley la ureche.

— Nu m-ar mira dacă ne-ar pune-o în cârcă și acasă, să se uite la noi în toiul nopții când dormim.

Cu mâna pe spatele meu, Huxley spune:

— Dacă mă uit peste umăr în timp ce ți-o trag și o văd, iți zic de pe acum că te părăsesc.

Îi răspund în șoaptă:

— Nu te pot condamna.

— Ești gata? întreabă Dave, uitându-se la noi după ce gângurește la Enoch.

— Da, îi răspund, deși n-am idee la ce să mă aștept sau in ce m-a băgat Huxley.

Intrăm împreună în sala plină de cupluri cu bebeluși în brațe. Cel puțin zece cupluri se îndreaptă spre locurile lor. Au mai rămas două mese libere, una în față și una in spate.

— Dacă nu ocupi masa din spate, nu ți-o mai sug niciodată! îi șoptesc lui Huxley, care râde și i-o ia înainte lui Dave.

Întinzând mâinile, spune:

— A, la naiba, se pare că nu putem sta unii lângă alții! Luăm noi masa din spate.

— O, ce păcat! spune Ellie, uitându-se la mese.

— Păi, poate e mai bine așa, fiindcă am impresia că micuțului Enoch i-a picat cu tronc Judith cea cu un ochi.

Ellie îmi face cu ochiul și merge în față cu Dave.

Mă uit la Huxley și zic:

— Crezi că a fost sarcastică? Crezi că o urăște pe Judith?

— Mai contează? Credeam că Judith te înspăimântă.

— Așa e, răspund, mergând spre masa din spate. Dar noi putem să ne speriem de ea, alții nu!

— Cred că iei chestia asta prea în serios.

— Vrei să spui că nu ai venit să înveți absolut tot despre îngrijirea bebelușilor? îl întreb.

— Sper doar să fie și o pauză de gustare.

Aruncă o privire prin cameră.

— Dar nu văd nicio masă de gustări, așa că presupun că n-am noroc.

— De ce-mi place de tine?

Aplecându-se ușor și șoptindu-mi în ureche, spune:

— Pentru că nu te mai saturi de scula mea.

— Numai de-ar fi așa, răspund când instructoarea intră în sală. Aceea e Heaven?

— Cine e Heaven? întreabă Huxley.

— Păi, femeia care m-a pus să mă frec de tine în fața unor străini.

— O, Doamne! spune Huxley, încercând să o vadă mai bine. Futu-i, cred că ea e! Slavă Domnului că stăm în spate!

— Bine ați venit! începe Heaven, iar vocea îi răsună în difuzoare. Mă bucur că ați pornit alături de noi în călătoria asta minunată de a vă cunoaște nou-născutul! Văd niște fețe cunoscute și sunt sigură că voi descoperi încă și mai multe în timp ce mă plimb prin sală ca să lucrez individual cu fiecare.

— O, minunat! murmur. Sunt sigură că o să se concentreze iar asupra noastră.

Îmi ridic ochii la Huxley.

— Îmi ești dator, *Hanley*!

— Încep și eu să-mi dau seama.

— Acum, vă rog să întoarceți copiii! Au butonul pe spate. Se vor trezi și putem începe.

O întorc pe Judith și găsesc butonul de *pornire*. Îl răsucesc spre dreapta, o întorc iar cu fața, iar ea clipește cu singurul ei ochi.

Clipește iar.

Și pe urmă... urlă.

— Doamne sfinte! strig, aruncând-o pe masă, ceea ce o face să urle și mai tare.

— Ce faci? întreabă Huxley. Atragi atenția asupra noastră!

— Nu intenționat.

— De ce țipă atât de tare? spune, ridicând-o de un picior.

— Pentru că are un ochi și e nefericită în viață, îi răspund, privind în jur. Nu cred că ar trebui s-o ții așa.

— Așa cum?

— De parcă e un șarpe găsit pe drum.

Îi dau un ghiont.

— Nu te mușcă. Alint-o!

— Ție ți-e ușor să spui, nu la tine se uită cu ochiul ăla.

Bebelușul urlă mai tare, iar Huxley se strâmbă.

— Mama mă-sii, e posedată?

— Nu-i place să fie ținută cu capul în jos, îi spun.

— Nu are de unde să știe. Nu e vie.

— Spune bărbatul care se teme de o păpușă care clipește. Nu, cred că are un senzor. Ține-o aproape de tine!

— Poate n-ar trebui să vorbim de Judith ca și cum ar fi un obiect, poate că o jignim.

— Atunci ține-o pe *Judith* mai aproape, îi spun când urletele devin și mai zgomotoase.

— Adică, la piept?

— Da! răspund exasperată. Ca pe un bebeluș adevărat.

Judith urlă din nou, moment în care o văd pe Heaven venind spre noi.

— Rahat, vine Heaven încoace! Repede, alint-o! Alint-o, la naiba!

— Îh, OK!

Huxley o ține pe Judith la piept și o strânge în brațe, dar păpușa nu se oprește din plâns.

— Încă se poartă ca o sculă nenorocită!

— Atunci, bate-o!

— S-o bat? mă întreabă.

— Da, știi tu. Bate-o ușor cu palma pe spate. Alin-o, Huxley!

El o bate stângaci pe spate, ceea ce o face să urle și mai tare.

— E posedată. Pentru că-i lipsește un ochi, nu există altă explicație.

Îmi întinde păpușa, pe care o țin în față. Păpușa de plastic plânge, clipește, apoi plânge iar.

— Nu-mi place chestia asta!

— Nu o alinți, spune Huxley în timp ce Heaven se apropie.

— Pentru că mă tem că Judith o să scoată sufletul din mine dacă o țin mai aproape.

— Poftim, o mângâi eu în timp ce o ții in brațe.

Huxley întinde mâna și o bate ușor cu palma pe spate de câteva ori.

După a patra mișcare, Judith nu mai plânge.

— O, Doamne, am reușit!

— Chiar așa? întreabă Huxley nesigur. Se oprește așa, singură?

— Așa cred. Cred că am alinat...

Înainte să termin propoziția, mă stropește în față un fel de lichid lăptos.

— O, futu-i! strigă Huxley, sărind înapoi ca să se ferească de lichidul diavolesc care țâșnește din păpușă.

— Ia-l de pe mine, ia-l de pe mine! urlu și alerg pe loc, ținând-o pe Judith cât mai departe de mine. O, Doamne, de ce pute?

— Am un prosop...

Huxley icnește de parcă ar voma.

— Doamne, ce urât pute! Ce-i asta?

— Nu știu, doar șterge-mă pe față!

— E totul în regulă aici? se aude vocea lui Heaven în mijlocul haosului.

Mă opresc din criză și încerc să nu vomit când simt mirosul împuțit de pe fața mea.

— Judith pare să fie exorcizată, îi spun.

— Văd și eu. Mi se pare că nu se simte prea bine. Așa ai ține un copil care nu se simte bine?

— Așa aș ține un copil care m-a împroșcat cu lapte înăcrit în față. Are noroc că nu se rostogolește singură pe jos.

Huxley mă șterge pe față cu un prosop și în sfârșit respir adânc după ce șterge aproape tot lichidul.

— De ce miroase? o întreb pe Heaven, care stă în fața noastră cu o expresie critică.

— Încercăm să facem experiența cât mai autentică, de aceea v-aș ruga să vă purtați cu bebelușul de parcă ar fi real.

— Asta fac. Doar că m-a luat prin surprindere, nu mă așteptam să...

Judith bolborosește.

Apoi scoate un sunet ciudat.

Pe urmă, spre groaza mea, din ea începe să curgă ceva maro.

Fără să mă gândesc, scot un țipăt și o scap pe Judith pe masă, apoi mă dau în spate când o nouă rundă de duhoare se împrăștie din fundul de plastic al lui Judith.

Bineînțeles, pentru că e copilul Satanei, urlă atât de tare, încât toți se uită la noi, inclusiv Dave și Ellie, care îl alină pe Enoch.

Nu merge bine deloc!

— Îmi pare rău! șoptesc în vreme ce stăm în fața clădirii, după ce, din fericire, am șters toate urmele lui Judith.

— Nu e nevoie, păpușa aia era posedată.

— Da, dar ne-au dat afară de la curs.

După ce Judith a avut din nou „burtica deranjată", cum îi plăcea lui Heaven să spună, am înjurat păpușa, ceea ce a dus la expulzarea noastră din sală.

Îmi pare rău, dar dacă era un copil adevărat, probabil aș fi reacționat la fel, numai că n-aș fi scăpat copilul din mână. Totuși mă îndoiesc că există vreun părinte care ar fi putut să rămână calm în timp ce copilul împroșca prin toate găurile. Vă rog să-mi arătați un singur părinte care ar fi putut gestiona situația cu demnitate și grație!

Niciunul.

— A fost un gest agresiv să ne dea afară de la curs, spune Huxley. Doar din pricina litaniei tale de înjurături? Sincer, mi s-a părut o combinație colorată.

Mă aplec spre el și-l sărut pe obraz.

— Apreciez că apreciezi abilitatea mea de a combina înjurăturile.

Ușa se deschide, iar Dave și Ellie ies ținându-se de mână. Când ne văd, ne zâmbesc cu părere de rău.

— Nu eram siguri dacă ați plecat sau nu! spune Ellie. A fost o situație cam complicată acolo.

Huxley mă ajută să mă ridic și mă ia de umeri, ținându-mă aproape.

— Nu cred că ne așteptam ca lucrurile să scape de sub control în felul acesta, spune Huxley pe un ton amuzat.

Dave râde.

— Nu cred c-am mai văzut vreodată o asemenea înlănțuire de evenimente nefericite, zice, rânjind. Și felicitări pentru înjurături! Foarte impresionant, Lottie!

Simt că mă îmbujorez de rușine. Judith m-a bulversat atât de tare, încât am uitat complet de maniere și de motivul pentru care veniserăm la afurisitul de curs – ca să-l impresionăm pe Dave. Sper doar să nu fi stricat lucrurile pentru Huxley. Afacerea asta pare să se tărăgăneze la nesfârșit.

— Îmi pare rău!

Mă strâmb.

— Cred că am fost atât de copleșită de miros, încât n-am mai putut să reacționez ca un om normal.

— Nu e nevoie să te scuzi, spune Dave. Nu cred că m-aș fi putut controla dacă mi s-ar fi întâmplat și mie.

— Eu n-aș fi putut, intervine Ellie, punându-și mâna pe burtă. Mor de foame. Vreți să luăm cina împreună?

— Ar fi grozav! răspund pentru amândoi înainte ca Huxley să găsească o scuză.

Cred că îi sunt datoare să mai dau o șansă acestei ieșiri.

— Super! spune Ellie. Chiar după colț e un restaurant drăguț cu sendvișuri de care sunt obsedată. Sună bine?

Dau aprobator din cap.

— Luați-o înainte!

Dave și Ellie pleacă, dar Huxley mă ține puțin pe loc. Îmi spune la ureche:

— Nu e nevoie să faci asta. Știu că probabil vrei să mergi acasă.

Și să fac duș. Da, Doamne, da! Dar...

— Îți sunt datoare, îi răspund.

Își apropie buzele de urechea mea, stârnindu-mi fiori pe braț.

— Nu-mi datorezi nimic! Vreau să mă asigur că ești în regulă.

Îmi împletesc degetele cu ale lui, împreunându-le.

— Jur că sunt în regulă! Să vedem dacă reușim să ne apropiem cu afacerea!

Îi fac cu ochiul și-l trag mai aproape în timp ce mergem în urma lui Dave și a lui Ellie. El se retrage brusc și-și drege glasul.

— S-a întâmplat ceva?

— Da, hm... Nu cred că ai șters toată voma din păr.

O, futu-i!

— Nu-i că-ți plac sendvișurile cu carne? întreabă Ellie, luând o mușcătură imensă din sendvișul cu friptură Philly cu cașcaval.

Acesta îi curge pe bărbie, iar ea mestecă, zâmbind.

Doamne sfinte!

— Îmi place să bag toată carnea în gură, îi răspund, făcându-l pe Huxley să pufnească pe nas lângă mine.

Hm, cred că nu a sunat prea bine.

— Păcat că ai ales supa! Ai fi putut să te saturi cu friptura asta cu cașcaval.

Am preferat supa de pui cu tăiței pentru că, sinceră să fiu, nu știam ce poate să mănânce o femeie gravidă și, cum Ellie și Dave au insistat să comandăm noi primii, am ales ceva neutru. Credeți-mă, friptura aia arată fenomenal!

— Nu e păcat deloc, îi răspund, luând o lingură din fiertura insipidă. Îmi place supa bună!

Bag lingura în gură și mă prefac că savurez mâncarea fără gust.

— Chiar așa? întreabă Dave. Ești așa mare amatoare de supă?

— E obsedată, intervine Huxley.

El și-a terminat deja sendvișul, după ce a ales ceva mic cu salată alături. Își ține brațul pe spătarul scaunului meu și învârte o șuviță de păr pe deget.

— Mai știi supa de orz pe care ai făcut-o într-o seară?

Hm... nu!

Și, sinceră să fiu, supa e nasoală. Nu prea îmi plac lichidele încălzite. Prefer un sendviș sățios, așa că încotro bate cu asta?

— O, da, supa de orz! răspund.

— Ai folosit un borcan întreg de orz uscat, spune Huxley râzând și întorcându-se spre Dave și Ellie. Am încercat să fiu un logodnic bun și s-o mănânc, dar nu se putea înghiți.

— O, am avut și eu parte de lucruri care nu se pot înghiți! spune Ellie, uitându-se la Dave cu o sclipire în ochi.

Doamne... sfinte!

Dave ridică mâna să se scuze.

— Nu sunt cel mai bun bucătar... în nicio privință.

Mi se pare mie sau își aruncă insinuări sexuale? Dacă așa e... vai, e scârbos!

— Și a mai fost și tocana de vită cu cartofi pe care ai făcut-o, continuă Huxley, făcând-o pe dl. Vorbăreț azi. Ei, aceea a fost bună!

Dacă tot ne jucăm de-a insinuările sexuale...

— Pentru că știu să manipulez carnea.

Huxley se uită în ochii mei.

— Ești foarte pricepută.

Ne uităm unul la altul, iar lui îi apare un zâmbet pe buze. Se gândește la seara trecută? Pentru că eu asta fac. Mă gândesc că i-am manipulat carnea vreo zece minute în timp ce se zvârcolea sub mine, implorând după eliberare.

— O, Dave, vezi? întreabă Ellie.

Eu și Huxley ne trezim din privirile languroase și ne întoarcem spre cuplul din fața noastră.

— Da!

Dave are un zâmbet imens pe față.

— Cred că e semnalul nostru să plecăm, iubito. Trebuie să-i lăsăm singuri.

Ellie încuviințează.

— Hormonii de sarcină intră în acțiune și sunt pe cale să-și smulgă hainele de pe ei.

Păi, nu m-ar deranja să văd chiar acum pieptul solid al lui Huxley. Poate nu la restaurantul cu sendvișuri, ci când ajungem acasă.

— Nu e nevoie să plecați, spune Huxley, dregându-și glasul, dar ținându-mă mai strâns, mai posesiv.

Dave râde.

— Ba eu cred că da! Îi întinde mâna lui Huxley și întreabă: Crezi că săptămâna viitoare putem vorbi despre achiziție?

Huxley se îndreaptă și dă mâna cu Dave cu o mișcare energică.

— Da, o rog pe Karla să te sune ca să vedem când suntem amândoi disponibili.

— Perfect!

Dave mă ia de mână și o sărută.

— Lottie, mereu îmi face plăcere să te văd! Mult succes cu... manipularea cărnii!

Mă înroșesc în obraji.

— M-mulțumesc! îi răspund stânjenită.

Ellie își ia rămas-bun în grabă și, după ce pleacă, Huxley se întoarce spre mine cu un zâmbet imens pe față.

— Iubito, ai auzit?

Îmi place când îmi spune „iubito". Înseamnă că e relaxat, în toane bune, iar bățul pe care îi place să-l poarte în fund în majoritatea timpului a fost înlăturat temporar.

— Că vrea să vă întâlniți? întreb.

Dă din cap a încuviințare, iar zâmbetul lui strâmb e atât de adorabil, încât mă trezesc apropiindu-mă de el.

— Cred că e pregătit să ia o decizie. Băga-mi-aș, îți imaginezi cum ar fi să se termine totul săptămâna viitoare?

Îmi piere zâmbetul când realitatea mă lovește în piept. Dacă se termină totul săptămâna viitoare? Nu prea m-am gândit la ce se va întâmpla după ce Huxley încheie afacerea. Știu că suntem împreună, dar trebuie să plec din casa lui? Câștig ceva bani, acum, că eu și Kelsey am

primit un avans pentru munca făcută la Cane Enterprises. Asta înseamnă că îmi permit propria locuință?

— Hm, ar fi grozav! îi răspund cu un zâmbet, dar am gândurile aiurea.

Am in minte doar *dacă totul se termină cu adevărat?*

Îmi dispare pofta de mâncare, așa că dau supa la o parte și îi spun lui Huxley că sunt gata de plecare. El îi trimite un mesaj șoferului, care ne așteaptă în față. Ieșim împreună din restaurant și mergem direct la mașină, unde urcăm pe bancheta din spate. Îmi pun centura și mă uit pe geam, încercând să-mi stăpânesc emoțiile.

Necunoscutul e înfricoșător.

E și mai înfricoșător să fii nepregătit.

Trebuie să am un plan pentru momentul în care Huxley încheie afacerea.

Am un joh... din fericire.

Încă mai am mașina mea veche și, din câte știu eu, încă funcționează, așa că am mijloc de transport.

Creditele pentru studii sunt plătite – ceea ce e un miracol.

Huxley a spus deja că merge cu mine la reuniune, așa că nu trebuie să-mi fac griji. Încă mai pot să-i dau peste nas Angelei.

Dar o locuință...

E singurul lucru pe care nu-l am sub control.

Încercând să mă calmez puțin, îmi scot telefonul din poșetă și intru pe Zillow, pentru că unde în altă parte poți să găsești un apartament? Și caut locuințe în West Hollywood. Nu voi reuși să-mi permit nimic aproape de Huxley, dar ar fi bine aproape de Kelsey.

O garsonieră, asta e tot ce am nevoie.

Dar nu un apartament la subsol, e ca și cum ai cere să fii omorât.

Doamne, ce mare e chiria! E OK, nu am facturi prea multe. Cheltui mai mult pe chirie, economisesc renunțând la lux.

— Ce faci? întreabă Huxley, iar tonul lui furios mă ia prin surprindere.

Mă uit la el și îi văd expresia confuză.

— Hm... Îi șoptesc apoi: Caut o locuință.

— De ce naiba ai face așa ceva?

Mă întorc spre el și spun:

— Păi, dacă închei afacerea, nu mai ai nevoie de mine.

Se încruntă.

— Vrei să spui că o să pleci după ce închei afacerea?

— Nu asta... nu asta îți dorești? îl întreb, complet nedumerită.

— Eu te vreau pe tine. De ce naiba ai vrea să pleci?

— Hm... nu știu, îi răspund. Adică, am presupus că încă vom ieși împreună, nu? Am presupus greșit?

— Ai presupus corect. Dar nu înțeleg de ce vrei să pleci.

— Pentru că nu știu dacă vrei să mai stau, răspund în șoaptă, căci nu vreau să ne audă șoferul, chiar dacă avem geam despărțitor.

Huxley mă prinde de bărbie și mă ține nemișcată când spune:

— Nu pleci nicăieri. Ai înțeles? Ceea ce e între noi depășește limitele contractului. Pentru mine, contractul nu mai există. Ce e între noi e real. Nu e real și pentru tine?

— Ba da, este, îi spun în grabă. Doar că nu voiam, știi, să te deranjez.

...

Râde și se apleacă spre mine, sărutându-mă apăsat. Când se retrage, îmi spune încet:

— Lottie, crede-mă când spun că nu mă deranjezi! Vreau să stai în casa mea, în camera mea, în patul meu. Te vreau pe canapea, ținându-mă de mână în timp ce urmărim o emisiune la care m-ai forțat să mă uit, chiar dacă nu vreau. Te vreau în piscină, făcând baia în pielea goală care îți place atât de mult. Te vreau pe acoperiș, simțind cum te udă ploaia în timpul furtunii. Te vreau la masa din sufragerie, luând cina cu mine și tachinându-mă din orice motiv ai născocit în ziua aia.

Îmi duce degetele la buze și le sărută încet.

— Te vreau, OK?

Mi se lărgește zâmbetul până la urechi.

— OK! Deci nu-mi caut apartament?

— Nu, Iisuse! râde și clatină din cap. Nu-mi mai provoca atacuri de cord!

Îi duc mâna la obraz.

— Ooo, te porți de parcă te-ai atașat de mine!

— Așa e. Sunt foarte atașat de tine, Lottie! Nu știu cum ai reușit, dar am devenit dependent. Nu pleci nicăieri.

— Bine de știut!

Dau din cap cu nonșalanță.

— Foarte bine de știut!

Mă uit la el, înăbușindu-mi zâmbetul.

Rânjește.

Încerc să mă prefac calmă.

El mă dă de gol și întinde mâna să mă gâdile, făcându-mă să râd, apoi îmi acoperă gura cu un sărut care mă amuțește. Mă topesc în brațele lui și mă bucur de felul în care mă supune.

Nu doar el e dependent, pentru că și eu am nevoie de el la fel de mult cât are și el de mine. Am nevoie de tachinările lui, de apucăturile lui enervante, de abilitatea lui de a mă stârni. Am nevoie de inima lui grijulie, de sufletul lui binecuvântat și de capacitatea de a mă face să mă simt în siguranță și protejată, alinată de îmbrățișarea lui.

Sentimentele mele pentru el s-au schimbat atât de repede, cât ai pocni din degete, ceea ce mă face să mă întreb dacă asta am simțit dintotdeauna. Oare îmi mascam sentimentele adevărate cu indiferență?

Văzând cât de tare m-am îndrăgostit de el, probabil răspunsul meu va fi „da".

Da, cred că mereu am avut sentimente pentru el. Mereu m-am simțit atrasă de el. Am avut o conexiune inconfundabilă. Dar acum, că am ridicat vălul de pe ochi, pot să recunosc adevărul.

Nu doar îl plac pe Huxley Cane, ci mă îndrăgostesc de el.

Capitolul douăzeci

HUXLEY

ÎMI LIPESC BUZELE DE CURBURA GÂTULUI EI ÎN TIMP CE ÎȘI strecoară mâna în părul meu.

— Da, șoptește, liniștită măcar de data asta.

Îmi ridic mâna pe abdomenul ei și-i cuprind sânul cu palma în timp ce pompez în ea.

M-am trezit de dimineață cu nevoia de ea. Nu pentru că îmi lipsea – nu o scap din ochi decât când sunt la birou –, ci pentru că tânjeam după ea. Mă trezesc în fiecare zi tânjind după ea și, din fericire, simte același lucru pentru mine.

Tare ca piatra când m-am trezit, m-am tras mai aproape de ea, și încă îmi amintesc cum a gemut când a ridicat un picior și m-a lăsat s-o pătrund.

Cred că e una dintre pozițiile mele preferate – să stau întins pe o parte și să i-o trag pe la spate în timp ce se sprijină în perne.

— Ce plăcut, ce aproape sunt! îi spun.

— Și eu, răspunde cu răsuflarea întretăiată.

Ceea ce facem acum nu are nimic animalic, ci mai degrabă confortabil. E leneș, dar e al dracului de plăcut!

Mai pompez de câteva ori până o simt cum se încordează în jurul meu și, când știu că e pe cale să aibă orgasm, o ciupesc de sfârc și asta e tot ce-i trebuie iubitei mele. Mă strigă pe nume, devine rigidă și mă împinge și pe mine dincolo de limită.

Împreună, savurăm valul de euforie până ne săturăm și gâfâim la unison.

Niciunul nu se mișcă în timp ce ne tragem sufletul. Mă joc alene cu sânul ei și o trag mai aproape.

— E modul perfect de a ne trezi, spune cu o voce visătoare.

— Da, sunt un ticălos norocos!

Râde și-și pune mâna pe a mea.

— Eu sunt norocoasă că ții pasul cu libidoul meu.

— Vrei să spui că ai mai multe... nevoi decât mine?

— Îți amintești ce s-a întâmplat în toiul nopții?

Cum aș putea să uit?

M-am trezit cu ea călare pe mine. Nici nu știam că am erecție, dar se pare că aveam, pentru că în starea aceea de amorțeală am deschis ochii și am găsit-o pe Lottie deasupra mea, cu sânii săltând frumos în timp ce-mi folosea scula să se satisfacă.

Cea mai sexy chestie pe care am trăit-o vreodată!

— Îmi amintesc!

O sărut pe gât.

— Nu cred că o să uit vreodată.

Desprinzându-se de mine, se întoarce în brațele mele și întreabă:

— Să-mi fie rușine?

Râd în hohote.

— Iubito, ar trebui să fii răsplătită. A fost foarte sexy.

— Da?

Încuviințez.

— Da! Te rog, poți s-o mai faci și altă dată, oricând vrei.

Se joacă pe pieptul meu cu degetele.

— Ai fost atât de tare aseară, încât m-ai trezit și, cu toate că încă dormeai, nu mă puteam gândi decât la cum ar fi dacă m-aș urca pe tine.

— Și cum a fost?

— Uimitor!

Își ridică piciorul peste mine și-și pune mâna pe pectoral, dând cu degetul peste sfârc.

— Dacă nu te oprești, nu mă mai dau jos din patul ăsta.

— Ar fi chiar atât de rău?

O apuc de fund și o strâng cu putere.

— Amândoi trebuie să mergem la muncă. Nu mai pot suna la birou că sunt bolnav. Toți știu că nu suntem bolnavi cu adevărat.

— Îh, urăsc responsabilitățile vieții reale!

— Și eu la fel! îi spun, sărutând-o pe nas.

Oftând, se desprinde de mine și coboară din pat, spre uimirea mea. Speram să ne mai ținem în brațe.

Pornește dușul, semnalând începutul zilei.

Cu un geamăt, cobor și eu din pat și pășesc pe parchet spre baie, unde o găsesc pe Lottie stând lângă duș, ținând în mână un vibrator și zâmbind năstrușnic.

— Vrei să ne distrăm la duș?

Nu e nevoie să-mi zică de două ori.

— Frate, mă asculți?

— Hm? întreb, uitându-mă la JP, care pare foarte supărat pe mine.

— Încerc să vorbesc cu tine despre compania noastră, iar tu nu reziști nici două secunde, că începi să visezi cu ochii deschiși.

— Nu visez cu ochii deschiși, îi spun, deși exact asta făceam.

Mă tot gândesc la Lottie și la felul viclean în care mi-a zâmbit în timp ce freca vibratorul de penisul meu, făcându-mă să ejaculez în treizeci de secunde – a numărat în gând.

— Prostii! spune Breaker. N-ai fost atent la absolut nimic din ce am vorbit la ședința asta.

— Nu e deloc adevărat.

— O? întreabă Breaker. Atunci cine am spus că vine peste cinci minute?

Vine cineva peste cinci minute?

— Hm... Karla? încerc, părând mai jalnic decât aș vrea.

Breaker își dă ochii peste cap, iar JP își ridică mâinile de nervi.

Se aude o bătaie în ușă și o văd pe Karla cu tableta în mână.

— Domnule Cane, a venit domnul Dwayne Hernandez.

— Mulțumesc! îi răspund. Să intre! După ce pleacă, le spun repede fraților mei: Vine Dwayne.

JP bate încet din palme.

— Uau, frate! Impresionant!

N-am timp pentru o replică tăioasă, pentru că Dwayne intră în birou.

Am făcut multe afaceri cu Dwayne în trecut. E un tip de treabă, am încredere în el și nu m-ar deranja să mai lucrăm împreună, mai ales că e în frunte când vine vorba de construcții curate, sustenabile și realizate la termen. E omul nostru de bază. Și, dacă aș fi fost atent mai devreme în loc să visez la Lottie, aș ști exact de ce a venit.

Dar am mai improvizat și altă dată.

Mă ridic de la birou și îl ocolesc ca să-l întâmpin.

— Dwayne, mă bucur să te văd!

Dau mâna cu el.

— Ce mai faci, omule? întreabă el, dând mâna și cu frații mei.

— Bine, bine! Te rog, ia loc!

Merg după ei în zona de living a biroului.

Dwayne își descheie sacoul și se așază, iar silueta lui masivă ocupă aproape tot fotoliul.

— Ce mai fac fetele? îl întreb.

Sunt destul de sigur că are fete de opt, șase și doi ani.

— M-au îmbrobodit de tot. Tocmai am instalat un tobogan la piscină ieri și am stat atât de mult în apă cu ele, încât cred că am boașele cât stafidele.

Râdem în bohote.

— Dar să le văd fețele zâmbitoare în timp ce săreau în apă... chiar a meritat.

— Sunt convins, îi spun. Și Maxine? E bine?

Dă din cap și se foiește pe scaun.

— Da! E, hm, e însărcinată iar.

— Uau, grozav! spune Breaker. Ce părere ai de asta?

— Sunt încântat! zice Dwayne, frecându-și palmele. Sper să mai fie o fată. Maxine vrea un băiat, dar eu, nu! Știu că, dacă o să avem un băiat, o să fie un golan ca mine. Vreau să mai avem o fată, încă un înger ca soția mea.

Și exact de asta îl angajăm pe Dwayne pentru fiecare treabă. Pentru că un tip cumsecade. Familist. Onest. Integru.

— Știi, n-ar fi chiar atât de rău dacă ar mai fi un Dwayne Hernandez pe lume, îi spun.

— Lingușeala ta nu trece niciodată neobservată. Apoi arată la mine și spune: Și presupun că trebuie să te felicit pentru logodnă sau... pentru logodna falsă.

Pufnește în râs.

Ăăă... poftim?

— Felicitări false? întreb nedumerit, deși mă cuprinde o senzație de groază.

— Da!

Râde și își schimbă poziția pe fotoliu.

— Am luat cina cu Dave Toney seara trecută și mi-a povestit de logodna și sarcina falsă.

Dwayne clatină din cap.

— Nu știu dacă aș fi în stare de așa ceva, dar Dave a zis că te descurci de minune.

Ce.

Mama.

Dracului?

Breaker și JP se holbează la mine cu niște expresii îngrozite, care probabil că seamănă cu a mea.

— Hm, așa ți-a zis el? întreb, neștiind ce să spun.

— Da! A zis că habar nu avea, dar i-a spus Ellie, logodnica lui.

Gândurile mi-o iau la goană. Pulsul îmi bubuie în cap, încercând să înțeleg ce destăinuiri face Dwayne.

Elliot i-a spus lui Dave că totul e o prefăcătorie?

De unde și-a dat seama?

Dacă nu...

Nu!

Lottie n-ar fi spus nimic. Nu-i așa?

Îmi este loială. Așa mi-a spus.

Dar...

— Dar da, planurile pe care le are pentru zonele goale de pe partea sudică – grozavă idee! continuă Dwayne.

Planuri?

În zona sudică?

Vorbește despre cele pe care încerc să le obțin?

Un val de confuzie arzătoare îmi explodează în stomac.

Nu, la dracu', e imposibil!

— Nu eram sigur dacă pot să-mi fac timp pentru el, dar i-am făcut un deviz. E un tip destul de ciudat. Ai petrecut ceva timp cu el?

Mult prea mult timp, la naiba! *Și acum știu de ce anula întâlnirile cu mine. Ticălosul!*

— Hm, da, răspund încercând să rămân calm, dar nu reușesc prea bine pentru că îmi transpiră buza de sus.

— Dar e de treabă, chiar dacă are ciudățeniile lui.

Dwayne bate din palme.

— OK, discutăm despre proprietatea din Malibu?

— Hm...

Ridic un deget și mă ridic de pe scaun.

— Mă lași o secundă?

— Sigur!

Își scoate telefonul din buzunarul de la costum.

— Dacă nu te deranjează, aș vrea s-o sun pe Maxine să văd dacă e totul în regulă. Am un mesaj de la ea și, pentru că dimineață avea niște dureri neobișnuite de spate, vreau să văd ce face, să mă asigur că e bine.

— Roag-o pe Karla să te conducă în sala de ședințe! Te ajută bucuroasă.

— Mulțumesc! spune Dwayne, ridicându-se de pe scaun. Iese din birou și, în clipa în care se închide, JP întreabă:

— Ce dracu'? Dave știe?

— E prima dată când aflu, răspund, trecându-mi agitat mâna prin păr.

— Cum naiba știe? Nu i-ai spus nimic, nu?

— Ești nebun? Crezi că i-aș spune adevărul în timp ce încerc să fac afaceri cu el? Afaceri pe care se pare că n-are de gând să le facă, dat fiind că are de gând să profite de nenorocita noastră de idee.

Furios, mă ridic de pe scaun și încep să mă plimb prin cameră.

Știe.

Dave știe, la dracu'!

Și le spune și altora, oamenilor care lucrează cu mine, distrugându-mi reputația.

Cele mai mari temeri ale mele ies la suprafață, lovindu-mă în piept cu o senzație de rușine.

— Cui crezi că i-a mai povestit? întreb. Futu-i, ar putea să fie foarte nasol!

— Ar putea fi foarte nasol, adaugă JP. Dacă i-a spus lui Dwayne, atunci le-a zis și altora. Dwayne e destul de cumsecade să râdă de întâmplare, dar nu pot spune același lucru despre toți cei care lucrează cu tine.

— Mai ales cei cu care am vrea să lucrăm pe viitor.

Mă prind de păr cu ambele mâini.

— Futu-i, probabil mă transformă într-un subiect de batjocură în fața tuturor! Ce naiba facem acum? Mâine am o întâlnire cu el.

— Pentru ce naiba? În mod clar, nu ne vinde proprietățile, spune Breaker cu fața schimonosită de îngrijorare.

Văzându-i privirea, mi se strânge stomacul.

Asta se temeau frații mei că se va întâmpla, că ignoranța și greșeala mea se vor întoarce împotriva noastră. Și nu am de pierdut numai eu, ci și ei, iar asta doare mai mult decât orice.

La bine și la greu, au fost alături de mine. Am creat compania asta împreună, plecând de la zero. Am crescut, am trecut împreună prin dureri și suferințe, am avut urcușuri și coborâșuri, și succese cu foarte puține eșecuri. Dacă minciuna asta m-ar doborî numai pe mine, aș putea trăi cu asta, dar dacă îi doboară pe frații mei... futu-i, nu cred că pot duce povara asta pe umeri!

— Nu... nu știu.

— Cred că trebuie să afli cum a descoperit adevărul, spune JP.

— Și cum să aflu așa ceva?

Mă uit la frații mei și o văd pe fața lor. Aceeași idee care le trece prin minte a trecut și prin mintea mea.

— Dwayne a spus că Ellie știa, spune Breaker încet. Cred...

Clatin din cap.

— N-o spune!

— Trebuie s-o întrebi, insistă JP. Trebuie s-o confrunți pe Lottie.

Și uite-l, elefantul din încăpere, singurul lucru la care nu voiam să mă gândesc.

— Nu cred că a spus nimic, răspund, luându-i apărarea.

— Nu a stat cu Ellie la început? Înainte să fiți un cuplu adevărat? întreabă Breaker.

— Ba da, dar n-ar fi spus nimic.

— Nu crezi că ar fi putut să spună ceva din dușmănie? Voi v-ați certat mult la început. Sunt destul de sigur că ai spus că au fost momente când credeai că te urăște cu adevărat.

Au fost momente când credeam că abia suportă să se uite la mine. Nici măcar nu voia să stea în preajma mea.

Dar...

— Aveam un contract cu ea.

— Uneori, oamenilor nu le pasă de asta, spune Breaker.

Se uită peste umăr să vadă dacă vine Dwayne.

— În orice caz, trebuie s-o întrebi, pentru că, dacă a fost Lottie, trebuie să știm exact ce i-a spus lui Ellie.

— Futu-i! exclam în timp ce tensiunea nervoasă îmi cuprinde mușchii.

— Nu-mi place s-o spun, adaugă JP, mai ales pentru că o simpatizez, dar Breaker are dreptate. Trebuie să aflăm care e adevărul. E singura la care mă pot gândi care e atât de aproape de adevăr și i-ar fi putut spune lui Ellie.

Îmi trec mâinile peste față.

— Și dacă a spus ceva? Ce fac atunci?

Breaker se lasă pe spătarul fotoliului.

— Atunci privim lucrurile în față – suntem distruși. Și nu știu dacă o să ne revenim.

Vorbele lui îmi stârnesc un val de resentimente în vene.

Să mi-o tragi mie e una.

Dar să le-o tragi fraților mei – asta e altă poveste.

Capitolul douăzeci și unu

LOTTIE

— CE PĂRERE AI DE ASTA? O ÎNTREB PE KELSEY, LIPIN-du-mi rochia de corp în timp ce mă uit în oglindă.

— Culoarea asta nu te avantajează, ceea ce mă miră, pentru că Huxley pare să se priceapă de minune să aleagă haine care să-ți pună cele mai frumoase trăsături în lumină.

— E una dintre rochiile mele.

— Atunci are sens.

Îmi dau ochii peste cap și arunc rochia spre ea, făcând-o să râdă.

— Adu-mi aminte de ce te gătești pentru cină! Nu e doar o seară obișnuită din viața asta nebunească, de basm, pe care o trăiești?

Iau o rochie mov cu decolteu adânc și o lipesc de mine. Asta îmi scoate ochii în evidență și e sexy – exact ce-mi doresc.

— N-am un motiv anume.

Rânjesc și iau rochia de pe umeraș.

— Îh, nu te cred absolut deloc!

Fără să-mi pese dacă sora mea mă vede în sutien și chiloți, scot tricoul împrumutat de la Huxley și-l arunc pe pat, apoi îmi trag rochia peste șolduri și în sus pe corp. Pun bretelele pe umeri, îmi aranjez sânii și mă uit în oglindă.

Da! Asta e.

— Poți să-mi tragi fermoarul?

Dau părul la o parte ca să ajungă ușor la fermoar.

Se ridică de pe pat și apucă fermoarul rochiei, dar nu-l ridică imediat.

— Ce planuri ai pentru diseară?

Apoi trage fermoarul și mă uit cum mi se așază materialul pe siluetă. Doamne, rochia asta e perfectă! Huxley o s-o smulgă în câteva secunde, nu am nicio îndoială.

— Nimic, răspund, deși nu e adevărat.

Înzestrată cu o bună intuiție, Kelsey mă întoarce cu fața spre ea și mă apucă de umeri.

— Vorbește cu mine acum!

Oftând, mă întind pe spate în pat și mă uit la tavan.

— Îl iubesc, Kels!

— Poftim? întreabă pe un ton pițigăiat. Ce-ai spus?

Mă ridic și o privesc în ochi.

— Îl iubesc!

Kelsey rămâne cu gura căscată, clipind de câteva ori.

— Îl iubești. Adică, îl iubești pe Huxley Cane, logodnicul tău fals?

— Da, exact. Îl iubesc!

— Ce? Când? Cum? Adică, știu că sunteți împreună și lucrurile au progresat, dar dragoste?

Încuviințez cu o mișcare din cap, ferm convinsă.

— Da, îl iubesc. Mi se pare că a venit de nicăieri, dar nu mă îndoiesc. Ai avut dreptate – e o barieră fragilă între dragoste și ură. Eu am trecut de ea.

— Uau, doar...

Se oprește și, când o privesc în ochi, zâmbește, apoi se întinde și mă prinde în brațe.

— Mă bucur pentru tine, Lottie!

— Mulțumesc!

O îmbrățișez și eu.

— Ai de gând să-i spui? De-asta te gătești așa?

— Da!

Îmi mușc buza și simt fiori pe brațe.

— Crezi că sunt prea directă?

— Nu! clatină ea din cap. Pentru că mi se pare că simte același lucru.

Mă înveselesc.

— Crezi?

— L-am văzut înainte să fiți împreună și l-am văzut și după, și îți zic chiar acum că n-am văzut niciodată un bărbat care să fie atât de topit după o femeie. Te venerează, Lottie!

— Cred că „venerare" e un cuvânt prea dur.

Totuși, zâmbesc, gândindu-mă că azi-dimineață nu voia să mă lase singură după ce m-am jucat cu el la duș. Încă aud gemetele lui grave când a ejaculat pe pieptul meu în timp ce-i masam testiculele cu vibratorul.

A fost unul dintre cele mai sexy lucruri pe care le-am văzut vreodată, trupul lui de zeu contractându-se, încordându-se. Fiecare mușchi vibrând în timp ce își pierdea controlul asupra propriilor simțuri. Am reluat în minte imaginea toată ziua, până am ajuns să-i trimit un mesaj

obscen prin care îi spuneam exact ce vreau să-i fac când vine acasă. Încă nu mi-a răspuns, dar e un om foarte ocupat.

— Când ar trebui să ajungă?

Mă uit la ceasul de pe noptieră.

— Dintr-o clipă în alta.

— Serios?

Kelsey sare de pe pat.

— Atunci ar trebui să plec. Nu vreau să întrerup întoarcerea asta specială acasă.

Își ia poșeta și mă îmbrățișează.

— Mă bucur pentru tine! Huxley e un tip de treabă, am zis asta de la început. Amândoi aveți noroc că v-ați găsit unul pe altul.

Chicotește.

— Nici acum nu-mi vine să cred că ai plecat să-ți cauți un soț bogat și chiar ai găsit unul!

Mă mai îmbrățișează o dată și pleacă.

Arunc încă o privire în oglindă. Fără îndoială, asta e rochia pe care ar trebui s-o port. Lui Huxley o să-i placă la nebunie. Singura întrebare e: să port pantofi sau să rămân desculță?

Cunoscându-l pe Huxley, ar vrea să port tocuri.

Intru în dressingul mare și probez câteva perechi până aleg o pereche de sandale negre cu barete care știu că-i vor plăcea. Merg la comoda unde păstrez parfumul și dau câteva pufuri. Aud ușa de la intrare deschizând și închizându-se.

A venit acasă.

Fluturii îmi dansează în stomac, căci știu că e un pas uriaș pentru mine. Niciodată nu i-am spus unui bărbat că-l iubesc, darămite să fiu prima care își mărturisește

sentimentele, dar există ceva în felul în care Huxley îmi vorbește cu atâta sinceritate. Îmi dă încredere... confort, un spațiu sigur în care mă pot exprima. Și nu cred că există vreo șansă să mai rezist măcar o zi fără să-i spun ce simt. Dumnezeu știe că i-am spus de multe ori că-l urăsc!

E timpul să-i spun că-l iubesc.

Cobor scările, având grijă să nu alunec pe tocuri, și mă îndrept spre intrare, unde îl văd pe Huxley uitându-se la telefon.

— Bună! îl salut, ducându-mă la el.

Îmi pun mâna pe pieptul lui și mă lipesc de el, sărutându-l pe obraz.

În loc să mă prindă cu brațul de talie cum ar face de obicei sau să mă forțeze să-l sărut pe buze, stă țeapăn, aproape neprimitor.

Neliniștită, mă retrag și îl întreb:

— E totul în regulă?

El ridică încet capul până mă privește în ochi și atunci îmi dau seama: distanța din privirea lui. Aceeași distanță pe care am văzut-o la început, când abia vorbea cu mine, când nu voia să aibă nimic de-a face cu mine.

Nu e același bărbat care a plecat dimineață.

Nu e cel care mi-a scris dimineață să-mi spună că ar fi vrut să nu fie nevoit să meargă la birou.

Și nu e bărbatul căruia aveam de gând să-i mărturisesc că-l iubesc.

— Huxley, șoptesc. Ce... ce este?

Își pune telefonul în buzunarul de la pantaloni și văd cum îi zvâcnește mușchiul din falcă, mijind ochii la mine.

— Ce i-ai spus?

— Cui să-i spun? îl întreb, complet nelămurită. Lui Kelsey?

O, Doamne, nu i-a spus ce am vorbit, nu-i așa?

Nu, ea n-ar spune nimic.

— Nu, lui Ellie.

— Lui Ellie?

Simt că mă strâmb, de-a dreptul confuză. Despre ce naiba vorbește?

Mârâind, continuă:

— Da, Lottie! Ce dracu' i-ai spus lui Lottie?

Are venin în glas, un venin pe care îl scuipă în direcția mea, lovindu-mă ca un bici.

Nu la asta mă așteptam când a venit acasă. De fapt, dacă nu s-ar fi uitat la telefon când l-am văzut, aș fi sărit în brațele lui de bucurie că-l văd. Dar furia pe care o emană, ostilitatea... N-am idee ce se întâmplă.

— Nu... nu știu, îi răspund, iar vocea îmi tremură de emoție.

— Trebuie să-i fi spus ceva! urlă Huxley, trecând pe lângă mine și apucându-se cu mâinile de ceafă. Pentru că Dave știe.

Dave știe...

— Adică știe despre noi? întreb.

— Da, știe naibii, și ghici cine i-a spus? Ellie. Așa că povestește-mi ce dracu' i-ai zis, pentru că orice ar fi fost trebuie să aflu, ca să încerc să repar lucrurile.

— Nu știu despre ce vorbești, Huxley. Nu i-am spus nimic despre noi.

— La dracu', Lottie, nu mă minți! strigă la mine.

Toată tandrețea iubitoare a dispărut din ochii lui. Sunt goi, de parcă... m-a scos deja de la inimă.

— Doar tu ai fost singură cu Ellie. Tu ești cea care mă ura atât de mult la început, încât te-aș crede în stare să-i divulgi ceva.

Stai...

Stai naibii o secundă!

Chiar mă acuză că i-am spus lui Ellie că logodna noastră e o farsă? E imposibil să facă așa ceva!

Dar, când mă uit în ochii lui, văzând cum respiră cu dificultate, cum își încleștează maxilarul, cum mă privește cu ochi goi... Văd că exact asta face.

— Crezi că i-am spus ceva lui Ellie? întreb, vrând doar să-mi confirm bănuiala.

— Da! îmi răspunde pe un ton exasperat. Dave le povestește tuturor despre logodna noastră falsă, îmi distruge reputația, și vreau să știu ce i-ai spus lui Ellie ca să văd cât de tare m-am nenorocit!

Da, dă vina pe mine!

Crede că l-aș lucra pe la spate. Crede că l-aș trăda cu atâta ușurință.

După toate conversațiile pe care le-am avut despre contract, după toate amenințările, chiar crede că nu-mi pasă, că i-aș spune totuși cuiva.

Nu numai că mă înfurie incredibil de tare, dar... un val de emoție îmi blochează gâtul, pentru că îmi frânge inima. Pentru că are o părere atât de proastă despre mine.

Neputând să-mi adun curajul ca să port discuția asta cu el, mă întorc cu spatele și plec. Primele semne ale unui atac de panică ies la suprafață când respir întretăiat și mi se contractă pieptul.

Nu-mi vine să cred că are impresia că aș spune ceva! Că nu are încredere în mine.

Urc nervoasă scările.

Îl aud strigând:

— Unde naiba crezi că te duci?

Nu mă opresc, nici nu mă împiedic, în timp ce picioarele mi se mișcă mai repede decât corpul.

În schimb, mă forțez să înaintez și, când ajung în camera mea, trântesc ușa și-mi duc mâna la spate să trag fermoarul rochiei. Mă străduiesc câteva secunde să ajung la el și, exact când îl apuc și trag în jos, desfăcând rochia, ușa camerei se deschide.

— Ai de gând să-mi răspunzi? mă întreabă Huxley în timp ce îmi scot rochia și pantofii, lăsându-le pe jos.

Mă întorc la dressing și mă îmbrac cu o pereche de pantaloni scurți de blugi și singurul tricou simplu pe care îl am aici, cel cu Fleetwood Mac, pe care l-am primit de la el. Încalț o pereche de sandale și iau telefonul de pe noptieră. Când vreau să trec pe lângă el, blochează ușa.

— Lottie, trebuie să știu, la naiba!

— De ce trebuie să știi? îl întreb. Mie mi se pare că deja te-ai hotărât.

— Vrei să zici că n-ai spus nimic?

— Faptul că trebuie să mă mai întrebi e incredibil de jignitor!

— Ăsta nu e un răspuns, îmi spune.

— Vrei un răspuns? întreb, încercând să rămân cât de calmă pot. Bine, uite răspunsul meu! Nu, nu i-am spus nimic lui Ellie, pentru că, indiferent ce ai crede despre mine, oricât de oribil m-ai tratat la început, am găsit puterea să fiu loială și să păstrez secretul exact cum era... secretul nostru.

Vreau să trec de el, dar mă oprește. Trăsăturile i s-au mai îmblânzit, la fel și vocea.

— Tu... chiar n-ai spus nimic, Lottie?

— Nu, n-am spus.

Se uită în ochii mei și capătă o expresie de regret.

— Rahat, Lottie! Îmi...

— Nu! îi spun, ridicând mâna. Nu te deranja!

Reușind să-l prind cu garda jos, mă strecor pe lângă el și cobor scările, iar el vine după mine.

Abia îl aud rugându-mă să mă opresc din pricina felului în care îmi bubuie inima și o simt cum se sfâșie, cum se frânge.

Credeam că avem încredere unul în altul. Credeam că avem o conexiune, o legătură atât de puternică, încât nimic n-ar putea să o rupă. Credeam că mergem mai departe, dar se pare că mă înșelam, pentru că s-a întors împotriva mea cât ai clipi.

Cum e posibil să mă acuze de așa ceva? N-am dovedit ce fel de om sunt? N-am făcut tot ce mi-a cerut și n-am făcut o treabă excepțională? Nu i-am arătat că poate avea încredere în mine?

Alerg spre ușa din față, unde Huxley mă prinde din urmă.

— Lottie, stai!

Se oprește în fața ușii, gâfâind.

— Îmi pare rău! OK? A fost o prostie să te întreb!

— Nu doar m-ai întrebat, Huxley, m-ai acuzat!

— Știu!

Se trage de păr.

— Eram bulversat, OK? Nu mă așteptam să aud că Dave știe de logodna falsă.

— Și primul lucru pe care îl faci e să dai vina pe mine?

— Nu, adică... la naiba, Ellie i-a spus. Ce-ar fi trebuit să cred?

— Ce-ar fi trebuit să crezi? întreb uluită. Ar fi trebuit să ai încredere în mine. Ar fi trebuit să vii la mine cu problema asta ca să te ajut să găsim o soluție. Dar *nu trebuia* să dai buzna aici și să mă acuzi. Nu când eu...

Mă opresc înainte să recunosc ce voiam să-i spun în seara asta.

— Nu când ce? mă întreabă.

Clatin din cap.

— Nimic.

Ridicând bărbia și încercând să par calmă, îi spun:

— Trebuia să-mi dau seama că totul e prea frumos ca să fie adevărat, că o să ajungi să mă rănești cumva.

Huxley face un pas în spate.

— Că tot vorbeam de presupuneri nenorocite!

— Hm... n-ai făcut tu asta adineauri? Nu m-ai rănit mai devreme?

— Nu intenționat. Sunt dat peste cap în momentul ăsta, Lottie! În caz că n-ai observat. Chestia asta ar putea să-mi distrugă toată compania.

— Poate ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să minți pe toată lumea că ai o logodnică și un copil pe drum. Nu e vina nimănui, doar a ta.

— Aș face orice să închei afacerea aia! spune Huxley, răstindu-se la mine.

— Inclusiv să dai vina pe mine pentru ceva ce știi că n-ar fi trebuit să faci.

Își trece mâinile peste față.

— Mă urai la început, Lottie. Trebuia să pun întrebarea asta.

— Nu, nu trebuia!

Mă apropii de el și-l împung în piept cu degetul.

— Ar trebui să știi că n-aș trage niciodată pe sfoară pe cineva, mai ales când e vorba de afaceri, nu după ce am pățit același lucru din cauza unui om în care credeam că pot să am încredere. Am pierdut tot, Huxley. Angela mi-a luat singurul lucru la care credeam că mă pricep, m-a făcut să mă simt neînsemnată și că nu meritam niciun ban! M-a denigrat. După ce am fost tratată atât de prost, după ce mi-a fugit pământul de sub picioare, chiar crezi că i-aș face cuiva același lucru?

Când își coboară privirea în pământ de rușine, îi spun:

— Nu, n-aș face-o! Poate că nu mi-a plăcut de tine la început, dar asta nu m-a înfuriat niciodată atât de tare, încât să fac un lucru atât de josnic și să-i spun lui Ellie adevărul despre noi.

Trec pe lângă el și deschid ușa.

— Lottie, oprește-te! Unde te duci?

Îi scriu un mesaj lui Kelsey, rugând-o să vină după mine. Știu că nu o să pună întrebări, doar o să vină și o să întrebe mai târziu. Trebuie să plec de aici. Nu pot să stau lângă el.

— Kelsey vine să mă ia.

— Îmi pare rău, OK? Mi-am pierdut cumpătul. Hai să discutăm!

— Nu avem ce discuta, Huxley!

Merg mai departe spre poartă.

— Și gata, pleci? Pur și simplu?

Mă întorc cu fața spre el.

— Crezi că pot să mai stau aici?

— A fost o greșeală de comunicare.

Aproape îmi ies ochii din cap.

— Cum poți să fii atât de indiferent?

— Nu sunt indiferent. Încerc doar să înțeleg tot ce se întâmplă.

— Atunci, înțelege chestia asta, Huxley! Aveam de gând să-ți spun ce simt în seara asta și, în loc să pot face asta, ai aruncat vina acolo unde n-ar fi trebuit, ai distrus încrederea pe care am clădit-o împreună și mi-ai sfâșiat inima.

— Stai... ce? mă întreabă cu o privire plină de regret. Sentimentele... tale? Ce sentimente?

— Nu mai contează, îi răspund în timp ce pe obraz îmi curge o lacrimă.

Nici nu știam că mi s-au umezit ochii. Șterg repede lacrima, dar nu înainte ca Huxley s-o vadă.

— Futu-i, Lottie! Îmi pare rău! Chiar îmi pare rău, la naiba! N-ar fi trebuit să spun ce-am spus în seara asta.

Merg spre poartă, neputând să-l mai ascult din cauza zbuciumului din inima mea.

— Te rog, rămâi! Putem s-o rezolvăm.

— Nu pot.

Clatin din cap. Mă simt foarte fragilă în clipa asta.

— Am nevoie de puțin spațiu.

— Spațiu?

Mă prinde din urmă când trec de poartă și ajung pe trotuar, unde o aștept pe Kelsey.

— Cum adică ai nevoie de spațiu? Lottie, te rog, nu face asta! Nu mă părăsi!

Apare mașina lui Kelsey.

— Lottie!

Huxley încearcă să mă prindă de mână, dar mi-o trag înapoi.

— Nu!

— Vorbește naibii cu mine, te rog! Putem s-o rezolvăm. Nu avem nevoie de spațiu.

Mă întorc cu fața spre el în timp ce lacrimile încep iar să cadă.

— Abia mai suport să mă uit la tine acum, Huxley! Ce te face să crezi că vreau să stau cu tine?

Luat prin surprindere de lacrimile mele, se dă înapoi, și e tot ce-mi trebuie să fug când Kelsey oprește mașina. Deschid portiera și dau să urc, dar Huxley spune:

— Lottie, te rog! Iubito, nu pleca!

Nu-l ascult. Urc în mașină, închid portiera și îmi pun centura de siguranță.

Kelsey nu spune nimic, doar pornește mașina. Mergem în tăcere până la apartament.

Chiar și când telefonul îmi explodează de mesaje de la Huxley, nu spune nimic.

Abia după ce intrăm în apartamentul ei deschide gura.

— Doamne, Lottie, îmi pare atât de rău!

În acest moment, am deja ochii umflați.

Nu mai am lacrimi de vărsat.

Stau ghemuită pe podeaua lui Kelsey, învelită cu o pătură.

— Nu înțeleg! spun încet. Credeam... Credeam că are încredere în mine.

— Pare să fi fost luat prin surprindere.

Îi arunc o privire drept avertisment.

Ridică mâinile în semn de apărare.

— Nu încerc să-l scuz, doar să înțeleg și perspectiva lui. Adică, poți să-ți imaginezi că auzi așa ceva? A muncit enorm de mult și probabil e stresat că totul se întoarce împotriva lui.

— Cel mai probabil e stresat, dar asta nu-i dă dreptul să-și verse nervii pe mine. Ar fi putut să vină acasă și să-mi ceară ajutorul, nu să mă acuze. Practic, a aruncat pe fereastră tot ce am construit împreună, de parcă... de parca afacerea lui e mai importantă decât mine.

Și atunci îmi dau seama.

— Poate... poate că afacerea lui chiar e mai importantă ca mine. Poate n-am contat atât de mult pentru el pe cât credeam.

Îmi tremură buza.

— Poate eu îl plăceam mai mult decât mă plăcea el.

— Nu! zice Kelsey și clatină din cap. Nu e așa. Te place, Lottie! A venit după tine. I-am văzut fața. Era devastat.

Aș vrea eu să fie așa!

— Poate în exterior se poartă de parcă îi pasă, dar un om care ține la tine nu te tratează așa cum m-a tratat el pe mine.

Kelsey oftează și se lasă pe spate pe pat.

— Pot să spun ceva fără să mă urăști?

— Nu! Am tot dreptul să te urăsc, indiferent ce scoți pe gură.

Kelsey bombăne ceva în barbă, apoi continuă:

— Cred că trebuie să vezi lucrurile și din punctul lui de vedere. Tocmai a aflat că secretul lui nu era deloc secret, că se împrăștie vestea că e mincinos. Cel mai probabil s-a pierdut și a avut o singură idee în minte. Nu a gândit, doar a reacționat.

Mă ridic din poziția ghemuită de pe jos și o privesc în ochi.

— Dar tocmai asta nu înțelegi, Kelsey! A reacționat fără să gândească, iar reacția lui a fost să nu aibă încredere în

mine. Eram pe punctul de a-i spune că-l iubesc. Că mă face incredibil de fericită și că în fiecare zi sunt recunoscătoare că mă trezesc în brațele lui.

Îmi curg lacrimile pe obraji.

— Dar pentru el sunt doar un om pe care e dispus să-l dea la o parte pe baza unei presupuneri. Înțelegi care e problema?

Kelsey clatină încet din cap.

— Da, înțeleg. Nu mă gândeam la perspectiva asta.

Coboară pe podea și se târăște spre mine să mă ia în brațe.

— Îmi pare rău, Lottie! Nici nu-mi pot imagina cât de tare suferi acum.

— Prea tare! îi spun, smiorcăindu-mă. Mult prea tare!

Îmi șterg lacrimile.

— Aș vrea să nu fi fost niciodată de acord cu toate astea. Aș vrea să-i fi spulberat cacealmaua. Aș vrea să nu mă fi implicat, pentru că mă simt mai distrusă ca niciodată, nu stăpână pe mine.

Kelsey mă mângâie pe cap, făcându-mă iar să plâng. Ceea ce i-am spus lui Huxley despre Angela era adevărat. Trădarea ei m-a rănit profund, chiar dacă se purta doar așa cum îi dicta caracterul. E o mincinoasă fără coloană vertebrală care adoră să manipuleze. Dar în caracterul lui Huxley aveam încredere. În firea lui hotărâtă, aprigă. *Neînduplecat, dar decent.* Acum ar trebui să mă întreb cum de am putut să mă îndrăgostesc de un om care a plătit un om să mintă pentru el. Care a scris contracte care să-i protejeze minciuna nerușinată, pentru că afacerea lui e totul pentru el. E ceva în neregulă cu mine dacă am trecut asta cu vederea. *Asta a fost baza relației noastre.*

Și totuși, inima și sufletul meu sunt distruse.

Smiorcăindu-mă în umărul ei, o întreb:

— De ce a trebuit să mă distrugă, Kels?

— Nu știu, îmi răspunde încet. Dar trebuie să-ți amintești cât de rezistentă ești.

— Nu și de data asta, îi spun, ștergându-mă pe obraz. Nu cred că o să-mi fie ușor să-mi revin. Câtuși de puțin.

Bolboroseala cafetierei lui Kelsey mă trezește din somnul de pe podea. E de ajuns să încerc să deschid ochii și știu că sunt umflați după cât am plâns aseară. Iar durerea de spate am căpătat-o de la minunata saltea de perne pe care am încercat să dorm.

— Te-a trezit cafetiera? mă întreabă Kelsey din bucătărie.

— Da, îi răspund, iar vocea mea sună de parcă am fumat un pachet întreg de țigări aseară. Dar ar trebui să mă trezesc.

Cioc, cioc!

— A bătut la ușă? întreb.

— Cred că da, îmi răspunde și merge să deschidă.

Când o întredeschide, o aud întrebând:

— Huxley, ce cauți aici?

La naiba!

— Speram să vorbesc cu Lottie.

Mă uit peste umăr și îl privesc în ochi. Când vede cum arăt, capătă o expresie de îngrijorare.

— Iubito, te rog, pot să vorbesc cu tine?

— Hm, știi, trebuie neapărat să fac un duș, spune Kelsey. Și habar n-am cum să mă port în situații stânjenitoare.

Vreau să fiu o soră bună, dar știu și că nu mă descurc când vă uitați unul la altul cu ochii ăia de cățeluși, iar el arată atât de jalnic, încât pur și simplu am s-o șterg.

Și exact asta face.

Fuge spre baie, închide ușa și pornește dușul.

Când aud că se închide ușa, știu că Huxley a intrat în apartament, dar refuz să mă uit la el, nu când ochii încep din nou să mi se umezească.

Nu vreau să-l văd, pentru că mă simt încă prea rănită, dar el are alte planuri.

Îngenunchează lângă mine și-mi pune mâna pe obraz. Când ne privim în ochi, observ că ai lui sunt nu doar injectați, ci și plini de îngrijorare. Dar își face griji pentru cariera și compania lui sau pentru mine?

— Ai dormit pe jos aseară?

— Am perne dedesubt.

Care din întâmplare s-au mișcat când m-am foit, lăsându-mă parțial pe podea, dar nu e nevoie să afle și el.

— Lottie, îmi pare rău! îmi spune cu o voce încordată. Știu că e de neiertat ce am făcut aseară. N-ar fi trebuit niciodată să mă port așa cu tine și mi-e rușine!

Înghite în sec.

— Dar sunt al dracului de speriat că i-am băgat în rahat pe frații mei. Mi-am vărsat fricile pe tine în loc să te las să mă sprijini.

Îmi mângâie obrazul cu degetul mare.

— Și îmi pare rău!

Ia o geantă de alături și o așază mai aproape de mine.

— Nu știam dacă ai aici haine sau lucruri pentru o seară, dar m-am gândit să-ți aduc câteva.

Ce enervant de grijuliu e!

— Trebuie să merg la birou și să limitez pagubele, dar voiam să te văd mai întâi. Putem lua cina diseară?

Când nu răspund, îmi spune:

— Te rog, Lottie!

Încuviințez cu o mișcare din cap în timp ce îmi curge o lacrimă pe obraz.

Huxley mârâie de frustrare și-mi șterge lacrima.

— Futu-i, îmi pare rău!

Se ridică și o pornește spre ușă.

— Îți trimit detaliile printr-un mesaj.

Nu fac decât să încuviințez.

După ce iese din apartament, trag fermoarul genții pe care a pregătit-o pentru mine și chiar deasupra e o poză printată cu noi doi la concertul Fleetwood Mac. El mă ține posesiv cu mâna în buzunarul meu din față, iar eu mă sprijin de pieptul lui lat, cu brațul ridicat și mâna pe ceafa lui.

Îmi amintesc când am făcut fotografia și exact ce am simțit în acel moment. Eram copleșită de bucurie.

Acum aș da orice să mai simt același lucru. În schimb, mă simt doar... pustiită.

Capitolul douăzeci și doi

HUXLEY

— CE AI DE GÂND SĂ-I SPUI? ÎNTREABĂ BREAKER, PLIMbându-se prin biroul meu.

— O să-i spun tot adevărul. O să-l întreb direct dacă știe. Ce rost are s-o iau pe ocolite?

JP dă din picior, cocoțat pe un fotoliu din zona de living.

— E esențial să fii direct. Cred că ar aprecia asta mai mult.

— Și eu zic la fel, adaugă Breaker. O să iei ce-ai făcut drept o glumă? Sau o iei în serios?

— În serios, răspund, gândindu-mă la Lottie.

Când mi-o amintesc întinsă pe podeaua aia nenorocită, cu lacrimi pe obraji, simt că mă roade stomacul, la naiba! Mă irită cu fiecare răsuflare. În loc să stea cu mine, s-a gândit că ar fi mai bine să meargă la sora ei, unde a trebuit să doarmă pe jos. Atât de mult și-a dorit să scape de mine. Atât de rușinat ar trebui să fiu. Iubita

mea ar prefera să doarmă pe jos în loc să împartă patul cu mine. *Sau măcar un pat în alt dormitor.*

— Cred că, dacă vorbesc serios și îi explic totul în loc să fac glume, o să-mi salvez fundul.

— Inteligentă abordare! spune Breaker și răsuflă adânc. Futu-i, sper că nu a spus nimănui prea multe!

— Eu tot nu înțeleg de unde știe, zice JP. Cum au aflat? Noi n-am suflat o vorbă nimănui, iar toți ceilalți au semnat un acord de confidențialitate.

JP se scarpină în cap.

— Crezi că a fost Kelsey?

Clatin din cap.

— Nu!

— Lottie s-a bucurat să te vadă azi-dimineață? întreabă JP cu o strâmbătură.

După ce Lottie a plecat ieri, le-am trimis fraților mei un mesaj, spunându-le că nu a fost iubita mea de vină, apoi le-am povestit cum am dat-o în bară cu ea. Eu am dat vina pe ei, ei au dat vina pe mine. Mi-am asumat responsabilitatea pentru că, sincer să fiu, tot necazul ăsta e din vina mea. Pentru că am o dorință bolnavă de a dovedi – de a dovedi ce? Că pot să închei o afacere? Ce rost are să o închei dacă, în final, îi rănesc pe cei care sunt cei mai importanți pentru mine?

I-am rănit pe frații mei.

Și am rănit-o pe Lottie.

Nicio afacere nu e mai importantă decât ei.

— Nu! răspund, amintindu-mi suferința de pe chipul ei. Nici nu mi-a spus prea multe.

— I-ai cerut iertare? mă întreabă JP.

— Normal că i-am cerut iertare, ce dracu'! Crezi că m-am dus acolo de florile mărului?

— Verificam doar, spune JP bătând în retragere. Ai dat-o mult în bară în ultima vreme. Voiam să mă asigur că n-ai făcut-o și acum.

— O, asta poți să o mai spui o dată! Am dat-o în bară rău de tot. Singurul lucru în favoarea mea e că a acceptat să ia cina cu mine diseară.

— Rahat, pe bune? întreabă Breaker. Și ce-o să faci?

— O implor să mă ierte. Ce altceva e de făcut?

— Să-i dovedești cât de rău îți pare.

— Și cum să fac asta? întreb.

Breaker ridică din umeri.

— Să mor dacă știu! De-asta nu am o relație. Nu știu să mă port cu femeile.

— Nu cred că ăsta e motivul, spune JP. Pur și simplu, ești idiot.

— Zice altul care nu are o relație, ripostează Breaker.

— E alegerea mea, răspunde JP. Dacă voiam, puteam să am o relație.

— Aha!

Breaker îl măsoară din priviri.

— Și cum merge flirtul cu Kelsey, apropo?

— Bine! Dacă aș insista mai mult, ar fi topită după mine.

Breaker pufnește.

— Da, clar... Topită după tine!

Își dă ochii peste cap, și sunt pe punctul să mă răstesc la ei când intră Karla în birou.

Bate în tocul ușii și spune:

— Am aflat de la recepție că domnul Toney e pe drum încoace.

— Mulțumesc, Karla!

Secretara dă scurt din cap și dispare.

— Trebuie s-o ștergeți naibii de aici.

Trebuie să rezolv situația singur.

Își iau lucrurile și se îndreaptă spre ușă.

— Succes, frate! zice Breaker, dând din cap.

La fel face și JP, apoi rămân singur în birou.

Stau liniștit pe scaun, uitându-mă la ecranul laptopului. Sunt al naibii de norocos că frații mei mă sprijină, în loc să încerce să mă omoare pentru că probabil le-am distrus reputația. *Existența noastră și poate a angajaților companiei.* Ar putea fi nesimțiți, dar aleg să nu fie, și ii apreciez foarte mult pentru asta. E destul de rău că am stricat relația cu Lottie, dar nu știu ce m-aș face fără frații mei. Și da, am spus *stricat*. Nu s-a terminat. O voi recâștiga pe Lottie. E a mea. *Pentru totdeauna.*

Karla știe că trebuie să-l conducă pe Dave în biroul meu când sosește, așa că nu mă mir să-l văd după ce aud o bătaie în ușă.

— Dave!

Mă ridic și mă îndrept spre el, întinzându-i mâna hotărât.

— Mulțumesc că ai venit aici!

— Credeam că o să întârzii.

Râde fără să-și dea seama că stomacul mi se întoarce pe dos.

— A fost un accident grav pe 405. Am reușit să o iau pe o ieșire înainte să mă blochez în trafic.

— Când nu e accident pe 405? întreb.

— Adevărat!

Arăt spre zona de living din birou, închizând ușa după el.

— Ia loc! Pot să-ți ofer ceva de băut?

— Nu e nevoie! Am băut o cafea pe drum. Nu-ți face griji, am fost la baie înainte să vin, așa că nu voi avea nevoie de toaleta ta personală!

Chicotesc și mă așez față în față cu el.

— Toaleta mea personală îți stă oricând la dispoziție.

Își duce mâna la piept.

— Treaba asta mă copleșește!

Îmi dreg glasul și îmi dispare zâmbetul. Cred că ar trebui să trec direct la subiect.

— Eu, hm, speram să am o discuție sinceră cu tine azi.

Un rânjet mic apare pe fața lui Dave.

— Cred că știu despre ce e vorba.

— Știi? îl întreb, dornic să văd ce vrea să spună.

Dă aprobator din cap.

— Știi, când mi-a zis Ellie, la început nu mi-a venit să cred, dar după cursul pentru nou-născuți mi-am dat seama imediat că are dreptate.

Îmi dreg glasul din nou, tentat să trag de cravată, să o lărgesc, dar mă abțin.

— Și în ce privință are dreptate?

— Scuză-mă că vorbesc deschis, dar a spus că relația ta cu Lottie nu e reală!

Ba da, este!

Rușinea și stânjeneala îmi curg prin vene, înfierbântându-mă. La naiba, aș vrea să-mi pot scoate sacoul pentru discuția asta! Dar e prea târziu.

Încerc să spun ceva, însă Dave continuă:

— Mi-a spus după cina la noi acasă. Bănuia că vă prefaceți. La început, m-am gândit că poate sunt de vină hormonii nebuni de sarcină, pentru că nu-mi închipuiam de ce

ai minți. Mai ales despre o relație. Ellie a remarcat că îți încordai umerii când te atingea Lottie și că vorbeați într-o manieră robotică. Lipsea ceva și, cu toate că erați foarte convingători, au fost mici detalii care v-au dat de gol.

Îmi trec mâna peste față.

— Ascultă, Dave! Pot să-ți explic.

— Sincer să fiu, povestea mi s-a părut destul de comică. Cât de departe ar merge Huxley Cane? Cât de lipsit de etică e omul care vrea să facem afaceri împreună?

Se oprește, și cred că mi se face rău.

„Lipsit de etică."

Nu se înșală. Doamne, mi-e atât de rușine! Mai ales că el știa.

— Ellie găsea tot felul de chestii ciudate de făcut, și mi s-a părut amuzant să vă târâm după noi.

Mă îndrept de spate.

— Adică ne-ați invitat intenționat?

Dave râde.

— O, da! Cred că ești cel mai crispat tip pe care îl cunosc, și e adevărat că ai ajuns departe în afaceri datorită acestui lucru, dar o afacere înseamnă mai mult de atât, Huxley, iar eu am vrut să înțelegi asta. M-am gândit că, dacă vom continua farsa, o să iasă ceva din asta. Era o legătură între tine și Lottie, iar eu și Ellie speram că va deveni mai puternică.

Îmi zâmbește.

— Și a devenit.

Începe să râdă.

— Pot să te asigur că, dacă nu aș fi cunoscut-o pe Ellie, nici eu n-aș fi aflat ce înseamnă iubirea adevărată.

— Poftim? întreb, încercând să înțeleg și să procesez tot ce spune.

— Corectează-mă dacă greșesc, dar o iubești, nu-i așa?

Îmi prind buza de jos între dinți și mă uit la palmele mele împreunate. Încuviințez.

— Da, o iubesc!

— Știam eu!

Dave bate cu palma în picior.

— Ellie crede că Lottie a cedat prima, pentru că părea să te placă mai mult, dar i-am spus că te pricepi de minune să-ți ascunzi sentimentele și că, dacă ar fi să pariez, aș spune că ai început să ai sentimente pentru ea înaintea ei.

Pentru că asta pare să fie conversația pe care o avem, îi spun:

— Cred că am început în clipa în care am cunoscut-o.

— Lucru care nu s-a întâmplat în Georgia...

Clatin din cap.

— Și Ellie s-a mirat. Lottie nu părea să știe prea multe despre Georgia.

Mă strâmb.

— Nu a fost niciodată acolo.

— Atunci, cum v-ați cunoscut?

— Pe un trotuar din cartierul meu. Se rătăcise, iar eu ieșisem să mă calmez. S-a întâmplat să avem nevoie unul de altul.

Mă apuc cu mâna de ceafă.

— O întâlnire nu prea drăguță.

— Să știi că nu sunt de acord. O întâlnire pe trotuar are farmecul ei.

— Nu și dacă adaugi ce căuta fiecare. Eu aveam nevoie de o logodnică falsă, ea, de un soț bogat ca să impresioneze pe cineva. Nu prea seamănă a romantism.

— Uneori nu începutul seamănă a romantism, ci călătoria. Și trebuie să spun că drumul vostru a fost foarte interesant de urmărit.

Dave se scarpină pe obraz.

— Totuși, mă tot întreb... De ce ai făcut-o?

Oftând adânc, mă las pe spătarul fotoliului și recunosc:

— Pentru că sunt un tâmpit.

— Păi, asta e clar, dar spune-mi adevăratul motiv!

Adevăratul motiv. Nu a fost de ajuns? Că sunt tâmpit? Dave a acceptat cu ușurință toate răspunsurile mele de până acum, așa că, deși a văzut cât de manipulator pot fi, *cât de mincinos*, acum sunt implicat până la capăt.

— Breaker și JP au spus că nu voi reuși niciodată să fac o afacere cu tine pentru că ești un tip cu care se poate comunica. Că prețuiești conexiunea dintr-o afacere, nu doar banii. Au spus că nu pot comunica defel cu tine. Am vrut să le dovedesc contrariul. Când te-am văzut în fața magazinului și mi-ai făcut cunoștință cu Ellie, minciunile mi-au ieșit pe gură înainte să mă pot opri. M-am gândit că, dacă am reuși să creăm o conexiune la alt nivel, ai lua în considerare să faci afaceri cu mine.

— Și ce s-ar fi intâmplat dacă încheiam afacerea, ce s-ar fi întâmplat cu Lottie?

— Am fi mers fiecare pe drumul lui. Probabil nu ți-aș fi spus nimic.

— Înțeleg.

Îi piere zâmbetul.

— Nu pare ceva vrednic de încredere.

— Știu.

Îmi duc mâna la frunte.

— Crede-mă că știu, la naiba! Încă de la început, frații mei au spus că e o idee proastă și, când am reușit să văd dincolo de hotărârea mea, mi-am dat seama că era greșit ce făceam, dar eram atât de inflexibil, încât nu puteam trece peste afacere. Am ajuns să-i rănesc pe frații mei și, mai rău, am pierdut-o pe Lottie.

— Poftim? întreabă Dave, părând îngrijorat. Te-a părăsit?

Dau din cap.

— Aseară. Am vorbit, hm, cu cineva care mi-a zis în treacăt că ai aflat despre logodnica falsă. Nu înțelegeam cum ai aflat, așa că am dat vina pe Lottie, crezând că i-a spus ea ceva lui Ellie. I-am aruncat în față niște chestii urâte, așa că a plecat.

Clatin din cap, complet dezgustat de mine însumi.

— Am dat-o naibii în bară pentru că eram atât de obsedat de imaginea mea, de reputația mea, încât am uitat un lucru: nimic nu contează dacă nu am pe cineva alături de care să trăiesc. A plecat la sora ei.

Mă ciupesc de rădăcina nasului.

— A ales să doarmă pe jos în loc să doarmă cu mine. Dacă asta nu-ți spune cât de distrus sunt, nu știu ce altceva ar mai fi.

— Lasă-mă să te întreb ceva și uită-te în ochii mei când răspunzi! Dacă ar fi să alegi un singur lucru, pe Lottie sau achiziția cu mine, ce ai alege?

— Lottie, îi răspund, privindu-l în ochi. Lottie. *Ea* e totul! Nu știu cum am ajuns aici, cum m-am îndrăgostit de o fată atât de repede, atât de tare, încât mă doare fizic

că am pierdut-o, dar iată-mă, un ticălos disperat care ar face orice s-o recâștige.

Asta îl face să zâmbească. Dave se apleacă în față și-mi întinde mâna, spunând:

— S-ar putea să te surprind, Huxley, și în unele feluri mă surprind și pe mine, dar hai să batem palma!

— Poftim? întreb, dând stângaci mâna cu el, neștiind de ce batem palma.

Dwayne a spus că el se va ocupa de dezvoltarea terenului. *Ce se întâmplă aici?*

Dave se ridică de pe scaun și își încheie sacoul.

— Frații tăi aveau dreptate. Nu eram sigur dacă vreau să fac o afacere cu un om pe care nu-l cunosc prea bine. Nu eram sigur că vei construi pe proprietățile acelea ceva cu care să mă simt împăcat. Am fost incredibil de dezamăgit de unele afaceri făcute în trecut, pentru că oamenii nu și-au ținut promisiunile. De-asta am vorbit cu Dwayne. Știam că o să lucrezi cu el. Voiam să văd dacă ai planuri fezabile. Voiam să văd dacă știe despre tine și Lottie. Să văd în ce fel de combinație mă bag. Dar când Dwayne a părut sincer surprins să afle de tine și Lottie, mi-am dat seama că, deși mințeai, nu mă făceai de râsul lumii.

— Futu-i, n-aș face asta niciodată! Dacă ar fi să râdă lumea de cineva, eu sunt acela. Am pus toți angajații să semneze un acord de confidențialitate – până și pe Lottie. Iar cei care nu au semnat credeau că suntem cu adevărat logodiți. S-a și mutat la mine acasă. Crede-mă, nu voiam să se afle!

— Te cred! spune Dave convins. De-asta îți dau proprietățile. O să-i pun pe avocații mei să ia legătura cu ai

tăi pentru detalii. Am încredere că acum nu mă minți și că o să respecți condițiile contractului.

— Așa voi face! Nu-mi stă în fire să mint, Dave. Sincer să fiu, m-am simțit îngrozitor de câte ori m-am *prefăcut* în fața ta. Și eu, și Lottie. Așa că nu-ți voi înșela încrederea.

— Am încredere în tine. *Acum*. Și poate altul te-ar fi trimis la dracu', dar mi se pare fascinant tot acest scenariu și mi-a plăcut să văd cum te schimbi. Înainte erai un tip greu de înțeles, dar Lottie ți-a mai netezit din asperități. Acum îți cunoști prioritățile. Sincer, mi-e mai ușor să comunic cu tine. M-am și distrat nu doar văzându-te cum te zbați, ci și având niște conversații sincere cu tine. Te-ai maturizat, Huxley, și te consider prieten, chiar dacă ne-am împrietenit datorită unui pretext. Sper doar să îndrepți lucrurile cu Lottie, pentru că ne-a plăcut cu adevărat compania voastră.

— Uau! exclam. Chiar nu mă așteptam să spui așa ceva! Credeam că discuția asta va merge în cu totul altă direcție și eram pregătit să te implor.

Dave se uită la ceas.

— Am vreo cinci minute la dispoziție dacă vrei să te așezi în genunchi și să implori puțin.

Chicotește, iar eu râd stânjenit, pentru că aș fi făcut-o, la naiba!

— Cu toată seriozitatea, nu pot să uit cum ați interacționat la cursul acela. Știam că te-ai schimbat. Știam că ai devenit mai blând. Severitatea îți dispăruse și am apreciat asta. M-am bucurat de transformarea ta și sper să continue. Ești un om bun, Huxley! Acum, găsește o modalitate de a rezolva problema cu Lottie, pentru că știu că Ellie vrea să vă invite la cină să sărbătorim!

— Ar fi grozav, Dave! Mulțumesc! Sincer, mulțumesc pentru tot!

O pornește spre ieșire.

— Sunt un tip destul de înțelegător, care poate găsi amuzamentul în aproape orice situație. Dar să știi că probabil nu vei primi același respect de la alți parteneri de afaceri, așa că n-aș mai amesteca afacerile cu logodnica și sarcina falsă de acum înainte.

— Crede-mă, nu se mai repetă!

— Mă bucur să aud asta! Ținem legătura!

Îmi face din mână și pleacă. Când văd că se îndepărtează pe hol, mă prăbușesc pe scaun și răsuflu ușurat în sfârșit.

Futu-i.

Mama.

Mă-sii!

După câteva minute, Breaker și JP dau năvală în birou.

— O, futu-i, nu arată bine! spune Breaker. A transpirat pe frunte?

JP face un pas mai aproape.

— Băga-mi-aș, e transpirat! Și nu transpiră niciodată.

— Ce s-a întâmplat? Ne-am ars? întreabă Breaker.

Îmi împreunez palmele și chicotesc.

— Râde. E un râs *bun* sau un râs *că a luat-o razna*? întreabă Breaker.

— Pare puțin maniac. Cred că și-a pierdut mințile, răspunde JP.

— Va semna contractul.

— Poftim? întreabă Breaker și JP în același timp.

— N-am timp să vorbesc. Trebuie să găsesc un mod de a rezolva situația cu Lottie. Asta mă interesează acum.

Mă ridic și-mi trec mâna prin păr.

— Futu-i, nici nu știu de unde să încep!

— Nu poți face treabă de mântuială! spune Breaker.

— Te-ai implicat total în contractul ăsta cu ea, ai putea să te implici total și într-o relație, spune JP râzând.

Dar mi se aprinde becul în minte.

— Am o idee, spun și mă duc la birou să iau telefonul și cheile. Puneți avocații să ia legătura cu avocații lui Dave! Vă sun din mașină să vă explic tot.

Fără să-mi iau la revedere, ies din birou și trec pe lângă Karla.

Am niște chestii de făcut până diseară.

Capitolul douăzeci și trei

LOTTIE

— CE FAC, KELSEY? ÎNTREB, UITÂNDU-MĂ PE FEREASTRĂ în timp ce casele luxoase și elegante din The Flats îmi trec prin fața ochilor.

— O să-l asculți, îmi răspunde sora mea la telefon, însă vocea ei calmă nu mă liniștește deloc.

Am primit un mesaj de la Huxley acum câteva ore prin care îmi spunea că va veni o mașină la Kelsey să mă ia la șase și jumătate și că speră să urc în ea. A fost cât pe ce să-i scriu că m-am răzgândit, că nu pot veni la cină, pentru că numai gândul că-l voi vedea la față în seara asta îmi stârnea greață.

Totuși, Kelsey m-a făcut să respir adânc de câteva ori, mi-a explicat părțile pozitive și mi-a spus că sunt atât de supărată tocmai pentru că îl iubesc și că supărarea asta nu va trece până nu ascult ce are de spus.

În momentul acela, am știut că are dreptate. Acum, că mă apropii de casa lui, încep să cred că poate s-a înșelat.

— Nu mă simt frumoasă. O să creadă că arăt îngrozitor.

— Arăți al naibii de bine, și cui îi pasă dacă arăți îngrozitor? Dacă te iubește, o să te considere frumoasă indiferent cât de uzi de lacrimi îți sunt obrajii.

— Ar fi trebuit să mă îmbrac frumos. Ar fi trebuit să mă machiez.

— Nu te-ai putut opri din plâns cât să te machiezi. Mai știi? Am încercat, dar ți s-a scurs pe față.

— A fost o greșeală, Kelsey! Chiar nu cred că ar trebui să fac asta. Nu sunt pregătită.

— Nu cred că vei fi vreodată pregătită, Lottie.

— Simt că am sufletul distrus, îi spun încet. Nu cred că m-am simțit vreodată așa. Când m-a concediat Angela, mi s-a părut că am atins pragul de jos, dar sentimentul acela nici nu se compară cu ce e acum. Credeam că e ceva între noi, iar el mi-a spulberat speranțele.

Respir adânc în timp ce o lacrimă mi se prelinge pe obraz.

— Nu știu cum să scap de sentimentul acela.

— Toate sentimentele pe care le ai sunt valide, spune Kelsey. Dar, Lottie, există un motiv pentru care vrea să te duci în seara asta, pentru care a trecut pe aici dimineață. Știe că a greșit. Toți facem greșeli – într-adevăr, poate că a lui a fost mai gravă decât majoritatea –, dar încearcă să-și îndrepte greșeala. Dacă îl iubești cu adevărat, o să-i dai ocazia s-o facă. Asta e iubirea, nu-i așa? Adică noi două nu ne-am iertat reciproc după ce am sărit una la gâtul celeilalte fără să luăm în calcul adevărul?

Îmi curg și alte lacrimi pe obraji când văd poarta familiară care protejează casa lui Huxley. Nu se înșală. Doamne, în urmă cu doar câteva săptămâni am rănit-o pe Kelsey, dându-mi drumul la gură și vorbind fără să

gândesc, iar ea... *m-a iertat.* Respir adânc când șoferul apasă pe un buton și se deschide poarta. *Nu mai pot da înapoi.* Când trecem de poartă, îl văd pe Huxley în fața ușii, pe verandă, așteptându-mă.

— O, Doamne, îl văd! Kelsey, nu pot s-o fac. Sunt praf!

— Atunci fii praf în fața lui! Te iubesc, surioară! Ai o inimă bună. Împărtășește-o cu el!

Pe urmă închide telefonul exact când șoferul oprește mașina.

Îmi șterg frenetic lacrimile, care continuă să cadă din păcate, chiar și când Huxley se apropie de mașină și deschide portiera. Când mă zărește, îi remarc expresia devastată înainte de a-mi întinde mâna.

Nefiind pregătită să-l iau de mână, cobor din mașină fără ajutor.

Nu spune nimic, dar văd dezamăgirea provocată de refuzul meu în felul în care își ține umerii.

Dregându-și glasul, îmi spune:

— Mulțumesc că ai venit!

Mă șterg pe față și dau din cap, cu gâtul sugrumat și atât de uscat, încât mi se pare aproape imposibil să scot vreun cuvânt.

Emoții brute și tumultuoase îmi străbat corpul și, văzându-l în perechea aceea simplă de blugi și un tricou, cu părul ciufulit de la cât își trece mâna prin el, simt că o iau razna, iar nesiguranța mă înnebunește.

Ar trebui să fiu aici?

Ar trebui să-i mai dau o șansă?

Dacă mă simt atât de îngrozitor după o despărțire, ce ar fi în stare să-mi facă în viitor?

Și de ce am emoții atât de intense?

Probabil pentru că sora mea are dreptate. Îl iubesc foarte mult, mai mult decât am crezut! Inima mea e atrasă de el. Mă doare de dorul lui. Dar inima mea e și temătoare. Se joacă cu inima mea, trăgând de ea și sfâșiind-o în toate direcțiile, lăsând în urmă neliniște și nesiguranță.

— Vrei să intrăm în casă? mă întreabă.

Când dau din cap, arată spre ușă, așa că pășesc în fața lui, iar el îmi pune mâna pe spate. O simt ca un fulger pe șira spinării, forțându-mă să mă îndrept și să înțepenesc. El observă repede și-și ia mâna, probabil crezând că nu-i doresc atingerea. Dar n-am reacționat așa pentru că nu voiam să pună mâna pe mine, ci pentru că nu mi-am dat seama cât de mult mi-a lipsit...

Îmi deschide ușa și spune când intru în casă:

— Am pregătit totul în sufragerie.

A pregătit totul? Ce înseamnă asta?

Ce anume a pregătit?

Agitată și emoționată, mă îndrept spre sufragerie, unde văd masa pusă pentru doi. Pe masă sunt două tăvi cu capace pe ele, două pahare cu apă și un dosar cafeniu cu două pixuri. Lumîna e difuză, se aude Fleetwood Mac în fundal și nu pare să fie nimeni în jur în afară de mine și de Huxley.

Trece pe lângă mine spre scaunul pe care mă așez de obicei și trage de spătar, așteptând să iau loc. Îndoindu-mă de tot ce gândesc, mă așez și mă uit la dosar cu mintea în alertă. *Ce e înăuntru?*

Huxley se așază la masă, dar, în loc să stea în dreptul farfuriei, își trage scaunul spre al meu și se întoarce spre mine.

— Lottie!

Respirând adânc, mă întorc și eu spre el, iar o lacrimă îmi curge pe obraz.

— Iubito..., spune încet, ridicând mâna și ștergând lacrima. Te rog, nu plânge!

— C-ce... vrei, Huxley? întreb, izbutind să vorbesc.

Cu o privire îngrijorată, se îndreaptă de spate și spune:

— Pe tine te vreau, Lottie.

— Ai dat-o în bară.

— Știu. Crede-mă, știu cât de tare am stricat totul! A fost cea mai mare greșeală din viața mea să dau buzna în casa noastră și să dau vina pe tine pentru ceva ce în adâncul sufletului știu că nu ai face niciodată.

Nu-mi scapă faptul că a spus „casa noastră".

— Și am încercat să găsesc un mod de a mă revanșa, de a-ți arăta cât de rău îmi pare, și-mi dau seama că poate ar trebui să revin la începutul poveștii noastre.

Puțin nedumerită, îl întreb:

— Ce vrei să spui?

Scoate un teanc de hârtii capsate din dosar. Când mă uit, observ că e contractul nostru.

Se ridică de pe scaun și ocolește colțul mesei, unde se află un bufet lipit de perete. Pe bufet e un tocător de hârtie băgat în priză. Fără să ezite, bagă contractul în aparat, iar sunetul asurzitor al tocătorului care înghite contractul răsună prin cameră.

Nu știu de ce, dar mă doare. Era lucrul care ne lega unul de celălalt. Asta m-a eliberat de creditele de studii. *S-a dus și asta?* Contractul m-a apropiat de Huxley, iar el l-a distrus cât ai clipi.

— De ce-ai făcut asta? îl întreb cu vocea gâtuită de spaimă.

— Pentru că avem nevoie de un nou început, Lottie.

Se întoarce la masă și se așază. Vrea să mă ia de mână, dar nu-l las. Lăsând capul în jos, abătut, spune:

— Lottie, te rog, nu-mi ușurezi situația deloc!

— Crezi că ar trebui s-o ușurez? îl întreb. Pentru că tu în mod sigur nu mi-ai ușurat-o mie aseară, când m-ai acuzat că i-am spus adevărul lui Ellie.

— Știu, dar...

— Și crezi că a fost ușor pentru mine să văd că mă disprețuiești?

— Nu, dar...

— Și crezi că a fost ușor să știu că bărbatul în care aveam încredere, de care mă îndrăgosteam, nu a avut încredere că voi păstra secretul nostru?

— Nu! Dar, Lottie...

— Nu știu de ce am venit aici.

Mă ridic de pe scaun.

Se ridică și el.

— Unde te duci?

— Plec, îi răspund. A fost o idee proastă.

O iau spre ușă, dar Huxley mă trage de mână, învârtindu-mă pe loc. Cu ochii scăpărând de furie, îmi spune:

— Stai jos, Lottie!

— Pardon?

— Am spus. Stai. Jos!

Vorbește printre dinți, iar în clipa aceea durerea mea se transformă în furie.

— Cu cine naiba crezi că...

Se apropie de mine și mă împinge încet spre peretele sufrageriei, amuțindu-mă. Mi se blochează respirația în gât când mă prinde cu o mână, iar cu cealaltă lovește peretele, sprijinindu-se.

— Încerc să-ți cer iertare, la naiba! îmi spune și mai furios.

— Și crezi că ăsta e un mod bun de a-mi cere iertare?

— Ai o idee mai bună? mă întreabă, fără să-și ia ochii de la mine. Ești atât de încăpățânată, încât nu reușesc să te fac să asculți decât dacă te scot din sărite.

— M-ai rănit, Huxley! Nu vreau să te ascult.

— Dacă nu ai vrea, nu ai fi aici.

Mă citește ca pe o carte deschisă.

— Dacă nu ai fi vrut să fii aici, nu te-ai fi urcat în mașină, și te cunosc, Lottie. Mă iubești...

— Nu! clatin din cap. Nu te iubesc!

Se lipește mai tare de mine, lăsându-mă fără aer.

— Să nu îndrăznești naibii să mă minți! Sentimentele astea nu dispar peste noapte. Acum, așa vrei să purtăm discuția asta, să te controlez cu forța? Pentru că aș prefera să mă port civilizat cu tine, nu să revenim la vechile moduri de comunicare. Dar, dacă de asta ai nevoie, o să te țin așa toată noaptea până mă asculți.

Îmi umezesc buzele în timp ce corpul mi se aprinde de dorință.

Fir-ar să fie!

Nu vreau să-l doresc.

Nu vreau să-mi imaginez la ce fel de tortură delicioasă m-ar supune în poziția asta, așteptând să comunic cum trebuie.

— Ai de gând să mă asculți? își repetă întrebarea.

Respir de câteva ori, apoi spun:

— Bine!

Îmi dă drumul, iar când mă ia de mână, îl las să mă conducă înapoi la masă, unde luăm loc amândoi.

După ce ne așezăm, mă întreabă:

— Ai încetat să mai fii încăpățânată?

— Ai încetat să mai fii nesimțit?

Și, uite-așa, îi apare pe buze un mic rânjet. Exact ca la începutul relației noastre, ne-am întors la momentul zero, eu, iritată, iar el, bucurându-se de asta.

Enervată de rânjetul lui, îmi încrucișez brațele la piept și întreb:

— Ți se pare amuzant?

— Da! Îmi amintește de începuturi.

Și mie la fel.

— Îmi plăceau mai mult zilele din urmă.

Îmi întorc capul.

— Nu mă înțelege greșit, și mie la fel, dar e plăcut când se închide cercul, nu crezi?

— Cred că ar trebui să începi prezentarea pe care ai pregătit-o ca să trecem mai departe.

Asta îl enervează, judecând după cum mijește ochii și își încleștează fălcile. Dată fiind schimbarea din relația noastră, n-am crezut că e posibil să ne întoarcem la cum a fost la început, dar m-am înșelat. Ne putem întoarce foarte ușor.

Totuși, urăsc faptul că treaba asta mă revigorează.

Îi zvâcnește obrazul când se întinde și mă ia de-o mână, iar eu îl las de data asta. Ținând-o strâns, se uită lung în ochii mei și spune simplu:

— Te iubesc!

Cuvintele lui mă uluiesc.

Îmi taie răsuflarea.

Dar nici nu mi se par cu totul reale.

— Nu te cred, îi spun. De unde să știu că nu o spui doar așa?

I se citește frustrarea în ochi în timp ce întinde mâna spre dosar și-l deschide, scoțând la iveală un alt contract. Dar acesta e mai puțin formal. În loc de jargon juridic, arată de parcă l-a scris chiar el și constă în câteva puncte pe o singură foaie de hârtie.

— Ce-i ăsta? îl întreb.

— Noul nostru contract.

— Crezi că o să semnez alt contract cu tine?

Se uită în ochii mei.

— Lasă obrăznicia o secundă și ascultă-mă!

— E și ăsta un mod de a mă recâștiga!

Îmi dau ochii peste cap.

— E necesar să te aplec peste masă ca să încetezi?

Corpul îmi ia foc și simt câ fac ochii mari, imaginându-mi cum ar fi.

El observă.

Curiozitatea.

Pofta.

Nevoia.

— Nu! îi spun, ridicând mâna când văd că se foiește. Nici să nu te gândești!

— Atunci ascultă-mă ca să nu fiu nevoit să iau măsuri extreme!

Doamne, e enervant cât de autoritar e!

De dominator.

De posesiv.

Dar îmi și place. *Ce e în neregulă cu mine?*

Privirea lui își pierde din asprime în timp ce vorbește:

— Îmi pare rău, Lottie, pentru multe lucruri! Îmi pare rău că te-am învinuit de ceva pentru care nu aveam dreptul să te învinuiesc! Îmi pare rău că ți-am înșelat

încrederea! Îmi pare rău că nu ți-am cerut ajutorul când trebuia! Și, mai important, îmi pare rău că te-am făcut să suferi! Când văd că plângi, când te văd atât de supărată și știu că din cauza mea suferi, îmi vine să mor!

Și, uite-așa, datorită vocii lui mângâietoare, îmi dispar nervii în timp ce tensiunea din umeri slăbește și... ascult.

— Mi-am dat seama repede de greșeală când te pregăteai să pleci. Mi-a sărit inima din piept când ai ajuns la mașina surorii tale. Și când te-am văzut plecând, mi-am dat seama că ai luat cu tine o parte imensă din mine. M-a distrus să te văd plecând, dar așa mi-am dat seama că te iubesc. Te iubesc mai mult decât credeam că poți iubi pe cineva! Și m-a lovit ca un uragan. Am nevoie de tine în viața mea, Lottie! Vreau să fii lângă mine permanent. De-asta am scris un contract nou.

Nu-l iau, în schimb îi spun:

— Citește-mi-l!

Dregându-și glasul, continuă:

— Termenii juridici nu sunt la înălțime, așadar, te rog să nu râzi de mine!

Asta mă face să zâmbesc în sinea mea.

— „Acest contract se încheie între Huxley Cane și Lottie Gardner după acceptarea condițiilor, iar semnăturile sunt trecute în josul paginii."

— Ai dreptate, habar n-ai de terminologie.

— Nu reușeam să-mi amintesc nimic când l-am scris. Ai răbdare cu mine!

Își îndreaptă umerii și citește mai departe.

— „Următoarele cerințe trebuie îndeplinite de ambele părți. Cerința numărul unu – după ce se gândește bine,

Lottie este de acord să-l ierte pe Huxley pentru că a fost un mare dobitoc."

— Apreciez că ai folosit adjectivul *mare*, pentru că exact așa ai fost.

— Adevărat, încuviințează el, și mai dispare din tensiune. „Cerința numărul doi – după o sesiune intensă de sărutări, care va include orice își dorește Lottie" – aici rânjesc –, „Lottie trebuie să se mute permanent cu Huxley, în dormitorul lui, unde el a făcut deja loc pentru hainele ei în dressing."

— Hainele mele sau lucrurile pe care le-ai cumpărat pentru mine? îl întreb.

— Orice vrei tu.

— Prefer un amestec din cele două.

— S-a făcut! Expresia i se înseninează în timp ce continuă: „Cerința numărul trei – Lottie renunță la rolurile anterioare de logodnică și gravidă falsă. Huxley își dă seama ce idee proastă a fost și a lămurit deja lucrurile cu Dave. Vrea ca Lottie să ducă de acum cea mai bună viață, liberă de orice falsă premisă."

— „Cea mai bună viață"? îl întreb, ridicând dintr-o sprânceană.

Huxley încuviințează din cap.

— Și ai lămurit lucrurile cu Dave? Serios?

— Da, am vorbit azi cu el. Nu s-a bucurat când i-am povestit că am stricat lucrurile cu tine și mi-a spus că ar fi bine să te aduc înapoi. I-am zis că asta am de gând și că deja stabilisem să iau cina cu tine.

— Dave e un bărbat inteligent.

Îmi dau părul peste umăr, încercând să găsesc ceva de făcut cu mâinile care își tot fac de lucru.

— „Cerința numărul patru – deși contractul anterior a fost distrus, Huxley îi este încă dator lui Lottie și prin urmare va participa la orice eveniment social ca s-o ajute să-i dea peste nas fostei șefe, dar de data asta preferă să o facă în calitate de logodnic adevărat."

Ridică ochii la mine.

Hm, l-am auzit bine? „Logodnic adevărat"?

— „Cerința numărul cinci – Lottie înțelege că Huxley e o umbră de om fără ea. Că nu doar și-o dorește în viața lui, ci că are nevoie de ea în viața lui. A devenit un element esențial, iar prezența ei în viața lui nu e negociabilă." Ceea ce mă aduce la „Cerința numărul șase – Lottie îl urmează pe Huxley pe acoperiș."

Huxley se ridică și întinde mâna.

Nu-l iau de mână imediat.

Nici nu știu dacă pot, atât de tare tremur.

— Lottie...

Îngăimând câteva cuvinte, îi răspund:

— Eu, hm... Trebuie să vorbesc cu avocatul meu despre contract.

Zâmbetul lui aproape mă năucește, fiindcă e strălucitor, frumos și plin de bucurie. Mă face să-l iau de mână, iar el mă conduce prin casă și în sus pe scări, până pe acoperiș. Când deschide ușa, mă lasă să trec prima, dezvăluind aranjamentul frumos.

Două șezlonguri de lemn ocupă mijlocul spațiului, decorat cu petale de trandafiri și înconjurat de lumânări cu led care dau doar atâta lumină cât să creeze atmosferă.

— Uau! exclam, admirând priveliștea.

Ușa se închide după noi și, când mă întorc spre Huxley, îl găsesc stând într-un genunchi, cu o cutiuță cu un inel în mână.

Nu poate fi adevărat! Serios, asta nu poate fi viața mea, dar când deschide gura și-mi spune pe nume cu răsuflarea tăiată, îmi dau seama că totul e cât se poate de real.

— Lottie, te iubesc! Ești minunat de frustrantă, e enervant că ai dreptate de cele mai multe ori și îmi aduci mai multă bucurie decât aș fi crezut că voi avea norocul să am. Felul în care te comporți compensează atitudinea mea ursuză. Mă pui la punct când e cazul și mă asculți când am nevoie de asta. Pur și simplu, mă completezi, și știu sigur că nu pot trăi fără tine.

Deschide cutia, scoțând la iveală un frumos inel cu un diamant în formă de pernuță și diamante mici pe verigă. E diferit de cel pe care îl am acum pe deget, mai neobișnuit, așa, ca mine.

— Te iubesc al naibii de mult! Te rog, accepți să semnezi contractul și să-mi faci onoarea de a fi soția mea?

Mă uit la el, în ochii aceia profunzi și misterioși care parcă mă străpung, ținându-mă captivă.

Asta vor face întotdeauna.

Cred că mi-a cucerit inima de la început. Cu toate urcușurile și coborâșurile, a existat mereu o conexiune, o legătură de neclintit care m-a atras spre el. Nu pot să neg că-l iubesc, după cum nu pot să neg nici că-l voi iubi mereu. El e marea mea dragoste. Îmi dau seama de asta. Dar...

— M-ai rănit, Huxley!

Se ridică și se apropie de mine.

— Știu, Lottie, și-mi pare rău, la naiba! Nu pot să-ți promit că nu te voi răni din nou, pentru că vom avea mereu

păreri diferite, dar îți promit un lucru: tu ești numărul unu pentru mine, ești persoana în care am încredere, cea care știu că va fi mereu lângă mine, încurajându-mă *și* spunându-mi atunci când sunt ticălos. Și o să fac tot posibilul să fii fericită. Și o să mă asigur că niciodată nu te voi mai face – intenționat – să plângi.

Ridică mâna și mă mângâie încet cu degetul mare pe obraz.

— Te iubesc, scumpo!

Îmi umezesc buzele, mă pierd în ochii lui și, numai Dumnezeu știe cum, reușesc să îngaim:

— Și eu te iubesc!

— Futu-i! spune, răsuflând adânc, apoi îmi ridică bărbia și-și lipește buzele de ale mele.

Îl prind imediat cu brațele pe după gât și adâncesc sărutul, renunțând la furie și la tensiune, care m-au părăsit complet.

Ciudat, dar Huxley e tot ce mi-am dorit vreodată! Mă provoacă. Mă tachinează. Și mă iubește cu pasiune.

Când se retrage, îmi cuprinde obrajii în palme și își sprijină fruntea de a mea.

— Te rog, spune-mi că asta înseamnă da! Te rog, spune-mi că ești a mea pentru totdeauna!

Privindu-l în ochi, îi mărturisesc:

— Sunt a ta pentru totdeauna, Huxley!

— Slavă Domnului! zice, ridicându-mi mâna și sărutându-mi degetele.

Pe urmă, îmi scoate de pe deget inelul fals de logodnă și-l înlocuiește cu cel adevărat. Îl sărută și mă întreabă:

— Îți place?

Zâmbesc.

— Îl iubesc, așa cum te iubesc și pe tine.

Mă sărută din nou pe buze, apoi spune încet:

— Se pare că până la urmă ai pus mâna pe un soț bogat.

Chicotesc.

— Cred că a fost de la codițe.

— Codițele au fost, cu siguranță.

Mă strânge în brațe, apoi mă ridică și mă învârte, făcându-ne să râdem.

Exact când crezi că ai atins pragul de jos, când crezi că ți-e imposibil să mai urci pe muntele acela ca să-ți găsești fericirea, dai peste o potecă, una plină de obstacole și vânătăi, dar care îți oferă un rezultat minunat. Poate că n-am știut ce rezultat voi obține acceptând propunerea și farsa nebunească a lui Huxley, dar mă bucur că am făcut-o, pentru că nu-mi imaginez cum ar fi viața fără el.

Epilog

HUXLEY

— FUNDUL MEU ARATĂ BINE?

— Îți zic pentru a zecea oară, fundul tău arată uluitor, îi spun, deși nici nu mă deranjez să mă uit de data asta.

Sunt convins că nu s-a schimbat în ultimul minut, și, cu cât mă uit mai mult la el, cu atât o să mă excit mai tare, și ultimul lucru pe care mi-l doresc e să am o erecție când ajungem la reuniunea lui Lottie de la liceu.

— Rochia asta nu e prea elegantă? Mi se pare prea elegantă!

O opresc și o învârt spre mine. Poartă o rochie mov-închis care i se mulează pe rotunjimi și îi ridică sânii, creând un decolteu imposibil. Când a ieșit din baie, mi-a căzut fața și mi s-a sculat în câteva secunde. A asortat rochia cu pantofi negri cu tocuri de zece centimetri, kriptonita mea. Am întins imediat mâna după ea, dar m-a blocat cu un braț rigid, spunând că nu am voie să o ating

în vreun fel sexual decât după reuniune, pentru că nu vrea să-i strig coafura și machiajul.

N-am atins-o în casă, dar în clipa în care am urcat în mașină și am ridicat geamul despărțitor, i-am ridicat picioarele pe umeri și am devorat-o până a avut orgasm de două ori. Mi-a oferit la schimb una dintre cele mai rapide felații din viața mea. Eram pregătit deja după ce i-am simțit gustul pe buze, așa că nu a durat mult. *Chiar dacă n-am avut voie s-o trag de păr cum aș fi făcut în mod normal.* Satisfăcuți amândoi, am intrat în hotelul Beverly Hillshire, ceea ce a făcut-o pe Lottie să râdă, dat fiind începutul relației noastre și faptul că-i amintea de *Pretty Woman.*

— Rochia e perfectă, iubito. Îți jur, arăți minunat!

O sărut pe obraz și mă aplec la urechea ei.

— Atât de minunat, încât am nevoie de toată stăpânirea de sine să nu ți-o trag chiar aici, pe hol.

Îmi pun mâna pe curbura șoldului ei și o împing spre perete.

— Huxley! îmi spune cu răsuflarea tăiată.

— Nu poți să-mi spui așa pe nume. O să mi se scoale, îi șoptesc, sărutând-o pe obraz.

Își înclină capul într-o parte.

— Iubito, mă stârnești!

— Tu ești cel care stârnește, îmi spune, iar eu o sărut sub ureche.

Geme încetișor.

— Lottie... vrei să ți-o trag chiar aici...

— Scuzați-mă, dar aici avem o reuniune de liceu! se aude o voce stridentă.

Când mă desprind, dau cu ochii de o femeie îmbrăcată cu o rochie roz, de nuanța gumei de mestecat. Ține un

bărbat de braț, dar pare ceva fals. Privirea lui pare detașată, nepăsătoare. Este ca și cum e doar prezent. Când observ în sfârșit femeia care vorbește cu noi, îmi dau seama că e Angela.

— O, Lottie! spune Angela, ducându-și mâna la piept.

Văd cum o măsoară din priviri pe logodnica mea. Colțurile gurii îi coboară, și îmi dau seama pe dată că e geloasă. Când Lottie mă strânge de mână, îmi e clar că a observat și ea.

— Nu te-am recunoscut din prima!

Angela se întoarce spre mine.

— Ce mai faci, Huxley?

Urăsc că are impresia că suntem prieteni.

— Grozav! îi răspund, ridicând mâna lui Lottie și sărutându-i degetele, aceeași mână care poartă inelul de logodnă.

Angela îl observă și își ascunde sentimentele cu greu, chinuită de gelozie.

— Scuză-ne manifestările, dar iubita mea arată uluitor în rochia asta și nu pot să-mi țin mâinile acasă! M-a pus să jur că nu-i stric coafura și machiajul. Cred că m-am descurcat bine în mașină, nu-i așa?

Angela mijește ochii, dar își dă seama că trebuie să joace un rol, așa că își îndreaptă spatele și se sprijină de partenerul ei care, din păcate pentru ea, se uită după altă femeie.

— O, da, mie și lui Brad ne-a fost la fel de greu să ne controlăm în mașină! E excitat tot timpul.

El nu o ascultă și își mușcă buzele când trece o blondă pe lângă noi.

— Ce s-a întâmplat cu Ken? întreabă Lottie.

Angela dă din mână cu indiferență.

— A devenit plictisitor.

Adică s-a despărțit de ea.

— Dar eu și Brad ne distrăm de minune. Nu-i așa?

Îl trage pe Brad de braț.

— Mă duc la baie, spune el, plecând fără a mai adăuga ceva și luându-se după blondă.

Prefăcându-se încă fericită, Angela întreabă:

— Deci ați stabilit data nunții?

— Pe zece decembrie, răspunde Lottie. Mergem la Tulum, apoi îi aducem cu avionul pe cei mai apropiați prieteni și membri ai familiei ca să sărbătorim nunta timp de două săptămâni.

— O, ce palpitant! se înveselește Angela, fără să remarce că nu e invitată. Să-mi rezerv biletul de pe acum?

E atât de nătângă!

— Nu, nu e cazul. Ne descurcăm să ne căsătorim și fără tine.

Angela se încruntă.

— Lottie, sunt cea mai bună prietenă a ta!

— Nu, nu e chiar așa.

Lottie clatină din cap. Încrederea ei mă face din nou să mă excit. Sper că nu are de gând să rămână prea mult la reuniune.

— Dar îți mulțumesc că te gândești atât de frumos la mine!

Lottie zâmbește.

— O, și să știi că îmi pare rău că principalii doi sponsori și-au retras sprijinul! Trebuie să-ți fi fost foarte greu!

Angela se încruntă și mai tare.

— Știu cât de greu ți-a fost să-i faci fericiți pe clienții aceia, pentru că eu eram cea care îi asigura mereu că

primesc tot ce ar fi avut vreodată nevoie. Ce păcat, dar hei – Lottie îi face cu ochiul –, măcar economisești bani, angajând oameni mediocri!

Încruntarea se adâncește și mai tare.

— Ai aflat cumva că eu și Kelsey lucrăm acum împreună? Tocmai am semnat un contract de un milion de dolari cu Dave Toney. Suntem depășite de situație și avem de gând să angajăm câțiva oameni ca să ne facem treaba. Dar nu-ți face griji, îți vom lăsa angajații mediocri la dispoziție! Noi îi vrem pe cei mai buni, ca să-i putem plăti atât cât merită. În fine – Lottie se ridică pe vârfuri și mă sărută pe obraz –, m-am săturat de chestia asta! Vrei să mâncăm un burger?

Rânjesc.

— Vrei să zburăm la Portland? Mi-e poftă de Killer Burger.

— Nu m-aș putea gândi la ceva mai bun!

Lottie se întoarce spre Angela.

— *Nu* mi-a făcut plăcere să te revăd! Ai grijă de tine, Angela!

Și apoi, ținându-ne de mână, ieșim din hotel direct spre mașina care ne așteaptă. Sun pilotul și-i spun să ne întâlnim la aeroport. Iubita mea vrea să mănânce un burger, așa că va primi unul.

În timp ce traversăm orașul, mă gândesc cât de norocos sunt.

M-am înșelat în foarte multe privințe. Când am sugerat o înșelătorie ordinară ca să închei o afacere. Când am considerat că Dave, pe care l-am privit mereu ca pe un tip vertical, nu a crezut niciodată în Cane Enterprises. Când am crezut că femeia asta superbă din brațele mele

e capabilă să mă trădeze, așa cum am sugerat. *Ridicol!* Sunt al dracului de norocos! A trebuit să-mi înghit cuvintele, și nu o voi mai lua niciodată de bună. Nici nu voi mai fabrica o poveste ca să închei o afacere.

Lottie se lasă îmbrățișată și își ridică încet buzele spre obrazul meu.

— Te iubesc, Huxley!

— Și eu, scumpo! Sunt mândru de tine! Al dracului de mândru!

— Am fost prea răutăcioasă?

— Ai fost incredibil de răutăcioasă, dar mi-a plăcut la nebunie!

Chicotește.

— Poate că ultima înțepătură a fost inutilă, dar nu m-am putut abține.

— Simți că ai încheiat capitolul?

Dă din cap.

— Și încă cum! Mulțumesc!

— Nu e nevoie să-mi mulțumești, iubito! Ai făcut totul singură.

— Te refori la faptul că am pus mâna pe un soț bogat când s-a întâmplat să mă rătăcesc în The Flats?

Cea mai grozavă zi din viața mea! Slavă Domnului că Angela a fost atât de idioată s-o concedieze pe Lottie!

— Exact! N-ai idee cât mă bucur că te-ai rătăcit în ziua aceea *și* că ai acceptat propunerea mea nebunească!

— Păi, trebuie să spun că propunerea ta mai recentă mi-a plăcut și mai mult.

— Și ai spus da!

— Și am spus da!

Slavă Domnului!

— Să știi că Angela s-a înșelat în multe privințe.

— O, știu, dar la ce anume te referi?

— Tu ești cea mai bună prietenă a mea, Lottie. Și viața mea e mai bună din acest motiv. Te iubesc, viitoarea mea soție!

— Și eu te iubesc, viitorul meu soț, cu tot cu nebunia ta!

Încep să râd, apoi o dau pe spate cu un sărut adânc și pătimaș. *Iubita mea superbă, sexy și incredibilă!* Viața nu va fi niciodată plictisitoare cu femeia asta aprigă lângă mine. Zilele ploioase nu vor fi niciodată mohorâte. Viața va fi distractivă, aventuroasă, nebunească și mai bună decât am crezut că poate fi. Mai bună decât am meritat vreodată.

Un roman de dragoste cu accente comice despre un miliardar disperat care își caută logodnică și, totodată, o abordare modernă, incredibil de inteligentă și amuzantă a poveștii din *Pretty Woman*, care te va face să dai pagină după pagină!

„Cum v-ați întâlnit?"

Întrebarea de bază de care are parte orice cuplu. Iar răspunsul este de obicei o poveste siropoasă despre cum ați ajuns voi doi în cătarea arcului lui Cupidon.

Întâlnirea mea romantică (mă rog, nu chiar așa de romantică) este puțin diferită. Mă plimbam printr-un cartier exclusivist din Beverly Hills în căutarea cuiva care să mă ia de nevastă, nu de alta, dar ca s-o fac geloasă pe dușmanca mea, care tocmai mă concediase.

El a apărut de după colț, un căpcăun superb care bălmăjea ceva despre o afacere pe care nu reușea să o încheie, așa că era disperat să găsească o soluție.

Și atunci am dat nas în nas.

Nicio scânteie.

Niciun indiciu că între noi ar putea înflori iubirea.

Următorul lucru pe care mi-l aduc aminte e că mă îndopam cu chipsuri și guacamole, ascultându-l pe bărbatul acesta superb povestindu-mi despre problemele lui, care într-un final l-au determinat să îmi ceară ajutorul. Mai exact, m-a rugat să joc pentru el rolul lui Vivian Ward, știi tu, personajul din *Pretty Woman*, minus partea flușturatică.

Adică să locuim împreună într-o vilă, să ieșim la întâlniri romantice duble și să ne prefacem că suntem nu numai îndrăgostiți până peste cap unul de celălalt, ci și logodiți. Îți imaginezi?

Nebunia supremă!

Dar oamenii fac lucruri nebunești atunci când sunt disperați, iar eu chiar eram pe culmile disperării. În concluzie, am fost de acord.

Singura mea greșeală? Singura mea mare... URIAȘĂ... greșeală? M-am îndrăgostit de extraordinarul domn Huxley Cane!

ISBN: 978-606-088-381-4

www.edituracorint.ro

LEDA BAZAAR